

Giới thiệu Mẹ Chồng Tôi

Tôi tên Nguyễn Ái Nhân, một phụ nữ 26 tuổi. Ở tuổi này, nhiều người vẫn còn chưa có ý định kết hôn, nhưng tôi đã có tới ba đứa nhỏ. Tôi có một người chồng rất yêu thương, quan tâm tôi. Anh tên Vũ Văn Hưng, lớn hơn tôi 4 tuổi. Hồi đó, khi tôi đi học xa nhà, anh vẫn luôn lo lắng, hỏi thăm tôi. Ngay cả khi anh biết tôi đang yêu người khác, anh vẫn âm thầm chăm sóc tôi.

Khi tôi đau khổ vì bị phản bội, những đau đớn của mối tình đầu để lại tưởng như đã nhấn chìm tôi. Thì chính anh đã giúp tôi vượt qua, rồi từ đó chúng tôi bắt đầu yêu nhau. Tôi chỉ xem anh như người thay thế, nhưng anh lại xem tôi là tất cả, anh yêu thương, chiều chuộng tôi. Chính tình cảm chân thành đó của anh đã lay động trái tim tôi, để rồi tôi yêu anh lúc nào chẳng rõ.

Chưa đầy 2 năm sau chúng tôi về chung 1 nhà, trong sự chúc phúc của bạn bè và họ hàng hai bên. Những ngày đầu của cuộc hôn nhân tràn ngập màu hồng, chỉ có điều rất nhanh sau đó màu hồng ấy đã biến thành màu đỏ, màu đỏ của máu...

Người đem đến những sóng gió cho cuộc hôn nhân của chúng tôi không ai khác chính là mẹ chồng tôi.

Mâu thuẫn ấy bắt đầu từ khi bà vô tình nghe được cuộc nói chuyện giữa vợ chồng tôi và biết được rằng trước khi tới với chồng, tôi đã trao cái ngân vàng của mình cho người cũ...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Năm ấy tôi 19 tuổi, đang học đại học năm thứ 1 của trường Cao đẳng kinh tế kĩ thuật tại Nam Định, vào 1 ngày cuối tuần đẹp trời, khi mà cả xóm trọ đã về quê hết thì bóng điện phòng tôi lại hỏng. Đang loay hoay không biết làm thế nào thì tôi nghe thấy tiếng xe máy vào xóm trọ, cứ ngỡ là có ai đó lên sớm nên tôi vui mừng chạy ra ngó. Thế nhưng đó lại là 1 anh chàng lạ hoắc đang chờ 1 nui đồ trên chiếc xe máy enzo cũ kĩ. Nhìn đồng hồ cao ngút kia mà tôi thấy hoảng, làm sao có thể lái xe khi mà trời nhiều đồ đến thế được nhỉ?

Đặc biệt hơn anh lại chọn thuê phòng ngay bên cạnh phòng của tôi, thấy tôi đang đứng ở cửa phòng, anh nở nụ cười tươi rồi chào tôi:

- Chào em, rất vui vì được làm hàng xóm với em.

Nhìn cái nụ cười giả tạo của anh mà tôi nhếch mép bước trở lại phòng, như sự nhớ ra điều gì tôi vội vã quay ra nói:

- Này anh, anh biết sửa điện không?

- Anh có, sao em?

- May quá, sang thay hộ em cái bóng điện phát nhé.

- Chờ anh chút anh dựng cái xe kéo đồ rồi anh sang, bóng nhà em bị hỏng hả?

Một câu hỏi thừa thãi, đương nhiên là bị hỏng thì tôi mới phải nhờ tới anh ta, chứ nghĩ sao tôi phải bắt chuyện lại như thế. Nhưng vì đang nhỡ và nên tôi vẫn ngần ngẫm nói:

- Hình như nó bị cháy rồi.

- Thế em đã mua bóng mới chưa?

- Đương nhiên là mua rồi mới nhờ thay chứ.

Anh không hề khó chịu về thái độ của tôi mà vẫn tươi cười giúp tôi thay bóng điện, thoáng thấy anh quay ra nhìn tôi, hình như anh định hỏi tôi gì đó nhưng quay ra thấy tôi đang nhắn tin nên lại thôi.

Nhắn tin xong, ngẩng lên tôi mới biết anh đã thay xong và trở về phòng, lúc này tôi mới sực nhớ mình quên chưa nói câu cảm ơn với anh. Câu cảm ơn ấy tôi vẫn giữ cho tới tận bây giờ, khi mà đã là vợ anh được hơn 4 năm, tôi vẫn chưa 1 lần nói với anh rằng ngày ấy tôi đã từng hối hận vì chưa nói với anh câu cảm ơn. Dù cho tôi có là 1 cô nhóc nghịch ngợm bướng bỉnh nhưng tôi vẫn hiểu khi ai đó giúp mình thì mình phải cảm ơn, chỉ có điều với anh ngày hôm ấy tôi đã quên.

Ngày ấy tôi không hề biết, vì nợ anh 1 câu cảm ơn mà tôi phải dành toàn bộ tái tim của mình để trả lại. Cuối cùng là tôi nợ anh hay anh nợ lại tôi, tôi cũng không xác định được.

Thời gian đầu chúng tôi chỉ dừng lại ở 1 vài câu chào hỏi xã giao khi vô tình gặp nhau, sau đó anh có vẻ thường xuyên sang phòng tôi chơi hơn. Có lần thấy phiền quá tôi còn mặc kệ anh ngồi 1 mình ở phòng, còn tôi bỏ sang phòng bên chơi. Anh biết ý nên từ đó cũng ít sang hơn nhưng vẫn đều đặn hỏi thăm tôi.

Một vài người trong xóm thấy anh thích tôi ra mặt như thế thì trêu ghẹo:

- Này lão Hưng mê mảy như điều đồ thể mà sao mảy bơ lão thể.

Tôi khó chịu đáp lại:

- Điện vừa thôi, người ta có người yêu rồi, đừng có vớ vẩn, bực mình.

Anh nghe thấy nhưng chẳng nói gì, vẫn âm thầm quan tâm như trước. Hình như anh đi làm ở gần đây nên đã chuyển phòng từ xóm trọ cũ sang bên này cho tiện đi làm, đó là lý do vì sao lần đầu gặp nhau anh chờ nhiều đồ đến vậy. Tôi chẳng bận tâm về anh lắm vì khi ấy tôi đang mải mê với mối tình đầu của mình.

Tình đầu của tôi thua anh 1 tuổi, chúng tôi quen và yêu nhau từ những ngày tôi còn học cấp 3, tình yêu của chúng tôi đã kéo dài được gần 3 năm. Tôi không ngại khi thừa nhận rằng chúng tôi đã đi quá giới hạn. Với tôi khi ấy yêu là trao cho nhau tất cả, nhưng đó lại là điều làm tôi hối hận nhất những năm tháng về sau.

Chúng tôi yêu xa, 1 tháng nhiều nhất chỉ gặp nhau 1 đến 2 lần, mỗi lần 2 đến 3 ngày. Có những lần 5 tháng dòng chúng tôi không gặp nhau vì hấn đi làm xa. Ở nơi đây tôi yêu thương,

nhớ nhưng hần, thì ở đó hần thân nhiên cảm lên đầu tôi cặp sừng nhọn hoắt. Đau đớn hơn tôi chỉ phát hiện ra điều đó khi nhận được thiệp cưới của hần.

Bất ngờ, đau đớn, tôi gần như gục ngã vì không hiểu được chuyện gì đã xảy ra, một tháng trước chúng tôi vẫn còn đang hạnh phúc, hần ta còn vừa mới tới thăm tôi, còn nói chờ tôi học xong nhất định sẽ cưới tôi cơ mà. Chúng tôi còn cùng nhau về về 1 đám cưới trong mơ của 2 đứa. Hoá ra hần đã mượn tôi để về về đám cưới với kẻ khác hay sao?

Tình yêu, tuổi trẻ mọi thứ tôi đều trao cả cho hần, để giờ đây chỉ mới 1 tháng không gặp hần đã vội vàng gửi thiệp hồng cho tôi thế này sao. Hần phản bội tôi từ khi nào, trước hay trong khi quen tôi hần mới qua lại với cô ta, liệu cô ta có biết đến sự tồn tại của tôi hay không?

Tôi rất muốn lao đến mà phá tan đám cưới của hần ta, muốn đem hết những bức ảnh ngày còn hạnh phúc giữa chúng tôi tới mà ném vào mặt hần, để cho tất cả mọi người biết bộ mặt đều cáng của hần, nhưng tôi lại chẳng đủ can đảm.

Tôi vẫn luôn tự hào khoe với mọi người về anh chàng người yêu soái ca của mình, ngày ấy lũ bạn ghen tị với tình yêu của tôi lắm. Vậy mà chỉ chớp mắt 1 cái mọi thứ đã đảo ngược. Mất đi người mà tôi vẫn xem là quan trọng, tôi bỏ cả học nốt mình trong phòng, bật nhạc thật lớn và khóc.

Anh khi ấy chẳng biết chuyện gì xảy ra, chỉ thấy tôi nhốt mình trong phòng mấy ngày qua thì lo lắng lắm. Những ngày đầu anh luôn nhắn tin hỏi han tôi, có khi thì rủ tôi đi ăn, đi chơi, nhưng tôi chẳng thèm đáp lại.

Hành hạ bản thân mình đến ngày thứ 5 thì tôi ốm liệt giường, tôi đã từng nghĩ đến cái chết, từng mong rằng nằm đó rồi dần dần chết đi cho đỡ đau khổ. Anh như cảm nhận được suy nghĩ ngu ngốc ấy của tôi, phía bên phòng anh mở bài” Mẹ Yêu” thật lớn:

“Sinh con ra trong bao nhiêu khó nhọc.

Mẹ ru con yêu con tha thiết.

Mong cho con luôn luôn ngoan hiền giấc no say.

Vì đàn con thơ ngây bao yêu dấu.

Đã hy sinh cho con bao nhiêu tuổi đời.

Mẹ đã bên con Mẹ đã cho con lớn lên.

Luôn bên con khuyên răn con nên người

Mẹ yêu thương con hơn yêu cuộc sống

Mong cho con luôn luôn yêu đời sống vui tươi.

Tình thương cho con bao la biết mấy.

Những đêm ôm con trong tay khóc ướt vai con.

Mẹ có biết con yêu mẹ nhiều.

Dù câm nín nhưng con thật lòng muốn nói.

Ánh sao đêm cho con sáng soi là mẹ yêu

Khúc hát ru con trong giấc mơ là mẹ yêu.

Mẹ là cánh chim cho con bay thật xa.

Mẹ sưởi ấm cho tâm hồn con mẹ yêu

Đất con đi qua bao nỗi đau là mẹ yêu

Tiếng con yêu gọi tên suốt đời là mẹ yêu.

Mẹ đừng mãi ra đi cho con mồ côi ôi, mẹ yêu...”

Từng câu từng chữ của bài hát khiến tôi nhớ đến mẹ, ngày tôi ra đời cũng là ngày bố tôi không may bị tai nạn. Ông sống cuộc sống thực vật suốt 5 năm, sau đó mới rời bỏ chúng tôi. Một tay bà gồng gánh nuôi hai anh em tôi lại chăm 1 người chồng ốm. Ngày bố bỏ mẹ con tôi mà đi bà buồn lắm, nhưng bà không thể gục ngã vì còn anh em tôi. Phải khó khăn và vất vả nhiều lắm bà mới có thể lo được cho chúng tôi được như ngày hôm nay.

Vậy mà vì 1 kẻ không đáng tôi đã định vất bỏ cuộc sống này, tôi là đứa con bất hiếu. Tôi bật khóc thật lớn sau đó nhắn tin nhờ anh mua cho chút thuốc vì tôi chẳng còn sức lực mà lết đi nữa. Ngay lập tức anh gõ cửa phòng tôi, hoá ra vì lo lắng cho tôi nên hôm nay anh đã xin nghỉ. Anh giúp tôi dọn dẹp lại phòng, mở toàn bộ cửa cho thoáng, đổi bài hát thất tình đang vang lên trong máy tính tôi sang 1 bài hát vui nhộn khác. Anh cẩn thận nấu cháo rồi đút cho tôi, nhưng cổ họng tôi mặn đắng chẳng nuốt nổi. Anh vẫn nhẹ nhàng dỗ dành tôi:

- Ăn đi em, ăn đi cho mau khoẻ, chỉ cần em ăn hết bát này, thích gì anh cũng mua cho em.

- Thật không?

- Thật mà, ăn 1 chút thôi cũng được.

Lời anh nói lại khiến tôi bật khóc, thứ tôi muốn anh sẽ chẳng bao giờ mua được cho tôi đâu. Dù hần có phản bội tôi, bỏ mặc tôi mà đi xây hạnh phúc với kẻ khác, nhưng trái tim này của tôi lại vẫn yêu hần đến điên dại. Tôi từng nghĩ, nếu hần ở đây tôi sẽ bất chấp việc hần đã lấy vợ mà xà vào lòng hần, chỉ cần 1 lần thôi hần liên lạc lại cho tôi. Tôi sẽ bất chấp mà làm người thứ ba bên cạnh hần để cho trái tim này hoà nổi yêu thương.

Anh thấy tôi khóc thì lại vội vàng hỏi:

- Sao thế em, em khó chịu ở chỗ nào nói anh nghe, cố ăn lấy vài miếng rồi uống viên thuốc vào em sẽ nhanh khoẻ thôi.

Tôi chẳng đáp lại mà cứ nhìn chăm chăm ra cửa, mặc kệ cho nước mắt đã rơi ướt đầm gương mặt cũng chẳng buồn lau đi. Tôi đang cố gắng tìm kiếm bóng hình quen thuộc của hắn ở ngoài kia.

- Anh không rõ em có chuyện gì, nhưng qua những bài hát em vẫn mở anh cũng đoán được phần nào sự việc. Nếu bây giờ anh khuyên em đừng buồn thì chỉ là lời khuyên sáo rỗng mà thôi. Bởi là anh, anh cũng đau, vậy nên nếu muốn em cứ khóc, khóc thật lớn, anh sẵn sàng làm khăn cho em lau nước mắt. Nhưng khóc xong em phải mạnh mẽ mà bước tiếp, xung quanh em còn rất nhiều người yêu thương quan tâm em. Nếu biết em thế này chắc chắn họ sẽ đau lòng lắm.

Anh nói đúng, cuộc sống của tôi đâu phải chỉ có mỗi hắn, tôi còn mẹ, còn anh trai, còn rất nhiều người yêu thương tôi cơ mà.

Sau ngày hôm đó dù còn buồn nhiều lắm nhưng tuyệt nhiên tôi không nhớ thêm 1 giọt nước mắt nào vì hắn nữa. Anh biết tôi buồn nên tranh thủ về sớm rồi rủ tôi đi chơi, sợ tôi ngại nên anh còn rủ thêm mấy người trong xóm. Ban đầu tôi từ chối, nhưng phần vì anh nhiệt tình, phần vì tôi cũng đang buồn nên cuối cùng cũng đã nhận lời.

Mọi chuyện cứ thế nhẹ nhàng trôi qua, sau cú sốc của mối tình đầu tôi nặng về quê thăm mẹ hơn. Thấy tôi về mẹ mừng lắm, anh trai tôi cũng đi làm xa, ở nhà chỉ còn mình mẹ, nhìn cái dáng hao gầy của mẹ mà tôi tự trách mình đã quá vô tâm.

Khoảng 6 tháng sau, nỗi đau cũng dần nguôi ngoai, chỉ có nỗi buồn là vẫn còn lại. Hôm ấy là sinh nhật tôi, không biết ai nói với anh mà anh âm thầm tổ chức sinh nhật cho tôi Bữa tiệc tuy không lớn nhưng rất đầm ấm và vui vẻ, là chủ nhân của bữa tiệc nên không tránh được việc tôi phải uống 1 chút rượu. Chẳng hiểu do men rượu hay do tôi cảm động vì những gì anh làm cho mình mà đêm đó tôi và anh đã đi quá giới hạn.

Sáng hôm sau tỉnh dậy thấy mình nằm cuộn tròn trong vòng tay anh, suýt chút nữa tôi đã hét lên. Anh thấy tôi cựa mình thì cũng nhẹ nhàng mở mắt, hết nhìn tôi lại nhìn bản thân mình. Có lẽ anh cũng đang ngạc nhiên lắm, vội vàng mặc lại quần áo, anh tiến tới nắm tay tôi và nói:

- Anh xin lỗi em, hôm qua... hôm qua thật sự... chuyện này... anh không cố ý.

- Anh không cần phải xin lỗi đâu, là do chúng ta say rượu thôi.

- Anh không biết phải nói sao cho em hiểu, nhưng nếu được anh xin em cho anh chịu trách nhiệm được không em?

- Trách nhiệm, không cần đâu anh, em cũng đâu còn trinh trắng đâu...

Anh vội vã bịt miệng tôi lại, cánh tay còn lại anh nhẹ nhàng kéo tôi vào lòng anh nói:

- Em đừng nói thế, với anh em rất quan trọng, anh biết anh không phải người tốt nhất mà em biết, cũng không thể nào thay thế được vị trí của anh ta trong lòng em hiện tại. Nhưng chỉ cần em đồng ý, ngày hôm nay, à không tất cả những ngày về sau anh sẽ luôn bên cạnh em.

Đã lâu lắm rồi tôi chưa được dựa đầu vào lòng ai, tôi cũng chưa từng nghĩ cái ôm của anh cũng ấm áp đến vậy. Lũ bạn tôi vẫn luôn nói rằng: “ Cách nhanh nhất để quên 1 người là yêu 1 người khác say đắm hơn”, uk thì hôm nay tôi sẽ thử vậy. Mong rằng tôi sẽ sớm quên đi kẻ bội bạc ấy, mong những tháng ngày về sau tôi có thể vui vẻ mà mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Nhận được cái gạt đầu của tôi anh hạnh phúc siết chặt tôi vào lòng, còn luôn mồm nói cảm ơn tôi. Cảm ơn gì chứ, anh đúng là ngốc mà, lẽ ra tôi mới là người phải cảm ơn anh vì suốt thời gian qua đã bên cạnh tôi, an ủi tôi chứ.

Tôi thoáng giật mình khi anh nâng cằm tôi lên, động tác này của anh tôi biết anh muốn làm gì. Nhưng lòng tôi lúc này còn quá nhiều ngổn ngang, tôi nhanh chóng quay mặt đi hướng khác để tránh ánh mắt anh. Tôi biết làm thế anh sẽ buồn nhiều lắm, nhưng thật sự lúc này tôi chưa sẵn sàng.

Cả anh và tôi đều biết tôi chưa quên được người cũ, vậy nhưng anh vẫn tình nguyện làm người thay thế, anh chấp nhận làm cái bóng của người ta chỉ để cho tôi vui.

Những ngày sau đó chúng tôi cùng nhau nấu cơm, cùng nhau đi chơi, đi hẹn hò như bao cặp đôi khác. Thế nhưng tuyệt nhiên anh không hề ngủ lại phòng tôi, anh nói anh không muốn ép buộc tôi, muốn tôi được thoải mái nhất có thể. Chẳng nào tôi yêu anh, sẵn sàng trao cho anh thì anh mới tiến tới.

Anh luôn yêu thương trân trọng tôi, chưa bao giờ anh nhắc về chuyện quá khứ hay việc tôi không còn trong trắng cả. Dường như với anh tôi là thứ gì đó rất quý giá khiến anh luôn phải nâng niu vậy. Sự nhẹ nhàng tinh tế của anh giúp tôi thấy thoải mái hơn trong mối quan hệ này, có lẽ vì thế mà tôi cũng dễ dàng mở lòng với anh hơn.

Ngoài những lúc đi làm thì tất cả thời gian rảnh rỗi anh đều dành cho tôi, anh đưa đón tôi, chăm sóc tôi cẩn thận như chăm 1 đứa con nít. Nhiều lần tôi đã trêu anh:

- Anh mà cứ chiều em như thế em sẽ hư đấy.

- Có sao đâu, chỉ cần em thấy thoải mái là được, em chỉ cần là chính em thôi, dù em có hư đến mấy anh cũng vẫn yêu.

- Nay câu này anh nói với bao cô rồi, nghe sắc mùi thánh nha.

- Anh chỉ nói với mình vợ anh thôi.

Nói rồi anh nhẹ nhàng thòm lên má tôi, niềm hạnh phúc nhẹ nhàng len lỏi trong tim tôi. Anh rất thích gọi tôi là vợ, anh nói như thế để tôi biết rằng anh luôn nghiêm túc trong mối quan hệ với tôi. Để tôi biết rằng với anh, tôi đã là vợ anh từ những ngày đầu mới yêu, nếu tôi không lấy anh anh sẽ ở thế cả đời để chờ tôi.

Hình như đã lâu rồi tôi không còn nhớ đến người cũ nữa, cuộc sống của tôi lúc này chỉ toàn hình bóng anh. Tôi thương anh hơn, quan tâm và lo nghĩ cho anh hơn. Những khi anh ôm tôi cũng vô cùng xót xa, hay là khi thấy món gì ngon, cái gì đẹp tôi cũng luôn nhớ đến anh.

Chính cái lúc mà tôi tưởng chừng như mình đã yêu anh, thì hắn lại xuất hiện, nhìn số điện thoại quen thuộc ấy mà tôi run tới mức suýt chút nữa đánh rơi điện thoại. Một cuộc, hai cuộc, tới cuộc thứ 3 thì tôi quyết định nghe máy. Tôi tệ hơn là tôi đã giấu anh lên đi gặp anh, thật ra lúc đó tôi gặp chỉ vì muốn nghe từ hắn 1 lời giải thích, muốn biết tại sao hắn lại bỏ tôi mà đi,

chứ tình cảm với hắn có lẽ là không còn nhiều.

Thấy tôi hắn nhào đến mà ôm lấy tôi mà khóc lóc, rằng hắn hối hận vì đã đánh mất tôi, rằng thời gian qua hắn mới nhận ra hắn yêu tôi và không thể sống thiếu tôi được. Hắn còn nói vợ hắn danh giá, không biết điều với bố mẹ chồng, cô ta vụng về chẳng biết chăm con... , rằng cô ta có đủ mọi lỗi lầm mà hắn không thể nào chấp nhận được.

Nhìn cái cách hắn nói về vợ mình mà tôi thấy nhẹ lòng, tôi vui vì hoá ra hắn cũng chẳng hạnh phúc được lâu, càng vui hơn khi nghĩ rằng tôi đã may mắn nên mới thoát khỏi 1 gã chồng tệ bạc. Tôi lạnh lùng hỏi lại:

- Thế tại sao còn chưa ly hôn.

Có vẻ như hắn khá bất ngờ với câu hỏi của tôi nên ấp úng trả lời:

- 1 năm qua anh cố gắng cùng chỉ vì thương con, anh không muốn nó phải sống thiếu tình cảm của bố hay mẹ.

Lúc này tôi thật sự thấy khinh bỉ con người mà tôi đã đem lòng yêu thương suốt 3 năm liền. Một thằng đàn ông mà hèn hạ tới mức nói xấu vợ mình với người cũ thì thật chẳng còn từ gì để mà miêu tả nữa. Thế nhưng tôi vẫn tò mò muốn biết cái lý do của anh ta nên hỏi:

- Thế tại sao ngày ấy anh lại cưới nó?

- Anh.. là tại ...

- Tại bác sĩ dự cưới

- Không hẳn

- Thế tại sao?

- Tại vì bạn bè anh lấy vợ cả rồi, mà em thì lại không chịu cưới sớm, anh đã nói cưới về anh sẽ lo cho em học hành mà em không đồng ý nên anh mới...

Nghe được cái lý do vớ vẩn từ miệng hắn mà tôi suýt bật cười, cuối cùng mọi lỗi lầm lại là do tôi. Nhếch mép cười và nói với hắn bằng cái giọng mỉa mai nhất có thể:

- À, hoá ra là do tôi à, lý do tuyệt vời đấy

- Mình đừng nhắc chuyện đó được không em, mà em mới mua xe hả?

- À không xe đi mượn thôi.

Hắn nhấp ngụm nước rồi đứng dậy nói:

- Anh mới đi làm xa về nhớ em quá nên gọi cho em ngay, anh có thuê 1 phòng trong kia, để anh giúp em dắt xe sang đó nói chuyện cho tiện nhé.

- Không cần đâu anh, ngồi đây cho thoải mái.

Anh ta mặt dày kéo tay tôi nói:

- Ngồi đây nóng lắm em, đáng ra anh phải tới chỗ em, nhưng sợ làm phiền em nên mới hẹn em ra đây thế này. Nắng nóng em đi có mệt không.

Bây giờ anh ta mới có thời gian hỏi thăm xem giữa trưa hè tôi phi xe tới gặp anh ta có mệt không. Hoá ra cái mục đích anh ta hẹn gặp tôi hèn hạ đến thế hay sao? Tôi đã lãng phí 3 năm tuổi xuân cho 1 kẻ tệ đến thế này sao, anh ta sẵn sàng dùng những lời lẽ khó nghe nhất để nói về người cùng anh ta đầu ấp tay gối, vất vả sinh con cho anh ta chỉ vì muốn lên giường cùng tôi. Anh ta nghĩ tôi vẫn là con ngốc yếu si mê anh ta ngày nào hay sao?

Mới cưới vợ chưa đầy 1 năm mà anh ta đã có ý định phản bội, mà biết đâu được ngoài tôi anh ta cũng đã lên lút lên giường với biết bao người sau lưng cái cô vợ đáng thương kia. Có lẽ thời gian yêu tôi, anh ta không chỉ cảm cho tôi 1 cái mà phải rất nhiều cái sừng cũng nên.

Một chuyện dĩ để biết bộ mặt thật của người mà tôi đã từng thương nhớ, có lẽ phải cảm ơn anh ta về cuộc gã gở này. Nhờ có nó mà tôi mới nhìn thấy cái bộ mặt đáng kinh tởm của anh ta, cũng nhờ có nó mà tôi mới tỉnh mộng tương tư. Tôi chào anh ta rồi lặng lẽ dắt xe ra về, anh ta bất ngờ lắm, có lẽ anh ta nghĩ tôi ngại vì cái rào cản anh ta có vợ chứ không phải là vì tôi đã không còn yêu anh ta. Vậy nên anh ta vẫn mặt dày níu tay tôi, lại 1 bài ca cuộc hôn nhân của anh không hạnh phúc, chỉ có em mới có thể giúp anh được sống là chính mình, chỉ có em mới giúp anh cảm thấy hạnh phúc. Nào là anh muốn chúng ta lại hạnh phúc như ngày còn yêu nhau được không em, nào là anh bên vợ anh chỉ vì con thôi, còn trái tim anh luôn nhớ về em.

Thật kinh tởm, tôi dùng ánh mắt sắc lẹm nhìn anh ta, dứt khoát gạt tay anh ta ra, còn không quên phui sạch tay mình, giống như tôi vừa động vào thứ gì đó bẩn thỉu lắm vậy. Anh ta đứng đó sững sờ nhìn tôi lái xe về, chắc anh ta bất ngờ về phản ứng của tôi lắm.

Lái xe về mà tôi thấy lòng mình nhẹ nhõm hẳn, thoáng nghĩ đến anh tôi bỗng thấy mình yêu anh đến lạ. Lúc này đã gần 4h chiều, tôi ghé qua chợ mua ít đồ về nấu ăn, hôm nay tôi sẽ chiều đãi anh 1 bữa thật ngon. Từ ngày nhận lời làm bạn gái anh tới giờ, đa phần là anh nấu nướng cho tôi ăn, hình như tôi đã quá vô tâm với anh mất rồi.

Trở về với túi đồ ăn ngon, tôi khá bất ngờ khi thấy cửa phòng mình không khoá, thoáng giật mình tôi đẩy cửa bước vào. May quá là anh ở trong đó, tôi cứ tưởng mình đi mà quên không khoá cửa, mà sao bữa nay anh về sớm vậy nhỉ? Công ty anh 5h30 mới tan ca cơ mà, tôi vui vẻ nói:

- Anh ở nhà sao không mở cửa phòng ra, làm em hết hồn tưởng quên không khoá cửa. Mà sao bữa nay anh về sớm vậy, lại còn chưa mở cửa phòng đã sang bên này nữa?

- Anh không được sang phòng em hay sao?

Nghe giọng nói trầm buồn của anh tôi thoáng giật mình quay lại, anh sao thế nhỉ, mọi lần thấy tôi anh luôn nói cười tíu tít, vậy mà hôm nay... hay anh buồn chuyện gì đó. Tôi lo lắng chạy lại bên cạnh anh ngồi xuống và hỏi:

- Anh, anh có chuyện gì buồn à, ở công ty có việc gì khiến anh không vui, hay ai làm anh khó chịu vậy.

Anh nhìn thẳng vào mắt tôi mà nói:

- Nhân này, có bao giờ em giấu anh chuyện gì đó chưa?

Câu hỏi ấy của anh khiến tôi chột da, nhưng ngay lập tức tôi gạt đi mà nói:

- Anh này hỏi gì kì vậy, em thì làm gì có chuyện gì mà dẫu với điểm chữ.

Anh giữ chặt vai tôi, ép tôi phải nhìn thẳng vào mắt anh mà nói:

- Nhân này, trong lòng em, có 1 vị trí nhỏ nào cho anh không? Anh biết là em còn chưa quên được hẳn ta, anh cũng không ép em phải yêu anh, là anh tình nguyện ở bên cạnh em. Thế nhưng em có thể nào dành cho anh 1 vị trí nhỏ trong tim em được không, một chút thôi cũng được.

Nhìn đôi mắt ướt nước của anh mà tôi thấy xót xa, là do tôi, tôi đã quá vô tâm với anh mất rồi. Tôi cứ luôn ích kỉ chỉ biết nhận từ anh chứ chưa 1 lần quan tâm đến cảm xúc của anh. Tôi cứ mãi miết mơ tưởng đến tình cảm ngu dại với hẳn ta mà chưa 1 lần dừng lại để biết rằng, dù anh có bao dung tới đâu thì anh cũng là con người, anh bằng xương bằng thịt, và dĩ nhiên anh cũng biết đau.

—*——

Một năm sau đó tình cờ vào face book của anh, thấy kỉ niệm 1 năm trước của anh được nhắc lại. Tôi mới chết sững khi đọc được những dòng tâm sự để ở chế độ khoá của anh, toàn bộ kỉ niệm của anh hôm ấy đều nhuộm 1 màu buồn ảm đạm. Khi ấy tôi mới biết không phải anh chỉ buồn vì tôi vô tâm mà anh biết ngày hôm đó tôi đi gặp ai.

Thường thì anh sẽ ăn trưa ở công ty sau đó làm tới chiều mới về. Nhưng hôm đó là sinh nhật anh, phải khó khăn lắm anh mới xin nghỉ buổi chiều được, anh hạnh phúc trở về cùng chiếc bánh kem trên tay, cứ nghĩ sẽ cùng tôi cắt bánh sinh nhật trước rồi tôi mới liên hoan cùng mọi người. Tất cả mọi thứ anh đều tự mình chuẩn bị, nhưng khi về tới nơi lại thấy tôi lên xe đi đâu đó. Anh đã thoáng cười vì nghĩ rằng có lẽ tôi biết sinh nhật anh nên đã đi mua đồ để chuẩn bị. Phần vì tò mò, phần vì sợ tôi mua nhiều quá không chờ hết nên anh đã đi theo. Chạy theo tôi suốt quãng đường gần chục cây số cuối cùng phát hiện ra thứ khiến tôi vội vã đi trong khi ngoài trời đang nắng nóng lại là cái tên người yêu cũ.

Anh đau đớn trở về, cứ thế ngồi bó gối đợi tôi suốt mấy tiếng đồng hồ. Anh đã hi vọng rằng khi anh hỏi tôi sẽ kể cho anh nghe về cuộc gặp gỡ ấy, sẽ chẳng giấu diếm điều gì với anh. Nếu như tôi chịu kể với anh có nghĩa là trong lòng tôi có anh, vậy nhưng hôm ấy tôi lại không thừa nhận mọi thứ. Tôi đã vô tình làm anh tổn thương mà không hay biết, vì tôi mà hôm đó anh đã hủy hết mọi cuộc hẹn, tôi cũng vô tình quên luôn sinh nhật anh.

Anh có viết trên trang cá nhân ngày hôm đó rằng: “uk đây, anh ghen với tình đầu của em đây thì sao nào, anh ghen với hẳn ta nhưng anh lại sợ mất em hơn, thế nên anh đã hèn nhát chọn cách im lặng. Anh chọn cách 1 mình ôm những tổn thương để được thấy em vui vẻ mỗi ngày. Anh sợ nói ra rồi em sẽ dỗi bỏ anh vì anh biết em còn yêu hẳn nhiều lắm. Anh đã chấp nhận làm người thay thế đồng nghĩa với việc anh phải chấp nhận luôn những tổn thương hôm nay. Chỉ có điều sao em lại giống cây xương rồng ngoài kia để cho anh càng ôm em càng tổn thương thế này.”

Là tôi đã quá tàn nhẫn với anh hay do anh quá rộng lượng với tôi, anh đau anh ghen cũng không thể mở lời chất vấn tôi. Chỉ vì sợ tôi buồn, sợ tôi lấy đó làm cái cớ để rời xa anh mà anh chọn cách im lặng, nước mắt tôi cứ thế lặng lẽ rơi. Hoá ra anh của tôi đã phải chịu nhiều tổn thương đến thế, đau đớn hơn tổn thương ấy lại do chính tôi gây ra.

- ----*-----*

Năm nay thì khác, tôi đã dành trọn trái tim mình cho anh, còn bí mật cùng mọi người tổ chức sinh nhật cho anh. Hi vọng tình cảm chân thành của tôi có thể bù đắp lại cho anh những tổn thương trước đó tôi gây ra. Tôi cũng đã tốt nghiệp chỉ còn chờ lấy bằng và xin 1 công việc ổn định nữa là xong.

Sinh nhật anh do tôi âm thầm tổ chức, thế nhưng người bất ngờ lại là tôi. Hôm ấy anh đã quỵ xuống mà cầu hôn tôi trong sự ngỡ ngàng của mọi người. Anh yêu tôi, thương tôi, hi sinh cho tôi nhiều như thế, chẳng có lý do gì để tôi phải từ chối lời cầu hôn này cả.

Tiếng reo hò, tiếng vỗ tay khiến cho tôi thấy mình như đang bay trong hạnh phúc, hạnh phúc tới nỗi tôi cứ ngỡ mình đang mơ. Cho đến khi anh nhẹ nhàng đặt nụ hôn ấm nóng lên môi tôi mới biết hoá ra mọi thứ là thật. Tôi đã bật khóc, giọt nước mắt hạnh phúc hoà cùng nụ hôn của chúng tôi tạo nên 1 dư vị vừa ngọt ngào vừa mặn đắng như cuộc hôn nhân hiện tại của chúng tôi bây giờ vậy.

Ngọt ngào vì sau bao năm anh vẫn yêu thương chiều chuộng tôi như thế, ngọt ngào vì chúng tôi đã có 3 thiên thần bé nhỏ và xinh đẹp. Còn mặn đắng vì sự bất hoà quá lớn giữa mẹ chồng nàng dâu.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Nhận lời cầu hôn của anh đồng nghĩa với việc tôi phải về nhà anh ra mắt, trước đây đã nhiều lần anh ngõ ý dẫn tôi về nhà nhưng tôi đều từ chối vì chưa sẵn sàng. Bây giờ chắc tôi chẳng thể nào có thể từ chối được nữa.

Qua lời kể của anh thì gia đình anh quê gốc là ở Nghệ An, nhưng sau khi bố anh lấy mẹ đã chuyển về Nam Định sinh sống và lập nghiệp. Trước đây bố anh là người lo kinh tế chính trong gia đình, bây giờ chị em anh đã lớn nên cùng ông gánh vác kinh tế. Mẹ anh bao năm qua vẫn luôn ở nhà để chăm lo cho con cái, nhà cửa. Anh là con thứ hai trong gia đình, phía trên anh là chị gái đã lập gia đình, dưới anh là 1 cậu em trai bằng tuổi tôi, đang đi làm công nhân ở Thái Bình.

Tôi đã phải mất gần 2 tuần để chuẩn bị cho lần ra mắt này, tôi biết những người lớn tuổi không thích 1 cô con dâu chung diện. Vì thế tôi mặc 1 chiếc quần bò màu xanh kết hợp cùng áo phông trắng và mái tóc cột đuôi ngựa trẻ trung, năng động. Mọi thứ diễn ra khá suôn sẻ, ngoại trừ việc bố anh khá kiêu kì, còn lại thì mọi người khá vui vẻ và cởi mở với tôi.

Tôi sinh ra và lớn lên tại Ninh Bình, từ nhà tôi tới nhà anh mất khoảng gần 1 tiếng chạy xe máy nên có thể nói phong tục tập quán là khá tương đồng, điều này có vẻ bố mẹ chồng tương lai của tôi rất thích. Ông bà nói không muốn con trai lấy vợ xa quá, mặc dù con trai cưới là được thêm 1 nàng dâu nhưng ông bà vẫn không thích.

Tôi ở lại nhà anh chơi đến chiều muộn thì xin phép về, anh ngõ ý muốn đưa tôi về nhưng bố mẹ anh hình như không muốn. Ông bà nói anh nên ở lại chuẩn bị mọi thứ để ngày mai tới ra mắt nhà tôi. Mẹ anh còn quay ra hỏi tôi:” cháu có thể tự về phải không, quãng đường chỉ có hơn 40km thôi mà”

Tôi có chút không vui nhưng sợ anh khó xử nên vẫn tươi cười nói anh ở lại, tôi có thể tự về được vì khoảng cách cũng không xa lắm. Phải nói nhiều lắm anh mới miễn cưỡng đồng ý, thế nhưng cuối cùng tôi lại đi lạc đường phải gọi điện cầu cứu anh. Chỉ 1 loáng sau sự miêu tả của tôi anh đã có mặt ở đó, anh nói cũng lỡ rồi anh sẽ đưa tôi về rồi tiễn ra mắt luôn. Vì chỉ là giới thiệu anh với mẹ và anh trai nên tôi cũng không quá cầu kì chuyện này.

Anh có nhanh chóng lấy được cảm tình của gia đình tôi và còn có vẻ khá hợp cạ với ông anh trai tôi. Mọi thứ của chúng tôi đều suôn sẻ, đám cưới trong mơ của chúng tôi diễn ra sau đó 2 tháng, ngày chúng tôi chính thức nên duyên vợ chồng là 1 ngày của tháng 8 đẹp trời. Khoảnh khắc anh lồng chiếc nhẫn vào tay tôi, tôi hiểu rằng mình đã tìm được bến đỗ hạnh phúc cho bản thân.

Khác với những vợ chồng mới cưới khác, sau ngày cưới chúng tôi không đi tuần trăng mật mà trở về quê gốc của chồng thấp hươu cho tổ tiên cũng như thăm hỏi anh em họ hàng. Từ nhỏ tôi rất ít khi được đi chơi nên tôi khá háo hức với chuyến đi này, mẹ chồng tôi dặn dò tôi khá kĩ, bà còn chu đáo chuẩn bị toàn bộ quà cho chúng tôi đem theo. Bà nói sợ chúng tôi còn trẻ chưa suy nghĩ thấu đáo, quà cáp qua loa làm mất lòng người lớn.

Thấy bà cẩn thận như thế nên khi nghe bà nói muốn giữ hộ vàng cưới, tôi cũng không ngần ngại mà trao cho bà.

- Hai con còn trẻ thôi thì đưa vàng cưới đây mẹ cất hộ cho, sau này cần dùng việc gì thì nói mẹ, mẹ đưa lại cho. Chứ hai đứa chưa biết tính toán cầm rồi lại ngựa ngáy mà bán hết đi để tiêu vung tiêu phí thì khổ. Vàng này mọi người cho là để 2 đứa có chút vốn liếng để làm ăn, nhưng cũng được xem như đồ kỉ niệm. Nếu không thật cần thiết thì không nên bán con ạ, kể cả tiền mừng cũng thế, giữ lại 1 ít để đủ chi tiêu thôi, còn lại đưa mẹ cất đi, sau này còn nhiều chuyện phải lo. Chứ đi đường xa mang theo nhiều tiền không tốt đâu con.

Dù tôi có khá ít thời gian tiếp xúc với mẹ chồng, nhưng ấn tượng của tôi với bà là 1 người hiền lành, thương cháu, yêu con, lại vô cùng chu đáo. Chẳng có lý do gì mà tôi lại phải từ chối lời đề nghị của bà cả. Toàn bộ số vàng cưới được hơn 2 cây tôi đem gửi bà cất hộ, còn số tiền mừng chúng tôi xin phép được giữ lại vì sợ đi đường xa có nhiều thứ phát sinh. Tôi cảm nhận được nét mặt bà thoáng 1 chút không vui nhưng rất nhanh sau đó bà lại nở nụ cười với tôi. Bà dặn chúng tôi nghỉ sớm giữ gìn sức khoẻ để mai còn về lại về quê anh thăm họ hàng.

Chúng tôi vâng dạ gật đầu cho bà vui, chứ vợ chồng mới cưới mà, sao có thể ngủ được. Dù trước đó chúng tôi cũng đã đi quá giới hạn, nhưng cả 2 vẫn vô cùng háo hức về 1 đêm tân hôn ngọt ngào.

Một ngày dài mệt mỏi cộng với đêm tân hôn cuồng nhiệt khiến sáng hôm sau mãi 9h tôi mới có thể tỉnh giấc. Cả nhà không 1 ai gọi hay bóng gió gì, mẹ chồng tôi nói chúng tôi đã lớn phải tự biết sắp xếp thời gian sao cho hợp lý.

Khi tôi ra ngoài vệ sinh vào thấy bà đang tìm kiếm thứ gì đó trên giường vợ chồng tôi. Thấy tôi bà có thoáng 1 tia bối rối nói:

- Mẹ tính vào thu dọn hộ hai đứa, rồi kiểm tra xem hai đứa có cần chuẩn bị gì thêm để lại mặt ông bà thông gia không.

Rõ ràng là khi dậy tôi đã gấp chăn màn gọn gàng, còn quà tất cả đều để ngoài phòng khách chứ tôi đâu có đem vào phòng ngủ đâu mà bà kiểm tra. Nghĩ thế nhưng tôi vẫn mỉm cười vâng dạ với bà.

Bỗng bà kéo tay tôi lại hỏi:

- Đêm qua hai đứa có làm gì trước khi đi ngủ không.

Vì không hiểu hết ý của bà nên tôi nhanh nhẩu nói:

- Bọn con mệt nên đi ngủ luôn mẹ ạ.

Bà thở phào giống như trút được 1 gánh nặng lớn lắm vậy

- Thôi thay đồ xuống ăn sáng rồi kiểm tra lại 1 lượt xem còn thiếu cái gì không mà chuẩn bị. Không lúc vào trong đó lạ đường lạ xá lại chẳng biết mua ở đâu đâu. Thăng Hưng đâu rồi, làm cái gì mà lè mề thế.

Ban đầu chúng tôi dự định ngày đầu tiên sẽ về nhà tôi lại mặt, hôm sau mới vào trong quê chồng. Nhưng bố mẹ chồng nói nhà tôi gần lúc nào lại mặt chẳng được, nhà nội phải đặt lên trước nên chúng tôi cũng chiều theo ý ông bà mà lui lại ngày lại mặt.

Ăn sáng xong chúng tôi sửa soạn đồ sau đó ra bắt xe vào Nghệ An, chúng tôi mang nhiều đồ đến nỗi mà anh lơ xe cứ tưởng vợ chồng tôi đi buôn, và tất nhiên chúng tôi cũng phải mất thêm tiền xe cho đồng đồ ấy. Chồng tôi mệt mỏi dựa vào ghế thêm thiếp ngủ còn tôi thì háo hức ngồi nhìn đường xá, đây là chuyến đi xa đầu tiên của tôi, nên tôi thích thú lắm.

Nhà bà nội anh ở ngay làng Sen quê bác, trong này mọi người ai cũng thân thiện và cởi mở. Ngoài thời gian đi thăm hỏi họ hàng thì chúng tôi còn tranh thủ đi thăm quan nhà bác, các địa danh đẹp ở gần đây.

Hết 3 ngày chúng tôi lại ra xe chở về nhà, câu đầu tiên mẹ chồng tôi hỏi không phải là mọi người trong đó thế nào, hay chúng tôi có mệt không mà là:

- Các con chi tiêu hết bao nhiêu?

Thấy thái độ ngạc nhiên của tôi, chị chồng tôi nói:

- Mẹ sợ cậu mợ chi tiêu hoang phí thôi chứ không có gì đâu.

Tôi chỉ biết mỉm cười đáp lại, còn chồng tôi thì ngồi liệt kê cho mẹ nghe những khoản mà chúng tôi đã tiêu. Đến khoản chúng tôi biếu ông bà nội, ngoại mỗi bên 1 triệu thì bà rít lên:

- Dối ạ, tao biết ngay mà, tao đã mắt công chuẩn bị quà cáp đầy đủ như thế rồi còn tiền nong làm gì nữa. Không dặn 1 cái là y như rằng, tiền sư chúng mày chứ, chẳng biết tính toán gì cả.

Tôi không hiểu chúng tôi làm thế thì có gì sai, mà sao bà lại chửi cả tiền sư nhà tôi như thế. Nhưng phận làm dâu mới tôi chỉ biết im lặng chứ nào dám nói lại. Bà nói 1 hồi thì dục tôi cất đồ đi rồi xuống phụ bà nấu cơm. Tôi nhanh chóng làm theo lời bà, lúc này tôi bất ngờ tập hai nghe nghe chị chồng nói với mẹ:

- Khiếp nấu cái dẻo gì mà mặn thế này.

Tôi tròn tròn mắt ngạc nhiên, từ nhỏ tới lớn tôi chưa từng thấy ai nói như thế với mẹ của mình cả. Thế nhưng hình như điều ấy là vô cùng bình thường đối với mọi người trong nhà chồng của tôi thì phải.

Tôi đem thức mắc đó lên hỏi chồng mình thì anh nói đó chỉ là những câu cửa miệng, do mọi người quen mồm thôi chứ chẳng có ý gì đâu. Cũng may là chồng tôi anh ấy không có những câu cửa miệng như thế, hoặc có thể do anh xa nhà lâu ngày nên thay đổi.

Kết thúc bữa cơm tối mà tôi đi hết từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác, hoá ra bình thường bố chồng tôi ít nói nhưng ông lại rất quan tâm đến mẹ chồng, suốt bữa cơm ông luôn để ý gấp thức ăn cho bà. Tôi thầm ước cuộc sống của tôi sau này cũng được chồng quan tâm như thế.

Chú Hùng, em trai chồng tôi, chưa có gia đình và có vẻ giống bố nên cũng khá kiêu kì, chị Hương, chị gái chồng tôi thì lại khá mau miệng. Chồng chị trước đây là 1 người ham chơi,

nhưng từ khi có con thì anh thay đổi hẳn, anh chịu khó đi làm hơn, yêu thương vợ con hơn. 2 đứa con của chị Hương còn nhỏ nên khá hiếu động, chúng luôn phá tung mâm cơm mỗi lúc có thể.

Sáng hôm sau chúng tôi xin phép cả nhà để về lại mặt gia đình tôi, mấy năm nay tôi đi học xa nhà có những khi cả tháng tôi không về nhà vậy mà mới đi lấy chồng có mấy hôm mà sao tôi thấy nhớ mẹ, nhớ anh đến vậy.

Chúng tôi nhanh chóng ăn sáng rồi đi chuyển đến nhà tôi lại mặt, mẹ hỏi tôi những ngày qua tôi làm gì, tôi thật thà kể cho mẹ nghe sáng đầu tiên ở nhà chồng tôi đã ngủ tới 9h, bà nghiêm mặt nói:

- Trời ơi, mẹ dặn con như thế nào mà con lại thế, ngày đầu tiên về nhà chồng con phải dậy sớm dọn dẹp nhà cửa, sau đó nấu đồ ăn sáng cho mọi người. Con như thế ông bà thông gia lại nói mẹ không biết dạy con.

Chồng tôi nhìn về mặt của mẹ bật cười mà nói:

- Bố mẹ con để tính lắm mẹ yên tâm đi ạ.

- Đúng rồi mẹ, nhà chồng con ai cũng thương con hết, nhất là mẹ chồng con đó. Mẹ xem đi tất cả là mẹ chồng con chuẩn bị đó, kể cả quần áo con mang vào trong quê mẹ chồng con cũng chuẩn bị cho bọn con cả.

Mẹ tôi ôm tôi vào lòng mà nói:

- Ông bà thông gia thương con là phúc phận của con, nhưng con cũng không được vì thế mà ỷ lại. Con phải biết mình đi làm dâu rồi chứ không phải như ở nhà nữa.

- Con biết rồi mà mẹ, mẹ cứ lo xa quá, thời bọn con không như mẹ ngày xưa nữa đâu, hơn nữa bố mẹ chồng con thương con như thế thì sao phải lo hả mẹ.

- Mẹ dặn không thừa đâu, em lớn rồi, làm vợ làm dâu rồi thì phải biết lo chu toàn việc nhà đừng để ông bà bên đó nói mẹ không biết dạy con. Nhớ chưa?

Anh trai tôi cốc đầu tôi mà dặn dò, thế nhưng tôi mới chỉ là cô nhóc 22 tuổi làm sao mà hiểu hết được những lo lắng của mẹ, của anh. Hoá ra những lo lắng của mẹ tôi khi ấy là hoàn toàn đúng, dường như mẹ đã cảm nhận trước được cuộc sống đầy sóng gió sau hôn nhân của tôi nên mẹ mới nói thế.

Bữa cơm hôm nay chỉ có mẹ, anh trai, bạn gái của anh trai tôi và vợ chồng tôi, dù rất muốn ở lại lâu nhưng ngày mai chúng tôi phải trở lại với guồng quay của công việc nên tôi đành bịn rịn chào mẹ mà về.

Trước khi trở lại thành phố mẹ chồng tôi luôn miệng dặn:

- Chúng mày làm gì thì làm, nhất định phải sớm sinh cho mẹ thằng cháu đích tôn bù đắp nghe chưa? Cấm không được kế hoạch kế hoạch gì đâu đấy.

Tôi vâng dạ mà gật đầu, thật ra con cái là lộc trời cho thế nên tôi cũng không có ý định kế hoạch mà sẽ để mọi thứ tự nhiên.

Chồng tôi làm kỹ thuật tại công ty may Sông Hồng ở thành phố Nam Định, còn tôi cũng xin được làm công nhân may. Nhưng nhờ chồng có chút quen biết nên tôi được xếp vào vị trí may mẫu. Mỗi khi có mẫu nào mới ra tôi sẽ may 2 đến 3 cái để làm mẫu cho công nhân bên dưới may theo. Công việc có thể nói là khá nhàn và thoải mái lại đúng với chuyên ngành Kỹ thuật may mà tôi đã học.

Một tháng sau ngày cưới cũng là khi tôi biết mình đã mang thai, khỏi phải nói sau khi tôi thông báo có bầu chồng tôi và mẹ chồng hạnh phúc thế nào. Thế nhưng em bé của tôi lại khiến tôi ghen vô cùng, tôi không thể ăn được gì, cứ ăn vào là nôn ra bằng sạch. Tôi xanh xao không còn sức sống, một tối mức tôi đã ngất xỉu và phải đi truyền nước vì kiệt sức.

Vì thế nên tôi đành phải xin nghỉ việc không lương, mẹ chồng tôi thấy thế thì có ý muốn tôi về quê ở. Vừa đỡ tốn kém mà bà lại có thể chăm sóc cho tôi, dù gì bà cũng có kinh nghiệm hơn tôi nên tôi không do dự mà đồng ý. Chồng tôi không muốn xa vợ nên cũng chuyển về quê ở cùng tôi, cuộc sống làm dâu của tôi lúc này mới chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Những ngày đầu về nhà chồng ở mẹ chồng chăm tôi khá kĩ, bà không để tôi động tay vào việc gì cả, tất cả mọi thứ bà đều làm. Thế nhưng tình trạng ghen của tôi cũng chẳng cải thiện được là bao. Tôi vẫn chẳng thể ăn gì và nôn kể cả khi chỉ vừa mới uống nước lọc, chồng tôi xót vợ lắm. Cứ cách ngày anh lại gọi người tới nhà truyền nước cho tôi vì sợ tôi kiệt sức. Bố chồng tôi thì không ý kiến gì nhưng mà mẹ chồng tôi có vẻ không vui, bà nói:

- Chả cái gì bằng ăn, không ăn được cũng phải cố mà ăn, ăn thì mới có chất mà nuôi con chứ, nước với nôi cho tốn kém mà lại chả lợi lộc gì

Bản thân không đi làm, lại ghen ngầm chẳng đỡ dần được cho mẹ chồng, để tránh mâu thuẫn nên tôi bảo chồng từ nay đừng kêu người đến nữa, khi nào thấy cần tôi sẽ tự gọi. Ban đầu anh một mực không đồng ý, nhưng vì ý tôi đã quyết nên anh cũng đành nghe theo.

Rồi chẳng hiểu nghe ai mách, bà đem về cho tôi chục thang thuốc bắc, bà hỏi hơi khỏe:

- Cái này là thuốc an thai, giảm ghen mẹ phải nhờ người mua tận trong Thanh Hoá ra đấy. Mà nhé ông thầy đó còn khẳng định ai mà bầu dưới 9 tuần uống thuốc này vào 100% sẽ có con trai đấy.

Thật ra việc tôi ghen tới mức kiệt sức phải truyền nước cả tôi và chồng đều thống nhất không nói với mẹ đẻ tôi. Tôi không muốn bà phải lo lắng, bà mà biết nhất định sẽ lặn lội qua thăm tôi. Đợt này cái chân của bà đang bị chứng đau khớp hành hạ, đi lại còn khó khăn nên tôi chẳng muốn vì tôi mà bà lại thêm vất vả.

Vậy nên suốt quãng thời gian tôi ghen ngầm chỉ có chồng và mẹ chồng luôn ở bên chăm sóc. Nhìn bà vui vẻ tôi cũng thấy hạnh phúc, chắc kiếp trước tôi phải tu nhiều lắm thì kiếp này mới được làm con dâu của bà. Trước đây tôi cứ nghe mọi người nói mẹ chồng nặng đầu khác máu tanh lòng, nhưng tôi đâu thấy vậy. Bà tốt với tôi như là mẹ đẻ vậy, hay là do tôi tốt phúc nên thế nhỉ?

Vậy nhưng cái mùi hương thoang thoảng của thuốc bắc toả ra tôi thật sự không nhịn được mà nôn liên tục. Bà nhẹ nhàng vỗ lưng cho tôi rồi nói:

- Con chịu khó 1 tí, để mẹ đi sắc luôn cho con uống nhé, con phải cố gắng thì mẹ mới có 1 thằng cháu nội bụng được chứ.

Tôi chẳng thể nói gì, chỉ có thể khẽ gật đầu cho bà biết, bà hớn hờ đi bắc bếp sắc thuốc cho tôi. Bình thường nhà tôi vẫn nấu bằng bếp ga, nhưng hôm nay bà nói sắc thuốc đun lâu tốn ga lắm, hơn nữa thuốc phải sắc bằng bếp củi mới tốt. Tôi thì lại chẳng thể ngửi nổi cái mùi khói nên lại 1 trận nôn nữa ập đến dù lúc này trong bụng chẳng có gì.

Tầm nửa tiếng sau bà bung lên cho tôi 1 bát con thuốc màu nâu, bà nhẹ nhàng đỡ tôi dậy nói:

- Nào cố gắng uống hết đi con

Thế nhưng tôi thật sự không thể nào uống nổi vì cái mùi khủng khiếp ấy của nó khiến cho bụng của tôi như muốn tống tất cả mọi thứ ra ngoài. Tôi lác đầu nói với mẹ chồng:

- Mẹ ơi, con xin lỗi nhưng mà cái mùi này nó làm con sợ quá mẹ ạ.

- Ráng lên con, con bịt mũi lại uống ực 1 cái là xong, con không thương mẹ thì cũng phải thương thằng cu trong bụng chứ.

Nghe bà nói thế tôi cũng cố gắng cầm lên uống, tôi biết bà thương tôi nên mới lọ mọ vắt và sắc thuốc cho tôi như thế. Tôi mà không uống thì chẳng phải đã phụ lòng bà rồi hay sao.

Thế nhưng thuốc còn chưa kịp xuống đến dạ dày đã bị tôi nôn sạch ra ngoài. Trải qua 1 trận nôn như thế người tôi mệt là đi, nhưng bà vẫn không bỏ cuộc, ngay lập tức bà lại rót bác khác cho tôi.

- Mẹ biết thế nào con cũng nôn nên mẹ sắc nhiều lắm, nôn ra lại uống vào. Khó chịu cũng phải uống, con nhất định phải uống hết chỗ này để cho mẹ có thằng cháu nội, con mà không uống nó thành con gái thì khổ lắm.

Tôi đang mệt nên không để ý đến việc bà coi trọng cháu trai, cháu gái, chỉ xua xua tay bảo bà:

- Hay là mẹ để ra kia lát nó nguội nó bớt mùi con uống được không mẹ.

- Được rồi, mẹ để ngoài này, lát con nhớ uống đấy, mẹ đi nấu cơm, bố với thằng Hưng cũng sắp về rồi.

Bà đi khỏi tôi bất lực nhìn lên trần nhà, sao người ta cũng có bầu người ta khoẻ mạnh thế mà tôi có bầu lại khổ sở thế này, có phải tôi vô dụng quá hay không? Nghĩ thế nước mắt tôi cứ vô thức rơi không ngừng, cứ thế vừa khóc vừa xoa tay lên bụng nói chuyện với con. Mong sao con nghe và hiểu được lời tôi nói để tôi có thể ăn được chút gì đó, chứ như thế này mãi tôi sợ con tôi thiếu chất mất.

Tôi cứ nằm buồn bã như thế cho đến khi nghe thấy tiếng xe của chồng và bố chồng tôi về, dù rất muốn ra chào bố chồng 1 tiếng nhưng lại chẳng thể nhấc nổi thân mình nên đành nằm im.

Chồng tôi thấy tôi mệt mỏi thì thương lắm, tôi đọc được trong ánh mắt anh là sự xót xa, anh ôm tôi vào lòng mà nói:

- Biết có con em khổ như thế này anh thà không có còn hơn.

Tôi ghéng ghéng, tôi mệt mỏi đến thế nào cũng chưa từng có cái ý nghĩ ấy vậy mà tại sao anh lại thốt ra câu đó cơ chứ. Tôi đẩy anh ra, thất vọng nhìn thẳng vào mắt anh mà nói:

- Anh nói gì thế, dù có mệt hơn hay hi sinh cả mạng sống em cũng chấp nhận để con đến bên em.

- Anh xin lỗi, tại nhìn em thế này anh đau lòng lắm.

- Em không sao đâu, bác sĩ cũng nói chừng nào qua 12 tuần sẽ đỡ hơn còn gì, con chúng ta đã được 8 tuần rồi, em chỉ cần cố gắng 4 tuần nữa thôi mà.

Bất chợt anh thoáng nhìn thấy bát thuốc mẹ chồng tôi để chỗ bàn trang điểm, anh vội cầm lên kiểm tra. Thấy thế tôi hạnh phúc khoe:

- Đó là thuốc mẹ nhờ người mua tận trong Thanh Hoá cho em đó, mẹ nói uống vào sẽ đỡ ghén mà lại có con trai nữa. Anh thấy mẹ có thương em không?

- Thời đại nào rồi mà em còn tin mấy cái này hả, em quên bác sĩ đã dặn gì rồi hay sao hả?

Tôi biết anh đang giận nên nhẹ nhàng kéo tay anh nói:

- Em biết, nhưng mẹ đã mất công như thế em làm sao mà phụ công mẹ được. Mẹ thương em lo cho em như thế em vui lắm.

Anh không nói gì hùng hổ mang bát thuốc xuống bếp, trên này tôi cũng nghe rõ tiếng anh quát:

- Mẹ cái gì đấy, mẹ cho vợ con uống cái gì thế này? Con đã nói với mẹ bao nhiêu lần rồi, đừng có tin mấy cái ông lang băm vớ vẩn. Lần trước mẹ cất thuốc cho bố thế nào mẹ quên rồi à. Vợ con đang bầu bí như thế, uống vào nhờ làm sao thì ai chịu trách nhiệm.

- Mày có biết tao phải tốn bao nhiêu tiền mới mua được chỗ thuốc đấy không hả? Đây là thuốc an thai, tao thấy nó ghén quá không ăn được gì tao mới cất công nhờ người ta mua.

- Không có thuốc thang gì hết, ngoại trừ những gì bác sĩ kê thì con sẽ không để vợ con uống bất kể cái gì khác.

Anh không chỉ đổ bát thuốc kia đi mà còn ném toàn bộ số thuốc còn lại vào thùng rác, điều đó làm mẹ chồng tôi vô cùng giận giữ, bà hét lớn:

- Mày thì giỏi rồi, cái đeo gì cũng vợ con, vợ con, mày vào đội nó lên đầu mà thờ đi. Từ này chúng mày muốn làm cái đeo gì thì làm, tao mặc kệ. Từ nay thì tự lo cho nhau tao không rảnh háng háu hạ suốt ngày nữa.

Tôi biết bà đang giận lắm, nếu tôi ở vào vị trí của bà tôi cũng không thể nào bình tĩnh được. Bà thương tôi lo cho tôi nên mới làm thế, chồng tôi hành động như vậy thật sự là đã sai, anh cũng làm cho tôi thấy có lỗi với mẹ chồng nhiều lắm.

Tôi phải nói nhiều lắm anh mới đồng ý ra xin lỗi mẹ, thế nhưng bà vẫn giận lắm, bà không nói chuyện với chồng tôi cả tháng liền. Mặc dù bà vẫn không bắt tôi phải làm gì nhưng hình như bà không còn vào phòng hỏi han nói chuyện với tôi như trước nữa. Tôi thì mệt đến nỗi thờ cũng mệt nên cũng chẳng đủ sức ra ngoài nói chuyện với bà nhiều, thành ra không khí gia đình tôi lúc ấy rất căng thẳng. Nó khiến tôi càng thấy ngột ngạt và mệt mỏi hơn. Thời gian cũng vì thế mà trôi đi chậm hơn, 4 tuần mà tôi cảm giác như là 4 năm vậy.

Mãi đến tận khi tôi mang thai tròn 12 tuần bà mới nói chuyện lại với vợ chồng tôi. Hôm đó tôi có lịch hẹn đi khám sàng lọc, ban đầu chúng tôi dự định đi bằng xe máy nhưng bà cứ nhất

quyết đi cùng nên chồng tôi gọi taxi để 3 người cùng đi. Tôi vui lắm, cuối cùng thì bà cũng tha thứ cho vợ chồng tôi, vậy là quãng thời gian về sau cuộc sống sẽ dễ thở hơn với tôi rồi.

Vậy nhưng bất đồng lại 1 lần nữa xảy ra khi chúng tôi dự định vào viện sản khám sàng lọc cho yên tâm thì bà lại nhất mực bắt vợ chồng tôi khám tư nhân bên ngoài. Lý do bà đưa ra là:

- Khám tư nhân đắt 1 tí nhưng nhanh, con Nhân nó ghen thế này, vào viện sản đủ thứ mùi làm sao chịu nổi.

Thấy bà phân tích hợp lý nên vợ chồng tôi cũng không có ý kiến gì thêm, xe dừng ở 1 phòng khám sản có tiếng. Tuy là phòng khám tư nhân nhưng mọi thứ ở đây khá đầy đủ, các bác sĩ cũng vô cùng thân thiện và nhiệt tình. Chỉ mất khoảng 15 phút tôi đã được vào khám, thật lòng tôi mong anh sẽ vào khám cùng tôi, chúng tôi sẽ cùng nhau ngắm con yêu, nhưng bà cũng muốn vào, mà tôi thì không dám làm bà phát ý nên đành cùng bà vào trong.

Khi hình ảnh về em bé hiện trên màn hình suốt chút nữa tôi đã bật khóc, tiếng tim đập của con, rồi những cử động bé xíu ấy khiến tôi hạnh phúc vô cùng. Mẹ chồng tôi cũng vui lắm, bà nhìn vào chầm nhỏ trên màn hình, miệng thì mỉm cười không ngừng.

Bác sĩ thông báo con tôi phát triển rất tốt, các chỉ số đều hoàn toàn bình thường, chỉ có mẹ là cần bổ sung thêm nhiều chất dinh dưỡng vì từ bây giờ em bé sẽ phát triển nhanh đòi hỏi 1 lượng dinh dưỡng lớn mới đủ để em bé phát triển 1 cách tốt nhất được. Vì thế lát nữa bác sẽ kê thêm cho tôi 1 số loại thuốc bổ cần thiết, bác còn dặn dò tôi những mốc khám thai quan trọng để tôi nhớ.

Mẹ chồng tôi rồi rít cảm ơn bác sĩ:

- Cảm ơn bác sĩ nhiều lắm, bác sĩ có thể cho tôi hỏi cháu nó là trai hay gái được không.

Bác sĩ mỉm cười di chuyển đầu máy trên bụng tôi sau đó chỉ vào màn hình mà nói:

- Hiện tại thì em bé vẫn còn khá nhỏ, nhưng khoảng 80% là giống mẹ, để chắc chắn hơn thì 16 tuần quay lại đây bác kiểm tra lại cho nhé.

Tôi hạnh phúc cảm ơn bác sĩ, vậy là tôi đã có 1 cô công chúa đầu lòng, đúng như mong ước của tôi, tôi luôn mong có 1 đứa con gái để cùng mặc đồ đôi, cùng làm điệu. Thế nhưng mẹ chồng tôi thì khác. Từ lúc nghe bác sĩ nói con tôi là con gái bà thay đổi thái độ hẳn, bà không còn đỡ tôi như lúc trước nữa mà mặc kệ tôi tự lo.

Thế nhưng điều ấy chưa làm tôi tổn thương bằng việc, khi về tới nhà bố chồng tôi có hỏi xem tình hình đi khám thế nào, đã biết là trai hay gái chưa. Thì bà chép miệng thờ dài rồi buông 1 câu lạnh lùng:

- Con gái mẹ nó rồi còn đâu.

Rồi mặc kệ tôi đứng đó ngơ ngác bà hậm hực trở vào nhà. Tôi biết bà rất mong có cháu trai, và bà cũng chưa từng dấu điểm ước mong ấy, chủ út lại chưa kết hôn nên việc bà đặt mọi ước mong lên vợ chồng tôi là điều hiển nhiên. Thế nhưng con cái là lộc trời cho, trai gái gì cũng là cháu nội của bà cơ mà. Hơn nữa vợ chồng tôi còn trẻ, chúng tôi cũng thống nhất sẽ sinh 3 đứa cho có anh có em. Câu nói của bà thật sự khiến tôi cảm thấy bị tổn thương, cũng may chồng tôi hiểu chuyện nên anh nói rõ ràng với bà.

Trước mặt chồng tôi thì bà tỏ vẻ như đã hiểu, thế nhưng những khi nhà không có ai bà lại lôi chuyện tôi bầu con gái ra để mà bóng gió. Bà còn trách tôi đã không nghe lời bà, rằng nếu tôi uống hết số thuốc kia thì chắc chắn bà đã có 1 thằng cháu nội bụng bầm rồi.

Ngày tháng dần trôi qua những cơn ốm ghen của tôi cũng giảm dần, tôi không còn nôn ói và đã có thể ăn mọi thứ. Biết bà đang giận nên tôi cố gắng tự làm tất cả mọi thứ, nói chính xác hơn là kể từ ngày biết em bé trong bụng tôi là con gái bà đã không còn chăm sóc tôi nữa.

Những việc như nấu cơm, giặt dũ, quét nhà... trước đây tôi đã từng làm qua nên cũng không quá khó khăn với tôi, ngoài việc mẹ chồng tôi hay bóng gió về việc tôi không uống thuốc bà mua nên mới bầu con gái và việc bà không còn quan tâm tôi nữa thì mọi thứ với tôi vẫn ổn.

Thế nhưng 1 lần nữa sóng gió lạiập đến gia đình nhỏ của tôi, tôi vẫn nhớ khi ấy mình mang thai sang tháng thứ 5. Hôm đó là sinh nhật tôi, tuy chẳng có bữa tiệc chúc mừng nào nhưng chồng tôi đã âm thầm mua tặng tôi 1 chiếc dây chuyền có mặt hình trái tim.

Thật sự kinh tế vợ chồng tôi đang rất khó khăn nên tôi cũng không dám đòi hỏi nhiều, món quà của anh là ngoài sức tưởng tượng với tôi. Tôi hạnh phúc ôm trầm lấy anh mà cảm ơn, chúng tôi cứ thế ôm nhau rồi nhớ lại những kỉ niệm ngày mới yêu nhau.

Tôi ôm chặt lấy cổ anh mà hỏi:

- Anh này, có bao giờ anh thấy hối hận vì quen em chưa?

- Có chứ, dĩ nhiên là anh thấy cực kì hối hận rồi.

Tôi suốt chút nữa thì ngưng thờ khi nghe câu trả lời của anh, anh không chỉ hối hận mà còn cực kì hối hận vì quen tôi hay sao. Trái tim tôi như bị bàn tay ai đó bóp nghẹt lại vậy, đau đớn thất vọng, đôi mắt cứ thế mà nhoe òa đi.

Thấy tôi như thế anh bật cười xoa đầu tôi mà nói:

- Ngốc ạ, anh hối hận vì đã không quen em sớm hơn, để cho em bị kẻ khác làm cho tổn thương, hối hận vì đã không bảo vệ em, để em phải chịu biết bao áp lực. Những gì em phải chịu anh đều biết hết, anh hứa sẽ cố gắng tiết kiệm sau đó chúng ta sẽ mua 1 căn nhà nhỏ rồi ra ở riêng. Nhưng bây giờ em có thể vì anh vì con mà cố gắng 1 chút được không?

Anh hết ném tôi xuống vực thẳm của đau đớn lại đem tôi lên tận thiên đường hạnh phúc dạo chơi thế này. Chẳng thể thốt cao sang, chẳng hứa hẹn mỹ miều, chỉ đơn giản như thế cũng khiến tôi run rẩy trong hạnh phúc. Nghe được những lời này của anh thì dù có vất vả hơn nữa tôi cũng sẽ vì anh và vượt qua.

Có 1 điều mà mấy năm qua rồi rất muốn hỏi anh, đó là:

- Anh này, cái lúc mà anh biết em không còn trong trắng, lúc anh biết em đã trao trinh tiết của mình cho hẳn ta, anh cảm thấy thế nào?

RÀM

Còn chưa kịp nhận được câu trả lời của anh tôi đã nghe tiếng cánh cửa phòng ngủ của vợ chồng tôi đập mạnh vào tường

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Tiếng động lớn khiến cả 2 vợ chồng tôi cùng giật mình nhìn ra cửa, ở đó không ai khác chính là mẹ chồng tôi. Bây giờ cũng 11h đêm rồi sao bà lại ở đó, nhìn khuôn mặt giận dữ của bà tôi đoán bà đã nghe thấy lời tôi vừa nói. Bất giác tôi run lên sợ hãi khi thấy bà lao tới túm tóc tôi mà tát liên tiếp, nhanh tới nỗi tôi chẳng kịp phản ứng. Có lẽ chồng tôi cũng bị bất ngờ nên phải 1 lúc sau anh mới đẩy bà ra. Nhìn gò má ửng đỏ vì những cái tát của tôi anh xót xa hỏi:

- Em có đau không, đề...

Anh còn chưa nói hết câu bà đã chỉ thẳng tay mà quát:

- Con trác nết này, hoá ra trước khi lấy con bà mày đã nằm dạng háng ra với thằng khác rồi à. Bảo sao cái hôm đầu tiên chúng mày lấy nhau tao kiểm tra không thấy gì, mày còn dám nói dối tao là chúng mày chưa làm gì nữa à. Tởm con mất dạy, mới nết nết ra mà đóng đũa trai rồi, cái nhà này vô phúc mới vợ phải cái loại con dâu như mày.

Tôi như chết lặng với những lời mẹ chồng nói, người mẹ chồng mà tôi vẫn yêu quý đây sao, người mà lúc tôi ốm nghén đã hết lòng chăm sóc tôi đây sao? Tôi sốc đến mức chẳng nói được lời nào, nước mắt cũng chẳng thể rơi, cứ thế trần trần nhìn bà.

Chồng tôi thấy thế thì lớn tiếng nói:

- Mẹ ra ngoài đi, việc của vợ chồng con mẹ đừng có xen vào.

Thấy thế bà càng được nước mà chửi tôi:

- Mày nhìn cái gì mà nhìn, hay tao nói oan cho mày à, cái loại mà mất trinh cũng chỉ là loại vắt đi mà thôi. Con trai tao nó mù nên mới lấy phải mày...

Rồi bà quay qua anh vừa khóc vừa nói:

- Con ơi là con, tao cho mày ăn học bao nhiêu tiền của sao mà mày ngu vậy hả con, mày thiếu con gái hay sao mà rúc đầu vào háng cái con mất nết này hả con? Rồi không khéo thằng ần ốc thẳng đi đồ vô thôi, con ơi là con, ngu lắm thôi con ơi.

- Mẹ thôi đi, việc của con con tự biết giải quyết.

Tiếng quát của anh làm cho không chỉ tôi và mẹ chồng giật mình mà bố chồng tôi bên ngoài cũng phải chạy vào. Nhìn khắp phòng 1 lượt ông cất tiếng hỏi:

- Nửa đêm rồi mẹ con bà còn làm cái trò gì thế hả, có để im cho hàng xóm người ta ngủ với không.

Tôi đã định im lặng cho mọi chuyện lắng xuống nhưng mẹ chồng tôi lại nắm lấy tay ông khóc lóc mà rằng:

- Ông ơi nhà mình vô phúc, vô phúc thật rồi ông ơi. Ông nhìn đi, con trai ông nó lấy đi về làm vợ, không những thế nó còn vì cái con lăng loàn đấy mà chửi mắng mẹ mình. Ông xem đi, tôi không sống nổi mất thôi ông ơi.

Bố chồng tôi là 1 người ít nói nhưng lại vô cùng nghe lời vợ, thấy bà nói thế ông chỉ thẳng tay vào mặt vợ chồng tôi mà quát:

- Tao nói cho chúng mày biết nhà này là nhà của tao, chúng mày đang ở nhờ nhà tao mà còn không biết điều thì cút xéo.

Chồng tôi cũng không vừa mà đáp:

- Con ở nhờ nhà bố nhưng hàng tháng tiền ăn uống chi tiêu trong gia đình này 1 tay con phải lo, vợ con đã làm gì nên tội mà mẹ sĩ nhục cô ấy như thế?

- Mày lại còn hỏi tao à, nó như thế nào trong lòng nó rõ nhất. Tao nói sai mà nó lại chịu im thế kia sao, nó mà oan nó chẳng nhảy bổ vào mặt tao mà chửi rồi. Còn tao nói trước, bao giờ đề ra đúng là cháu tao thì tao mới nhận, còn nếu không thì tao tổng xéo biết chưa?

Từ đầu tới cuối vẫn chỉ có tôi im lặng, tôi im lặng vì quá sốc, quá đau lòng nên chẳng biết phải nói gì. Mới tháng trước tôi còn nghĩ là mình may mắn nên mới có người mẹ chồng tốt như thế, mới 1 tháng trước thôi tôi vẫn còn sống trong dư vị hạnh phúc, vậy mà giờ đây mọi thứ như đảo lộn. Tất cả chỉ vì cái màng trinh mỏng manh kia mà bà không tiếc lời chửi rủa tôi như thế hay sao?

Nước mắt tôi lăn dài tại tôi như ù đi, mọi người vẫn đang nói gì đó nhưng tôi chẳng còn muốn nghe nữa. Tôi như đang rơi xuống vực thẳm không ánh sáng, chỉ toàn là đau đớn sợ hãi.

- *****

Sáng hôm sau 1 cuộc họp gia đình gấp được tổ chức, chị Hương và chú út cũng được gọi về và tất nhiên chồng và bố chồng tôi cũng nghỉ làm. Cuộc họp chỉ xoay quanh vấn đề tôi đã không còn trong trắng khi đến với chồng vì thế mẹ chồng tôi nghi ngờ đứa con trong bụng tôi không phải máu mủ của bà. Những lời lẽ nặng nề nhất được thốt ra từ miệng của mẹ chồng tôi, dường như việc tôi mất trinh đối với bà là 1 cái gì đó si nhục lớn lắm.

Tuy cuộc họp gia đình về vấn đề của tôi nhưng mẹ chồng tôi lại chẳng để cho tôi nói 1 lời. Cứ mỗi lần tôi có ý định lên tiếng là bà lại chặn lại bà nói:

- Đến nghe cái giọng của mày thôi mà tao cũng thấy ghê tởm.

Tôi không phạm pháp không giết người cũng chẳng làm gì trái với đạo đức tại sao bà lại ghê tởm tôi.

Chồng tôi thấy bà nói thế thì gắt:

- Mẹ quá đáng vừa thôi, Nhân đã làm gì mẹ mà mẹ nói với cô ấy như thế?

Đường như việc chồng tôi một mực bênh vực, bảo vệ tôi càng khiến cho bà khó chịu hơn. Bà lăn ra nhà mà khóc:

- Ôi làng nước ơi, ra mà xem con tôi nó vì 1 con hư hỏng mà chửi tôi đây này. Khổ thân tôi mang nặng đẻ đau, hi sinh vì nó bây giờ nó lại vì 1 con ấ ơ mà cắn lại tôi có khổ cái thân tôi không.

Bố chồng tôi tuy bệnh vợ nhưng ông lại coi trọng sĩ diện. Đòi ông sợ nhất là bị người khác cười bởi vậy nhìn bà vạch áo cho người xem lưng như thể ông vô cùng giận dữ mà quát:

- Bà có im ngay đi không hả, bà muốn cả cái thiên hạ này nó đến nó cười vào mặt tôi phải không, chuyện đâu còn có đó, để im đó cho tôi giải quyết. Còn cái Nhân cũng chưa 5 tháng rồi, lại không có việc làm gì thì cứ ở lại đây đẻ xong rồi tính tiếp.

Mẹ chồng tôi tuy mạnh miệng nhưng lại sợ bố chồng tôi 1 phép, thấy ông quát bà ngay lập tức im lặng mà đứng dậy.

Chị Hương và chú út cũng đồng ý với ý kiến của bố chồng tôi, chỉ có duy nhất mẹ chồng tôi là không chịu, bà bảo nhà bà là nhà có văn hoá, đạo đức không thể chứa chấp đĩ được.

Chị Hương lúc này mới lên tiếng:

- Mẹ, chuyện xảy ra cũng xảy ra rồi, cậu Hưng chú ấy biết rõ mẹ Nhân như thế nhưng vẫn chấp nhận cưới thì là do cậu ấy. Cậu ấy đã lựa chọn thì sướng hay khổ cậu ấy phải tự chịu, mẹ cứ làm lớn chuyện rồi hàng xóm người ta cười cho.

- Cười, đùa nào muốn cười thì cứ nhe răng ra mà cười, tao sợ đeo gì, cười không chết chỉ có nhục mới chết thôi con ạ. Hưng mày bỏ ngay nó đi cho mẹ, mẹ cưới cho mày đứa khác tốt hơn vạn lần, mẹ không chấp nhận 1 đứa con đầu lẳng lơ như thế được.

Đến nước này thì tôi chẳng thể im lặng được nữa, tôi quỳ xuống mà nói:

- Mẹ, con thừa nhận việc mình không còn trong trắng trước khi đến với anh Hưng, nhưng bọn con đến với nhau là hoàn toàn tự nguyện. Con cũng chưa hề nói dối mẹ về điều đó, hôm đó là do con không hiểu ý của mẹ nên mới nói vậy. Còn kể từ khi con lấy anh Hưng mẹ đã thấy con làm gì có lỗi với anh ấy chưa mà mẹ lại nói con lẳng lơ?

Dường như bà chỉ chờ câu nói của tôi để mà lấy cớ day nghiến tôi:

- Á à, con mắt dậy này, bây giờ mày lại còn chửi lại tao à, ở nhà mẹ mày dậy mày như thế phải không? Đúng là cái loại không cha, loại vô giáo dục.

Bà si nhục tôi thế nào tôi thế nào cũng được, nhưng động đến bố mẹ tôi thì tôi không thể nào chịu được. Tôi đứng phắt dậy mà nói:

- Mẹ quá đáng vừa thôi, con sai con cũng đã nhận lỗi với mẹ rồi, nhưng bố mẹ con có lỗi gì với mẹ mà mẹ lòi ra. Bố con đã mất rồi mẹ làm ơn để cho bố con được yên nghỉ đi, mẹ có thể để cho con được tôn trọng mẹ không mẹ.

Chỉ vì câu nói ấy mà tôi bị bố chồng và chị Hương quy cho cái tội láo đảm chửi cả mẹ chồng. Ông nhất quyết bắt tôi phải quỳ xuống xin lỗi mẹ chồng nếu không sẽ gọi điện cho mẹ tôi lên để trao trả.

Ông đã đánh đúng vào điểm yếu của tôi, từ trước tới giờ điều tôi sợ nhất là làm mẹ buồn. Vì thế dù thấy bản thân mình không sai nhưng tôi vẫn phải cắn răng quỳ xuống. Chồng tôi thấy tôi quỳ thì vội vàng đỡ tôi dậy mà nói:

- Em không việc gì phải thế, mình không làm sai thì không việc gì phải sợ cả.

- Anh Hưng, việc trình tiết của chị Nhân em không tham gia, nhưng em không chấp nhận được việc chị ấy hỗn với mẹ. Anh nên nhớ vợ không có người này thì lấy người khác, thế nhưng mẹ thì chỉ có 1 mà thôi.

Tôi khá bất ngờ trước lời nói của Hưng, không ngờ nó lại có cái suy nghĩ ấy, bao sao đến giờ vẫn chẳng thể có người yêu. Càng bất ngờ hơn khi chị Hương cũng đi làm dâu như tôi mà lại có cái suy nghĩ

- Mình là phận làm con dù bố mẹ có nói sai cũng không được phép cãi lại, vừa rồi là mẹ sai, chị nghĩ tốt nhất mẹ nên xin lỗi mẹ thì hơn.

Ở thế cứ làm mẹ chồng thì thích nói gì cũng được, thích si nhục nhà người ta như thế nào thì si nhục hay sao? Bà si nhục tôi, tôi có thể nhịn, nhưng vừa rồi bà chửi cả bố mẹ tôi kìa mà. Thử hỏi nếu mẹ chồng chị ta cũng nói những lời ấy xem chị ta có nhịn được không, có khi chị ta còn dùng những lời lẽ nặng nề hơn tôi cũng nên. Nghĩ thế nên tôi cố gắng giải thích:

- Chị Hương này, em biết em là phận dâu con không được lớn tiếng với mẹ chồng. Nhưng chị cũng cảnh đi làm dâu như em chắc chị hiểu, hơn nữa vừa rồi là mẹ nói đến bố mẹ em nên em mới phản ứng. Em nghĩ chị biết rõ điều này.

Nghe tôi phân tích chị Hương im lặng không nói gì, nhưng mẹ chồng tôi nhất quyết không chịu bỏ qua. Bà giận dữ nhìn tôi mà nói:

- Đéo cần phải nói nhiều với cái loại này làm gì, nó mà biết nghĩ đã không nằm ngửa ra cho người ta xoi rồi.

- Mẹ, chuyện đó con không hề phủ nhận, nhưng mà đó là chuyện của quá khứ. Từ khi con quen anh Hưng con chưa từng làm gì có lỗi với anh ấy, có lỗi với gia đình mình cả. Mẹ làm ơn tôn trọng con 1 chút có được không?

Trái ngược với sự nhún nhường của tôi bà lớn giọng nói:

- Chẳng việc đéo gì mà tao phải tôn trọng cái loại dơ bẩn như mày cả.

Tôi còn chưa biết phải làm gì thì chồng kéo tay tôi nói:

- Bố mẹ, chuyện đến nước này cũng 1 phần là do lỗi của bọn con. Thôi thì con xin phép bố mẹ cho bọn con ra ngoài ở.

Thế nhưng bố chồng tôi lại nhất quyết không đồng ý, ông nói:

- Trước đây chúng mày ra ngoài ở tao không cấm, nhưng mà bây giờ gia đình đang như thế này chúng mày mà đi chẳng khác nào bởi do chat chầu vào mặt tao. Rồi hàng xóm người ta sẽ đổ cho tao cái tiếng ác là đuổi con dâu ra khỏi nhà khi đang chưa vượt mặt. Tao không đồng ý, cứ ở lại đây đến lúc nào đẻ xong thì tính.

Mẹ chồng tôi lại nhất mực đuổi tôi đi:

- Ông giữ cái thứ hư hỏng, mắt dậy này ở lại làm gì, nó thích đi thì kệ cho nó đi, để xem nó đi khỏi đây nó có sống nổi không. Đi đi, đi đâu thì đi 1 một thôi, đừng có dụ dỗ con tao theo cùng. Mày đi rồi tao lấy vợ khác cho con trai tao.

Thật lòng thì tôi rất muốn dời khỏi đây, nhưng bố chồng tôi nói đúng, bây giờ mà vợ chồng tôi đi sau này sẽ khó mà nhìn mặt nhau. Tôi biết chồng tôi vì lo cho tôi nên mới muốn rời khỏi đây, nhưng anh càng thương tôi như thế tôi lại càng chẳng thể đi. Tôi không thể nào ích kỉ chỉ nghĩ cho bản thân mình được, tôi càng không muốn vì tôi mà anh phải khó xử với bố mẹ

mình. Anh thương tôi, lo cho tôi nhưng tôi biết anh cũng thương bố mẹ mình không kém. Bây giờ mà để anh ra ngoài sống cùng tôi chẳng phải tôi đã biến anh thành một đứa con bất hiếu hay sao. Rồi sau này con tôi nó lớn lên nó sẽ nghĩ thế nào về việc bố mình đã bỏ lại ông bà nội mà ra ngoài ở cơ chứ.

Suy nghĩ 1 hồi tôi lựa chọn xin lỗi bố mẹ chồng và ở lại, tôi muốn một lần mình được hi sinh vì anh như cái cách mà anh vẫn lo cho tôi. Ban đầu mẹ chồng tôi nhất quyết không đồng ý nhưng dưới sức ép của bố chồng tôi bà cũng đành phải chấp nhận

Sau hôm đó bà mặc kệ tôi lo mọi thứ trong nhà, từ cơm nước chợ búa, cũng như tất cả mọi chi tiêu trong gia đình đều phó mặc cho vợ chồng tôi. Dường như tất cả công việc của bà chỉ là tìm cách chi trệt, nhieh móc tôi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Sau ngày hôm ấy bất kể khi nào tôi ở 1 mình là mẹ chồng tôi đều bóng gió xa gần về việc tôi không còn trong trắng. Bà luôn miệng nói:

- Nhà người ta thì có con dâu gồi giang chửa để vượt mặt vẫn đi làm âm thầm, nhà mình thì đã trắc nết còn lười biếng. Rồi không khéo nhà tôi lại đi nuôi con tu hú mất thôi.

Hoặc là:

- Nhìn con dâu nhà người ta hiếu thảo mà mình thèm, vừa biết đẻ con trai lại hàng tháng đều biếu tiền bố mẹ chồng. Nhìn lại mình đúng là vô phúc mà.

Có khi thì lại than thân trách phận rằng:

- Không hiểu tôi làm sai cái gì mà ông trời đây đọa tôi thế này, vợ phải đưa con dâu lằng lộn còn hỗn káo. Cái mẹ chồng cứ chêm chêm cái mồm. Nó có coi bà già này là mẹ chồng dâu cơ chứ. Trời ơi là trời, sao tôi khổ thế này hà trời ơi. Ngày xưa tôi đi làm dâu nết na bao nhiêu thì con dâu tôi bây giờ nó lại hư hỏng bấy nhiêu.

Tôi ngoài im lặng ra thì cũng chỉ biết khóc mà thôi, có những khi tôi còn chẳng dám kể cho chồng nghe, tôi sợ anh sẽ đau lòng. Sợ anh sẽ lại vì tôi mà cãi lại bố mẹ rồi mâu thuẫn trong gia đình lại lớn hơn.

Hơn nữa tôi cũng hiểu đối với thế hệ đi trước thì việc con gái không còn trinh trắng khi về nhà chồng là không thể chấp nhận được. Họ dùng trinh tiết để đánh giá về 1 người con gái, vì thế việc bà sốc khi biết tôi đến với con bà đã không còn trong trắng là điều hiển nhiên. Nếu là tôi ở trong hoàn cảnh của bà có lẽ tôi cũng khó mà chấp nhận được.

Vậy nên tôi nghĩ mình cần cho bà thời gian để nguôi ngoai, tôi không muốn cãi lại bà để hình ảnh của tôi trong mắt bà lại càng xấu đi. Tôi muốn dùng thời gian để chứng minh cho bà thấy về con người tôi, để bà biết cái nàng trinh mông manh kia không phải thứ dễ quyết định tính cách của người con gái. Tôi sẽ dùng tâm chân tình của mình để lay động lòng bà, vì tôi vẫn nghĩ thơ nghĩ bà là người tốt, bà chỉ vì sốc quá nên mới nặng lời với tôi mà thôi. Tôi cứ mơ mộng 1 ngày bà sẽ hiểu ra và lại yêu thương tôi như trước, nhưng tôi đã làm, tôi càng nhịn bà càng được nước mà chen ép tôi.

Lúc này trời đã sang đông, hàng ngày tôi phải dậy sớm lo cơm nước, dọn dẹp giặt dũ, thế mà bà vẫn luôn miệng nói tôi lười biếng. Bà bàn với bố chồng tôi mua thêm 1 con bò, 1 đàn lợn 6 con, và nuôi thêm 1 ít gà để cái thiện kinh tế. Bố chồng tôi không hề phản đối, vậy là ngay hôm sau bà cùng chị Hương đi mua về. Tất nhiên tất cả những công việc chăm sóc ấy bà lại đổ cả lên đầu tôi.

Với cái bụng bầu 5 tháng đã lùm lùm tôi phải cố gắng lắm mới có thể hoàn thiện mọi việc, nhưng hình như tôi làm cái gì bà cũng không vừa ý.

Hàng ngày sau khi nấu đồ ăn sáng cho cả nhà, chờ đến khi chồng tôi đi làm tôi lại tắt bếp cho lợn ăn, dọn dẹp nhà cửa rồi tranh thủ dắt bò ra đồng chăn, sau đó lại mãi môt trở về nấu cơm trưa dù bà ở nhà không làm gì. Vì trưa chồng tôi ăn tại công ty không về nên sau khi rửa bát ngay lập tức tôi lại phải đi giặt quần áo. Mặc dù nhà có máy giặt nhưng bà nhất quyết bắt tôi giặt tay. Bà bảo:

- Chị đã không làm ra tiền, đã ăn bám chồng thì phải biết thương chồng chứ. Cả ngày ăn với chơi không mà có mấy cái bộ quần áo cũng đòi bỏ vào máy giặt là sao. Chị biết sướng cái thân chị còn con trai tôi phải ề cô ra làm nuôi chị, trả tiền điện tiền nước cho chị phung phí à.

Bà biết chồng tôi đi làm vất vả, 1 mình anh phải lo chi tiêu cho cả gia đình 4 người trong khi lương chỉ vón vẹn 6 triệu, nhưng bà lại chưa từng 1 lần có ý phụ giúp vợ chồng tôi. Vậy mà bà cứ luôn mồm nói thương con trai rồi lại riết móc tôi hoang phí không biết thương chồng. Nực cười thật đấy.

Tôi lẳng lặng bê chậu quần áo đi giặt tay dù cho ngoài trời đang là 10°C, thế mà bà nào có thương tôi, bà cứ đứng đó chống nạnh mà chửi tôi tiếp:

- Con ranh kia mày khinh tao phóng, hay mày căm hờ, tao nói mày không biết mở cái mồm ra mà trả lời à. Hay phải để đến lúc tao bảo con tao dạy lại thì mày mới biết điều. Đã mất trinh còn mất dạy.

- Con xin lỗi mẹ, tại con mệt quá. Lần sau con sẽ rút kinh nghiệm

- Mệt, mày làm cái đéo gì mà cả ngày kêu mệt, ngày xưa tao chưa vượt mặt còn ra đồng gánh phân đến lúc để đấy. Ăn với chơi không cũng kêu, riết rồi mày ngồi lên đầu lên cổ tao luôn quá.

Bà chửi nhiều đến nỗi mấy người hàng xóm nửa đùa nửa thật nói rằng:

- Bà Nết này, hôm nào mà khoảng 30 phút tôi chưa nghe thấy tiếng chửi của bà là tôi thấy buồn, thấy thiếu thiếu bà ạ.

Mẹ chồng tôi thì khó chịu ra mặt với những câu nói ấy, bà chửi họ là vô văn hoá, là không có đạo đức khi xen vào chuyện gia đình nhà người khác. Bà cho rằng vì tôi ngu dốt nên bà mới phải dạy dỗ chứ bà nào có sung sướng gì mà họ làm như bà thích chửi lắm vậy.

Tôi nghe mãi cũng thành quen, thời gian đầu thì có sốc, có tủi thân đấy nhưng lâu dần cũng trại sạn. Tôi cứ thản nhiên xem như là gió thoảng qua tai, có vậy tôi mới có thể sống được ở đây. Tôi nghe người ta nói khi có bầu mà mẹ khóc nhiều thì sinh ra con sẽ buồn lắm. Tôi không muốn con gái mình như thế nên dù rất tủi thân cũng không dám khóc.

Quãng thời gian mà tôi cảm thấy dễ thở nhất trong ngày có lẽ là khi đi ra đồng chăn bò, dù cho có giá rét đến đâu tôi vẫn thấy vui. Vui vì tôi không phải thấy bà, không phải nghe những lời day nghiền của bà. Tôi có thể thoải mái mà ngắm cảnh đồng ruộng, thoải mái thả hồn mình vào những suy nghĩ miên man của riêng tôi. Dù cho vừa chăn bò vừa tranh thủ cắt cỏ, hay

thậm chí là lợn xuống ruộng vót bèo cho lợn nhưng tôi không hề thấy mệt mỏi như lúc ở nhà. Dù cho có là lúc chồng tôi đi làm về, hay khi màn đêm đã buông xuống tôi vẫn cảm thấy sợ hãi vì biết rằng bất kể tôi làm gì, nói gì cũng đều bị bà đề ý.

Bà bắt tôi phải hoàn thành tất cả mọi công việc nhà trước 6h chiều, vì khi ấy chồng tôi đi làm về. Bà sợ con trai mình biết bà hành hạ tôi, nên chỉ cần nghe thấy tiếng xe của chồng tôi ngoài ngõ là ngay lập tức bà chạy ra phụ tôi làm. Có khi bà còn cố tình nói để chồng tôi nghe thấy:

- Cái chị này, tôi đã bảo lên nhà mà nghỉ đi bầu bì xuống đây làm gì, vương tay vương chân.

Tôi không biết anh có cảm nhận được những nỗi vất vả tôi phải chịu hay không vì tôi không dám hé răng nửa lời với anh. Chỉ thấy mỗi tối anh luôn đấm lưng mà matxa cho tôi, anh nói làm thế rất tốt cho bà bầu, và có thể giúp tôi ngủ ngon hơn. Anh vẫn luôn nhẹ nhàng quan tâm như thế, anh và con chính là động lực giúp tôi vượt qua được những ngày tháng khốn khổ này.

- ---*-----*

Thế là chỉ còn vài ngày nữa là đến tết, cái tết đầu tiên ở nhà chồng, cũng là khoảng thời gian tươi sáng hiếm hoi của tôi kể từ sau sóng gió ấy. Lúc này chồng tôi đã được nghỉ tết, chủ út cũng đã về nên dù không ưa tôi mà cũng không day nghiến tôi nhiều như trước. Công việc nhà cũng được san sẻ đều cho mọi người chứ không còn đổ dồn lên vai tôi.

Tôi được chồng đưa đi mua sắm tết, ngoài bánh kẹo để thắp hương và tết họ hàng anh còn đặc biệt mua cho tôi một ít quần áo. Tôi có ý từ chối vì thật sự trước mắt chúng tôi còn rất nhiều thứ phải lo, mặc dù lương anh mỗi tháng được khoảng 6 triệu, anh đưa tôi 5 triệu, còn lại anh dần túi để đồ xăng và chi tiêu cá nhân. Thế nhưng tiền ăn uống, điện nước cho cả gia đình mỗi tháng đã gần hơn 4 triệu, chưa kể lâu lâu lại có khoản phát sinh như đám hiếu, đám hi... Vợ chồng tôi chưa có 1 chút gì tiết kiệm cho tương lai, rồi còn phải mua đồ sơ sinh, rồi tiền viện phí, tã bỉm đủ thứ nữa. Thật sự tôi rất lo, bởi còn chưa đầy 4 tháng nữa là tôi đã sinh rồi. Thế nhưng anh vẫn nhất quyết mua, anh nói:

- Cả năm mới có mấy ngày tết, em phải mặc cho thơm tất 1 chút không người ta lại bảo anh bạc đãi vợ. Hơn nữa quần áo của em anh thấy chật cả rồi, trời lạnh này em phải nhớ giữ ấm cho cơ thể biết chưa?

- Không cần đâu anh, em mặc gì cũng được mà.

- Anh biết kinh tế vợ chồng mình còn đang khó khăn, nhưng em yên tâm anh nhất định sẽ lo cho mẹ con em đầy đủ. Em không phải suy nghĩ gì hết biết chưa, nhiệm vụ của em bây giờ là chăm sóc cho hai mẹ con thật tốt để chờ ngày con ra đời mà thôi.

Nếu ai đó hỏi tôi cuộc đời tôi điều gì khiến tôi tự hào nhất, tôi sẽ không ngại ngần mà trả lời đó là anh. Điều khiến tôi tự hào nhất chính là cưới được 1 ông chồng vàng 10 như anh, người đàn ông của gia đình.

Tôi biết mẹ chồng tôi khó chịu khi thấy chồng tôi thương tôi nhiều như vậy, hình như bà đang ghen với chính con dâu mình. Nhưng vì chồng tôi luôn bên vực tôi thế nên những ngày này bà phải cố gắng không đụng chạm gì đến tôi.

Ngày 28 nhà tôi dọn lợn sau đó gói bánh chưng, ngồi nhìn nồi bánh đang sôi mà tôi thấy nhớ nhà, nhớ mẹ vô cùng. Giờ này không biết mẹ tôi đang làm gì, tết năm nay vắng tôi chắc bà cũng buồn nhiều lắm. Giả như 1 lần nữa thôi tôi lại được cùng bà gói bánh chưng, cùng anh trai đón giao thừa thì tốt biết mấy.

Tôi nhớ ngày nhỏ có lần tôi thắc mắc vì sao mẹ lại đặt tên tôi là Ái Nhân, cái tên khác biệt với mọi người như vậy. Bà ôm tôi vào lòng, ánh mắt nhìn vào xa xăm mà nói:

- Vì khi con chào đời cũng là lúc bố con bị tai nạn, lúc ấy mẹ đã biết chắc chắn ông ấy sẽ bỏ mẹ con mình mà đi. Vậy nên mẹ mới đặt tên con là Ái Nhân, Ái có nghĩa là yêu, Nhân là người, tên của con có nghĩa là yêu người, như 1 lời khẳng định về tình yêu mẹ dành cho ông ấy. Mẹ muốn ông ấy biết rằng sau này dù có bất cứ chuyện gì xảy ra thì mẹ vẫn luôn giữ hình bóng ông ấy trong tim. Mẹ biết con thiệt thòi từ khi sinh ra, rồi đến khi 5 tuổi lại phải chịu tang bố, mẹ cũng đã cố gắng rất nhiều để bù đắp cho con. Mẹ luôn mong con gái mẹ sẽ ngọt ngào như tình yêu của mẹ và bố con. Mẹ rất tiếc rất tiếc vì đã không thể cho con thấy và cảm nhận được nhiều hơn những yêu thương mà bố mẹ đã dành cho nhau. Nhưng mẹ muốn con ghi nhớ rằng con chính là trái ngọt của tình yêu ấy, con mãi là niềm hạnh phúc của bố mẹ. Có thể trong tâm trí mình, con vẫn ước một lần gia đình mình có thể bên nhau. Nhưng mẹ tin trên trời cao kia bố con vẫn luôn dõi theo chúng ta, có thể con không cảm nhận được nhưng mẹ tin bố con vẫn luôn yêu thương và bảo vệ mẹ con mình theo cách của riêng ông ấy.

Hình như giọng của mẹ đang dần nghẹn lại, mỗi lần nhắc đến bố là mẹ đều khóc. Tôi biết bà nhớ bố tôi nhiều lắm, nếu không có anh em tôi tôi có lẽ bà đã đi theo để đoàn tụ với ông rồi.

Dù chưa 1 lần được nói chuyện với bố, nhưng qua những câu chuyện của mẹ tôi biết ông là 1 người giàu tình cảm. Ông rất thương mẹ tôi, tình yêu của bố mẹ tôi cũng lãng mạn không kém gì những câu chuyện cổ tích. Chỉ tiếc là họ yêu nhau nhiều thế nhưng lại chẳng thể ở bên nhau dài lâu.

- ----*-----*

- Em sao thế, nghĩ gì mà lại khóc vậy?

Tiếng chồng tôi kéo tôi về thực tại, nếu bố tôi biết tôi đang phải sống khổ sở thế này chắc ông đau lòng lắm.

Anh thấy tôi im lặng thì lại lên tiếng hỏi:

- Em nhớ nhà đúng không, ngày mai vợ chồng mình sẽ về thăm mẹ nhé. Cũng lâu rồi em không về nhà phải không?

Tôi e dè hỏi:

- Có được không anh, nhà còn bao nhiêu việc liệu mẹ có cho đi không?

- Tất nhiên là được, chúng ta cũng phải mang lễ về để thắp hương bố em nữa mà. Nhà cửa cũng dọn dẹp cả rồi, còn gì thì nhờ bố mẹ với thằng út làm nốt.

- Anh này, về đó anh đừng nhắc gì đến việc hôm trước nhé?

- Việc gì?

- Thì việc mẹ biết em không còn trong trắng, em không muốn mọi người phải lo lắng cho em?

Anh xoa đầu tôi nhẹ nhàng nói:

- Được rồi, anh biết mà, có anh đây rồi em không phải lo gì cả. Bây giờ chúng ta vào ăn cơm sau đó anh sẽ xin phép bố mẹ được chưa nào?

Tôi hạnh phúc nắm tay chồng mà đứng lên, mọi thứ không ngoài dự đoán của tôi, mẹ chồng tôi nhất quyết không cho chúng tôi về bên nhà. Bố chồng tôi thì nói:

- Cái Nhân bầu to như thế rồi, đi lại nhiều không tốt, có việc gì một mình thăng Hưng về là được rồi.

Ngay lập tức mẹ chồng tôi gạt đi:

- Cả hai đứa ở nhà cho mẹ, tết nhất đến nơi còn bao nhiêu công việc phải lo kia kia, hờ ra là đòi chồng đưa đi chơi.

- Cái bà này, nó là phận con cái, tất nhiên chúng nó phải về trước tết để còn thấp hương cho ông thông gia nữa. Mai thăng Hưng đi vào trong đó, còn con Nhân ở nhà.

Tôi buồn không nói nên lời, cũng may có chồng hiểu cho lòng tôi. Anh nhất quyết muốn tôi đi, may mắn thay cuối cùng bố chồng tôi cũng chấp nhận, còn mẹ chồng tôi thì lại bóng gió xa gần rằng tôi trốn việc, bà còn sợ tôi ốm của về đăng nhà ngoại nên trước khi chúng tôi đi bà lấy cớ sắp đồ cho chúng tôi để kiểm tra.

Tôi biết nhưng cứ mặc kệ bà vì chỉ 1 lát nữa tôi là tôi đã có mặt ở nhà, lát nữa thôi là tôi được gặp mẹ anh anh trai rồi, mọi phiền muộn tôi sẽ để lại hết nơi đây.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Tối nhà ngay lập tức tôi chạy lại ôm mẹ mình thật chặt, tôi thêm lần được rúc vào lòng bà mà khóc như ngày thơ ấu. Nhưng tôi lại sợ bà lo lắng nên đành nuốt nước mắt vào trong mà nói con vẫn ổn, bố mẹ chồng con thương con nhiều lắm. Bà thấy tôi cứ luôn miệng kể tốt về bố mẹ chồng thì mừng thay cho tôi. Mà nào biết đây chỉ là bố mẹ chồng trong ký ức những ngày đầu tôi mới về làm dâu mà thôi.

Anh Nhất, anh trai tôi cũng khoe sang năm anh sẽ cưới, chị dâu tương lai của tôi là 1 cô gái ở Hưng Yên, có vẻ hiền lành ngoan ngoãn lắm. Nhìn cái vẻ mặt không dấu nổi hạnh phúc khi kể về vợ sắp cưới của anh trai, tôi biết anh yêu chị nhiều lắm. Chúc mừng anh nhưng tôi cũng không quên dặn dò mẹ mình thật kỹ.

Tôi sợ mẹ sẽ lại giống như mẹ chồng tôi nên cứ luôn miệng nói mẹ phải tốt với chị ấy, phải thương chị ấy như là thương con đấy nhé. Chị ấy có làm sai điều gì thì mẹ nhẹ nhàng mà dạy dỗ, đừng mắng nhiếc khổ thân. Rồi anh trai ở giữa lại khó xử, gia đình lại bất hoà. Mẹ tôi cốc đầu tôi mà nói:

- Cha bố chị, mới lấy chồng có mấy hôm mà cứ như bà cụ non ấy, tôi biết rồi. Dâu tôi cũng coi như con cái trong nhà, chỉ cần chúng nó yêu thương nhau là mừng chứ mẹ khát khe với chúng nó làm gì. Muốn con trai mình hạnh phúc thì phải đối xử tốt với con dâu là điều đương nhiên.

Mẹ nghĩ được thế mà tôi mừng, tôi rất mong chị dâu tương lai cũng biết thương yêu mẹ tôi. Biết lo nghĩ cho gia đình thế là được, những thứ khác chưa cần bàn đến.

Nhà cửa mẹ tôi cũng đã dọn dẹp xong, đồ đạc cũng sắm đủ, chúng tôi cùng mẹ ăn 1 bữa cơm tất niên rồi về. Lâu lắm rồi tôi không có 1 bữa cơm đầy ắp tiếng cười hạnh phúc đến vậy.

Năm nay tôi đi lấy chồng nên mẹ không gói bánh chưng như mọi năm nữa, mẹ chỉ gửi bên nhà bác Hai 5 cái để thấp hương cho bố tôi. Khoảnh khắc chào mẹ ra về mà lòng tôi bịn rịn hơn cả lúc lên xe hoa về nhà chồng. Tôi cứ ngoái lại nhìn cho đến khi bóng mẹ khuất xa nơi cuối con đường mới oà khóc nức nở. Chồng tôi thấy thế cũng chỉ nắm tay tôi thật chặt, anh nói nếu tôi muốn khóc thì cứ khóc cho thoải mái. Cần thiết cứ lau nước mắt lên người anh, khóc cho nhẹ lòng, cho trôi mọi uất ức đè nén lâu nay. Anh còn nói tôi đừng cố chịu đựng mọi thứ một mình, nếu được cứ nói ra hết cùng anh cho nhẹ lòng. Anh sẽ luôn bên tôi, dù thế nào cũng nhất định sẽ tin tưởng và bảo vệ tôi. Nghe anh nói mà tôi cảm nhận được hình như anh biết hết mọi uất ức tôi đang phải chịu.

Thế nhưng tôi cũng không dám hỏi anh, tôi sợ 1 điều gì đó mơ hồ nên vẫn luôn chọn cách im lặng mà chịu đựng.

Vừa về đến cổng đã nghe tiếng mẹ chồng tôi sang sàng:

- Đi đéo gì mà đi lâu thế, chúng mày ngủ ở đây à, nhà thì bao nhiêu là việc, con với chả cái chỉ trốn việc là nhanh.

Có lẽ anh cũng biết lòng tôi đang ngổn ngang trăm mối nên chỉ dùng anh mắt xót xa nhìn tôi rồi lặng lẽ dắt xe vào nhà. Tôi khẽ nệ mang túi đồ mẹ tôi gửi ra đưa cho mẹ chồng, trong này có 1 con gà, 1 ít rau sạch, tôi lễ phép nói:

- Nhà con chẳng có gì nhiều, có ít đồ sạch mẹ con tự trồng nên đem biếu mẹ.

Vậy mà bà chẳng thèm nhìn qua đã vội buông 1 câu:

- Nhà mình chết đói hay sao mà phải đi tha lời mấy thứ này về cho rác nhà, chỉ làm chuyện.

Tôi biết mẹ chồng tôi chẳng ưa gì tôi, nhưng chưa từng nghĩ bà lại khinh thường gia đình tôi đến vậy. Dù cho kinh tế hai nhà là ngang nhau, thậm chí nhà tôi có đôi chút nhỉnh hơn. Vậy mà bà lại xem quà của mẹ tôi là rác, tôi ước mình có đủ mạnh mẽ để cãi lại bà, để nói hết những âm ức trong lòng tôi. Nhưng nhìn sang chồng mình tôi lại kìm nén mọi thứ xuống, tôi không muốn mấy ngày tết mà gia đình lại căng thẳng. Thôi thì nhìn một chút cho không khí tết được trọn vẹn vậy.

Tối đó vợ chồng tôi quyết định làm thịt con gà mẹ tôi gửi cùng chỗ rau sạch kia, vậy mà tuyệt nhiên mẹ chồng tôi không động đũa vào những thứ được mang từ nhà tôi về. Bà nhất quyết ăn cơm không chứ không thèm động đũa. Thật sự hành động đó của bà khiến tôi cảm thấy bị xúc phạm ghê gớm. Chồng và chú út cũng khó chịu với bà, chú út nói:

- Sao mẹ lại ăn cơm không vậy, gà ngon thế này thì không ăn.

Rồi tiện tay chú gấp luôn cái đùi cho bà, vậy mà bà vội vàng hảy ra khiến cho miếng thịt gà lăn lông lốc dưới nền đất. Có lẽ biết mẹ mình quá đáng nên chồng tôi lớn tiếng nói:

- Mẹ làm thế là có ý gì, không ăn thì để cho người khác ăn sao lại đem vứt đi như thế?

Bà thần nhiên nói:

- Tao chả có ý gì cả, tao đã không thèm ăn còn cổ bỏ làm gì, biết được những cái này sạch hay bẩn, ăn vào cho sinh bệnh ra à.

Tôi định lên tiếng thì bố chồng gõ mạnh đũa xuống mâm quát:

- Mẹ con bà có để im cho tôi ăn không, nuốt cũng không nuốt nữa.

Thế là tôi lại đành im lặng, bữa cơm cũng trở nên nặng nề hơn bao giờ hết. Cứ nghĩ mấy ngày tết có chồng ở bên thì sẽ nhẹ nhàng trôi qua, vậy nhưng chiều 29 tết nhà tôi bỗng dưng xuất hiện 5 6 tên bặm trợn sầm trở đầu mình. Bọn chúng hùng hổ đòi gấp chú út, còn nói chú ấy vay của họ 100 triệu, đã quá hạn 3 ngày mà không thấy trả, tiền lãi cũng không chịu nộp. Họ chỉ thẳng tay vào mặt bố chồng tôi mà nói:

- Ông bảo với nó không trả không yên với tụi này đâu, khôn hồn thì thò cái mặt ra đây nói chuyện cho tui tể, tể nhất đến nơi rồi tụi này không thích động tay động chân đâu nhé.

Bố chồng tôi thì giận đến tím mặt còn mẹ chồng tôi cứ bù lu bù loa lên mà khóc.

- Con tao làm gì đến tiền mà chúng mày đồ cho nó vay của chúng mày hả?

- Bà nghĩ bọn này ranh quá à, đây giấy vay nợ đây, còn con bà nó vay để chơi bài hay cá độ hay làm gì đó đại loại thế thì đi mà gọi nó ra mà hỏi.

Vậy nhưng dù chồng tôi đã gọi đến cuộc thứ 5 vẫn chẳng thấy chú ấy nghe máy. Bố chồng tôi sợ bọn họ làm lớn chuyện thì lại xấu mặt với hàng xóm nên hẹn họ chiều 30 quay lại, nếu đúng là chú ấy vay ông sẽ đứng ra trả nợ. Nhận được lời hứa của bố chồng bọn chúng mới chịu bỏ qua, trước khi ra về bọn chúng còn gằn giọng cảnh cáo:

- Ông già nói là phải giữ lời đấy, nhớ giải quyết mọi việc trước tết, đừng để con trai ông mừng 1 tết phải đổ máu.

Chỉ nghe giọng chúng thôi mà tôi nổi hết cả da gà, chúng có gan tìm đến tận nhà tôi như thế chắc chắn sẽ không phải dọa cho vui. Cả nhà tôi ai cũng như ngồi trên đồng lửa, 100 triệu chẳng biết bố mẹ chồng tôi thấy thế nào chứ với tôi nó là 1 số tiền quá lớn. Bấy giờ cũng cận tết rồi, biết xoay ở đâu được chứ. Mẹ chồng tôi giục mọi người gọi cho chị Hương để cùng giải quyết, nhưng bố chồng tôi không cho, ông sợ gia đình bên ấy cười ông không biết dạy con.

Cả một buổi chiều mong ngóng cuối cùng chú út cũng xuất hiện, nhìn vẻ mặt lầm lũi kia tôi đoán chú ấy đã biết chuyện mấy người kia đến nhà đòi nợ.

Mẹ chồng tôi thấy con trai út chò vè thì chạy vội ra kiểm tra khắp người, có lẽ bà sợ đám người kia sẽ làm gì con bà. Đến khi chắc chắn chú ấy không làm sao bà mới hỏi:

- Con ơi là con, sao con ngu dại vậy con ơi, cần tiền làm ăn sao không nói với mẹ lại đi dây với bọn giang hồ làm gì hả con.

Bố chồng tôi thì giận dữ quát lớn:

- Thăng mắt dậy kia sao mày không chết luôn ở cái xó xĩnh nào đi còn trôi về cái nhà này làm gì? Tao cứ tưởng mày lớn mày biết nghĩ rồi, hoá ra mà vẫn cứ chứng nào tật ấy. Đầu năm mày hứa với tao thế nào hả?

- Ông cứ bình tĩnh nghe con nó giải thích đã nào?

- Còn giải thích cái gì nữa, nói mày vay tiền chúng nó làm gì?

- Con, con.. con xin lỗi bố, con chót dại, tại chúng nó cứ rù rê nên con mới..

CHOANG

Tiếng chiếc cốc rơi xuống nền nhà vỡ tan khiến toàn bộ người có mặt ở đây phải giật mình. Tôi sợ hãi nắm chặt tay chồng mình khi thấy dòng máu đỏ trên trán chú út túa ra. Từ nhỏ đã rất sợ máu, nên tôi phải nhắm chặt mắt và hít thở thật sâu mới có thể điều chỉnh được nhịp tim của mình.

Từ ngày về làm dâu chưa bao giờ tôi chưa bao giờ thấy ông giận dữ đến vậy, kể cái hôm mà ông biết tôi không còn trong trắng nét ông cũng không đáng sợ như hôm nay.

Mẹ chồng tôi xót con nên vội vàng đi lấy bông băng cầm máu, còn không quên trách:

- Sao ông ác vậy, cả cái cốc như thế mà ông ném vào trán thằng bé làm sao nó chịu nổi? Nó sai thì từ từ mà dạy, ông làm thế có ngày nó chết ra đây thì sao?

Ông tròn mắt lên nhìn bà mà quát:

- Bà còn nói nữa à, tất cả là tại bà chiều nó nên nó mới hư hỏng như thế. Từ giờ tôi mặc xác mẹ con bà, muốn sống muốn chết gì cũng không liên quan đến tôi.

Nghe đến đây chú út vội vàng quỳ xuống chân ông hoảng hốt nói:

- Bố, con xin bố đừng bỏ con, bố cứu con nốt lần này nữa thôi, con hứa từ nay con sẽ không như thế nữa, con hứa sẽ nghe lời bố mẹ. Bố mà bỏ mặc con lúc này chúng nó giết con mất bố ời.

Mẹ chồng tôi dường như cũng hoảng hốt lấy tay ông vừa khóc vừa nói:

- Ông ơi, tôi xin ông, ông đừng như thế mà, huhu ông giúp con đi ông, nó hứa sẽ thay đổi rồi. Xem như ông vì tôi mà giúp con nốt lần này, đừng bỏ mặc nó nha ông.

Nhìn bà lúc này trong lòng tôi không còn thấy giận nữa mà dâng lên 1 cảm giác thương xót. Ai cũng muốn con cái mình ngoan ngoãn thành đạt, chẳng ai muốn nó ham chơi ngỗ nghịch cả. Nhưng cha mẹ sinh con trời sinh tính, phải cái đứa nó ngỗ nghịch thì cũng phải chấp nhận. Máu mủ ruột già làm sao mà bỏ nhau được, thấy thế nên tôi cũng nói đỡ thêm:

- Bố ạ, thôi thì chú ấy cũng biết lỗi rồi, lại sắp tết, cả nhà mình cùng nhau giúp chú ấy, chứ để tết chúng nó mò đến đây thì tan cửa nát nhà. Vợ chồng con cũng chẳng có gì, chỉ có mấy chỉ vàng hôm cưới con gửi mẹ. Coi như vợ chồng con cho chú ấy vay, hi vọng sau lần này chú ấy sẽ tu chí mà làm ăn.

Chồng tôi thấy tôi nói thế thì mỉm cười, có lẽ anh cũng bất ngờ với quyết định của tôi, anh nhìn tôi nói:

- Là anh chị cho vay thôi đấy, mày nhất định phải đi làm mà trả lại, chứ anh chị cũng chẳng dư giả đi đâu.

Rõ ràng là tôi có lòng tốt muốn phụ mọi người trả nợ cho chú út, vậy mà mẹ chồng tôi lại chỉ tay vào mặt tôi mà chửi:

- Mày còn dám mở mồm ra mà nhắc đến cái số vàng đấy hay sao cái con sao chối này. Tất cả là do mày, do nhà tao rước phải cái đứa mất trinh như mày nên vận đen mới ập đến. Thăng Hùng nó đã hứa không chơi nữa, 1 năm qua nó cũng đã thay đổi, nhưng vì cái vận đen do mày gây ra nên nó mới bị bạn bè dụ dỗ. Là mày gián tiếp gây cho nó nợ nần, vậy nên số vàng kia mày phải đưa cho nó để bù đắp những gì mày đã gây ra cho gia đình tao.

Phút trước tôi còn thấy xót xa cho bà, mà bây giờ tôi đã chẳng biết dùng từ nào để miêu tả về con người bà nữa. Con bà chơi bà lại đổ lỗi cho tôi, tôi đâu có ép chú ấy chơi, bạn bè

cũng đầu kẻ dao vào cổ bắt phải chơi đầu mà bà nói thế. Hơn nữa chú ấy cũng chơi từ trước chứ đầu phải đây mới là lần đầu mà đổ hết trách nhiệm lên đầu tôi.

Chồng tôi không thể nhịn cái sự vô lý của bà mà gắt lên:

- Mẹ vô lý vừa thôi, thằng Hùng nó lớn rồi, nó làm nó phải tự chịu chứ sao lại đổ cho Nhân. Cô ấy có lòng tốt phụ mọi người trả nợ giúp nó mẹ không cảm ơn thì thôi còn sía sỏi cô ấy là sao?

- Mày còn hỏi tao à, tao hỏi mày nè, 1 năm qua em mày nó ngoan, nó chịu khổ đi làm rồi, nó hứa với tao không chơi nữa còn gì, tất cả tại cái con vợ khốn nạn của mày mà ra.

- Hứa à, nó hứa cả trăm lần rồi đã lần nào nó thực hiện được hay chưa? Mẹ đừng có mà bao che cho nó, chính vì được mẹ dung túng nên nó mới đổ đốn ra như thế. Mẹ phải hiểu chơi hay không là do bản thân nó, người ta rù mà nó không chơi thì ai ép được. Mẹ đừng có cái gì cũng đổ hết lên đầu vợ con, những gì mẹ đối xử với cô ấy con đều biết hết, chẳng qua con muốn gia đình được êm ấm nên mắt nhắm mắt mờ mà thôi.

Mẹ chồng tôi 1 lần nữa chỉ tay vào mặt tôi mà gào lên:

- Con chó cái này, tao làm gì mày, mày nói đi, có đông đủ mọi người ở đây mày nói đi xem nào. Tao hầu hạ mày, cung phụng mày như thế, tao coi mày như con ruột mà mày nở lòng nào mày khốn nạn với tao. Mày chia rẽ tình cảm mẹ con tao, mày nói đi...

- Bà có câm ngay cái mồm lại không, sao bà không đứng ra giữa sân kia mà chửi cho làng xóm người ta nghe. Còn chưa đủ nhục hay sao mà còn đứng đó mà lu loa lên hả? Còn thằng Hùng, mày ra đây, có mặt cả nhà ở đây tao tuyên bố đây sẽ là lần cuối cùng tao trả nợ cho mày. Còn lần sau nữa thì tốt nhất mày đừng về cái nhà này nữa, kể cả chúng nó có kẻ dao vào cổ mày trước mặt tao tao cũng mặc xác mày.

Rồi ông quay ra tôi dịu giọng mà nói:

- Nhân này, số vàng đó xem như bỏ thay mặt thằng Hùng vay của con, sau này nếu vợ chồng con cần đến mà nó chưa trả được, thì đích thân bố sẽ xoay sở mà trả lại cho con đầy đủ.

Ông quyết thế vợ chồng tôi cũng không có ý kiến gì thêm, chỉ có duy nhất mẹ chồng tôi là khó chịu. Bà luôn cho rằng tôi là người nguyên nhân gây ra mọi chuyện, bà còn đổ cho tôi tội đem đặt nói xấu bà, hãm hại bà nên chồng và con bà mới đối xử với bà như thế. Càng ngày bà càng vô lý với tôi hơn

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8

Ngay sau đó bố chồng tôi lệnh cho chồng tôi đem toàn bộ số vàng cưới là 2 cây 2 cây ra tiệm vàng bán (Hôm cưới mẹ chồng tặng tôi chiếc lắc tay 5 chỉ, bố chồng thì trao cho chồng chiếc nhẫn 1 chỉ, chị hương và chú út nổi người mừng vợ chồng tôi 1 chỉ. Bên ngoài thì có mẹ đẻ tôi trao cho tôi chiếc kiềng 1 cây, còn anh Nhất tặng vợ chồng tôi chiếc lắc tay 5 chỉ). Ông còn gom nốt chiếc nhẫn mặt rồng 5 chỉ của mình, cùng với sợi dây chuyền 5 chỉ và đôi hoa tai 3 chỉ của mẹ chồng tôi đem bán. Những thứ ấy ông bà cũng mới sắm hôm cưới vợ chồng tôi để đeo cho bằng họ bằng hàng, vậy mà giờ đây cũng phải gom cả đi bán để trả nợ cho 1 phút ham chơi của con trai.

Phải đi mãi mới tìm được 1 hiệu vàng còn mở cửa, tất cả gom lại cũng chưa đầy 80 triệu, cộng với hơn chục triệu tiền tiết kiệm của ông bà vẫn không sao đủ 100 triệu. Ngày mai là đến hạn thanh toán rồi, tết nhất này cũng chả biết vay ai. Thấy ông lo nghĩ đến bạc cả mái đầu mà xót xa, tôi kéo tay chồng vào phòng nói nhỏ:

- Anh này, hay là mình đem nốt sợi dây chuyền anh tặng em hôm sinh nhật ra phụ cùng bố, chứ giờ ông biết xoay đâu.

- Sợi đó có 1 chỉ thôi, làm sao mà đủ hả vợ.

- Thì thêm được đồng nào hay đồng đó chứ sao giờ.

Anh ôm tôi vào lòng nói:

- Anh cảm ơn vợ nhiều lắm, vợ thương bố và lo nghĩ cho nhà chồng được như thế anh mừng lắm. Sợi dây đó anh đã tặng em thì em có toàn quyền quyết định, chỉ có điều bây giờ chúng ta không chỉ có 1 mình, chúng ta còn có con nữa. Không bao lâu nữa là vợ sinh, trong khi chúng ta lại chưa chuẩn bị được gì, tiền tiết kiệm cũng không có. Anh nghĩ em nên giữ lại để phòng thân, nếu không may có gì bất trắc còn có cái mà trông.

Anh nói đúng, chúng tôi còn cần phải lo cho đứa con sắp chào đời nữa, rồi còn đồ sơ sinh, tiền đi đẻ, có lẽ tôi nên giữ lại 1 chút gì đó cho mình và cho con thì hơn.

Suy nghĩ nhiều lắm, đến khi không còn cách nào khác bố chồng tôi phải nuốt mất hỏi vay vợ chồng chị Hương 10 triệu nữa cho đủ. Chị lấy chồng ở ngay làng bên nên ngay trưa hôm đó vợ chồng chị ấy có mặt tại nhà chồng tôi, trước khi giao tiền cho bố, chị không quên giáo huấn chú út 1 trận. Có lẽ chú cũng biết mình sai nên chỉ vàng dạ gật đầu chứ không dám cãi lại nữa câu.

Chỉ riêng mẹ chồng tôi vẫn cho rằng con trai mình bị thế là do bị tôi ám vận đen, là do bị lũ bạn bè xấu rù rê. Bà nhất quyết không chịu nhìn thẳng vào vấn đề rằng tất cả mọi thứ đều là do con bà thiếu suy nghĩ, ham chơi. Là do con bà tự lựa chọn chứ nào phải ai bắt ép. Bà cố chấp đến nỗi cả nhà chỉ còn biết lắc đầu ngán ngẩm.

Bố chồng tôi nhất quyết không giao số tiền đó cho chú út mà ông muốn đích thân ông đem trả cho bọn họ, Vì ông không còn niềm tin với chú nữa, ông sợ chú lừa ông, rồi lại đem số tiền ấy mà lên lút đi chơi.

Vậy là mọi chuyện đã được giải quyết hết trong chiều hôm đó, nhưng không khí vui vẻ của gia đình thì chẳng thể lấy lại được. Tiền mất có thể kiếm lại được, nhưng niềm tin sự hi vọng của ông bà dành cho chú út thì không biết đến bao giờ mới lấy lại được.

Có lẽ đây là cái tết ngọt ngào nhất mà tôi từng trải qua. Thật sự lúc này tôi đã ước giá như người ta đừng nghĩ ra cái tết có phải tốt không. Tết là để đoàn viên, thế nhưng những người con gái đã đi lấy chồng như tôi, làm gì còn cơ hội mà đoàn viên với gia đình trong giây phút đón giao thừa nữa đây. Nhớ nhà, nhớ mẹ, nhớ anh đến quên mất tìm gan mà chẳng thể về, gọi điện chúc tết mẹ cũng chỉ dám nói nhanh vài lời rồi tắt máy, vì sợ nếu nói thêm mẹ sẽ nghe thấy tiếng mình khóc. Sợ bà lo lắng cho mình, sợ bản thân sẽ làm buồn không khí tết của bên nhà. Những nỗi sợ không tên ấy khiến cho cái tết đầu tiên bên nhà chồng tôi toàn 1 màu xám xịt ảm đạm.

Ngoài những lúc ăn cơm ra thì mẹ chồng tôi luôn tránh mặt tôi, bất kể tôi xuất hiện ở đâu là ngay lập tức bà sẽ rời đi chỗ khác. Với lý do tôi là sao chổi nên dù cho khi đó có đang tiếp khách bà cũng bỏ đó mà đi. Tôi thì không hề thấy khó chịu về điều ấy mà ngược lại lại vô cùng thoải mái. Chỉ nguyên việc phải nhìn mặt mẹ chồng thôi tôi đã thấy áp lực chứ đừng nói

đến việc bà chửi bới nể móc tôi.

Người duy nhất trong gia đình giúp tôi có thể cười chính là chồng tôi, anh luôn kiếm đủ mọi lý do để có thể dẫn tôi ra ngoài. Khi thì đi chúc tết họ hàng, lúc lại cùng anh gặp mặt bạn bè, có khi chỉ là ra đây giúp anh cái này 1 tí, nhưng thật ra chỉ là để cho tôi được thoải mái một chút.

Cuối cùng thì ngày mừng 3 tết cũng chậm chạp tới gần, vậy là sáng mai tôi sẽ được về nhà chúc tết, cố gắng qua đêm nay nữa thôi. Tôi đó anh có thừa chuyện với bố mẹ chồng tôi, thông báo vợ chồng tôi sẽ ăn tết ở nhà ngoại 2 ngày mừng 3 và mừng 4, chiều mừng 4 chúng tôi sẽ về. Bố chồng tôi thì không nói gì, có lẽ ông vẫn còn suy nghĩ về việc của chú út. Chỉ có mẹ chồng tôi gắt lên:

- Chiều mai nhà mình hoá vàng tiễn chân các cụ rồi, chúng mày muốn làm gì thì làm, chiều phải về mà lo cơm nước, đừng để tao nói nhiều.

- Cả năm mới có ngày tết, lại là năm đầu tiên Nhân xa nhà, mẹ để cho có ấy được ăn tết bên đó không được sao? Chiều mai vợ chồng chị Hương cũng sang rồi mà, mẹ nhé.

- Thuyền theo lái, gái theo chồng, ở đâu ra cái kiểu đi lấy chồng mà tối ngày chỉ đòi về nhà đẻ như thế. Năm mới tao không muốn nặng lời đâu đấy, tự biết mà sắp xếp.

Tôi thừa biết chắc chắn bà sẽ không đồng ý, ngay từ đầu tôi đã không cho chồng nói vì sợ bà sẽ càng ghét mình thêm, nhưng anh quả quyết, anh chỉ thông báo với bố mẹ để bố mẹ biết mình tôn trọng họ. Và anh cũng đồng ý tuyên bố với bà:

- Vợ chồng con cũng thống nhất cả rồi, mai mẹ không phải chờ cơm vợ chồng con.

- Cút, cút hết đi cho khuất mắt tao, cút đi đâu thì cút luôn đi cũng được....

Mặc kệ bà chửi bới ở bên ngoài, anh thản nhiên vào phòng và ôm tôi ngủ. Nhìn anh mà tôi thấy vừa yêu thương, vừa ngưỡng mộ. May mà có anh luôn nghĩ cho tôi, bảo vệ tôi, nếu không tôi cũng không biết mình phải vượt qua những tháng ngày tăm tối ấy bằng cách nào.

Bên kia thì tôi đếm từng giờ từng phút mà mãi thời gian chẳng trôi, mà về với mẹ thì thời gian sao nhanh quá, chớp mắt 1 cái đã là chiều mừng 4 tết. Vậy là tôi lại phải xa mẹ, xa nhà, xa căn nhà thân thuộc này rồi, không muốn khóc đâu nhưng mắt cứ đỏ hoe, chỉ 1 cái vẫy tay của mẹ thôi cũng khiến nước mắt tuôn rơi.

---*---*---

Ngày chồng tôi đi làm trở lại cũng là ngày mẹ chồng không còn tránh mặt tôi nữa, mặc kệ việc tôi đã bầu gần 6 tháng bà vẫn bắt tôi ra đồng cấy. Tôi có đề nghị với bà thuê thêm người cấy phụ thì bà gạt đi, còn mắng tôi 1 trận xối xả về tội lười biếng. Rõ ràng tôi thấy chồng tôi có đưa tiền cho bà để thuê người cấy cơ mà, tôi nói thế thì sai gì mà bà chửi:

- Có mỗi cái việc làm lấy mà ăn mà chị còn không muốn thì tôi không hiểu chị làm được cái gì. Hay chị ăn sẵn nằm ngửa nó quen đi rồi, cấy có mấy đồng tiền là vung phí. Chị nên nhớ chị còn đang ăn bám con tôi, ở nhờ nhà tôi đây. làm ơn tiết kiệm cho con tôi, cháu tôi nó được nhờ.

Việc cấy hái không phải quá khó với tôi, vì trước đây đi cấy cùng mẹ ai cũng khen tôi làm nhanh. Nhưng mà 1 mình với chiếc bụng bầu gần sáu tháng và hơn 7 sào ruộng mênh mông thì quả thực là hơi quá sức. Chưa kể đến việc còn lợn gà và con bò ở nhà nữa, cũng may bà vẫn còn nhỏ mụ cho tôi cấy chứ không bỏ mặc tôi hoàn toàn.

Trong cái thời tiết 15 – 16°C, Cũng may bé con trong bụng tôi ngoan không làm tôi mệt mỏi như những ngày đầu. Nhờ thế mà chỉ 10 ngày sau tôi đã hoàn thành xong 7 sào ruộng kia. Thế nhưng mọi việc nào đã xong, hết việc ngoài đồng thì bà lại nghĩ ra đủ việc ở nhà để mà hành hạ tôi. Chỉ cần thấy tôi ngồi tay 1 chút thôi là y như rằng bà lại tru tréo:

- Con dâu nhà người ta chăm chỉ bao nhiêu thì nhà này trốn việc bấy nhiêu, rồi cấy mình mang bầu rồi lại vào người khác. Chẳng hiểu rước con dâu về hay rước mẹ trẻ về đẻ bà già này hầu hạ đây.

Thấy thế tôi lại sợ hãi đứng dậy đi dọn dẹp nhà cửa, nhưng nào đã xong, tôi nấu cơm thì bà chê không ngon, giặt quần áo thì bà nói còn bẩn bắt tôi giặt lại. Hay như tôi lau nhà còn ướt thì bà bảo cố tình để nhà trơn vì muốn cho bà ngã. Kiểu gì thì bà cũng kiếm cớ mà chửi tôi bằng được.

Có lần vì thèm vịt quay nên tôi quyết định mua 1 con về chiều đãi cả nhà, tôi thấy có vẻ như bà cũng thích món này vì bà ăn tận 3 bát, cả bữa không hề kể xấu tôi như mọi lần. Vậy mà hôm sau khi chồng tôi đi làm bà lại chửi bới tôi mua đồ ăn linh tinh, lãng phí, tốn tiền mà lại không ngon làm bà không ăn được cơm.

Sau lần đó tuyệt nhiên tôi không dám mua đồ ăn sẵn thêm lần nào, chỉ mua đồ về nhà chế biến. Hôm nào trước khi đi chợ tôi cũng phải hỏi xem bà muốn ăn gì để mua cho đúng ý bà. Thế mà cũng không yên, hôm nào lỡ mua nhiều thì bị bà rầy la hoang phí, hôm nào làm ít bà lại bảo tính toán so đo méng ăn với bà, rồi là thấy bà già rồi nên có ý bạc đãi. Ngay cả đến bữa ăn bà cũng ngồi kể tội tôi với mọi người, bà nói nhiều đến mức bố chồng tôi phải gắt lên:

- Bà nói nhiều đến nỗi tôi còn không nuốt nổi cơm.

Chồng tôi có ý bệnh vực tôi thì bà lại càng ghét mà bày trò hành hạ tôi hơn. Thành ra bữa ăn có nhiều món nhưng tôi lại chẳng thể nuốt nổi. Vậy nên dù đã bầu sang tháng thứ 7 mà người tôi gầy sọp, gầy đến nỗi mà ai nhìn cũng phải xót xa.

Chồng tôi xót vợ nên hay mua đồ này đồ kia về tẩm bổ cho tôi, nhưng cứ hễ hôm nào anh mua là y như rằng hôm sau tôi sẽ bị bà chửi vì tội vói vĩnh chồng. Lâu dần tôi sợ tới mức cảm anh không được mua bất kì đồ ăn nào về nhà nữa.

Dù cho bà mới gần 60, vẫn còn khoẻ mạnh, nhưng bà không hề có ý đỡ dần tôi gọi là nhúc nhích tay chân cho khoẻ. Thời gian rảnh rỗi của bà chỉ để dành soi mói, chửi bới và sang hàng xóm kể xấu về tôi, khiến ai nấy cũng đều không muốn tiếp chuyện với bà.

Đến tháng thứ 8 vợ chồng tôi có ý đi sắm đồ sơ sinh thì bà nhất quyết không cho, bà bảo:

- Trẻ con phải dùng đồ cũ với dễ nuôi, để tao sang nhà cái Hương lấy đồ ngày trước nó đẻ thằng Tít con Mít về xem còn thiếu gì thì tính. Mua sắm làm gì dùng có mấy đâu vừa tốn kém mà sau này con chúng mày lại khó nết. Con gái mà khó nết thì lớn lên có mà chó nó lấy.

Nói rồi bà ngay lập tức bắt chồng tôi chờ qua nhà chị Hương để xin ít đồ sơ sinh của chị ngày trước, tôi cũng không ý kiến gì về điều ấy, vì đồ bầu của tôi ngoài 2 bộ chồng mua thì cũng toàn xin của chị. Tôi chỉ buồn khi bà ví cháu nội mình với chó, bà cũng có con gái mà sao bà lại nặng lời với con gái tôi đến vậy.

Khi chồng tôi và bà từ nhà chị Hương về tôi thấy bà xách vào 1 bọc lớn nào tã, nào quần, nào áo sơ sinh, ngắm nhìn những bộ đồ bé xíu mà tôi thấy hạnh phúc vô cùng. Bà đưa tất cả cho tôi đem giặt còn lời thêm 2 chiếc chân cũi dặn tôi 1 chiếc cắt thêm cho nó ít tã, chiếc còn lại cắt làm tư làm chân đắp cho nó.

Đến ngày cả bim bà cũng không muốn cho tôi mua, bà bảo:

- Ngày xưa làm gì có mấy thứ ấy, tao chỉ toàn đóng tã vải cho con, nó tè nó ỉ thì giặt đi là xong, lười biếng mua tã giấy tốn kém mà lại mất vệ sinh. Mày cứ lấy cái chân cũi kia giặt sạch đi rồi lót cho nó cho sạch. Còn nếu không muốn giặt thì trên kia tao có cái đệm cũ không dùng đến kia kìa, lấy xuống cắt mà lót cho nó, đãi ỉa ra thì vứt đi cũng được. Đệm tao mua trị

giá mấy chỉ vàng mới có chục năm nay thôi đấy.

Không hiểu bà lấy đâu ra cái thông tin tả giấy mất vệ sinh nữa, bà nghĩ cái chân cũ bà đắp mấy năm nay đến sờn rách là sạch, hay cái đệm bà cất trên nóc nhà cả thập kỉ qua là hợp vệ sinh hay sao? Bản thân tôi có thể chịu uất ức nhưng những thứ ảnh hưởng đến con gái tôi nhất định tôi không thể nhận được. Lần đầu tiên tôi lên tiếng phản bác lại lời nói của bà:

- Cái đó mất vệ sinh lắm, da trẻ sơ sinh còn non làm sao dùng mấy thứ đó được mẹ.

- Mày thì biết cái gì, cái đệm đấy tao bọc kĩ túi bóng cất trên đấy 2 năm nay không dùng đến thì làm cái gì mà mất vệ sinh. Chỉ vớ vẩn, thằng Hưng lấy cái thang lôi xuống đấy cho tao.

Tôi còn không hình dung ra nổi cái đệm ấy thì bà tính lót cho cháu kiểu gì, lót bên ngoài tả vãi thì lúc bé ị phân nó vẫn dính vào tả như thường, còn bên trong thì không bàn đến cái đệm ấy có vệ sinh hay không mà chỉ nguyên việc cái đệm ấy nó là đệm mứt thời xưa, vô cùng thô ráp. Nếu mà để da bé lên đó thì chắc chắn sẽ xước hết làm sao mà bé chịu được cơ chứ. Bà có tới 3 đứa con và 2 đứa cháu ngoại, không lý nào bà lại không biết da trẻ sơ sinh mỏng manh đến thế nào được.

Tôi đã quyết rồi, những thứ khác có thể nghe lời bà không mua nhưng bím cho con và mẹ lúc sinh nhất định phải sắm. Cũng may chồng tôi cũng đồng quan điểm với tôi nên anh phụ trách việc đi mua 1 ít bím cho cả mẹ và bé, 1 ít khăn xô, cùng 1 vài thứ cần thiết khác. Anh chu đáo đến mức mua cho con gái chúng tôi 2 bộ đồ mới, anh bảo để mặc cho con ngày đầu cho con đỡ tủi thân, những gì anh nói đúng như những gì mà tôi vẫn mong này giờ.

Việc vợ chồng tôi bỏ qua ý kiến của bà mà tự ý đi sắm thêm đồ làm bà vô cùng khó chịu, bà gọi điện kể lể với chị Hương, nhưng có lẽ không tìm được đồng minh vì tôi thấy trước khi cúp máy bà lẩm bẩm mắng chị là:”mày cũng ngu như tui nó vậy”.

Dường như bà vẫn cho là mình đúng nên lại tiếp tục sang nhà hàng xóm để mách tui tôi như mọi lần

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Ngay cả việc chồng tôi đăng ký sinh ở bệnh viện huyện bà cũng không hài lòng. Bà luôn miệng bóng gió xa xôi rằng con dâu nhà bà A sinh thường ở trạm xá 30 phút là xong, nhanh gọn gần nhà. Hay con dâu nhà bà B sinh thẳng cu hơn 3 kg mà còn sinh ở trạm xá có sao đâu. Có khi bà còn mạnh miệng khẳng định:

- Cả cái làng này ai sinh cũng đều đến trạm xá mà vẫn mẹ tròn con vuông, bày vẽ huyện với chả tỉnh tốn kém, không có tiền còn sĩ.

Đã có lần tôi thủ thi với chồng:

- Hay mình ra trạm xá đẻ hả anh, vừa tiện đi lại mà lại tiết kiệm nữa.

Anh gạt ngay đi mà nói:

- Không được, em chưa nghe câu sinh đẻ cửa mà hà. Trạm xá dụng cụ y tế thì thiếu thốn, bác sĩ thì tay nghề kém nhờ có gì thì làm sao xử lý kịp. Thật ra anh còn muốn em sinh ngoài viện sản thành phố ấy, nhưng giờ mình về quê rồi nên đành sinh ở huyện. Mong sao cho em được mẹ tròn con vuông thôi.

- ---*---*---

Mọi việc cứ thế kéo dài tới ngày tôi đi lên bàn đẻ, tôi còn nhớ lúc đó là khoảng 10 sáng ngày 11-5 còn cách ngày dự sinh của tôi 1 tuần, lúc đó tôi có bác nôi cảm lộn từ trên bếp xuống thì thấy bụng nhói đau, nhưng sau đó đi vệ sinh thì lại hết. Nên tôi có quay lại tiếp tục cho lợn ỉn thì phía dưới bụng lại nhói lên cơn đau, tôi còn nghe rõ 1 tiếng “bục” kèm đó là thứ chất lỏng trào ra ướt hết quần nhỏ. Trong đầu ngay lập tức nghĩ đến lời dặn của bác sĩ và những gì đọc được trên sách báo: “bao giờ vỡ ối thì đi đẻ”. Tôi cuống quýt đi gọi mẹ chồng, lúc này chân tôi đã có phần siêu vẹo vì bụng đã bắt đầu truyền đến những cơn đau.

Trái ngược với sự sợ hãi của tôi mẹ chồng tôi chỉ buông 1 câu:

- Chưa đẻ ngày đâu mà lo. Ra kia mà cho nốt con gà ăn đi, bao giờ thấy đau dồn dập thì đi. Đi sớm đến đấy mà vạ vật chờ đợi à. Cái Hương ngày xưa đau tận 2 ngày sau mới đẻ đấy, bao giờ tao bảo đi thì đi không phải rồi.

Rồi bà đi thẳng ra ngoài nhà ngồi uống nước, 1 mình tôi vừa khóc, vừa gọi điện cho chồng sau đó quay ra chuẩn bị đồ đi sinh. Cũng may từ sau tết anh cũng chuyển về gần nhà làm nên chỉ mất 10 phút anh đã có mặt ở nhà để đưa tôi đi sinh. Hai vợ chồng linh kinh nào lần, nào phích nước, nào tả nào bím đủ thứ mà mẹ chồng chỉ thản nhiên đứng nhìn không hề có gì giúp đỡ lại còn nói:

- Chúng mày không nghe lời tao đến lúc xuống đó chờ đợi ráng chịu. Người lớn nói không nghe cứ thích làm theo ý mình.

Xuống đến viện cũng phải gần 11h, đầu tiên tôi được phát cho 1 bộ váy áo rộng không thể rộng hơn được nữa. Sau đó các bác sĩ thăm khám 1 lượt, kết luận mới mở 2 phân thoi, còn lâu mới đẻ, sau đó chỉ định cho tôi đi đo monitor để kiểm tra tim thai. Tôi còn nhớ như in cái cảm giác nằm phơi mình trên bàn đẻ xấu hổ đỏ cả mặt. Nhưng nhìn lại thì ai cũng như ai, cốt sao con yêu bình an chào đời là hạnh phúc rồi.

Lúc này nước ối vẫn rỉ nhưng chỉ 1 ít ướt quần nhỏ mà thôi, hết thời gian đo monitor bác sĩ nói tôi đứng dậy và nếu cần thiết thì đóng bím vào. Vừa mới lồm cồm bò dậy thì ọc ọc ọc, thứ nước ấy lại trào ra phía bên dưới. Hốt hoảng gọi bác sĩ thì được chỉ định đưa ngay lên phòng cấp cứu. Nghe đến đây hai vợ chồng riu hết cả lại, lúc này tôi mới nhớ ra là còn chưa gọi điện thông báo với mẹ đẻ. Vậy là vừa đỡ vớ lên phòng cấp cứu chờ đẻ, vừa xách đồ anh còn vừa phải gọi điện thông báo với mọi người.

Đúng lúc những cơn đau lại xuất hiện nên phải khó nhọc lắm tôi mới di chuyển lên được đến tầng 2 để vào phòng cấp cứu. Lại thăm khám, lại đo monitor để kiểm tra tim thai, sau đó được tiêm cho một mũi làm mềm tử cung, nằm đến khi bác sĩ nói đã mở được 3 phân thì chỉ định đứng xuống đi lại cho dễ đẻ, một chị y tá tốt bụng còn giúp tôi đóng bím sau đó mới đòi đi ăn cơm trưa. Không quên dặn dò tôi:”Lúc nào thấy cơn đau gõ cùm bụng thì gọi nhé” Tôi vàng dạ gặt đầu rồi đi bộ khắp hành lang, cơn đau xuất hiện nhiều hơn khoảng 15 phút 1 lần. Từng cơn từng cơn cứ nhói lên, cảm giác thứ gì đó đang thúc mạnh xuống làm tôi khó chịu vô cùng. Cứ đi được 1 lát thì lại phải nghỉ vì đau quá, chồng thấy thế xót vợ hỏi:

- Có đau lắm không em, liệu có chịu nổi không. Hay anh đăng ký cho em đẻ mổ nha.

- Không cần đâu anh, em chịu được, đẻ thường sẽ tốt cho cả 2 mẹ con hơn.

- Nếu không chịu được phải bảo anh đấy nhé.
- Em biết rồi, anh cho em ngồi xuống đây rồi chạy ra ngoài kia ăn cái gì đó đi.
- Không được, anh làm sao mà bỏ em ở đây 1 mình được.
- Em không sao, anh cứ đi đi, ăn thì mới có sức mà lo cho em và con chứ.
- Không, anh thanh niên trai tráng nhện 1 bữa không chết được đâu.

Biết có nói gì anh cũng không đi nên tôi đành kệ anh mà tiếp tục đi lại để mong dễ đẻ. Hai vợ chồng cứ đi như vậy khoảng 1h chiều thì thấy mẹ đẻ tôi hớt hải đi tới, trên tay nào chân mần, nào gối, nào hoa quả, nào sữa... Nét mặt lo lắng bà tiến tới xoa lưng cho tôi miệt mài thì liên tục nói:

- Có đau lắm không con, ráng lên nhé, sẽ nhanh thôi, hít thở đều vào cho đỡ đau con ạ...

Quay qua chồng tôi bà nói:

- Con ăn gì chưa, để cái Nhân đây mẹ lo cho, chạy ù ra kia mà ăn bát com đi, từ giờ đến tối còn phải lo nhiều thứ lắm đấy.

Anh nhìn tôi mà nói:

- Con không sao đâu, nhìn Nhân thế này còn chẳng thiết tha ăn gì cả. Mẹ có cách nào giúp cô ấy bớt đau không, chứ cứ thế này con sợ cô ấy không chịu được mất.
- Ai đau đẻ cũng thế cả con ạ, ráng lên 1 chút nữa sẽ hết. Con đi ăn gì đi rồi tiện mua cho cái Nhân bát cháo, mẹ vội quá nên không nấu nướng được gì cả.

Chồng tôi vâng dạ rồi đi ra, chưa đầy 10 phút sau đã thấy anh trở lại, trên tay là 2 cốc cháo và 2 chiếc bánh mì. Anh đưa 1 cốc cho mẹ tôi, cốc còn lại anh dứt cho tôi ăn. Mẹ tôi đã ăn rồi nên bảo anh ăn đi để bà dứt cho tôi nhưng anh nhất quyết không chịu. Anh ép tôi ăn hết cốc cháo rồi mới yên tâm quay ra ăn chỗ bánh mì của mình.

Nhìn hai người họ lo lắng cho tôi mà tôi rom róm nước mắt vì đến giờ này vẫn chẳng thấy bóng dáng mẹ chồng đâu. Bà ghét tôi nhưng không lẽ đến cả cháu nội mình bà cũng không thương hay sao, anh thấy tôi khóc thì cứ nghĩ tôi đau nên lại cuống lên lo lắng, càng thế tôi lại càng khóc to hơn.

Một lát sau thì có cảm giác buồn đi đại tiện, lại là anh đi tôi đi, anh bảo anh phải đích thân lo cho tôi thì anh mới yên tâm. Xong xuôi cũng là lúc thấy mấy bác sĩ đi tới, có lẽ đã đến giờ làm việc. Lại 1 lượt thăm khám, kiểm tra mặc dù từ cung đã rất mềm nhưng vẫn chưa mở thêm phần nào, vậy là tôi được chỉ định truyền 1 chai thuốc kích đẻ.

Tới 3h chiều vẫn chỉ mở có 4 phân, lại tiếp tục thăm khám và truyền thêm 1 chai kích đẻ nữa. Con đau bắt đầu tăng dần lên khoảng 5 phút một lần. Con đau dồn dập thối hết vùng bụng phía dưới cùng cảm giác có thứ gì đó đang thúc mạnh xuống vô cùng khó chịu. Các bác sĩ cũng thăm khám cho tôi thường xuyên hơn, khoảng 30 phút 1 lần.

Mãi đến 5h chiều thì cũng mở được 5 phân, thăm khám xong bác sĩ chỉ định rặn đẻ, cứ có con đau là rặn hết con thì nghỉ. Cứ thế đến tầm 7h tối thì cũng mở được 7 phân, bác sĩ nói chuẩn bị đẻ được rồi và không quên dặn tôi phải tích cực rặn hơn trước.

Tôi loáng thoáng nghe có tiếng lao xao ngoài hành lang, hoá ra bây giờ mẹ chồng tôi mới tới, hình như có cả bố chồng và chị Hương nữa. Thấy mẹ tôi bà rồi rít thanh minh:

- Thấy cháu nó có dấu hiệu vỡ ối 1 cái là tôi dục vợ chồng nó nhập viện ngay đấy bà ạ, chúng nó đi trước, còn tôi thì vướng công việc ở nhà nên không đi được. Khổ ở nhà nóng ruột lắm, thế nên xong xuôi công việc là tôi giục ông ấy đèo vào đây ngay đấy, vội quá nên chả đem được gì cả.

Trước khi đi đẻ tôi đã cho lợn gà ăn xong xuôi cả rồi, bò thì tôi cũng mới đi chăn về, thế mà bà nói như công việc một mình bà lo hết vậy.

- ---*---*---

Đúng 8h15 phút thì bác sĩ hô “ mở được 9 phân rồi, tích cực rặn nhé”, con đau khiến cho tôi tím tái mặt mày. Cô ý tá bên cạnh nắm tay nhẹ nhàng nói:

- Khi nào đau không chịu được thì bảo chị tiêm mũi đẻ không đau cho nhé.

Mặc dù rất đau nhưng lại sợ ảnh hưởng đến con nên nhất quyết chịu đau mà ra sức rặn. Đến 9h thì cũng mở hết nhưng em bé lại chẳng thể ra vì đầu nghiêng, vậy là tôi được chuyển lên tầng 3 đẻ mổ. Con đau lúc này đến dồn dập nhưng lại không được phép rặn nữa, cứ thế nắm chặt tay chồng mà hết.

Mẹ chồng tôi vội vàng chạy theo bác sĩ hỏi:

- Bác sĩ ơi sao lại mổ, cố gắng giúp con đau tôi đẻ thường được không bác sĩ.

- Đầu em bé nghiêng dù chúng tôi đã cố nắn nhưng vẫn không thể chui ra được, không còn cách nào khác tôi mới phải chỉ định bệnh nhân mổ. Bác và người nhà mau chóng chuyển bệnh nhân lên tầng 3 rồi làm thủ tục cho cô ấy mổ luôn nhé.

- Cố thêm lần nữa đi bác sĩ, đẻ thường cho tốt, mổ hại người mà lại tốn kém. Con gái tôi ngày trước đau tận 2 ngày mới đẻ có sao đâu.

- Ở hay cái bà này, bệnh nhân đã vỡ ối rồi từ cung cũng mở hết, bà tiếc tiền không cho con đau bà mổ thế cháu bà mà ngạt thì dùng đồ trách nhiệm lên đầu chúng tôi nhé. Thôi bà ra kia đi cho tôi còn làm việc.

Tiếng bác sĩ quát làm cho tất cả những ai có mặt ở hành lang đều phải ngoái ra nhìn, có lẽ chồng tôi thấy xấu hổ với mẹ đẻ tôi nên quát bà:

- Mẹ còn đứng đấy à, phụ với mẹ vợ con xách đồ lên tầng 3 đi, con đưa Nhân lên đó còn làm thủ tục mổ ngay, mẹ không thấy cô ấy đang đau à.

Mẹ chồng tôi lật đật đến xách đồ miệt mài vẫn lẩm bẩm:

- Cứ làm như một mình nó biết đẻ ấy, tao trước còn đẻ rơi mày ngoài đồng ấy.

Nhìn cảnh ấy mẹ đẻ tôi rơi nước mắt vì xót con gái, một tay bà xách đồ 1 tay thì nắm chặt tay tôi mà nói:

- Ráng lên con, lên kia bác sĩ gây tê sẽ không đau đâu, mổ sẽ nhanh thôi con ạ.

Đúng 9h30 tôi lên bàn mổ, bác sĩ bắt đầu gây tê ngoài màng cứng, 5-6 mũi tiêm chọc vào sống lưng nhưng tôi chẳng cảm nhận được gì vì con đau đẻ át đi tất cả. Một phút sau thì tôi rơi

vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, mặc dù vẫn cảm nhận được những gì xảy ra bên cạnh nhưng đôi mắt nặng trĩu chỉ muốn sụp xuống. Cô y tá bên cạnh liên tục lay tay để đánh thức:

- Bệnh nhân mở mắt ra đi, sao bệnh nhân cứ ngủ thế, không được ngủ đâu đấy

- Chị ơi, nhưng mà em mệt lắm

- Một lát nữa là xong rồi, chỉ là phản ứng phụ của gây tê thôi, rảnh tỉnh táo nhé.

Cố gắng mở to đôi mắt nhất có thể, phía dưới tôi cảm nhận rõ tiếng dao kéo va vào nhau, từng động tác của bác sĩ tôi đều cảm nhận được, còn có cả 1 cô y tá ấn vào bụng khiến cho tôi khó thở, nhưng chỉ chưa đầy 1 phút thôi. Ngay sau đó tôi nghe thấy tiếng trẻ con khóc, nhưng phải chờ bác sĩ vệ sinh sạch sẽ, sau đó mới đưa đến chỗ tôi mà nói:

- Mẹ ngắm con gái đi này, chào đời lúc 22h15 phút, nặng 2.5kg nhé. Nhìn con đi rồi tôi còn đưa ra cho người nhà nào.

Giây phút nhìn thấy con tôi đã hạnh phúc tới bật khóc. Con gái tôi khá trắng trẻo, cái miệng nhỏ nhắn như thể mà khóc rõ to, chắc sau này sẽ ghê gớm lắm đây. Dù rất muốn ôm con nhưng cô y tá lại bế để giao cho người nhà, chỉ để lại cho tôi câu nói:

- Con nhà suy dinh dưỡng hay sao mà có 2.5kg?

Buồn lắm, làm gì có người mẹ nào không mong con mình bụ bẫm khoẻ mạnh đâu cơ chứ. Chỉ có điều mỗi người mỗi hoàn cảnh, đâu ai giống ai, rơi vào hoàn cảnh của tôi liệu có mấy người có thể bỏ bỏ được?

Sau đó tôi được khâu vết mổ và chuyển sang phòng hậu phẫu, ở đây có anh Nhất và mẹ đẻ tôi chờ sẵn, chồng tôi ở bên kia lo nốt thủ tục cho con nên 1 lát sau mới chạy qua với tôi. Thấy tôi anh vội vàng hỏi:

- Em có đau không, sao mặt đỏ thế này.

- Em không, gây tê mà có cảm giác gì nữa đâu, bác sĩ bảo phản ứng phụ của thuốc tê nên em bị dị ứng nhưng không được phép gãi. Con đâu anh?

- Con ở bên kia, cảm ơn em đã sinh cho anh 1 nàng công chúa đáng yêu.

- Thế mọi người đâu cả rồi?

- Chị Hương phải về lo cho bọn nhóc, bố cũng về trông nhà, còn mẹ thì đang trông đồ ngoài kia.

Hoá ra bà sợ mất đồ nên ngồi đó trông, bà lo cho đồng đồ ấy hơn cả tôi hay sao? Tôi nhớ không nhầm thì từ lúc tôi đau đẻ đến giờ ngoài trách móc ra thì bà chưa từng hỏi han tôi được 1 câu tử tế. Trách tôi bạc phận mà thôi

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Một đêm với tôi chưa bao giờ dài đến thế, bệnh viện chỉ cho phép 1 người nhà ở lại, nên anh Nhất hỏi thăm tôi 1 chút rồi về. Vì còn phải vệ sinh cá nhân cho tôi nên mẹ đẻ tôi có nói bà sẽ ở lại chăm tôi, nhưng chồng tôi nhất quyết ở lại cạnh tôi. Anh bảo với bà:

- Mẹ cứ nghỉ đi, lúc này con muốn được bên cạnh Nhân.

- Con cứ đi nghỉ đi, cần gì mẹ sẽ gọi, còn phải vệ sinh cá nhân cho nó nữa, con ở lại mẹ e không tiện.

- Có gì đâu mẹ, Nhân là vợ con, cô ấy đã vất vả đẻ sinh con cho con, không có lý do gì con lại không thể làm những việc ấy cả. Mẹ cứ yên tâm nghỉ ngơi đi, Nhân còn phải nằm viện 1 tuần nên con còn phải nhờ mẹ nhiều.

Rồi anh còn cẩn thận đi thuê 2 chiếc giường gấp 1 chiếc cho mẹ chồng, 1 chiếc cho mẹ đẻ tôi, cả 2 bà đều nằm phía ngoài hành lang. Các bệnh nhân ở giường bên đều đã ngủ hết chỉ có mỗi mình chồng tôi là chạy hết bên này sang bên kia để xoa bóp cho tôi vì sợ tôi nằm lâu sẽ mỏi. Anh luôn miệng hỏi tôi:

- Em thấy trong người thế nào, có khó chịu ở đâu không, vết mổ có đau không, lúc nào cần thay bím thì báo anh nhé.

Rồi lại:

- Em có đói không, có muốn ăn gì không?

Lúc thì lại giục tôi đi ngủ cho lại sức, nói nhiều tới mức tôi phải nói:

- Trời ơi em đã nói là em ổn rồi mà, 2h sáng rồi đó, anh nghỉ ngơi đi, anh cứ nói như thế em cũng không thể ngủ nổi mất.

Thật ra tôi sợ anh mệt nên nói thế để anh yên tâm mà ngủ, chứ lúc này thuốc tê đang dần hết tác dụng, vừa đau vết mổ, vừa đau vì co dạ con khiến tôi vã cả mồ hôi. Anh thấy tôi nói thế thì cũng thật thà gục đầu xuống phía cuối giường để chợp mắt. Phía bên kia tôi cũng nghe thấy tiếng thở đều đều của 1 em sinh viên thực tập đang trực trong phòng. Cả phòng lúc này chỉ còn lại mình tôi đang thức, dù có cố đồ mình vào giấc ngủ thế nào tôi cũng không thể chợp mắt được.

Con đau cứ thế tăng dần, cộng với tác dụng phụ của thuốc tê còn xót lại khiến tôi lúc thì nóng lúc lại lạnh run. Tôi cứ nằm thế vừa chịu đau vừa nhớ lại quãng thời gian sống cùng mẹ chồng. Tôi mới lấy chồng chưa đầy 1 năm mà đã có biết bao nhiêu chuyện ập đến, không biết bản thân còn có thể cố gắng đến bao giờ đây. Bây giờ bé Thỏ, tên ở nhà của con gái tôi, đã chào đời, sẽ cần phải lo rất nhiều thứ. Tôi nghĩ làm đã lâu lại chưa đóng bảo hiểm nên không có tiền thai sản như người khác. Kinh tế gia đình 4 người lớn, 1 trẻ nhỏ dồn cả lên đôi vai chồng tôi. Cũng may tiền mừng cưới chúng tôi để lại được 1 ít cộng với số tiền anh Nhất cho cũng vừa đủ để trang trải viện phí cho tôi.

Không biết là sau khi bé Thỏ ra đời mẹ chồng tôi có thay đổi thái độ với tôi không. Tôi không dám yêu cầu bà chăm sóc tôi, chỉ hi vọng bà đừng kiếm cớ chửi bới rồi hành hạ tôi thế là tôi đã vui rồi. Không dưới 1 lần tôi đã mơ ước bà lại tốt với tôi như những ngày đầu, đó có lẽ cũng là lý do khiến tôi luôn cố gắng nhịn nhục mọi thứ.

Trần trực mãi cũng mới có 3h sáng, phía dưới bụng tôi căng cứng như muốn vỡ ra, từng cơn đau không kém gì khi đau đẻ đang truyền đến não bộ khiến cho toàn thân tôi ướt đầm mồ hôi. Lưng tôi cũng bắt đầu thấy ê mỏi, tôi rất muốn trở mình nhưng vết mổ lại nhói đau nên không thể làm gì khác. Ngay cả việc muốn co chân lên tôi cũng không làm được vì thuốc tê vẫn chưa tan hết, chân tôi gần như vẫn chưa lấy lại được cảm giác.

Tôi đã định gọi anh nhưng lại thôi, cố không để cho mình nhớ đến cơn đau kia bằng cách nghĩ đến con gái nhỏ. Hết tưởng tượng cái cảm giác được ôm con vào lòng, tôi lại nghĩ xem mình sẽ phải làm những gì khi gặp con. Phải chăm con như thế nào, liệu rằng có giống như những gì tôi vẫn đọc trong cuốn cẩm nang làm mẹ hay không?

Cố gắng mãi đến gần 4h sáng, cơn đau thật sự quá sức chịu đựng, lại lần đầu đi đẻ chưa có kinh nghiệm. Thấy bụng cứ căng tức thì nghĩ cái túi thông tiểu đã đầy, nước tiểu ở nhiều trong bụng nên mới đau thế. Vội vàng gọi chồng dậy:

- Anh ơi, xem hộ em cái túi thông tiểu với, hình như nó đầy quá rồi.

Chồng thấy thế cũng lật đật dậy, dợ cái túi lên hồn nhiên nói:

- Đầy đây em, mới đầy được nửa thôi.

Câu nói khiến cho tôi bật cười vì hồn nhiên, vô tình làm cho vết mổ càng đau thêm. Sau khi tháo nước ở túi ra ngoài thì anh quay qua thay bím cho tôi, vì là lần đầu nên anh khá vụng về làm tôi mấy lần phải thốt lên vì đau. Khi chiếc bím được cởi ra, anh nhìn chăm chăm vào vết mổ bực tức nói:

- Trời ơi sao họ mổ to thế này, anh tưởng chỉ độ 1 đốt ngón tay thôi chứ. To thế này thì chết con nhà người ta mất chứ còn à?

Có lẽ vì bất ngờ nên anh nói khá to khiến cho cô y tá bên kia cũng phải bật cười mà nói:

- Anh ơi người con anh nó to bằng cả gang tay mà anh bảo chỉ mổ 1 đốt ngón tay thì lấy bé ra kiểu gì?

Có lẽ biết mình lỡ lời nên anh ngượng ngùng xoa đầu tiếp tục nốt công việc thay bím còn dang dở. Anh lau rửa cho tôi cẩn thận lắm, vừa làm vừa liên tục hỏi xem tôi có đau không, đau thì bảo anh để anh nhẹ tay hơn.

Xong xuôi anh lại lấy khăn lau khắp người vì ban nãy đau quá mồ hôi tủa ra như tắm. Có anh ngồi trò chuyện cùng nên tôi thấy thời gian trôi qua nhanh hơn, mà cái bệnh viện này cũng lạ, người ta mổ xong đau đến từng phút mà lại đi treo cái đồng hồ ngay trước mặt làm cho thời gian càng trôi lâu hơn.

Cuối cùng thì trời cũng sáng, các bác sĩ vào thăm khám và thay băng cho tôi sau đó gọi người nhà vào chuẩn bị chuyển phòng. Lúc này có cả mẹ chồng và mẹ đẻ bác sĩ có hỏi gia đình đăng ký nằm phòng thường hay nằm phòng dịch vụ? Phòng thường thì tiền giường sẽ được tính vào bảo hiểm y tế, còn phòng dịch vụ thì không. Bác sĩ còn chưa kịp đưa cái bảng giá phòng dịch vụ thì mẹ chồng tôi vội nói:

- Thôi bác chứ cho nhà tôi phòng thường đi.

Chồng tôi bỏ qua lời của bà mà nói với bác sĩ:

- Bác cho em xin cái bảng giá phòng dịch vụ với.

Mẹ chồng tôi thấy thế thì giật tay chồng tôi hỏi:

- Dịch vụ làm gì cho tốn kém, phòng thường là được rồi, người ta còn đẻ ở trạm xá thì sao? Nằm có mấy ngày thôi mà cần gì phải dịch vụ, mai về nhà thích nằm kiểu gì thì nằm.

- Mẹ, hôm qua lúc bế bé Thỏ qua bên khoa sơ sinh con có đi xem qua 1 lượt các phòng rồi, phòng thường rất là đông lại không có nhà vệ sinh bên trong, muốn đi vệ sinh phải xuống cuối dãy hành lang mới có. Nhân đẻ mổ sẽ khó mà đi xa như thế được, con tuy không có điều kiện đẻ lo cho cô ấy những gì tốt nhất, nhưng cô ấy đã vất vả hi sinh cho con như thế rồi nhìn ăn con cũng phải đăng ký phòng dịch vụ cho cô ấy.

- Về chuyện, phòng nào chả là phòng, có phòng mà nằm là tốt lắm rồi, tao ngày xưa còn đẻ ngoài đồng kia kìa. Đi vệ sinh xa 1 tí không chết đâu, không có tiền mới chết đấy.

Thế nhưng chồng tôi mặc kệ lời bà nói, nhất quyết đăng ký cho tôi 1 phòng dịch vụ tầm trung với giá 250.000/ ngày. Mẹ chồng tôi thấy thế giận dữ bỏ về, chỉ để lại cho mẹ đẻ tôi câu nói:

- Bà thông gia ở lại với cháu giúp tôi nhé, tôi phải về lo cho đàn lợn đàn gà ở nhà, rồi còn con bỏ nữa. Bà thông cảm

Mẹ tôi chỉ biết thương xót nhìn con gái mà không biết nói gì, vậy là mẹ và chồng tôi chuyển tới xuống phòng dịch vụ sau đó thay nhau đi chuyển đồ. Lúc này tôi mới biết phòng dịch vụ có 4 mức, loại 6 giường 1 phòng, loại 4 giường loại 2 giường và loại vip 1 mình 1 phòng thì được trang bị tivi, tủ lạnh đầy đủ như 1 phòng khách sạn, đương nhiên mức giá của nó cũng khá cao. Còn phòng thường thì có tới 12 giường kê san sát nhau, lối đi ở giữa chỉ vừa đủ cho 1 người lớn, chưa kể đến việc trong phòng còn không có nhà vệ sinh mà đi chung ở cuối dãy hành lang, và xa vừa không được đảm bảo vệ sinh cho lắm. Phòng của tôi là phòng 4 giường, khi tôi vào thì đã có 2 bệnh nhân nằm bên ngoài, tôi nằm giường thứ 3.

Đến 10h thì chồng tôi đi đón con gái, cái cảm giác lần đầu được ôm con vào lòng, được hít hà cái mùi da thịt non non của con khiến tôi hạnh phúc vô cùng. Vì vết mổ còn đau nên tôi chỉ có thể nằm mà cho con ti, phải mất 1 lúc lâu hai mẹ con mới quen dần. Nhìn con say mê ti mẹ mà tôi như quên hết mọi mệt mỏi, bên cạnh hình như chồng tôi cũng đang mỉm cười.

Hoá ra đẻ sinh được 1 đứa con lại vất vả đến vậy, thế mà ngày xưa mẹ tôi một mình vượt cạn sinh tôi, cơn đau chưa dứt thì lại phải tất bật lo cho chồng bị tai nạn, rồi cả đứa con lớn nhớ hơi mẹ ở nhà. Một mình mẹ vẫn vượt qua tất cả không 1 lời than vãn, nghĩ lại bỗng thấy những khổ cực mình phải chịu chẳng thấm gì so với những khó khăn bà đã trải qua. Thấy thương và cảm phục bà vô cùng, tôi tận giây phút này vẫn chưa thể báo hiếu, đã vội đi lấy chồng. Bây giờ sinh con lại khiến cho bà phải đau đầu lo cho mình, cho con gái mình. Quả đúng là có sinh con mới hiểu lòng cha mẹ, chưa bao giờ thấy thương bà như lúc này.

Một tuần tôi ở viện cũng chỉ có mẹ đẻ và chồng tôi ở bên cạnh, Bố mẹ chồng và mọi người chỉ vào thăm tôi 1 chút rồi về, nói là thăm nhưng thực chất bà chỉ đứng nhìn, không hề bế cháu lấy 1 lần. Thế nhưng tôi lại không hề thấy buồn, có lẽ do đã quá quen với sự vô tâm của bà hoặc do tôi đang được chồng và mẹ đẻ chăm sóc vô cùng chu đáo nên không bận tâm chẳng.

Chồng tôi được nghỉ 2 ngày nên tất cả mọi việc từ chăm con, cho con ti, thay bím tã cho con anh đều làm hết. Anh chẳng nề hà bất cứ việc gì kể cả việc giúp tôi đi vệ sinh hay rửa ráy thay bím cho tôi. Dù mẹ đẻ tôi có ý muốn vệ sinh cho tôi vì dù sao đó cũng là những thứ nhạy cảm của phụ nữ nhưng anh nhất quyết dành làm. Anh nói:

- Mẹ cứ kệ con, phải như thế con mới thấu hiểu được hết những nỗi vất vả của cô ấy, để sau này ghi nhớ mà yêu thương, bảo vệ mẹ con cô ấy hơn.

Hay như khi con bế ị anh cũng nói:

- Mẹ, mẹ đứng bên hướng dẫn nhé, con chưa làm bao giờ nên sợ làm không đúng cách. Mẹ hướng dẫn để con làm, sau này còn phụ vợ con chăm con nữa chứ.

Cả phòng ai cũng hết lời khen anh là ông chồng quốc dân, là số 1... anh khoái lắm, cứ cười suốt thôi. Trộm vía con bé nhà tôi ngoan lắm, cả ngày chỉ ọ ẹ lúc đói 1 chút, cho ăn no lại ngoan ngoan ngủ, thỉnh thoảng cũng hé hé mắt ngắm nhìn xung quanh rồi lại ngủ tiếp.

Đêm đến anh nhất quyết ôm con gái ngủ, khi nào con ọ ẹ đòi ăn mới bế lên cho tôi cho ti, ti xong anh lại ôm con bé vào lòng mà ngủ. Nhìn hai cha con đang say giấc nồng mà mẹ tôi cứ rơm rớm nước mắt nói:

- Nhìn thằng Hưng nó yêu thương con thế mẹ cũng mừng cho con. Mong sao sau này nó vẫn luôn đối tốt với con như thế dù có chết mẹ cũng yên tâm.

- Mẹ, mẹ nói gì kì thế, mẹ còn phải sống với bọn con cả đời.

- Con người ai cũng có số cả mà con, sinh lý từ biệt là điều không tranh cãi, mẹ chỉ mong sao con với thằng Nhất khoẻ mạnh, hạnh phúc để khi xuống tuổi vàng mẹ có thể tự hào mà khoe với bố con thôi.

- Mẹ đừng nhắc đến mấy chuyện đó nữa, mẹ đi nghỉ đi kéo mệt.

- Nó có cho mẹ làm gì đâu mà mệt, chỉ ăn với ngồi ngắm mẹ con con thôi mà.

Mãi 1 lúc sau bà mới chịu nằm xuống mà chợp mắt nghỉ ngơi, còn lại mình tôi, hết ngắm bố con anh lại nhìn sang mẹ mình. Tôi thầm cảm ơn ông trời đã cho tôi có 1 người mẹ vĩ đại, một ông chồng tuyệt vời và 1 cô con gái đáng yêu.

Hàng ngày anh chạy xe 3 - 4 cây số về nhà nấu cơm đem vào viện, tôi nói anh mua tạm bên ngoài cũng được đi lại nhiều làm gì cho vất vả. Nhưng anh nói tôi mới sinh xong bụng còn yếu, ăn đồ ăn ngoài nhớ đau bụng thì khổ, hơn nữa tự nấu mới đảm bảo dinh dưỡng, có thể tôi mới mau khoẻ và có sữa cho con ti nữa. Cứ thế ngày hai chiều anh gửi mẹ đẻ tôi rồi tắt bật về nhà nấu cơm đem đến.

Sang ngày thứ 2 thì các bác sĩ bắt đầu dạy tôi tập đi, anh lại nhẹ nhàng nâng tôi dậy, dìu tôi từng bước đi. Mẹ tôi ngồi ôm cháu mím cười nhìn bọn tôi. Ai sinh mổ chắc đều biết cái cảm giác tập đi nó khủng khiếp đến thế nào, từng bước, từng bước lê trên sàn nhà, là từng cơn đau thấu trời từ vết mổ truyền đến. Được độ hơn chục bước thì tôi đau tới mức tiểu cả ra bím, anh lại lật đặt đỡ tôi về giường rồi thay rửa cho tôi.

Sang ngày thứ ba anh phải quay trở lại công việc, trước khi đi làm anh không quên gửi gắm mẹ đẻ tôi:

- Mẹ, con phải đi làm rồi, mẹ chăm Nhân giúp con, có chuyện gì mẹ phải điện ngay cho con nhé, trưa con sẽ đem cơm vào, mẹ đừng mua cơm làm gì.

- Mẹ biết rồi, con cứ làm đi không phải lo cho mẹ với cái Nhân đâu, mẹ xuống căng tin mua đồ ăn cũng được mà.

- Mẹ, con lo được mà, con gửi mẹ ít tiền nếu Nhân cần gì mẹ mua giúp con, hay mẹ cần gì thì tiêu nhé. Còn cơm con sẽ mang vào mẹ nhớ chờ con vào nhé.

Mẹ tôi từ chối cảm tiền nhưng anh nhất quyết cất vào túi bà nên bà đành miễn cưỡng nhận. Buổi trưa thay vì ở lại ăn cơm ở công ty và nghỉ ngơi thì anh lại tắt bật về lo cơm nước đem đến viện. Tôi viện cũng chỉ kịp ngắm con 1 chút rồi lại lật đặt chạy xe về đi làm, tối anh lại đem cơm đến và ngủ lại cùng tôi. Tôi giục anh về nhà nghỉ ngơi cho khoẻ nhưng anh nhất quyết không chịu. Anh bảo nhớ vợ nhớ con về nhà buồn không ngủ được, anh ngang bướng nên tôi và mẹ chỉ biết hạnh phúc mím cười mặc kệ anh ôm con bé đi ngủ. —

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Hết 7 ngày tôi được xuất viện, vẫn là chồng và mẹ tôi làm thủ tục và thu xếp đồ đưa tôi về nhà. Mẹ đẻ tôi có ý muốn đón tôi về bên nhà để tiện chăm sóc nhưng bố mẹ chồng tôi không đồng ý, không muốn con gái khó xử nên bà cũng nghe theo. Vậy là ăn xong bữa cơm bà lại tắt tà bắt xe về, ở lại nhà chồng tôi thì không tiện nên dù thương con gái nhưng bà vẫn phải về.

Những ngày đầu nhà lúc nào cũng có người đến thăm thành ra tôi phải ngồi để tiếp chuyện liên tục. Đêm đến chồng tôi vẫn ngủ cùng để phụ tôi chăm con, mẹ chồng tôi đi qua nhìn thấy thì bóng gió nói:

- Nó đi làm cả đêm rồi để cho nó nghỉ rồi đi làm

Bà còn chạy vào phòng kéo tay chồng tôi mà bảo:

- Con mang chăn gối ra ngoài giường ngoài mà ngủ, ngủ đây con nó quấy làm sao ngủ được. Mai còn đi làm nữa chứ, mẹ con nó tự biết lo cho nhau.

Thế nhưng chồng tôi gạt đi:

- Mẹ cứ đi ngủ đi, kệ con, con làm được thì con mới làm mẹ không phải lo.

Thế là mẹ chồng tôi lại phụng phịu đi ra còn không quên làm bầm “cái loại ngu, đội vợ lên đầu thế có ngày nó đè đầu cưỡi cổ cho xem”.

Tôi có đọc rất nhiều vụ bị trầm cảm sau sinh vì quá nhiều áp lực, tôi rất sợ mình cũng rơi vào tình trạng đó nên luôn cố gắng tự điều hoà cảm xúc của mình. Tôi sợ 1 ngày nào đó mình mất kiểm soát mà gây nguy hiểm cho con, tâm sự với chồng thì anh cũng chung 1 nỗi lo.

- Anh biết mẹ có hơi cay nghiệt và khắt khe với em, nhưng mẹ là người sinh ra anh, anh không thể bỏ bà được. Anh biết em phải chịu nhiều thiệt thòi, anh sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ mẹ con em. Nếu có gì không vui em không được giữ trong lòng đâu, phải nói ra để anh giải quyết cùng. Em mà giữ trong lòng lâu ngày sẽ sinh bệnh đấy biết chưa?

Tôi chỉ biết mím cười mà gạt đầu, tôi biết anh ở giữa vô cùng khó xử nên chưa bao giờ tôi muốn kể tội mẹ chồng để anh phải mệt mỏi thêm. Chỉ có điều tôi càng nhìn bà càng được nước lấn tới, có lần bà còn bảo tôi ngu vì không biết tự bảo vệ bản thân. Bà nói đúng, bản thân tôi còn không bảo vệ nổi thì làm sao mà bảo vệ con tôi đây, vậy nên tôi phải mạnh mẽ mà sống.

Thật ra con người tôi từ trước đến nay không phải là 1 đứa hiền hay nhu nhược, thời gian trước tôi luôn nhìn mẹ chồng bởi vì tôi muốn nhà cửa êm ấm. Một phần cũng vì tôi hơi mặc cảm về việc mình không còn trong trắng, các bạn đừng nói là thời đại nào rồi còn đề ý ba cái chuyện đấy. Nhưng xin thưa tôi đang sống năm 2016, và tôi khẳng định thời nào đi nữa thì cũng không bà mẹ chồng nào muốn con mình cưới 1 người vợ như thế cả, nếu như họ có sự lựa chọn. Thà rằng không biết sẽ không sao, đây bà lại nghe chính miệng tôi nói ra làm sao mà không dễ bụng được cơ chứ. Chính vì thế tôi mới nhẫn nhịn để mong bà sẽ có cái nhìn nhận khác về tôi. Và tôi cũng mong bà sẽ lại thương yêu tôi như những ngày đầu.

Tôi cứ nghĩ tôi chân thành thì có ngày bà sẽ hiểu cho tôi, tôi sợ nếu mình cũng làm căng thì gia đình cũng như chồng tôi sẽ mệt mỏi. Tôi thương anh, tôi biết anh hi sinh nhiều vì tôi, vậy nên tôi mới cố để dung hoà mối quan hệ giữa mẹ chồng nàng dâu. Thế nhưng bà lại không nghĩ thế, bà luôn cho mình cái quyền chèn ép, chửi bới tôi, ngay cả đối với con gái tôi bà cũng không hề yêu thương.

Bên ngoài trời thì nóng mà bà luôn bắt tôi phải quấn chăn cho con bé, tôi không đồng ý thì bà lại bảo tôi ngu, không nghe lời bà. Cái loại mẹ không nạn không biết chăm con, tôi mặc kệ hết, trước khi sinh tôi cũng đã tìm hiểu khá kĩ rồi. Nên cái gì tốt cho con tôi sẽ làm, còn người khác nói gì tôi không quan tâm.

Đỉnh điểm là khi tôi xuất viện được 10 ngày, lúc này nhà chồng tôi cũng vào vụ gặt, ban ngày 1 mình tôi vừa phải xoay xở chăm con, vừa lo cơm nước giặt dũ. Cũng may bà đi vắng nên tôi có thể thoải mái giặt máy, vậy mà khi bà về còn lớn tiếng chửi mắng tôi:

- Mày ở nhà cả buổi sáng làm cái gì mà có tí lúa cũng không biết đường mà phơi ra hả? Lợn gà cũng chưa cho ăn, tao đi làm đồng mệt mỏi rồi về nhà còn đũa việc cho tao hay sao?

Chẳng hiểu bà nghĩ cái gì mà tôi mới sinh mổ chưa đầy 20 lại bảo tôi bê cái bao lúa kia phơi. Nhà người ta còn được kiêng cử, tôi không những không được kiêng vẫn phải giặt dũ, dọn dẹp cơm nước mà bà vẫn không hài lòng. Hay bà muốn tôi làm rồi băng huyết mà chết, thế nhưng tôi vẫn cố dặn lòng mà nhìn cho yên cửa yên nhà.

Đúng lúc này thì con gái tôi khóc, ngay lập tức bà chửi:

- Khóc cái đéo gì mà khóc, suốt ngày chỉ biết khóc chả được cái tích sự đéo gì. Tiền nhân nhà mày, mày mà không giống bố mày như khuôn đúc thì tao ném ra ngoài đường ấy.

Bà có thể chửi tôi, thậm chí rủa tôi cũng có thể nhin, nhưng con gái tôi nó có tội gì, bà không yêu thương nó cũng được, có sao lại mắng nó? Nó mới chưa đầy 1 tháng tuổi bà muốn nó làm gì mà bảo không được tích sự gì. Bà nói to nên con gái tôi giật mình càng khóc lớn, tôi dỗ dành con bé xong mới góp ý với bà:

- Mẹ cháu nó còn bé mà, mẹ đừng nói thế cháu nó tủi thân.

- Đã biết cái đéo gì ngoài ăn với ỉa mà tủi với chả thân, lắm trò.

Một lần nữa bà lại làm con tôi khóc thét lên, tôi khó chịu nói:

- Mẹ nói bé thôi kéo cháu giật mình.

- Phải thế cho nó quen, không có lại ngu ngu ngơ ngơ như con mẹ nó ấy. Ai nói gì cũng cảm như hén, không biết đường mà bảo vệ bản thân, may sao có thằng Hưng nó rước cho. Chứ không cái loại mất trinh chỉ có mà đi làm đi.

Tại sao hết lần này đến lần khác bà lại cái lý do mất trinh ra mà day ghien tôi. Thật sự tôi đã cố nhịn, nhưng bà không để cho tôi được hiểu, đến nước này tôi đứng dậy quát thẳng vào mặt bà:

- Mẹ, mẹ vừa phải thôi, con giun xéo lắm cũng quăn, con nhin cũng có giới hạn của nó thôi.

Bà thấy thế khuôn mặt có đôi nét bất ngờ, nhưng ngay sau đó thì trợn mắt lên chỉ vào mặt tôi mà nói:

- Tiền sư mày chứ, mày không nhin thì mày định làm gì tao, mày làm gì mày làm đi xem con tao có tổng cổ mày ra đường không?

- Mẹ không phải thách con, con vì thương chồng, vì muốn gia đình êm ấm nên con mới im lặng chứ không phải con ngu. Mẹ có thể nói con sao cũng được nhưng mẹ làm ơn tha cho con gái con, nó cũng là cháu nội mẹ, mẹ không yêu thương con nhưng không lẽ cháu nội mẹ cũng không thương?

Bà bĩu môi mà rằng:

- Gớm con gái là con người ta, sau này nó lớn nó lại bay đi lấy chồng như mày ấy. Được nhờ cái đéo gì mà yêu với thương cho một người.

- Mẹ không thương cũng được, nhưng mẹ làm ơn đừng dùng những từ ngữ ấy nói với con gái con. Nó còn bé, mẹ đừng gieo rắc vào nó những câu nói vô văn hoá như thế.

Bà vỗ ngực đen đét mà gào lên:

- Á à con đi chó này, mày lại định xô xiên tao vô văn hoá chứ gì, mẹ cái loại mất trinh này, con mẹ mày không biết dạy mày nên giờ mày đã mất trinh còn mất dạy đúng không? Được, thẳng bó con mẹ mày không dạy được mày thì để tao dạy lại mày. Để tao dạy cho mày biết cách nói chuyện với mẹ chồng thế nào.

Vừa nói bà vừa hùng hổ dơ tay lên định đánh tôi, bà nghĩ tôi vẫn là con Nhân ngày nào để cho bà muốn làm gì thì làm hay sao? Đến nước này thì tôi chẳng còn lý do gì mà nhẫn nhịn bà nữa, lần trước bà động đến bố mẹ tôi tôi đã bỏ qua. Cả lần bà khinh đồ ăn nhà tôi tôi cũng xem như không có gì. Vậy mà bà không biết điều, bà được nước lại lần tới, bà chửi tôi sao cũng được nhưng gọi bố mẹ tôi là thẳng là con nhất định tôi sẽ không để cho bà yên. Tôi giữ tay bà gần giọng mà nói:

- Mẹ có tin con khiến cho mẹ chiều nay không thể ra đồng làm việc được không, mẹ hỏi chồng con xem trước đây con thế nào. Con chưa bao giờ ngán ai đâu, nhà lại chỉ có hai mẹ con mình, con sẽ nói mẹ làm việc quá sức nên... mẹ đoán xem chuyện gì sẽ xảy ra.

Có lẽ vì bất ngờ nên bà run run nhìn tôi sau đó giật tay ra bà lùi lại phía sau mấy bước. Chắc bà ngạc nhiên lắm, con Nhân trong mắt bà trước nay vẫn luôn cam chịu, để mặc cho bà hành hạ nay lại dám thách thức lại bà. Tôi đọc được trong ánh mắt bà 1 chút bất ngờ, 1 chút do dự cả 1 chút sợ hãi và tính toán. Đường như bà đang rất muốn chửi tôi như mọi lần, nhưng còn đang e dè vì câu nói của tôi. Nhìn thái độ cương quyết của tôi, tôi đoán bà cũng sợ tôi sẽ làm thật. Vậy nên bà vội vàng chạy ra ngoài sân mà lu loa:

- Ôi láng nước ơi, lại đây mà xem con dâu đánh mẹ chồng đây này, tôi đi làm đồng vất vả về con phải hầu hạ mẹ con nó từ miếng ăn đến nước uống vậy mà nó còn đánh tôi. Láng trên xóm dưới ra cả đây mà xem, nó hành hạ cái thân già này đây này.

Bà gào to tới nỗi con gái tôi giật mình khóc thét lên, tôi mãi dỗ dành con bé nên không có thời gian mà đôi co với bà nữa. Bà cứ đứng ở sân mà gào mà khóc, hàng xóm đã quá quen với cái tính chua ngoa của bà nên chẳng ai thừa hơi mà giữa trưa nắng ra nghe bà ăn vạ. Một lúc sau không thấy ai đến bà lại hậm hực trở vào nhà, nhưng tuyệt nhiên không hề chửi bới tôi thêm câu nào nữa. Có lẽ câu nói vừa rồi của tôi khiến bà có phần e dè, và có lẽ vừa rồi gào nhiều nên bà cũng mệt không còn sức chửi nữa.

Tôi thừa biết bà sợ nhưng quen thói chửi bới tôi bao lâu nay nên chạy ra đó chửi cho sướng mồm. Vì bà nghĩ ngoài đó có hàng xóm hai bên tôi không dám làm gì bà cả. Thật ra tôi cũng chỉ dọa mà thế chứ cũng không định làm gì bà cả.

Ngay từ đầu tôi chỉ muốn lên tiếng nhắc nhở bà cách nói chuyện với con gái tôi, tôi không muốn nó nghe được những lời dạy nghiêm túc từ ấy. Nhưng chính bà đã làm lớn chuyện nên tôi cũng chỉ tát nước theo mưa mà dọa bà vài câu thôi.

Nhìn bà vừa uống nước ngoài phòng khách vừa liếc vào phòng thăm dò thái độ của tôi mà tôi hả hê. Sau khi dỗ cho con gái ngủ, tôi vẫn cẩn thận đi dọn com sau đó từ từ mời bà:

- Con dọn com rồi đấy, mẹ xuống ăn đi cho lại sức, con mệt nên con xin phép đi nghỉ trước.

Tôi chỉ nói đơn giản thế mà bà cũng giật thót mình, tôi nhếch mép cười rồi vào phòng ôm con gái. Lúc này có lẽ không nên đối mặt với bà, vậy nên tốt nhất là đi ngủ, có cố ngồi vào mâm cũng không thể nuốt nổi. Rồi có khi lâu cãi nhau thêm nữa thì mệt. Thôi thì lát nữa bà ra đồng tôi sẽ ăn sau vậy, nhưng bà làm tôi khá bất ngờ, khi tôi xuống bếp thì không còn gì có thể ăn được, toàn bộ com và đồ ăn tối nấu trưa nay không còn lại chút nào. Rõ ràng hôm nay tôi đã cố tình nấu dư com và thức ăn vì tầm 4 – 5h chiều tôi hay đói, nên cố tình nấu dư để chiều ăn thêm. Không lý nào một mình bà mà có thể ăn hết toàn bộ chỗ đó được. Chỉ có thể khẳng định là bà đã cố tình đồ đi không cho tôi ăn mà thôi.

Bà lớn rồi mà vẫn còn ấu trĩ đến thế sao, trong tủ đâu thiếu gì, tôi có thể tự nấu các khác chứ đâu ngu dại mà nhịn đói. Tôi nhanh chóng lấy 1 ít thịt bò ra nấu một bát mì thơm phức và thưởng thức. Tôi biết mình phải ăn thật no vừa là để có chất cho con tu ti vừa là để dưỡng sức để tôi nay chiến đấu với bà. Tôi dám khẳng định tôi nay bà sẽ lu loa lên kể tội tôi với cả nhà, và rồi mọi lỗi sai sẽ đổ cả lên đầu tôi. Chắc chắn tối nay gia đình tôi sẽ có 1 đợt sóng gió vô cùng lớn, sẽ lại có 1 cuộc họp gia đình, lại chửi bới, chỉ trích.

Chắc chắn sẽ không có chuyện bà kể sự thật. Mọi thứ qua lời kể của bà đều bị méo mó, câu chuyện luôn chuyển hướng cái đúng về bà, còn lỗi sai là do người khác. Tôi đã từng chứng kiến bà kể lại câu chuyện bà cãi nhau với người hàng xóm. Hôm đó tôi cũng chứng kiến nhưng bà vẫn không ngần ngại mà thêm mắm dặm muối vào câu chuyện, dù cho điều ấy không hề xảy ra. Lúc ấy tôi đã khá sốc vì sự lươn lẹo dối trá của mẹ chồng mình, nhưng tôi lại không lên tiếng vạch trần bà. Thế nên ngày hôm nay không có lý do gì mà bà không biến tôi thành đứa con dâu mất nết, hỗn láo, đánh chửi mẹ chồng cả.

Những thứ ấy tôi không bận tâm vì tôi chẳng làm gì sai cả, điều khiến tôi bận tâm nhất chính là anh. Tôi đã cố gắng rất nhiều để anh không phải đau đầu vì mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu, nhưng hôm nay có lẽ tôi đã làm cho anh phiền lòng rồi. Không biết anh có hiểu cho tôi hay không, liệu rằng anh sẽ tin tôi hay sẽ tin mẹ chồng tôi. Tôi biết trước đến nay anh luôn yêu thương bảo vệ tôi trước bà, nhưng tôi vẫn tò mò phản ứng của anh về chuyện ngày hôm nay.

Hi vọng tôi không đặt niềm tin nhầm người, mong là anh vẫn là người chồng mà tôi thương ngày nào. Nếu không có lẽ tôi chẳng còn lý do gì để cố gắng trong cái gia đình này nữa cả.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Không ngoài dự đoán của tôi, khi vừa nghe thấy tiếng xe của chồng và bố chồng tôi ngoài cổng bà đã vội vàng chạy lên giường đắp chăn khóc rầm rức, dù cho ngoài trời lúc này đang là 39 °C. Nhìn bà mà tôi lại liên tưởng đến ngày bé mỗi lần bị mẹ đánh, khi thấy ông bà nội sang tôi cùng hay ăn vạ như thế. Kết quả là ông bà xót tôi lại mắng mẹ tôi 1 trận, lúc ấy thấy hả hê chứ bây giờ nghĩ lại thấy mình ấu trĩ vô cùng. Mẹ đã vất vả nuôi mình không lớn, chẳng đỡ đần được gì còn suốt ngày khiến mẹ bị mắng oan nữa.

Thật không thể ngờ bà gần 60 tuổi rồi mà còn dùng cái cách này, thế nhưng bố chồng tôi lại xót xa. Ông vốn nổi tiếng là yêu và chiều vợ, ngoài những lúc bà hay lu loa khiến ông sợ xấu hổ với hàng xóm thì hiếm khi ông nặng lời với bà. Kể cả công việc cũng vậy, ông mà được nghỉ chả mấy khi ông để bà phải làm, một mình ông làm hết mọi thứ bà chỉ việc ngủ mà thôi. Trước đây khi tôi chưa về làm dâu, con cái lại đi làm xa, nhà chỉ có 2 ông bà. Sáng đến ông đi làm thường tự nấu đồ ăn sáng, còn không quên nấu cả cho bà, bà dạy chỉ việc ăn mà thôi.

Chồng tôi thấy mẹ khóc thì đưa ánh mắt qua nhìn tôi như muốn hỏi có chuyện gì xảy ra. Chẳng để cho mọi người chờ lâu bà lập tức khóc meo meo nói:

- Ông ơi, tôi khổ quá ông ơi, cứ nghĩ các con lớn rồi, dựng vợ gả chồng sẽ được nhờ. Ai ngờ lại khổ đến thế này.

- Làm sao mà khổ, có chuyện gì, hay một mình làm đồng mệt quá. Nếu thế thì để mấy hôm nữa công việc nó thư thư tôi xin nghỉ rồi đi gặt cùng bà, bà cứ nghỉ đi.

- Không mệt mấy tôi cũng chịu được, nhưng mà bị chửi bị đánh thì tôi không chịu được.

- Ai, anh đánh, ai chửi bà?

Bà lác đầu mà rằng:

- Không, tôi không sao đâu, ông cứ kệ tôi, tôi khóc 1 chút cho bớt tủi thân rồi tôi nín.

Tôi cứ đứng ôm con lặng lẳng nhìn bà diễn, để xem rốt cục bà muốn làm gì, chồng tôi thì cứ hết nhìn mẹ chồng lại nhìn sang tôi. Tôi biết nhưng cứ vờ như đang xem bà khóc mà không nói gì. Kể ra tôi cũng tự thấy mình kiên nhẫn, bà khóc phải đến 15 phút mà tôi cứ ôm con đứng tựa cửa xem được cũng tài. Nếu không vì bố chồng tôi lên tiếng cắt ngang cái tràng khóc của bà thì có lẽ tôi cứ đứng thế xem đến tối cũng nên.

- Rốt cuộc là có chuyện gì, bà nói xem nào, khóc lóc mãi sót ruột.

- Tôi nói ông đừng mắng con Nhân mà tội nghiệp nó nha ông.

Ồ hay bà ăn vạ mà còn biết thương tôi hay sao, bố chồng tôi nhìn sang tôi mà nói:

- Sao lại liên quan đến con Nhân ở đây?

- Như ông cũng biết tôi đi làm đồng nên không chăm con bé từ tẻ như nhà người ta được, biết là con bé còn đang trong thời gian ở cữ nhưng tôi bận quá đâu thể com bưng nước rót như trước. Tôi có bảo con bé là tranh thủ cầm giúp tôi nổi com, với nếu con nó ngoan thì giúp mẹ quét thêm cái nhà nữa. Còn lại nhưng việc khác mẹ sẽ tranh thủ làm, nhưng mà con bé...

Rồi bà đưa ánh mắt nhìn tôi lại khóc tiếp, chồng tôi sốt ruột quá chạy lại giường hỏi bà:

- Vợ con làm sao?

- Nó không chịu, còn lớn tiếng nói mẹ hành hạ nó, mẹ có quen mồm chửi tục, mẹ thề là mẹ chỉ quen mồm vì câu cửa miệng chứ không có ý gì cả. Con cũng biết điều đó mà đừng không con, vậy mà cái Nhân nó lại bảo mẹ vô văn hoá, còn đuổi mẹ ra khỏi phòng, nó bảo sợ làm hư con nó. Mẹ cũng chỉ thương con, thương cháu, đi làm về mẹ nhớ nên vào thăm chứ mẹ nào có ý gì đâu. Con ơi, mẹ làm sai gì hà con... huhu

Nói rồi bà lại ôm mặt mà khóc dung dức, tôi tự hỏi sao ngày xưa bà không đi làm diễn viên mà lại ở nhà làm nông để uống phí 1 nhân tài như thế cơ chứ.

Bố chồng tôi nghe bà nói thế thì giận dữ quát:

- Nhân, nói đi, chuyện này là như thế nào, con giải thích cho bố nghe xem.

Tôi vẫn muốn xem bà diễn đến đâu nên thân nhiên nói:

- Thì bố cứ từ từ nghe mẹ kể hết câu chuyện đã, sau đó con sẽ giải thích cụ thể?

Đơn giản như thế thôi mà bà cũng lu loa lên là:

- Đây ông thấy chưa, nó khinh ông nên không thèm nói đây, nó bảo chồng nó đi làm nuôi cả nhà nên nó không cần phải làm gì nữa cả. Mình ăn tiền của nó thì phải phục vụ nó ông ạ, nhục ơi là nhục.

Ông bị bà kích nên chỉ vào mặt tôi mà quát:

- Tao bảo mày nói cơ mà, nói nhanh.

Ông quát to đến nỗi bé Thỏ giật mình mà khóc thét lên, vậy là con gái tôi hết lần này đến lần khác bị ông bà phá tan giấc ngủ. Tôi vội vàng dỗ con, chồng tôi xót con cũng nói:

- Bố cứ từ từ rồi Nhân giải thích, con hiểu cô ấy, chắc chắn không có chuyện cô ấy nói thế đâu.

- Ý mày là tao đặt điều cho vợ mày chứ gì, ông thấy chưa, đề nò ra, nuôi nó lớn. hi sinh vì nó cho lắm vào vậy giờ nó nghe vợ nó chửi lại bố mẹ kia kia. Tôi không sống nổi mất ông ơi.

Chồng tôi vội vàng nói:

- Con không có ý đó, ý con là chắc có gì đó hiểu lầm ở đây thôi, Nhân như thế nào thời gian qua chắc bố mẹ cũng hiểu.

- Hiểu chính vì hiểu nên tao mới bị nó chửi đây, nó còn bảo tao mà làm nó khó chịu nhân lúc nhà không có ai nó sẽ hại tao chết rồi đổ cho là đi làm quá sức nên thế. Mày cứ hỏi con vợ mày xem tao nói có đúng không

Rồi bà làm bộ như là khó thở hần hển ngồi vuốt ngực, bố chồng tôi cứ ngỡ bà xốc quá nên chạy vội về lưng bà nói:

- Bà cứ để đây tôi giải quyết, nhất định tôi sẽ không để bà thiệt thòi, bà không phải suy nghĩ làm gì lại ảnh hưởng đến sức khoẻ. Chờ nó dỗ con xong tôi sẽ gọi ra ngồi nói chuyện 3 mặt một nhời, có hiểu lầm hay không cũng giải quyết luôn 1 thế.

Phía trong phòng tôi đặt con bé con ngủ sau đó đóng cửa cẩn thận mới ra ngoài, tôi sợ ông bà to tiếng lại làm cho con bé sợ. Tôi không muốn kí ức non nớt của nó phải ghi nhớ những lời thô tục của bà nội, những sự vô lý, đơm đặt của người nó vẫn gọi là ông bà. Tôi sẽ cố gắng để con tôi lớn lên trong môi trường lành mạnh nhất, từ nay tôi cũng sẽ không nhịn nhục nữa, tôi sẽ sống đúng với con người mình.

Tôi kéo tay chồng ngồi xuống ghế sau đó nhìn thẳng vào mắt mẹ chồng mà nói:

- Con mời bố mẹ ngồi xuống, con sẽ thưa rõ mọi chuyện với bố mẹ, trước hết mẹ cứ bình tĩnh và nín đi, khóc lóc làm gì cho mệt. Chuyện đâu sẽ có đó, ai đúng ai sai con tin bố là người hiểu chuyện, nghe xong sẽ tự biết phân xử.

Chồng tôi khẽ siết chặt tay tôi như muốn an ủi tôi, rất may là cuối cùng anh cũng chọn tin tôi, 3 năm qua bên anh quả là không uống phí. Anh hiểu và tin tưởng nên tôi mới có dũng khí mà nói chuyện rõ ràng với bố mẹ chồng như thế. Chờ ông bà ngồi cả xuống, tôi cẩn thận rót nước sau đó kể chi tiết mọi chuyện cho cả nhà nghe:

- Từ trước tới nay con luôn nhẫn nhịn kể cả khi con mang bầu đến tháng thứ 6 vẫn ra đồng đi cấy không 1 lời than vãn. Con biết mẹ không ưa con vì con không còn trong trắng khi đến với chồng con. Con cũng biết lỗi đó do con, nên thời gian qua con luôn nín nhịn, dù cho mẹ có vô lý đến đâu con cũng cố gắng không cãi lại. Bây giờ con ở cứ không thể giúp mẹ đi giặt được, con thương một mình mẹ vất vả nên con luôn tranh thủ lúc con bé ngủ thì con rửa bát, quét nhà, giặt dũ, com nước đỡ đàn cho mẹ. Những việc có thể làm con đều tự làm, vậy nhưng mẹ vẫn không cho là đủ, mẹ nằng con vì không biết bê bao lúa ra phơi, không biết đem nồi cám lên cho lợn ăn. Trước đây những việc đó đều 1 tay con làm, nhưng con vừa mỗ xong, làm sao mà làm nặng được...

Còn chưa nói hết câu bà đã gào lên quát tôi, chắc bà sợ tôi sẽ nói hết sự thật chăng:

- Mày đừng có mà ăn đứng dung ngược nhé con kia, mày làm được cái dẻo gì mà mày kể công hả? Mày có tin tao rút dệp tao và vỗ mồm mày ra không cái con mắt dầy kia.

- Bà có im cho nó nói không, chờ nó nói xong thì bà nói, mỗi người 1 câu lại định cãi nhau à.

Dù cho ông không nói thì hôm nay tôi cũng quyết nói cho bằng hết, tôi nhất định sẽ vạch trần cái bộ mặt giả dối của mẹ chồng. Tôi từ tốn nói tiếp:

- Vâng con mới mỗ xong tính đến nay cũng mới chỉ có 17 ngày, cơ thể còn yếu, vết mổ thì chưa lành, thử hỏi làm sao có thể bê bê bao thóc thế kia. Người ta bảo phụ nữ mới sinh không khác nào con của lật vỏ, yếu ớt và mỏng manh. Mẹ bắt con bê bao lúa thế kia nhờ vết mổ bực ra hay con băng huyết chết thì ai lo cho chồng, cho con con hả bố.

Tôi dừng lại từ tốn uống ngụm nước cũng là để thăm dò thái độ của mọi người. Bố chồng tôi thì dường như không phản ứng gì còn mẹ chồng tôi thì mặt hơi tái lại. Chỉ duy nhất chồng tôi giận dữ nói:

- Mẹ, con đã nói với mẹ bao nhiêu lần là Nhân mới sinh, mẹ cần gì thì bảo con làm, tại sao lại bắt cô ấy làm những việc nặng nhọc như thế. Có thể với mẹ cô ấy chỉ là người dung, nhưng với con cô ấy là vợ là mẹ của con con nên dù mẹ không thương thì cũng đừng hành hạ cô ấy để con đau lòng.

- Tao chỉ nói vậy nó làm hay không thì tùy chứ tao có bê bao lúa ấn vào tay nó đâu mà mày bảo tao hành hạ nó.

- Vậy tại sao bà lại nói con Nhân không chịu làm gì, bà còn bảo nó nói chồng nó nuôi cả nhà nên bà phải phục vụ nó. Tại sao?

Bà thoáng giật mình lắp bắp nói:

- Tôi.. tôi.. chắc tôi nói nhầm?

Bà nói nhầm sao, vậy để tôi kể nốt xem bà nói được gì nào:

- Con kể ra không phải có ý trách móc gì mẹ, vì là phận dâu con thì con phải chăm sóc hiếu kính với bố mẹ là điều đương nhiên. Mẹ ghét con cũng được nhưng con chỉ xin mẹ yêu thương bé Thọ vì dù sao nó cũng là cháu nội của mẹ cơ mà. Vậy mà mẹ nở lòng nào nói câu “mày mà không giống bố mày thì tao ném ngay ra đường” chỉ vì con bé khóc. Sau đó mẹ còn trách vì con bé chỉ biết khóc mà không giúp cho mẹ cái tích sự gì. Bố nghĩ xem con bé còn chưa đầy 1 tháng tuổi nó đang cần được yêu thương, chăm sóc, nó bé thế thì biết làm gì? Vậy nên con có góp ý với mẹ là “cháu nó còn nhỏ mẹ đừng nói thế cháu nó tủi thân, nó nghe được những câu nói tục lại không hay..”. Thì bà lu loa lên nói con vừa mất trinh còn mất dậy. Con thừa nhận con mất trinh trước khi đến với chồng con, nhưng điều đó không có nghĩa là con không được dậy dỗ đáng hoàng, con láo hốn. Nó lại càng không liên quan gì đến bố mẹ con mà mẹ lại lôi bố mẹ con ra chứ? Mẹ bảo: “thằng bố con mẹ mày không biết dậy mày thì để tao dậy”. Lỗi cũng tại con 1 phần, trong lúc nóng giận vì bố mẹ mình bị sỉ nhục con có hơi quá lời. Con cũng đã giải thích mà mẹ cứ đứng giữa sân rồi gọi làng xóm để mách tội con, dù lúc ấy đang là giữa trưa. Mẹ cứ la làng lên là con đánh mẹ, chửi bới hành hạ mẹ, trong khi con còn chẳng dám to tiếng với mẹ 1 lời.

Tôi biết ông coi trọng sĩ diện vô cùng nên muốn đánh vào điểm yếu này, và tôi đã thắng, ngay lập tức ông đập bàn quát:

- Bà Nết, tôi đã nói với bà bao nhiêu lần rồi, trong nhà có gì thì đóng cửa mà bảo nhau tại sao lại cứ thích vạch áo cho người xem lưng. Bà mang chuyện trong nhà ra cho thiên hạ nó bàn tán chỉ chò bà vui lắm à?

Đến nước này mà bà vẫn cố biện minh:

- Tại khi đó nó dọa giết tôi, tôi sợ nó làm thật nên mới gọi hàng xóm sang, chứ 1 mình cái thân già này nó giết chết cũng chẳng ai biết. Mà ông yên tâm đi, họ đi ngủ cả chả ai sang đâu ông không phải lo?

- Bà có bị điên không, là họ khinh bà, khinh bà nên không thèm sang đây bà biết không, nhục ời là nhục, ngày mai bà đi lấy ngay cho tôi cái mo để tôi đeo vào mặt.

- Nó mất trinh nó không nhục thì thôi việc gì ông phải nhục.

Dường như bà nhất quyết không chịu nhận là mình đã sai, bà vẫn cố đổ mọi tội lỗi lên đầu tôi. Chính vì câu nói đó của bà khiến chồng tôi giận dữ nói:

- Mẹ thôi đi, đủ rồi đấy, có mỗi 1 việc như thế mà mẹ cứ lôi ra đây nghiền cò ấy là làm sao? Phải làm cho vợ chồng con cái nhau mẹ mới hả lòng à, mẹ nghĩ con không biết những việc mẹ làm hay sao?

- Lại con đi kia nó đơm đặt với mày chứ gì, tao còn lạ gì cái con khôn nạn ấy.

- Nhân không hề nói gì với con cả, con chỉ nhìn cách mẹ đối xử với cô ấy là con biết, con là con mẹ, con không hiểu tính mẹ thì ai hiểu đây. Còn Nhân cô ấy chưa từng kêu ca với con nửa lời, cô ấy luôn âm thầm chịu đựng để nhà cửa yên ả, mà sao mẹ vẫn không vừa lòng hả mẹ? Một bên là mẹ, một bên là vợ mẹ muốn con phải làm sao? Còn con gái con nữa, nó là cháu nội của mẹ, là giọt máu của nhà mình mà mẹ cũng buông những lời cay nghiệt với con bé thì con không hiểu mẹ nghĩ cái gì nữa.

- Tao nghĩ cái gì cũng phải xin phép mày à, con vợ mày nó mất dậy mày không biết đường báo ban còn quay ra mà trách tao à. Đến cái loại mày do ta đẻ ra mà khôn nạn tao cũng không cần chứ nói đến cháu. Đúng là nuôi ong tay áo để bây giờ nó rước thêm con cáo vào nhà đây mà.

Cả nhà ai cũng bắt ngờ với câu nói của bà, bố chồng tôi mặt mũi ảm đạm nói:

- Bà thôi đi, tôi xin bà đây bà Nết à, bà làm ơn sống lại cho tôi nhờ với. Tại sao bao năm rồi mà bà vẫn không sửa được cái tính cay nghiệt của mình. Ngày xưa khi bà cãi nhau với mẹ tôi, bà nhất quyết bắt tôi phải bênh bà, tôi vì thương bà, thương con mà dọn ra ngoài sống riêng. Bây giờ con trai bà nó bênh vợ nó thì bà khó chịu, mà lỗi sai nào có phải ở con dâu, lỗi sai hoàn toàn từ bà đây bà Nết à. Bà cứ thế có ngày mất con mất cháu thôi.

Bà định nói gì đó nhưng thấy ông mặt mũi ảm đạm thì thôi, tôi cũng chỉ muốn chứng minh là mình đúng chứ cũng không có ý làm lớn chuyện nên cũng lẳng lặng đi vào phòng. Thật ra nếu bà không bày trò ăn vạ và kể tội tôi với mọi người thì tôi cũng sẽ để cho mọi chuyện lắng xuống. Chỉ trách bà ấu trĩ nên gia đình mới một phen xáo xáo như vậy.

Tôi cứ nghĩ sau ngày hôm ấy bà sẽ nghĩ lại mà thay đổi, nhưng không, có lẽ mọi thứ nó ăn vào máu của bà mất rồi, đến chết cũng không thể thay đổi được.

Bản thân tôi cũng chẳng còn nhìn bà như trước, bắt kể là khi ở 1 mình hay có mọi người ở nhà, bà mà quá đáng nhất định tôi sẽ nói lại bà.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13

Mấy hôm sau chẳng biết vì đi làm mệt hay vì bà vẫn còn nhớ lời cảnh cáo của tôi hôm trước mà ít vào phòng tôi hẳn. Tôi cứ nghĩ từ đây cuộc sống của tôi sẽ dễ thở hơn nào ngờ khi xong vụ mùa bà lại bắt đầu hạnh hạ tôi.

Đến khi tôi ra tháng thì cả ngày bà nhận trông cháu rồi sai tôi đủ thứ việc trên đời. Tôi chẳng nề hà mấy việc ấy, thà tôi làm cho im của im nhà chứ để bà làm bà lại đi rêu rao khắp xóm con một hôm.

Tôi đi khỏi là bà luôn lấy 3, 4 cái chăn đắp cho con bé, bà bảo trẻ con nó lạnh phải đắp nhiều, dù tôi đã giải thích rất nhiều nhưng bà không nghe. Ngoài trời có nắng đến 38 39 độ bà vẫn cố chấp mà quấn cho cháu, tôi thì chẳng thể ngồi mãi mà canh con được. Chỉ có thể lâu lâu lại chạy lên ngó, rồi tháo bớt chăn cho con bé. Nhưng tôi quay lưng đi khỏi là bà lại đắp nên thành ra người con bé lúc nào cũng ướt đầm mồ hôi.

Mang tiếng là trông cháu nhưng chẳng bao giờ bế, bà cứ kệ cháu nằm đó còn bà thì xem phim hoặc ra ngoài hè hóng mát. Khi nào thấy con bé khóc thì lại gọi tôi lên bảo:

- Con thì con mọn, làm cái gì thì nhanh cái tay lên. Nó đói rồi đấy cho nó ti đi rồi xuống làm tiếp.

Tôi chạy lên bế con bé vừa dỗ dành con vừa nói với bà:

- Con vừa mới cho cháu ti cách đây 15 phút làm sao mà đói được mẹ, chắc do cháu nóng quá đấy. Mồ hôi ướt đầm lưng đây này, mẹ đừng quần cháu nhiều thế mồ hôi nó ngấm ngược vào người nguy hiểm lắm.

- Trúng lại bày đặt khôn hơn vịt, trẻ con nó làm gì biết nóng, mày để nó tởm hơn thế nó viêm phổi chết cha mày.

Tôi ghét nhất cái kiểu động nói là rửa cháu như thế của bà nên bực tức nói:

- Mẹ, không thể nói câu khác cho nhẹ nhàng hơn được à, tại sao cả ngày mẹ cứ rửa cháu như thế.

- Tao rửa cái đéo gì, có sao thì tao nói vậy, mày muốn nghĩ sao thì kệ mẹ mày. Cho nó bú đi không nó đói, nhanh lên còn bao nhiêu việc chưa làm kia kia, ngồi đây mà ỉ việc.

- Mẹ bế cháu giúp con cháu vừa mới ti chưa đói đâu, mẹ ôm cháu cho cháu đỡ tủi thân. Bác sĩ có dặn là 2 – 3 tiếng bế mới phải bú 1 lần mà.

Tôi chưa nói xong bà đã dẫu môi lên nói:

- Bác sĩ, bác sĩ chúng nó biết cái đéo gì mà nghe, toàn cái bọn vợ vắn nói liên thiên. Chả bác nào bằng bà già này nuôi 3 đứa con cả nhè.

- Thôi mẹ cứ bế cháu hộ con, lát con cho cháu ti sau, con còn đang đỡ tay, nãy giờ con bế cháu ngủ ngon có khóc tiếng nào đâu.

- Mày cứ đặt nó xuống kia, bế với ầm cho hù ra, kệ nó nằm đấy tao trông cho là phúc lắm rồi. Nhà người ta còn vừa làm vừa tự trông con mà có thấy con nó tủi thân đâu. Chi lắm chuyện.

Tôi chán nản đặt con xuống rồi đi làm, cũng vì bà không bế con bé nên tôi luôn lên lên tháo bớt chăn để con bé được ngủ ngon.

Mùa hè nhưng tôi vẫn phải đóng bím cho con, biết là nó nóng nhưng chẳng còn cách nào khác. Nóng 1 chút còn hơn bà cứ mặc kệ cháu dầy dợn giữa đồng nước tiểu kia. Vậy mà có lần đang nấu cơm thấy con bé khóc, chạy lên hoá ra con bé ỉ mà không được thay, khó chịu nên khóc. Tôi có hỏi mẹ chồng:

- Cháu ỉ sao mẹ không rửa cho cháu, để nhoe nhoét hết ra người cháu rồi.

- Ô hay tao thấy mày đóng bím dầy thế.

- Bím nó chỉ ngấm được mỗi lần bé từ thôi, còn ỉ là mình phải thay ngay không thì con bé khó chịu lắm.

Thế là bà lại dẫu môi lên nói:

- Đã là bím thì phải thấm được tất cả chứ, có mà mày mua bím đều bím nhái nên thế.

Có lần bà thấy tôi thay bím khi con bé đã tiểu dầy thì lại vạ vạ:

- Sao mà mày cứ thay liên tục như thế thì tiền đâu ra hả, bao giờ nó ướt đã hằng thay, rõ là hoang phí.

- Mẹ, bím chỉ đóng được từ 4 đến 6 tiếng thôi là dầy, để thế bé hăm ra thì khổ?

Được nước bà lại mĩa mai tôi:

- Rõ là ngu, mua toàn mua cái loại đều, loại nhái, bím sịn á nó đóng được từ sáng đến tối mới thay. Cả ngày chỉ cần 1 miếng bím thôi chứ ai như mày, ham rẻ lại hoá ra thành đắt.

Chắc tôi phải lai bà lên tổng công ty bím để mà khiếu nại mất thôi, có khi họ lại nhờ bà sáng chế hộ cho 1 loại bím siêu thấm cho bé 1 ngày dài khô thoáng, hoặc là bím có thể thấm hút được mọi thứ kể cả bé tè hay ỉ cũng nên. Nếu được thế thì các bà mẹ bím sữa như tôi sẽ được nhờ lắm lắm.

- ----*----*----

Đợt đó anh Nhất được nghỉ nên có chở mẹ tôi tới thăm tôi, thấy phòng tôi nóng quá anh bảo:

- Nóng thế này sao không lắp lấy cái điều hoà cho mát, nóng nực khổ thân bé Thỏ ra.

Mẹ chồng tôi liền đáp:

- Trẻ con nó lạnh chứ nó không nóng như người lớn đâu, nhà có mỗi thằng Hưng đi làm nuôi mấy miệng ăn, nhà tôi đến ăn còn chả đủ tiền đâu mà lắp máy lạnh. Hơn nữa nhà tôi cũng mát mà bà thông gia nhĩ?

Anh định nói gì đó nhưng tôi kéo tay ra hiệu nên lại thôi, mẹ tôi cũng chỉ biết lắc đầu ngán ngẫm. Xin đón tôi về thì bố mẹ chồng tôi nói cháu còn non không đi xa được. Vậy nên tuần nào bà cũng phải lóc cóc nhờ người lai tới thăm tôi. Lần nào tới cũng mang nào gà, nào rau nào hoa quả mà mẹ chồng tôi vẫn tỏ thái độ khó chịu. Bà biết nhưng bà mặc kệ vì thương con gái nên vẫn cứ phải sang thăm.

Ngồi một lát thì mẹ chồng tôi cũng ra ngoài, lúc này tôi mới bảo anh Nhất:

- Kinh tế nhà em phụ thuộc vào mỗi lương của anh Hưng. Tháng 6 triệu thật đấy nhưng mà 4 người ăn, rồi còn tã bím cho bé Thỏ nữa làm gì dư giả đâu anh.

- Không thì về nhà mình đi, nhà mình có máy lạnh, bao giờ qua mùa nắng rồi về. Về đây mẹ chăm cho chứ anh thấy này ở cứ gì mà gầy quá, làm sao đủ sữa cho con bé. Ở đây vất vả lắm hả, thằng Hưng nó có phụ chăm con không?

- Không có đâu anh, tặng người em nó thế đấy, anh Hưng tới nào cũng phụ em mà, nhưng ban ngày anh ấy đi làm thì em phải tự lo.

- Thế mẹ chồng mày làm gì mà không phụ?

Mẹ đẻ tôi thấy anh hơi lớn tiếng thì vội nói:

- Con này mẹ nó còn lợn gà, còn bao nhiêu thứ việc nữa chứ, con nói thế ông bà nghe thấy lại mang tiếng ra.

- Vậy thì để con xin cho con Nhân về bên nhà mình.

- Thôi con ạ, lần trước mình đánh tiếng người ta không đồng ý thì thôi, con làm thế em nó lại khó sống.

Anh ngồi trầm ngâm 1 lúc rồi nói:

- Thôi bây giờ thế này, anh cũng chẳng có nhiều, vợ chồng mày cứ lấp đi, anh phụ cho 1 nửa tiền được không?

- Để em bàn với anh Hưng đã.

- Hôm nay anh lại không mang nhiều tiền, mà chưa biết đến bao giờ mới về, cầm tạm lấy 3 triệu, chừng nào lấp mà thiếu thì bảo anh.

Mẹ tôi thấy thế cũng móc túi cho tôi 1 triệu, tôi từ chối nhưng bà bảo:

- Cái này là mẹ cho bé Thỏ, không phải cho con nên con không được phép từ chối.

- Mẹ làm gì có tiền, con đã chẳng lo được cho mẹ, giờ làm sao dám nhận. Mẹ giữ lại đi, chừng nào thật sự cần con sẽ xin mẹ sau.

Thấy tôi với mẹ cứ đẩy qua đẩy lại anh Nhất bảo:

- Thôi em cứ cầm đi cho mẹ vui, có gì lát trên đường về anh ghé cây rút tiền rồi đưa mẹ sau cũng được.

Biết chẳng thể chối được nên tôi đành miễn cưỡng nhận, đúng lúc này mẹ chồng tôi bước vào, bà nhìn thấy lại nghĩ tôi dám dúi cho mẹ đẻ tiền nên lại mặng nặng mày nhẹ. Anh Nhất thấy thế thì chào ra về chứ không ở lại ăn cơm như ban đầu nữa. Tôi biết nhưng lại chẳng thể giữ đành bịn rịn tiền mẹ và anh ra cổng. Khi trở vào còn chưa kịp lau giọt nước mắt trên má thì mẹ chồng tôi đã bóng gió nói:

- Con gái đi lấy chồng rồi thì phải chuyên tâm mà lo cho nhà chồng, đừng có cái kiểu lấy của nhà chồng đem cho nhà đẻ là không được đâu.

Tôi biết chắc ban nãy bà nghĩ tôi dám dúi lấy tiền của chồng cho mẹ đẻ nên nói luôn:

- Chắc mẹ hiểu nhầm gì rồi, ban nãy là bà ngoại và bác Nhất cho tiền bé Thỏ để lấp điều hoà đấy ạ.

Thấy nói đến tiền bà thay đổi thái độ hẳn, nhẹ nhàng nói:

- Thì mẹ cứ bảo thế, thế bà với bác cho được bao nhiêu?

- Dạ 4 triệu.

- Bốn triệu thì làm sao mà đủ lấp chứ?

- Thì còn thiếu bao nhiêu vợ chồng con thêm vào chứ làm sao mà xin nhiều được mẹ.

Bà chép miệng nói:

- Đàng nào cũng không đủ thế nên mẹ tính thế này, nhà mình cũng mát mà con bé Thỏ còn nhỏ chưa nằm được điều hoà đâu, nằm là viêm phổi chết đấy...

- Mẹ, con nói với mẹ bao lần là đừng rủa cháu như thế không hay rồi mà.

Bình thường tôi mà ngắt lời bà là y như rằng bà sẽ kiểm soát mà chứ, nhưng hôm nay bà vẫn nhẹ nhàng với tôi lắm, bà bảo:

- Mẹ xin lỗi, mẹ lỡ miệng chứ không có ý gì đâu. Theo mẹ không phải lấp điều hoà đâu tốn tiền mà còn hại điện nữa, tiền đấy tiết kiệm lại sau này còn nhiều cái phải lo.

- Nhưng mà tiền đấy là mẹ con với anh Nhất cho để lấp điều hoà mình không lấp thì phải trả lại, chứ đem cất đi như thế không hay.

- Có sao đâu con, mình khó khăn thì mới thế, bà với bác cũng hiểu thôi mà, con đừng nghiêm trọng quá.

Biết có nói bà cũng chẳng hiểu ra nên tôi đành bảo:

- Thôi để tối nhà con về con bàn với anh ấy 1 tiếng đã, chứ con cũng không dám tự quyết mẹ ạ.

Bà tươi cười bảo:

- Được rồi, con cứ bàn với nó, nhưng mà mẹ tính thế là chuẩn rồi, cứ nghe mẹ.

- Vâng

- Thôi vào bế con đi mẹ nấu cơm cho, vào xem con bé nó có đói gì không mà thay không khổ thân nó nhá.

Vậy là cả ngày hôm ấy tôi thoải mái ngồi ôm con, hai mẹ con cứ thủ thủ với nhau đủ điều. Có nhiều thời gian bên con nên hôm nay tôi cũng không bắt con bé đóng bím, tháo bím ra là nằng ta cười toe toét còn đập chân đập tay ra điệu thích thú lắm vậy.

Mẹ chồng tôi thấp thòm mãi cũng nghe thấy tiếng xe của chồng và bố chồng tôi ngoài ngõ, bà vội vã chạy ra kéo tay chồng tôi nói:

- Hôm nay bà ngoại với bác Nhất tới chơi có cho 4 triệu để hai đứa thêm vào lấp điều hoà đấy. Nhưng mà mẹ tính rồi, nhà mình không cần đến điều hoà đâu con ạ, con cái Thỏ con bé còn nhiều thứ phải lo lắm, sau này vợ chồng con cũng phải mua mảnh đất mà cất nhà nữa chứ. Tiền kia cứ đưa mẹ cất đi cho chừng nào cần thì bảo mẹ đưa, chứ chừng nào để lại tiêu vung tiêu phí hết.

Bố chồng tôi nghe thấy bên nhà tôi cho tiếng thì vội vàng bảo tôi:

- Ấy chết, sao lại lấy tiền của bà thông gia thế, thiếu thốn gì sao không báo bố mà lại đi lấy tiền của bên ấy cho mang tiếng há con.

- Ông thì biết cái gì, người ta dư giả thì người ta cho con cho cháu người ta chứ cho ông đâu mà tiếng với tằm về chuyện.

Rồi bà nhìn chồng tôi bảo:

- Mẹ tính thế hợp lý phải không con?

- Không được đâu mẹ ơi, mẹ vợ con với anh Nhất cho là để lắp điều hoà, chứ có phải cho để tiết kiệm đâu. Mà thật ra mấy nay con cũng muốn lắp 1 cái điều hoà cho con bé Thò mà chưa có điều kiện, nay có tiền rồi con sẽ cố mua 1 cái.

Bà gắt lên:

- Nhà mình mát thế này cần gì phải điều hoà, rồi tiền đâu mà trả tiền điện, tao tính cả cho rồi thì không nghe.

- Bà cứ kệ vợ chồng nó, tiền của vợ chồng nó thì do vợ chồng nó quyết bà cứ xen vào mà làm gì.

- Chúng nó thì biết cái gì mà quyết, rồi lại ném tiền qua cửa sổ thôi.

Tôi cứ mặc kệ, chẳng muốn lên tiếng, dù tiền kia là do mẹ và anh trai tôi cho, nhưng bây giờ mà lên tiếng thế nào bà cũng lại dằn dỗi nói tôi cạy mấy đồng tiền mà khinh bà, không nghe lời bà. Tốt nhất cứ mặc cho chồng tôi giải quyết, có gì khi có 2 vợ chồng tôi sẽ góp ý sau.

Cũng vì chồng tôi là người hiểu chuyện nên tôi mới yên tâm mà để anh tự quyết mọi thứ như thế. Anh luôn suy nghĩ thấu đáo và không bao giờ để mẹ con tôi phải thiệt thòi cả. Lần này cũng vậy, anh quả quyết nói:

- Con quyết rồi, vợ chồng con sẽ lắp điều hoà. Bốn triệu chứ 40 triệu đâu mà dành dụm tiết kiệm mua nhà cho xa xôi.

Bố chồng tôi thì không ý kiến gì, vì đó là tiền của bên ngoại cho nên ông không muốn xen vào, chỉ có mẹ chồng tôi là khó chịu. Nhưng đó là quyết định của con trai bà nên bà cũng không làm gì tôi được ngoài việc suốt ngày bóng gió xa xôi. Tôi mặc kệ, chỉ cần con tôi được thoải mái còn bà nói chán thì thôi chứ tôi chẳng sợ.

Thế là ngày hôm sau chồng tôi xin nghỉ để đi chọn điều hoà, sau 1 hồi đắn đo anh quyết định chọn mua 1 chiếc điều hoà hãng Asanzo S09A- 1HP, với mức giá 4.150.000đ. Vậy là vợ chồng tôi chỉ phải bù thêm 150.000đ nữa, vui mừng chưa bao lâu thì sóng gió lại ập đến.

Sau ngày lắp điều hoà 1 tuần thì con gái nhỏ của tôi bị viêm phổi nặng phải nhập viện, nguyên nhân là do bé nóng ra mồ hôi lưng nhiều nên bị ngấm ngược trở lại và viêm phổi. Thế nhưng mẹ chồng tôi cứ quả quyết là do tôi cho con bé nằm điều hoà nên thế. Rõ ràng bà luôn bắt con bé ra ngoài nhà nhận trông để tôi làm việc, bà bỏ ngoài tai lời nói của tôi cứ cố tình đập thật nhiều chân cho con bé. Vậy mà khi con tôi nhập viện bà lại tới cầm chiếc ghế nhựa (mỗi giường bệnh được phát 1 chiếc ghế nhựa màu đỏ cao 90cm) mà phang vào người tôi, vừa đánh vừa chửi:

- Cái con mẹ ngu, con mẹ khốn nạn, mày hại cháu bà phải nhập viện, đồ con mẹ ác độc. Tao bảo thì không nghe cố tình lắp điều hoà bây giờ mày giết con mày rồi đấy.

ÀM

Chiếc ghế bị ai đó gạt lại ném xuống sàn nhà gãy tan, hính như còn có một người đàn ông đang lớn tiếng với mẹ chồng tôi nhưng tôi không con nghe rõ nữa, máu từ đỉnh đầu tôi đang rì rã, mọi thứ trước mắt tối đen, cứ thế tôi lịm dần lịm dần

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Đến khi tỉnh lại tôi mới biết hoá ra người đàn ông đó là anh Nhất, anh nghe tôi nói bé Thò nhập viện nên lo lắng chờ mẹ tôi đến thăm. Không ngờ gặp đúng cảnh mẹ chồng tôi cứ thế mà cầm ghế phang tới tấp vào đầu vào cổ tôi. Tôi khi ấy đang bế con nên không thể nào mà phản kháng được vì mãi che chắn cho con bé, sợ con bé tổn thương. Cũng may con bé mệt nên ngủ thiếp đi, nếu không phải tận mắt chứng kiến cảnh bà nội hành hạ mẹ nó chắc nó sợ hãi mà khóc thét lên mất.

Anh Nhất tức giận nên ngay lập tức gọi chồng tôi đến giải quyết, mẹ chồng tôi là 1 người ngoa ngoắt nhưng lại vô cùng nhất gan. Thấy anh Nhất đập tan cái ghế thì sợ lắm, vậy nên mặc kệ anh chửi mắng bà cứ ngồi im trên giường mà run. Chồng tôi đến nhìn sơ qua, cộng với những gì anh Nhất nói qua điện thoại, cũng đoán được phần nào sự việc, anh vội vàng nắm tay mẹ đẻ tôi nói:

- Mẹ, anh Nhất em thay mặt mẹ em xin lỗi 2 người, là chồng mà không bảo vệ được vợ con mình con xấu hổ lắm. Con thành thật xin lỗi hai người.

Anh Nhất kéo mạnh tay chồng tôi ra mà nói:

- Người mày cần xin lỗi là con Nhân chứ không phải tao, ngày gả nó cho mày, mày đã hứa cái gì. Mày nói đi, mày hứa yêu thương bảo vệ nó mà để mẹ mày cầm ghế phang vào đầu nó đến bật máu, mày bảo vệ nó mà để nó bị suy nhược cơ thể sau sinh nên ngất đi như thế à?

Chồng tôi lắp bắp nói:

- Em em... em biết Nhân chịu nhiều áp lực, nhưng thật sự em không hề biết mẹ em lại quá đáng đến mức ấy.

Rồi anh quay qua mẹ tôi nói:

- Mẹ, con ngàn vạn lần xin lỗi mẹ, để xảy ra chuyện như ngày hôm nay là con nhu nhược, con ngu dốt không bảo vệ được vợ con mình. Mẹ làm ơn cho con biết tình hình hiện tại của Nhân và con gái con được không mẹ?

Mẹ tôi chỉ vừa khóc vừa nắm tay tôi chứ tuyệt nhiên không nói điều gì. Có lẽ bà đang thất vọng về chồng tôi, người mà bà nghĩ sẽ cả đời bảo vệ tôi. Chắc chắn bà đang đau lòng lắm, đứa con gái mà bà yêu thương hơn chính bản thân mình lại bị người ta hành hạ tới mức ngất đi, hỏi ai làm cha làm mẹ mà không đau lòng cho được.

Còn anh Nhất gần gũi tới mức thẳng tay tát vào mặt chồng tôi rồi quát:

- Mấy thôi mấy cái nước mắt cá sấu đi, tốt nhất mấy nên đưa mẹ mày về trước khi tao nổi điên lên. Còn cái Nhân khi tỉnh lại tao sẽ đưa mẹ con nó về nhà ngoại, nhất định không để mẹ con mày hành hạ nó nữa.

Mẹ chồng tôi ban đầu còn sợ nhưng thấy con trai mình bị đánh bả chí tay vào mặt anh Nhất mà nói:

- Cái thằng mất dạy kia, con tao nó làm gì mà mày đánh nó hả? Mày có giỏi thì mày đem em mày đi luôn đi, đi cho khuất mắt gia đình tao đi. Mang luôn cả con nó đi chứ để lại tao cũng không nuôi đâu, tao không cần cái loại ăn bám như mẹ con nó.

- Bác Nết này, nãy giờ cháu đã rất kiềm chế và tôn trọng bác vì bác là người lớn tuổi. Bác đừng để cháu ra tay với bác thì không hay đâu. Sao bác không thử nghĩ xem nếu con gái bác cũng bị nhà chồng đối xử như thế thì thế nào? Dù đúng dù sai nó cũng là con dâu bác, thiếu xót gì thì từ từ dạy sao bác lại ra tay tàn độc với nó như thế? Nó đang bế con mà bác cũng đánh cho bồng được, ngộ nhờ vào con bé thì bác tính sao? Hay lồng dạ bác độc ác tới mức an nguy của cháu nội mình bác cũng không màng? Đây là lần đầu và cháu mong cũng sẽ là lần cuối cháu phải cảnh cáo bác, nếu còn có lần sau cháu không dám chắc bác sẽ còn đứng đây lớn tiếng được hay không đâu.

Bà sợ hãi lùi lại, núp sau lưng chồng tôi, nhưng vẫn gân cổ lên nói:

- Nó mất dạy nên tao mới như thế, nó mà nghe lời tao đừng có lấp điều hoà thì đâu đến nỗi con nó phải ốm. Nó ngu nó phải chịu, mà chính mày là người súi bầy nó lấp điều hoà, chính mày cũng gián tiếp hại cháu tao mà còn giả mồm với tao à. Mẹ mày không dạy được an hem mày, nên mày cũng mất dạy không khác gì con em mày. Ít nhiều gì tao cũng ngang hàng với mẹ mày mà mày chửi như thế tao là con mày vậy.

Anh Nhất tức giận cuộn chặt tay lại đâm mạnh vào tường, hai hàm răng nghiến ken két vào nhau. Anh hùng hổ tiến về phía mẹ chồng tôi, chồng tôi thấy tình hình căng thẳng liền quát mẹ chồng tôi:

- Mẹ thôi đi, những việc mẹ gây ra còn chưa đủ hay sao hả? Hay mẹ muốn con phải chết mẹ mới vừa lòng? Nhân là vợ con, bé Tho là con gái con, họ mà làm sao thì con không thể sống nổi đâu. Mẹ cay nghiệt nó vừa vừa thôi, con đã bao lần góp ý với mẹ rồi, tại sao mẹ vẫn không chịu hiểu?

Nhờ câu nói của chồng tôi nên anh Nhất cũng kiềm chế được phần nào con tức giận, anh khua tay nói:

- Thôi thôi, mẹ con mày về nhà mà khóc lóc với nhau, để im cho em tao nó còn nghỉ ngơi.

Chồng tôi nắm máo quần xuống ôm chân anh Nhân mà nói:

- Em xin anh đừng bắt em phải xa Nhân, xin anh cho em được chăm sóc cô ấy. Em biết lần này lỗi cũng do em, vậy nên anh có thể cho em 1 cơ hội chuộc lỗi được không anh?

Anh Nhất bất lực không muốn nói gì, từ nhỏ anh đã ý thức được việc anh em tôi thiếu vắng tình cảm của bố. Chính vì thế anh luôn luôn tỏ ra mạnh mẽ để bảo vệ tôi, anh nói anh sẽ yêu thương tôi thay cả phần bố.

Còn nhớ ngày nhỏ có lần tôi bị lũ trẻ trong xóm trêu ghẹo là đứa hại chết cha, anh đã gần gũi 1 mình lao tới đánh 4 5 đứa khác. Sức anh thì yếu, chúng nó lại đông, kết quả là anh xây xát khắp người nhưng vẫn mỉm cười xoa đầu tôi nói: "Không sao rồi, nín đi, anh nhất định không để ai làm tổn thương em đâu, nín đi rồi anh thương nhé!"

Cái suy nghĩ mình là anh cả phải yêu thương bảo vệ em gái nhỏ nó ăn sâu vào trong tiềm thức của anh. Vậy nên hôm nay tận mắt nhìn thấy tôi bị hành hạ anh mới không kiềm chế được bản thân mình như thế.

Sự việc âm ỉ tới mức tất cả các phòng bệnh xung quanh đều kéo tới xem. Lúc đó vì nghe thấy tiếng ồn ào lớn quá nên mới tò mò mở mắt ra xem. Mẹ đẻ thôi thấy tôi tỉnh lại thì khóc mếu mếu:

- Cái Nhân nó tỉnh rồi, nó tỉnh lại rồi, ơn trời con tôi nó không sao rồi. Hai đứa đừng to tiếng nữa kéo làm cái Nhân suy nghĩ biết chưa?

Tôi ngơ ngác nhìn xung quanh không hiểu chuyện gì vừa diễn ra, tôi nhớ mình đưa con gái vào viện khám vì viêm phổi cơ mà. Tại sao tôi lại nằm đây với mớ dây truyền, rồi vết băng trên đầu nữa. Con gái tôi đâu, tôi hoảng hốt hỏi mẹ:

- Mẹ, bé Tho đâu mẹ, sao con lại nằm đây thế này?

- Con bé đang nằm với Bác Hương con yên tâm nghỉ ngơi đi. Bác sĩ nói con bị suy nhược cơ thể nên cần phải bồi dưỡng và nghỉ ngơi nhiều hơn.

Nghe thấy thế tôi mới thờ phào nhẹ nhõm, vậy là con bé vẫn bình an. Đúng rồi, lúc sáng tôi có nhờ chị Hương, chị gái chồng tôi đèo mẹ con tôi vào viện, may có chị giúp tôi làm thủ tục nhập viện chứ 1 mình tôi không biết phải xoay sở thế nào. Có lẽ chính chị đã báo tin cho chồng và mẹ chồng tôi biết.

Mà khoan đã vậy còn vết thương trên đầu tôi, tôi mơ hồ nhớ lại những lời chửi bới day dứt của mẹ chồng, cả việc mà bà cầm ghế đánh tôi nữa. Không kim được tôi đưa ánh mắt căm hận sang nhìn bà, hình ảnh tôi vừa ôm con vừa tránh những cú đánh của mẹ chồng hiện về khiến tôi hận bản thân mình khi ấy không thể giết chết bà. Một con người cay nghiệt với chính cháu nội của mình.

----*-----*-----

Mấy ngày trước con bé có biểu hiện sốt nhẹ lại bỏ bú tôi có ý muốn đưa con bé đi viện thì bà nhất quyết không cho. Bà còn lớn giọng chửi tôi không biết làm mẹ, trẻ con nó nóng sốt là bình thường, chỉ cần lấy khăn ướt đắp lên trán là khỏi.

Tôi khi ấy lần đầu làm mẹ nên cũng chẳng có kinh nghiệm gì, cứ gây thơ nghĩ do nóng quá nên con bé mới thế. Vậy nên cũng vô tâm chẳng đưa con đi khám, dù cho con bé quấy khóc cả đêm. Kết quả là 2 ngày sau con bé sốt hơn 39 độ, ngủ li bì và có biểu hiện thờ rít, khó thở mới vội vàng gọi chị Hương. Cũng may chị không cô hủ giống mẹ chồng tôi, chị lên tiếng bênh vực tôi, rồi ngay lập tức đưa mẹ con tôi đi viện. Tối tận khi ấy bà vẫn kiên quyết không cho tôi đem con bé đi viện, nói ở nhà chữa mẹo, nhưng tôi mặc kệ bà.

Vậy mà khi biết tin con bé bị viêm phổi cấp phải nhập viện bà lại đổ hết mọi lỗi lầm lên đầu tôi.

Cho đến thời điểm này mỗi lần nhớ lại những gì anh Nhất kể về ngày hôm đó tôi vẫn thấy không thể nào tha thứ cho bà được. Con gái tôi khi ấy mới chưa đầy 2 tháng tuổi mà sao bà lại tàn nhẫn với nó đến vậy.

Những tháng ngày chăm con ở viện cơ cực vô cùng, vừa đau đầu, vừa phải chăm con. Dù có mẹ đẻ tôi túc trực ở đó, nhưng bệnh viện lại chỉ cho phép 1 người ở lại chăm nên bà toàn phải ngồi ngoài ghế đá. Một mình tôi mệt mỏi cùng con chiến đấu với bệnh tật.

Sau hôm ấy mẹ chồng tôi không 1 lần hỏi xem con bé nằm viện thế nào, suốt 10 ngày mẹ con tôi ở viện bà chưa từng hỏi han chứ đừng nói đến vào thăm. Tôi thì chẳng quan tâm, chỉ

tội nghiệp cho con gái nhỏ bé của tôi, nó có lỗi gì đâu mà bà nội lại hắt hủi nó như thế, hay tại vì nó sinh ra là con gái nên bà mặc định lỗi lầm cho nó?

Chính vì sự vô tình đó của bà, nên ngày bé Thổ được xuất viện chồng tôi quyết định đưa thẳng mẹ con tôi về nhà mẹ đẻ, anh nói:

- Anh xin lỗi em nhiều lắm, thời gian qua là do anh nhu nhược để mẹ con em phải thiệt thòi nhiều. Bây giờ em cứ sang bà ngoại đến khi nào em muốn, hi vọng ở đây em được thoải mái hơn. Hàng tuần anh sẽ không tăng ca nữa, mà thu xếp sang thăm mẹ con em. Anh sẽ cố gắng để khi em về vợ chồng mình sẽ ra sống riêng được không em? Anh sẽ thuê 1 căn nhà nhỏ, sẽ khó khăn và vất vả cho em nhưng mà như thế còn hơn để em bị hành hạ thế này.

Hơn ai hết tôi biết anh cũng khó xử nhiều lắm, phải chọn lựa giữa 2 người phụ nữ quan trọng của đời mình chắc anh đau lòng lắm. Thương ai bỏ ai cũng đâu có được, vậy nên dù có tủi nhục tới cỡ nào tôi cũng không hề có suy nghĩ trách hận anh. Tôi mỉm cười nói:

- Chỉ cần có anh ở bên, chỉ cần anh luôn yêu thương mẹ con em như thế là em đã hạnh phúc lắm rồi. Anh đừng tự dằn vặt bản thân làm gì, lỗi đâu phải do anh đâu.

- Không là do anh, tất cả là do anh, anh không bảo vệ được em, thật sự hằng đêm nhìn em khó nhọc chìm vào giấc ngủ anh xót xa lắm. Anh biết những gì em phải chịu đựng khi sống chung, anh biết hết chứ. Nhưng anh lại chân chữ không chịu ra quyết định, anh không muốn phải chọn lựa giữa em và mẹ, cả 2 đều vô cùng quan trọng với anh. Vậy nên mới khiến cho em hết lần này đến lần khác chịu oan ức như thế. Anh có tội với mẹ con em nhiều lắm.

Nhìn anh cứ tự dằn vặt bản thân mình như thế mà tôi bật khóc vì thương anh, anh thấy vậy lại ôm tôi vào lòng mà nói:

- Nín đi em, có anh ở đây rồi, từ nay anh hứa sẽ không để em phải rơi lệ nữa. Khó khăn đến mấy anh cũng sẽ cùng em dọn ra ngoài, mong em có thể cùng anh vượt qua thời gian này.

Đúng lúc này thì bác sĩ gọi đi làm thủ tục xuất viện nên anh lại hồi hã đi, nhìn cái bóng lưng cao gầy của anh mà lòng tôi dâng lên 1 nỗi thương cảm. Giá mà tôi không mất trinh, giá mà tôi sinh con trai có lẽ mẹ chồng tôi không cay nghiệt đến thế. Nếu thế chắc giờ này gia đình tôi cũng êm ấm hơn.

- Nào xong chưa, bé con của bác vẫn chưa ngủ dậy sao?

Tiếng anh Nhất khiến tôi bùng tình khòì dòng suy nghĩ, tại sao tôi lại có cái mong ước con tôi là con trai vợ vẫn như thế được chứ. Dù là trai hay gái thì con cũng là vật báu vô giá của chồng tôi cơ mà.

Phía sau anh là mẹ đẻ tôi, bố chồng và chị Hương nữa, mọi người đến để giúp mẹ con tôi làm thủ tục xuất viện. Mấy ngày qua tận mắt chứng kiến chồng tôi quan tâm chăm sóc mẹ con tôi. Anh Nhất không còn giận chồng tôi nữa.

Nửa tiếng sau thì chồng tôi cũng làm xong thủ tục, tôi thấy ánh mắt anh thoáng buồn. Tôi biết anh đang buồn vì điều gì, vì lòng tôi cũng đang chung nỗi xót xa với anh nên tôi hiểu.

Chồng tôi nói muốn cho mẹ con tôi về ngoại ít hôm, bố chồng tôi không còn phản đối như trước đây mà ngay lập tức đồng ý. Có lẽ ông vừa rồi ông mới biết được sự cay nghiệt của vợ mình với con dâu nên không cấm tôi cho cháu về bên ngoại như trước nữa. Công bằng mà nói ngoài mẹ chồng tôi ra thì ở nhà chồng ai cũng tốt với tôi cả. Dù chưa 1 lần lên tiếng bênh vực tôi nhưng ông cũng chưa từng làm khó tôi. Ông không muốn cho tôi về ngoại 1 phần vì sợ con tôi còn nhỏ, 1 phần vì sợ hàng xóm nói dùm dấy trách nhiệm cho bà ngoại chứ không hề có ý muốn làm khó mẹ con tôi. Thế nhưng có lẽ sau lần này ông đã hiểu ra nên ông để vợ chồng tôi tự quyết định mọi việc. Ông bảo:

- Ở đâu cũng được, miễn sao các con yêu thương nhau, cháu nội của bố được khỏe mạnh thế là bố mừng rồi.

Tôi mỉm cười thay lời cảm ơn với ông, chị Hương vừa bế vừa cưng nựng con gái tôi:

- Chó con của bác về bà ngoại chơi phải ngoan không được quấy bà ngoại biết chưa? Nhớ là phải hay ăn thì mới mau khỏe lại được, bác yêu con chó con của bác lắm này. Nào cho bác thơm cái cho đỡ nhớ nào, chó con đừng có quên hơi bác đấy nhé.

Chỉ có mẹ chồng tôi là không có mặt, bố chồng tôi biết ý nên bảo:

- Mẹ con cũng định vào nhưng nhà nhiều công việc con thông cảm vậy.

Tôi biết ông chỉ đang an ủi tôi mà thôi, làm gì có ai bận tới mức không gọi nổi 1 cuộc điện thoại hỏi thăm tình hình của cháu cơ chứ. Đến chủ út còn gọi được vài cuộc hỏi thăm, mà bà lại chẳng hề nhớ gì đến cháu nội. Nhưng thôi, mặc kệ bà, mặc kệ những thù ghét hơn thua, mẹ con tôi lên xe về nhà ngoại tìm lại bình yên.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Những tháng ngày mẹ con tôi ở bên ngoại là những tháng ngày bình yên nhất trong cuộc hôn nhân của bọn tôi. Cứ vài ngày bố chồng tôi lại gọi điện hỏi thăm cháu 1 lần, chồng tôi thì cuối tuần nào cũng thu xếp sang thăm mẹ con tôi.

Ở đây con gái tôi được bà ngoại yêu thương, được hàng xóm cưng nựng chứ không bị hắt hủi như khi ở nhà chồng. Mẹ đẻ tôi nhất quyết không cho tôi đụng tay vào việc gì ngoài chăm con. Tinh thần tôi thoải mái hơn cộng với việc bà liên tục bồi bổ cho tôi nên hai mẹ con tăng cân thấy rõ. Chồng tôi mỗi lần về thăm lại bất ngờ về sự thay đổi của con gái.

Khi mẹ con tôi ở bên ngoại tròn 1 tháng thì bố chồng tôi và chủ út có sang thăm, ông có ngỏ ý đón tôi về. Nhưng tôi nói muốn ở lại thêm ít hôm, chờ bao giờ chồng nghỉ mẹ con tôi sẽ về. Ông cũng vui vẻ đồng ý, còn luôn miệng khen bé Thổ bụ bẫm, ông không quên cảm ơn bà ngoại đã chăm sóc mẹ con tôi suốt thời gian qua.

Thật ra tôi cũng muốn về bởi hàng ngày nhìn mẹ tôi vất vả lo toan cho mẹ con tôi, tôi cũng thấy có lỗi vô cùng. 23 năm chưa làm gì được cho mẹ, lại còn để mẹ phải vất vả phục vụ mẹ con tôi. Cũng may mấy năm nay nhà tôi không còn làm ruộng nữa chứ nếu không mẹ tôi vừa đi cấy vừa chăm tôi thì vất vả quá.

Mỗi lần thấy bà cặm cụi dưới bếp để làm đồ tắm rửa cho tôi, tôi lại đau lòng nói với bà:

- Mẹ đừng sống vì bọn con nhiều quá như thế, đừng hi sinh tất cả vì bọn con. Mẹ nên giữ lại chút gì đó cho riêng mình, kể cả tiền bạc, thời gian hay sức khỏe. Sau này làm sao dám chắc bọn con sẽ lo lại được cho mẹ, vì thế mẹ phải giữ lại chút gì đó để đảm bảo khi về già mẹ không phải lo lắng gì.

Mẹ tôi chỉ cười mà không nói gì, với bà anh em tôi chính là tài sản vô giá vậy nên chỉ cần chúng tôi vui vẻ bà có thể hi sinh tất cả.

Nhìn cái dáng hao gầy của bà, tôi trách bản thân nhiều lắm. Trách mình sao vô dụng, lớn từng này rồi vẫn phải để mẹ phiền lòng. Giận mình không báo hiếu được gì, còn khiến cho mẹ tuổi đã xế chiều vẫn phải vất vả lo toan. Có lẽ tôi không phải là 1 đứa con ngoan, chẳng biết đến bao giờ mới có thể để mẹ yên lòng.

Ngày bé tôi thấy người ta hay gọi những người có sức mạnh phi phạm là siêu nhân, tôi cứ nghĩ siêu nhân nào có thực. Mãi đến bây giờ tôi mới biết, mẹ tôi chính là siêu nhân phi phạm nhất trong cuộc đời tôi.

Trước đây có những chuyện tôi chưa hiểu hết lại cứ tủi thân rồi vô cớ giận dữ với mẹ. Nhiều lần còn kiếm cớ để bà bị ông bà nội ngoại la rầy. Đến bây giờ, khi đã làm mẹ tôi mới biết, hoá ra chỉ có con cái là vô tâm quên mất rằng bố mẹ mình đang già đi từng ngày, chứ bố mẹ thì chẳng bao giờ nghĩ rằng con cái mình đã trưởng thành.

Vậy nên cả cuộc đời họ cứ mãi lo toan cho những đứa con bé bỏng ấy mà quên cả bản thân mình.

Nhìn mẹ mình, rồi lại nhớ đến những gì mẹ chồng tôi đối xử với tôi. Sao cùng một tiếng mẹ mà lại trái ngược nhau hoàn toàn, một người hết lòng hi sinh, lo lắng cho tôi. Người con lại thì chỉ chực tìm cách mắng chửi, vùi dập tôi.

Điều khiến tôi không muốn trở về nhất là tôi không muốn thấy mặt mẹ chồng, những việc mà tôi trải qua đủ để tôi căm hận bà đến tận xương tận tủy. Vậy nên tôi muốn chờ chồng tôi thuê được nhà tôi mới trở về để không phải sống chung với bà 1 ngày nào cả.

Vậy nhưng quê chồng tôi là 1 làng quê nghèo của Nam Định, dù mấy năm gần đây có 1 vài khu công nghiệp mọc lên, giúp cho người dân xung quanh đây có 1 công việc ổn định, cuộc sống cũng khá lên đôi chút. Nhưng mà để tìm được 1 căn nhà nhỏ cho 2 vợ chồng sống thì không dễ chút nào. Có 1 vài căn nhà cho thuê nhưng mà là thuê nguyên căn, giá khá cao, kinh tế vợ chồng tôi không thể nào đủ trang trải được.

Tôi thì chẳng thể ở mãi nhà mẹ đẻ, nên đành phải trở về nhà chồng sống trong thời gian tìm nhà riêng. Hôm tôi trở về bố chồng tôi có tổ chức 1 cuộc họp gia đình, với đầy đủ mọi thành viên. Ông muốn tất cả mọi khúc mắc hiểu lầm phải được giải quyết, tránh tôi đã mâu thuẫn tiếp tục xảy ra. Ông nói:

- Hôm nay bố gọi mọi người về họp gia đình là để giải quyết mâu thuẫn giữa mẹ các con và Nhân. Bố muốn hai mẹ con ngồi lại thẳng thắn nói chuyện với nhau, ai sai chỗ nào thì nhận lỗi và sửa sai, ai còn thiếu xót gì thì cũng cố gắng hoàn thiện bản thân. Sao cho gia đình mình từ nay có thể sống hoà thuận với nhau. Bà Nết, bà có ý kiến gì thì nói đi.

- Tôi chẳng có ý kiến gì, đằng nào chúng nó cũng quyết ra ở riêng rồi thì họp với hành làm gì cho mệt.

- Chúng nó ra ở riêng hay không tôi chưa bàn đến, nhưng sự việc vừa rồi là bà sai, không lẽ bà không nhận ra mình sai?

- Sai hay đúng tôi không cần biết, nó hỗn láo mất dạy thì tôi phải dạy. Các cụ nói cấm có sai, dạy con từ thừa còn thớt, dạy vợ từ thừa bơ vợ mới về. Con này từ nhỏ đã không có bố, thiếu sự dạy dỗ, về nhà mình lại được thẳng Hưng nuông chiều nên láo hỗn quen đi rồi.

Tôi đã cố gắng bỏ qua mọi chuyện, cố gắng bình tâm để ngồi nói chuyện với bà vậy mà bà vẫn chỉ triết tôi, thậm chí còn lôi cả bố mẹ tôi vào. Bất giác không kiềm được tôi bật khóc nói:

- Mẹ, con làm gì mà hết lần này đến lần khác mẹ bảo con mất dạy, hỗn láo. Con làm gì sai mà 5 lần 7 lượt mẹ lôi bố mẹ con ra mẹ chửi, con làm gì sai mẹ nói đi. Con gái con nằm viện mẹ không 1 lời hỏi han, mẹ chỉ biết lao vào mà đánh mà chửi, mặc kệ việc con đang bế bé Thỏ trên tay. Có bao giờ mẹ nghĩ nếu lỡ tay vào con bé sẽ thế nào không, hay mẹ chỉ biết thoả mãn cái tôi của bản thân mẹ?

Mẹ chồng tôi thấy thế thì lại lu loa:

- Mày còn hỏi tao à, bản thân mày làm gì mày không biết hay sao mà hỏi tao. Mày ngu nên mày khiến con mày nhập viện, tao vì thương xót cháu nên mới đánh mày để đòi lại công bằng cho con bé. Nhưng anh em mày thì nhau chửi tao thì tao cần đến gì mà phải hỏi thăm cho bận hăng?

- Mẹ, mẹ nói đủ chưa mẹ, mẹ muốn Nhân phải thế nào mẹ mới vừa lòng hả? Mẹ hỏi chị Hương xem có đúng là bác sĩ nói không được đắp chăn nhiều cho con bé, tránh để mở hơi tiết ra sau đó ngấm ngược lại gây viêm phổi không. Chị nói cho mẹ nghe đi.

Chị Hương thấy chồng tôi đang mất bình tĩnh thì nhẹ nhàng xoa dịu:

- Cậu cứ bình tĩnh để mọi người nói, từ từ rồi mẹ sẽ hiểu ra mà. Chúng ta ở 2 thế hệ, cách sống và suy nghĩ hoàn khác nhau, vậy nên cũng không thể tránh khỏi mâu thuẫn được. Quan trọng là phải biết yêu thương, rộng lượng bỏ qua cho nhau những sai lầm. Có thể thì mới mong gia đình ấm êm được.

- Chị có rơi vào hoàn cảnh của em đâu mà chị biết, hàng đêm chị có chứng kiến cái cảnh người đầu ấp tay gối với mình ngay cả trong mơ cũng khóc không? Chị có bao giờ phải đau lòng nhìn người mình yêu thương gồng mình chịu những tổn thương mà không thể giúp đỡ không?

Tôi cảm nhận được nỗi đau trong từng câu nói của anh, hoá ra anh lại quan tâm tôi nhiều đến vậy. Vậy mà tôi vẫn ngây thơ nghĩ anh không biết gì, tôi đâu biết rằng bao lần giữa đêm anh anh tỉnh dậy để lau nước mắt cho tôi. Tôi cũng không biết có nhiều đêm anh thức trắng vì thương tôi. Cuộc đời tôi cũng chỉ cần được anh yêu thương như thế là quá hạnh phúc rồi.

Anh vội vàng quay mặt đi để lau đi giọt nước mắt trực tràn ra khỏi khóe mi, tất cả những hành động ấy của anh tôi đều biết. Câu nói của anh cũng khiến cho không khí trùng xuống, cả nhà ai cũng im lặng. Chỉ riêng mẹ chồng tôi vẫn không chịu nhân sai, bà nói:

- Ôi dào, nó bày trò nước mắt cá sấu chứ gì, tao còn lạ gì nó. Nó lại đem đặt đủ thứ chuyện với mày nên mày mới nghe lời nó mà cãi tao. Bao năm qua mày luôn nghe lời tao, từ ngày mày lấy nó đến giờ mày mới bắt đầu trỏ mặt với tao. Địch thị dà do cái con mặt mồm kia xui mày chứ không ai khác.

- Bà thôi đi, sao con người bà lại cố chấp đến như thế. Ai cũng thấy bà sai chỉ riêng mình bà cứ nhất quyết đổ lỗi cho con dâu. Bà thật sự ngu dốt đến mức không phân biệt được đâu là đúng đâu là sai hả bà Nết. Hay bà quen cái kiểu cho mình là nhất nên không xem ai ra gì hả?

Ông quát to tới mức chú út đang chăm chú chơi game cũng phải giật mình nhìn lên. Mẹ chồng tôi thì khóc mếu trách bố chồng tôi không còn thương bà nữa. Bà trách ông vì 1 đứa xa lạ như tôi mà hết lần này đến lần khác chửi bới nhiech móc bà. Cuối cùng bà lại kết tội tôi là sao chửi nên mới khiến gia đình bà bị xáo xáo như thế. Bà vô lý tới mức bố chồng tôi phải ngán ngẫm nói:

- Tôi không sống nổi với bà mất thôi, bà làm om làm phức để cho các con nó được yên ổn cho tôi nhờ với.

Rồi ông quay sang vợ chồng tôi nói:

- Nhân ạ, sự việc hôm trước bố thay mặt mẹ xin lỗi con, chuyện đã qua rồi mong con sẽ cho qua để gia đình ta được vui vẻ. Còn việc vợ chồng con muốn ra riêng bố không can, bố tôn trọng quyết định của các con. Nhưng trước mắt chưa tìm được nhà thì cứ ở đây đã, vợ chồng con thì không sao chứ con cái Thỏ nó còn bé như thế bố sợ nó lại ốm thì khổ.

Chị Hương cũng đồng tình với ý kiến của bố chồng tôi, chị nói:

- Tạm thời cậu mợ cứ ở đây đã, khi nào tìm được nhà thì chuyển đi cũng chưa muộn, lúc ấy đích thân chị sẽ giúp cậu mợ chuyển nhà.

Không thấy ai phản đối nên bố chồng tôi thờ phào nói:

- Vậy là chuyện chỗ ở đã giải quyết xong, còn những việc khác có ai có ý kiến gì không?

Chồng tôi dùng ánh mắt sắc lẹm nhìn mẹ chồng tôi mà nói:

- Con muốn từ nay mẹ đẻ cho Nhân được chăm sóc bé Thỏ theo ý của cô ấy. Quý thời gian của cô ấy phải ưu tiên cho con gái con trước, sau đó mới tới những việc khác.

Bố chồng tôi gật gù đồng ý, còn chị Hương thì nói:

- Đứng rồi, bây giờ con cái Thỏ phải là quan trọng nhất, không được để nó ốm nữa đâu đấy. Khổ thân con bé, đã biết cái gì đâu mà bị người ta lấy máu rồi tiêm truyền đau như thế. Thế nhưng mợ Nhân cũng không được vì thế mà i lại công việc cho mẹ đâu, biết chưa.

- Em biết rồi, có điều, em muốn...

Chồng tôi thấy tôi ấp úng thì nắm tay tôi nói:

- Em muốn gì cứ nói ra, cả nhà cùng giải quyết.

Tôi hít 1 hơi thật sâu để lấy can đảm mà nói:

- Thời gian này bé Thỏ còn nhỏ, con không thể đi chợ như trước, chồng con thì đi làm. Nếu để anh đi chợ xong về lại tất bật đi làm thì vất vả cho anh quá. Nên con có thể nhờ mẹ đi chợ được không, tiền ăn vợ chồng con sẽ đóng đầy đủ cho mẹ.

Mẹ chồng tôi thấy thế thì dấy lên nói:

- Thôi tao già rồi, mày đừng có hành hạ tao nữa. Việc của vợ chồng mày là phụng dưỡng bố mẹ thì cứ thế mà làm.

- Tôi thấy cái Nhân nó nói đúng đấy, bà rảnh rỗi thì đi chợ đi, vừa là để ra ngoài cho khuấy khoả, vừa để bà bớt thời gian soi mói người khác lại. Không ai được ý kiến thêm gì về việc này nữa. Còn những việc khác ai có gì muốn nói cứ nói.

Thế là cuối cùng cuộc họp cũng kết thúc trong sự bất mãn của mẹ chồng tôi, sự cảm động của tôi. Tôi biết chồng tôi yêu thương tôi, nhưng chưa từng nghĩ anh lại đau lòng vì tôi nhiều đến vậy. Những gì hôm nay anh nói ngoài 2 từ cảm động ra thật lòng tôi không biết dùng từ gì để diễn tả nữa cả.

Tôi đó tôi có bàn với chồng góp cho bà 3 triệu tiền ăn 1 tháng, nhưng anh gạt đi nói, 2 vợ chồng thì chỉ cần góp 2 triệu thôi. Rau nhà trồng được rồi, nước thì bơm ở giếng khoan lên cũng không mất tiền, chỉ có mua đồ ăn với tiền điện thôi. Mình còn phải lo bím sữa cho bé Thỏ, rồi cũng phải có chút tiền tiết kiệm nữa. Em thấy không, vừa rồi nếu không bán sợ đây anh tặng em thì lấy đâu ra tiền lo cho bé Thỏ nhập viện. Tôi thấy anh nói đúng nên cũng nghe theo.

Sáng hôm sau trước khi đi làm chồng tôi có đưa tiền ăn cho bà, trong phòng tôi nghe rõ tiếng bà hỏi:

- 2 triệu, vợ chồng mày đóng 2 triệu tiền ăn cho 4 người?

- Sao lại 4 người, con góp cho vợ chồng con, con thấy 2 triệu là hợp lý mà.

- Thế tao với bố mày ăn gì.

- Mẹ này, hiện tại bố mẹ vẫn còn khoẻ mạnh, lương bố cũng bằng lương con, trong khi con còn phải lo cho bé thỏ. Thời gian qua bọn con chẳng có 1 đồng tiết kiệm, không lẽ mẹ đánh lòng đẻ cháu mẹ thiếu thốn hay sao?

Không nghe thấy tiếng bà đáp lại, lát sau thì thấy tiếng xe chồng tôi rời khỏi nhà. Tôi cứ nghĩ thế nào bà cũng sẽ vào phòng vặn vẹo tôi, nhưng tôi đã lầm. Bà chỉ ở ngoài kia quăng thúng đựng nĩa chứ không hề động chạm gì đến tôi cả. Thế cũng tốt, dù sao thì tôi cũng chưa sẵn sàng đối mặt với bà sau những gì vừa xảy ra.

Vậy là mỗi tháng sau khi trừ chi tiêu đi thì vợ chồng tôi cũng tiết kiệm được khoảng 2 triệu. Dù ít nhưng cũng yên tâm, bởi tôi biết không có tiền thì đến lời nói cũng không có trọng lượng chứ đừng mong đến được xem trọng

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Vậy là hàng ngày tôi vẫn dậy sớm chuẩn bị đồ ăn sáng cho cả nhà, sau đó dọn dẹp nhà cửa và gom đồ cho vào máy giặt. Xong xuôi mọi thứ thì cũng là lúc con gái dậy, lại quay ra đi vệ sinh cho con, cho con tắm nắng trở truyện tập thể dục cùng con. Đợi con ngủ thì phơi quần áo và sơ chế thức ăn để lát nữa chỉ việc nấu cho nhanh.

Tôi cũng không còn ôm đồm hết việc nhà như trước mà chỉ làm những gì trong khả năng của bản thân mình. Có lần mẹ chồng tôi thấy tôi cho đồ vào máy giặt thì vội vàng nói:

- Có mấy cái bộ quần áo thì vò tay ù nó đi cho nhanh

- Nhưng mà bé Thỏ sắp dậy rồi, con sợ lát bé dậy thì con lại không làm được.

- Dậy thì để đấy tao trông cho, khóc 1 tí không chết được đâu. Có mấy bộ quần áo còn i lại giặt máy giặt cho tốn điện tốn nước. Chị có phải trả tiền đâu mà biết xót.

Tôi cười thật tươi rồi nói:

- Nhưng mà con còn vệ sinh cho bé, rồi còn tắm nắng nữa, mẹ có biết làm mấy cái đấy đâu. Thôi hay là thế này, mẹ vò tay hộ con, ừ 1 tí là xong ấy mà, phải không mẹ?

Bà tức tối dậm chân bỏ đi, còn tôi thì thần nhiên đứng bấm cho máy chạy sau đó vào vào phòng với con gái. Lâu rồi tôi chẳng còn quan tâm đến thái độ của bà, cũng không phải nhìn sắc mặt bà mà sống nữa. Tôi chỉ ở đây trong thời gian chờ tìm được nhà mà thôi, bà có khó chịu với tôi tôi cũng mặc kệ.

- ---*-----*

Một ngày nọ cả nhà đang ăn cơm tối thì có điện thoại của bố mẹ chồng chị Hương gọi sang. Bình thường rất hiếm khi ông bà bên đó gọi cho bố mẹ chồng tôi nếu không có chuyện gì. Bố chồng tôi vô cùng ngạc nhiên, nuốt vội miếng cơm sau đó vội vàng nghe máy. Tôi không biết đầu dây bên kia nói gì, chỉ thấy mặt bố chồng tôi dần biến sắc, mẹ chồng tôi thấy thế thì dồn dập hỏi:

- Sao thế, ông bà bên ấy nói gì mà tôi thấy sắc mặt ông khó coi vậy?

Bố chồng tôi chỉ xua xua tay để đáp lại mẹ chồng tôi, sau đó khó nhọc nói vào điện thoại:

- Không biết là có hiểu nhầm gì ở đây không ông, chứ cái Hương từ trước đến giờ nó luôn hết lòng lo cho ...

Hình như bên kia nói gì đó nên ông bỏ lửng câu nói của mình, ngưng 1 lát ông nói tiếp:

- Tôi xin lỗi ông thông gia, vợ chồng tôi sẽ sang ngay.

Rồi ông buồn bã cúp máy, bỏ dở luôn bữa cơm, ông ra phía ngoài hè rút 1 điếu thuốc lào sòng sọc. Ông cứ nhìn vào đám khói trắng ấy mà thờ dài nói:

- Mẹ con mày ăn nhanh lên rồi cùng tao sang ngay nhà cái Hương.

Mẹ chồng tôi chép miệng nói:

- Thế có chuyện gì thì ông nói luôn đi, cứ úp úp mờ mờ khó chịu.

- Cái Hương nó ngoại tình ...

Ông lạnh lùng buông câu nói rồi lên nhà ngồi, tôi tự hỏi liệu bố chồng tôi có nói nhầm. Vì xưa nay chị Hương là người nhất mực lo cho chồng con, đi làm về là chị lại tất tã lo công việc nhà. Anh chị đã ở riêng nên mọi việc chị phải lo hết chứ không có mẹ chồng giúp đỡ, từ việc cơm nước đến việc đưa đón 2 đứa đi học đều đến tay chị. Đứa lớn nhà chị học lớp 1 còn đứa bé cũng sắp lên 3, có chăng tôi chỉ thấy chồng chị là vô tâm. Nếu nói chồng chị ngoại tình thì tôi còn tin, có khi nào bố chồng tôi nghe nhầm không nhỉ?

Chồng tôi cũng như tôi, anh cũng lại chẳng biết nói gì. Mẹ chồng tôi thì run run nói:

- Ông nói cái gì, tôi nghe nhầm đúng không?

Thế nhưng ông không đáp lại lời bà, mà có lẽ ông cũng không nghe thấy bà hỏi. Vậy là chẳng ai còn tâm trạng để mà ăn nữa, tôi lật đật đi dọn dẹp. Chồng và bố mẹ chồng tôi thì nhanh chóng sang nhà chị Hương.

Dọn dẹp xong xuôi cũng mới chỉ có 7h tối, bé Thỏ vẫn còn đang ngủ say. Một mình tôi lại nhớ đến câu nói của bố chồng: "Cái Hương nó ngoại tình ...", càng nghĩ tôi càng không thể tin tin đó là sự thật.

Theo như lời chồng tôi kể thì chị Hương không thi đỗ cấp 3 nên nghỉ ở nhà, nhờ người quen xin được cho làm công nhân ở mãi trên Hà Nội. Chị làm trên đó gần 1 năm thì quen anh Nam (chồng chị Hương), yêu nhau hơn 2 năm thì anh chị quyết định về chung 1 nhà. Chị luôn bảo anh Nam tuy không ngọt ngào lãng mạn nhưng được cái gần nhà nên chị ưng.

Mỗi lần dạy nghiêm tôi về việc không còn trong trắng mẹ chồng tôi vẫn luôn khoe chị được bà dạy dỗ từ tẻ nên luôn biết giữ trọn cái ngàn vàng đến ngày cưới. Chị có điều lấy nhau tận 5 năm anh chị mới có con, phải mất bao nhiêu tiền thuốc thang chị mới có thể mang thai. Nguyên nhân thì nghe đâu là do chồng chị, vậy nhưng anh chị thống nhất giấu kín chuyện này với bên nhà chồng. Chị cũng chưa 1 lần trách giận anh mà luôn bên cạnh cùng anh cố gắng.

Tôi không tin là chị lại ngoại tình, thật lòng tôi luôn mong gia đình chị hạnh phúc. Nếu như có ai đó ngoại tình thì là chồng chị, chứ sao có thể là 1 người luôn đặt gia đình lên trên như chị được.

Nhưng khi thấy chị Hương trở về nhà cùng mọi người tôi đã biết những gì bố chồng tôi nói là sự thật. Trên má chị vẫn còn in hằn rõ nét 5 ngón tay đỏ ửng, có lẽ anh Nam đã đánh chị. Nhìn thấy tôi đang bế con gái chị cũng không nói cười với con bé như mọi lần mà cúi mặt lẳng lặng đi vào nhà.

Mẹ chồng tôi thì rầu rĩ lên giường nằm khóc, chồng tôi lướt qua 2 mẹ con tôi mà vào phòng. Không khí gia đình ngột ngạt hơn bao giờ hết, tôi biết ý nên cũng ôm con vào phòng để cho bố và chị Hương nói chuyện. Nói là vào phòng nhưng tôi vẫn lắng nghe xem hai người họ nói gì, vì thật ra tôi vẫn thắc vì lý do gì mà chị lại ngoại tình.

- ---*-----*

Tiếng bố chồng tôi khó nhọc cất lên:

- Mọi chuyện là như thế nào, tao muốn nghe mày giải thích rõ ràng.

- Con xin lỗi bố mẹ, con không biết phải giải thích với hai người thế nào cả..

Ông mất bình tĩnh mà quát lớn:

- THẾ TẠI SAO MÀY LẠI LÀM NHƯ THẾ, TẠI SAO?

Không có tiếng chị Hương đáp lại, chỉ thấy chị khóc, ngay sau đó thì mẹ chồng tôi lên tiếng.

- Ông đi nghỉ đi để tôi nói chuyện với nó cho.

- Nghĩ, nghĩ làm sao được khi mà nó bôi tro trát trấu vào mặt như thế, con ơi là con, người ta đánh đi 9 phương còn phải chừa 1 phương mà lấy chồng. Còn mày có chồng đẹp con khôn rồi lại còn đi mà rùng mỡ à. Nhục ơi là nhục.

- Con nó cũng biết lỗi rồi, ông đừng day nghiêng cho nó khổ tâm thêm nữa. Bên nhà ấy chửi mắng nó như thế là đủ lắm rồi, bây giờ họ đuổi đi rồi, còn 2 đứa bé phải làm sao đây.

Chị Hương nghe mẹ chồng tôi nói vậy thì càng khóc lớn hơn, chị cứ vừa khóc vừa nói:

- Con biết con sai rồi, chỉ vì 1 phút nông nổi mà con đã sai, con xin lỗi bố mẹ, xin lỗi cả nhà. Nhưng con xin bố hãy giúp con đón 2 đứa nhỏ được không, chúng nó đã quen con đưa đón mỗi ngày, tới nay mà không có con chắc chắn thằng bé sẽ không chịu đi ngủ đâu.

Tôi đang cố gắng nghe xem bố chồng tôi nói gì, nhưng bé Thỏ khóc nên tôi lại phải dỗ dành, hoá ra con bé ị nên khó chịu. Nhìn đồng hồ thì cũng hơn 9h rồi, thay rửa cho con bé xong tôi lại vội vàng dỗ con ngủ. Xong xuôi thì cũng không nghe thấy tiếng nói ở ngoài nhà nữa, có lẽ mọi người ai cũng mệt nên đã đi nghỉ rồi.

Tôi chép miệng tiếc nuối rồi leo lên giường đi ngủ, lúc này mới phát hiện ra chồng tôi cứ nhìn tôi chăm chăm. Khuôn mặt anh trùng xuống, ánh mắt thì đượm buồn, tôi biết chồng đang nghĩ về chuyện của chị Hương. Bản thân tôi chỉ là em dâu còn đang sốc thì anh chắc là buồn lắm, nhẹ nhàng đắp chăn cho anh tôi hỏi:

- Anh đang nghĩ về chuyện của chị Hương à?

Anh quay qua ôm chặt tôi vào lòng, vẫn là thói quen hít hà mùi hương trên tóc tôi mỗi khi có chuyện gì buồn. Tôi cứ để cho anh ôm mình mà không hỏi gì thêm nữa, lát sau anh nói:

- Nhân này, em đừng bao giờ phản bội anh nhé.

Chồng tôi nói nhảm nhí cái gì thế này, sao đang chuyện của chị Hương anh lại nghĩ thành tôi thế. Tôi nghiêm mặt trả lời anh:

- Anh sao thế, nếu em muốn em sẽ nói thẳng thắn với anh chứ em không bao giờ phản bội lại tình yêu của anh đâu.

- Em hứa đi, hứa với anh sẽ không phản bội anh đi.

- Em hứa, hứa sẽ trọn đời trọn kiếp yêu và bên cạnh bố con anh được chưa nào?

Anh thom nhẹ lên má tôi rồi nói:

- Thật sự nghe xong chuyện của chị Hương anh thấy sợ lắm, lòng anh cứ bất an mãi thôi.

Tôi tò mò nên vội vã hỏi:

- Sao thế, chị ấy làm sao?

- Trước đến nay anh cứ nghĩ cuộc sống ra đình chị ấy thế là tốt, hai vợ chồng cùng đi làm, con cái thì ngoan ngoãn, lại sống riêng thoải mái. Đùng 1 cái chị ngoại tình chỉ vì anh Nam quá vô tâm, chính vì cái lý do đó nên anh rất sợ. Anh sợ 1 ngày anh sẽ mất em, cuộc sống của vợ chồng mình không thể nào so sánh được với anh chị ấy. Em lại luôn bị mẹ làm khó, rồi bao nhiêu áp lực đó dồn đầu mà anh chẳng giúp được gì. ANh sợ ngày nào đó em mệt mỏi mà buông tay anh, anh sợ lắm vợ à. Anh không dám tưởng tượng nếu không có vợ thì cuộc sống của anh như thế nào nữa...

Nói xong anh rúc sâu vào cổ tôi, tôi cảm nhận được giọt nước mắt ấm nóng của anh rơi trên vai mình. Tôi hiểu anh đang lo lắng điều gì, tôi không dám nói trước tương lai mình sẽ thế nào. Tôi không dám chắc vợ chồng tôi sẽ đi với nhau đến cuối cuộc đời, vì đâu ai nói trước được ngày mai. Nhưng nếu 1 ngày cuộc hôn nhân này bất ổn, nhất định tôi sẽ chọn cách thẳng thắn trò chuyện với anh. Bởi bên cạnh tôi còn mẹ, còn con gái, còn những người thân yêu, tôi sẽ không làm gì để mỗi khi họ nhắc đến tôi lại thấy xấu hổ được.

Thế nhưng tôi lại chẳng biết an ủi anh thế nào, nếu nói ra những lời vừa rồi sợ anh lại nghĩ đến chị Hương mà chạnh lòng. Chỉ có thể nhẹ nhàng đặt lên môi anh 1 nụ hôn ấm nóng thay cho lời tôi muốn nói. Anh kéo gáy tôi lại gần, nồng nhiệt đáp lại nụ hôn của tôi, chiếc lưỡi anh nhẹ nhàng tách môi tôi ra mà luồn sâu vào khoang miệng. Anh cứ thỏa sức tung hoành khám phá, còn tôi thì tận hưởng hương vị ngọt ngào của anh.

Năm phút sau bàn tay anh không còn yên phận nữa mà khẽ lần mò vào trong áo dây và khuôn ngực tôi. Do tôi đang trong thời gian nuôi con nhỏ nên từng động tác nhào nặn của anh khiến cho dòng sữa rỉ ra ướt cả 2 mạn sườn. Cả anh và tôi đều thấy cơ thể mình đang nóng dần lên theo từng cử động.

Anh nhẹ nhàng nâng tôi dậy, cõng phăng tất cả những gì vướng víu trên cơ thể tôi mà ném sang bên cạnh. Tôi cũng nhanh chóng cõng luôn chiếc áo phông trên người anh, rất nhanh sau đó vợ chồng tôi đã không còn lộp rào cản nào nữa. Chiếc lưỡi ướt át của anh từ từ trườn xuống xương quai xanh, sau đó là ngâm chặt lấy đầu nhũ hoa đang trắng vì sữa. Anh còn không quên buông lời trêu ghẹo tôi:

- Để bố xem sữa mẹ Nhân có gì mà Thỏ mê đến thế nào, bố là bố cho mượn thôi đấy nhé, nhất định phải trả lại nguyên vẹn đấy.

Nghe xong câu nói của anh, trái tim tôi ảm áp đến lạ, chẳng cần những lời hoa mỹ, chẳng cần nói câu anh yêu em, chỉ đơn giản như thế cũng khiến tôi chìm đắm trong hạnh phúc.

Thế nhưng tôi vẫn cẩn thận bảo anh:

- Khế thôi không mọi người nghe thấy.

- Em cứ thoải mái đi, anh khóa chặt cửa rồi.

Tôi nghe lời anh, khép hờ đôi mắt, thả lỏng cơ thể tận hưởng những gì khoan khoái nhất. Làn da ấm nóng của anh chạm vào thân thể trần trụi của tôi khiến tôi như thấy có 1 luồng điện chạy dọc sống lưng. Bàn tay anh nhẹ nhàng xoa lên bụng tôi, nơi này đã trải qua 1 lần sinh nở nên không còn thon gọn như trước. Anh tỉ mỉ hôn lên vết mổ rồi cả từng vết rạn da của tôi. Anh không hề tránh né mà luôn trân trọng chúng như 1 phần cơ thể tôi vậy.

Bất giác tôi khẽ cong mình khi tay anh luồn xuống phía dưới trêu ghẹo nơi của mình đang ướt át của tôi. Đây là lần đầu tiên chúng tôi quan hệ trở lại sau quãng thời gian tôi sinh nở, vậy nên cảm giác dễ mê cuồng nhiệt không khác gì đêm tân hôn cả. Anh nhẹ nhàng cho tôi thấy mình được nâng niu, chiều chuộng nhất, và tất nhiên anh cũng luôn biết làm mới bản thân để tôi thấy tò mò và hứng thú.

Như lúc này đây chiếc lưỡi của anh đang nhẹ nhàng khám phá nơi tư mật của tôi. Mỗi 1 lần anh luồn sâu khám phá là 1 lần tôi phát ra tiếng rên rỉ nhẹ. Tôi xấu hổ tới mức vội vã lấy tay bịt chặt lấy miệng mình. Anh thấy thế thì khẽ trườn lên, nhẹ nhàng kéo tay tôi xuống, bàn tay anh lồng vào những ngón tay tôi, ánh mắt say đắm nhìn tôi và cứ thế mạnh mẽ tiến vào.

Bất ngờ tới mức suýt chút nữa tôi phải hét lên vì sung sướng, anh mỉm cười hà hà nhìn tôi, phía dưới vẫn không ngừng luân chuyển. Từng nhịp, từng nhịp ra vào đều đặn trong tôi. Anh cứ thế đưa tôi lên hết đỉnh cao này tới đỉnh núi nọ, đứng lúc tưởng như cao trào nhất thì bé Thỏ khóc.

Tôi và anh đành luyến tiếc mà rời nhau ra, bé con của tôi đói rồi, tôi phải cho bé ti thôi. Cứ nghĩ anh sẽ nằm im đợi tôi nào ngờ anh ngang ngược đến mức, bắt tôi nằm nghiêng lại. Một

tay thì chiếm chọn một bầu sữa, tay còn lại tiếp tục mân mê phía dưới của tôi không ngừng. Anh làm cho tôi cho con ti thôi mà cũng thờ dốc tựa như đang leo núi.

Tôi cũng cảm nhận rõ nhịp thở gấp gáp của anh, cùng lúc đó anh vội vàng tiến sâu vào trong tôi. Mặc cho bé Thỏ vẫn đang mân mê ti, mặc cho tôi xua tay từ chối. Anh cứ vận động thân dưới liên hồi, khiến tôi vừa phải cố gắng giữ cho thân mình không dịch chuyển, vừa tận hưởng nhưng đề mê tê đại ấy.

Sau một vài lần thờ gấp thì anh cũng đến đoạn cao trào, anh đã mạnh mẽ phóng thích thứ chất lỏng ấm nóng vào trong người tôi. Người anh đổ gục xuống đệm, bàn tay vẫn còn giữa chặt một bên ngực tôi mà mân mê.

Tôi cũng hạnh phúc dựa đầu vào ngực anh mà nghỉ ngơi, ba người chúng tôi cứ thế hạnh phúc mà chìm vào giấc ngủ. Trong mơ tôi thấy anh 1 tay bế bé thỏ, tay còn lại nắm chặt tay tôi. Chúng tôi cùng nhau bước vào 1 căn nhà nhỏ nhưng vô cùng ấm cúng, anh mỉm cười quay sang nhìn tôi mà nói:

- Cuối cùng thì vợ chồng mình cũng có 1 tổ ấm riêng...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Tôi còn chưa kịp tận hưởng cái cảm giác hạnh phúc khi được sống riêng thì có tiếng đập cổng ầm ầm làm tôi thức giấc. Khó chịu nhìn lên đồng hồ đã gần 12h đêm, giờ này ai còn vô duyên tới mức tới nhà người ta đập cửa thế không biết.

Tôi quay qua lay chồng tôi dậy, sau đó vội vàng mặc đồ lại. Chồng tôi xỏ vội chiếc quần đùi rồi ngáp ngáp dài ra mở cổng. Lát sau có tiếng anh Nam lẻ nhè nói ở ngoài nhà, hình như anh đang say.

Tôi tò mò nên cũng mở cửa bước ra, trước mắt tôi là hình ảnh anh Nam đang chỉ thẳng tay vào mặt chị Hương mà chửi. Nhưng có lẽ rượu đã làm anh lú lờlỉ lại nên tôi nghe câu được câu không. Chồng tôi thì đang cố giữ anh Nam bới nếu thả tay ra e rằng anh sẽ ngã nhào ra đất mất.

Chị Hương thì đang ôm mặt khóc, bố mẹ chồng tôi hết nhìn con gái lại nhìn sang con rể mà đau lòng.

Được đầu độ 30 phút thì anh ngã nhào ra nền nhà mà ngủ, phải khó khăn lắm mọi người mới đỡ anh lên giường được. Chồng tôi vừa mới vui vẻ, lại bị cảnh này làm cho trầm lặng, thời gian cứ thế nặng nề trôi qua.

Hôm sau mọi người đều nghỉ làm, có lẽ sự việc này khiến cho ai cũng không còn tâm trạng mà đi làm. Mà cũng có thể chồng và bố chồng tôi sợ nếu đi làm ở nhà anh Nam sẽ làm khó cho chị Hương nên nghỉ. Còn tôi thì vẫn ôm một bụng đầy thắc mắc về lý do vì sao chị Hương ngoại tình, chị ngoại tình với ai, từ bao giờ và vì sao lại bị mọi người phát hiện.

Tôi chỉ biết giữ cái thắc mắc ấy trong lòng mà đi nấu đồ ăn sáng chứ nào dám hỏi, vậy nhưng hôm nay chẳng có ai muốn ăn gì, nên đồ ăn tôi nấu còn nguyên. Mặc kệ cả nhà, tôi là vẫn phải ăn, tôi phải ăn cho tôi, ăn cho con gái tôi, phải ăn thì mới có sức mà lo những chuyện khác được chứ.

Mãi đến 10h sáng anh Nam mới mệt nhọc tỉnh dậy, anh nhăn nhó xoa đầu rồi ngạc nhiên nhìn khắp nhà. Tôi đoán là anh không biết vì sao mình lại tỉnh dậy ở bên nhà vợ đầu.

Chị Hương thấy anh dậy thì vội vàng đi bê chậu nước tới cho anh rửa mặt, vậy nhưng chị vừa tới gần thì anh cũng lấy chân đá vào chậu nước. Nước đổ vào người chị ướt nhẹp, còn chậu thì rơi xuống nền nhà vang lên những tiếng động chói tai.

Tôi vội vàng chạy vào phòng vì sợ bé Thỏ sẽ giật mình, cũng may con bé vẫn ngủ ngoan. Phía ngoài kia mẹ chồng tôi đang kéo tay chị Hương mà nói:

- Con đi thay quần áo đi, để lát nó tỉnh táo rồi nói chuyện sau.

Chị cứ thế lằm lằm đi thay đồ, tôi cũng nhanh chóng tiến tới lau khô chỗ nước vừa đổ ra nhà.

Bố chồng tôi buồn bã nói:

- Nam đi đánh răng rửa mặt cho tỉnh táo rồi lên đây bố nói chuyện.

Anh không đáp lại chỉ lẳng lặng đứng dậy đi ra sân giếng, xong xuôi trở vào thì cả nhà cũng ngồi đầy đủ ở phòng khách, chờ anh ngồi xuống ghế xong xuôi bố chồng tôi nói:

- Sự việc ngày hôm qua bố không có lý do gì để bao biện cho con Hương cả. Nó sai, quá sai rồi, nhưng mà cái gì cũng có cái lý do xâu xa của nó. Bố muốn nghe hai đứa nói rõ ràng về việc này.

Anh Nam tức giận nói:

- Chẳng có gì để nói cả, nó phản bội con, nó bỏ mặc 2 đứa con của con để đi sung sướng với thằng khác thì nói để mà làm gì nữa. Tốt nhất là bố mẹ đem nó về mà dạy lại.

Bố chồng tôi nhìn vào mắt anh Nam mà nói:

- Con ạ, vợ chồng hết tình còn nghĩa, bố mong con vì quãng thời gian hơn chục năm làm vợ chồng, vì 2 đứa Tít Mít mà cho vợ con 1 cơ hội giải thích được không con?

- Giải thích, bố còn muốn giải thích cái gì, giải thích lý do lần đầu tiên nó lên giường với thằng kia. Hay là giải thích vì sao hôm qua nó bỏ mặc 2 đứa con không đón để đi hú hí với trai?

Bố chồng tôi nghe anh Nam nói thế thì bất lực thờ dài, tôi cũng từng bị phản bội nên tôi hiểu được nỗi đau của anh hiện tại. Nhưng mà đó là lỗi của chị Hương, không phải lỗi lầm của bố mẹ chồng tôi. Anh nói thế có phần hơi nặng lời.

Lúc này chị Hương với ngẩng lên sục sùi nói:

- Em biết em sai, em ngu dại khi tin vào những lời đường mật nên mới khiến cho gia đình mình thành thế này. Nhưng mà em xin anh, lỗi này là lỗi của riêng em, lỗi của mình em. Anh cứ trách cứ mắng em cũng được, chỉ xin anh đừng lôi bố mẹ em vào chuyện này.

- Lỗi của bố mẹ mày là không biết dạy mày, vậy nên mới để mày đi đánh đi như thế. Cái giây phút mày nằm ngửa lên cho nó chơi mày có nghĩ đến bố mẹ mày hay không mà bây giờ bày đặt làm con ngoan.

Hình như anh Nam đang mất kiểm soát lời nói của mình, tôi rất muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Tôi hiểu dù sao mình cũng chỉ là phận làm dâu, không nên xen vào những việc như thế này. Vậy nên dù rất tò mò nhưng tôi vẫn lấy cớ vào trông bé Thỏ mà rời đi.

Chồng tôi thấy thế thì cũng đứng dậy theo tôi, anh bảo anh rất muốn chửi cho anh Nam một trận vì đã động chạm đến bố mẹ anh. Nhưng mà chuyện này là do chị Hương làm sai, anh sợ mình làm thế sẽ càng đẩy cuộc hôn nhân của anh chị tới gần bờ vực thẳm hơn. Anh vẫn luôn mong anh chị ấy có thể hàn gắn để cho 2 đứa trẻ có 1 gia đình trọn vẹn. Vậy nên anh chọn cách dờ đi để những người trong cuộc tự mình giải quyết.

Vậy là chỉ còn bố mẹ chồng tôi cùng vợ chồng anh chị ngồi nói chuyện, nhờ bố chồng tôi gắng hỏi nên chị cũng nói ra hết những suy nghĩ của bản thân. Chị bảo chị biết bản thân ngoại tình là sai, nhưng mà cuộc sống hôn nhân quá nhiều áp lực, chồng thì lại lạnh lùng vô tâm. Không bao giờ nói 1 câu ngọt ngào, cũng chưa từng nhìn xem chị vất vả ra sao. Anh cứ nghĩ hàng tháng đi làm đưa lương đầy đủ thế là hết trách nhiệm. Anh tưởng rằng bản thân mình chăm chỉ đi làm, không ngoại tình gái gú thế là chị tự hào và hạnh phúc rồi. Anh mặc định mọi công việc từ chăm sóc con cái, dọn dẹp nhà cửa đến đối nội đối ngoại đều là trách nhiệm của chị.

Hàng ngày đi làm về là anh chỉ lo tụ tập với mấy ông gần nhà, hôm thì đánh cờ, lúc thì đi câu cá, khi lại làm châu bía. Anh chưa từng hỏi xem hôm nay vợ có mệt không, các con anh muốn ăn gì. Mọi mệt nhọc đổ dồn hết đôi vai của chị.

Có lần anh biết chị bị ốm, chị ốm tới mức phải xin nghỉ làm mà anh cũng chẳng 1 lời hỏi han, anh cứ thế thân nhiên mà đi làm. Tối về thấy nhà cửa bừa bộn anh còn lạnh lùng nói: “Em làm gì cả ngày mà sao không dọn được cái nhà thế, cơm còn chưa nấu nữa này...” Chị như chết sống vì sự vô tâm của chồng mình, chị luôn tự hỏi là do bản chất anh vốn dĩ vô tâm hay do cái tâm của anh không đặt ở chỗ chị.

Trong khi đó anh chàng đồng nghiệp thì luôn sẵn đón, ngọt ngào quan tâm chị. Mỗi sáng anh ta luôn hỏi:” Hôm nay em đã ăn uống gì chưa” hoặc là:” Hôm nay thấy thế nào?”. Mỗi lần thấy chị bê nặng là anh ta vội vàng chạy ra giúp chứ chẳng thờ ơ như chồng chị. Có lần nhìn thấy chị khóc, anh ta liền lấy khăn giấy đưa cho chị, rồi an ủi, lắng nghe tâm sự của chị. Còn chồng chị thì chị có khóc ướm gỏi cũng chẳng hay.

Lâu dần chị say nắng anh chàng đồng nghiệp lúc nào chẳng hay. Thế rồi một lần công ty tổ chức liên hoan, trong người có chút hơi men chị đã đi quá giới hạn với anh ta. Có lần đầu sẽ có lần sau, cứ thế chị trượt dài trong men say tình ái, cho đến hôm qua bị anh bắt gặp.

Ai cũng biết chị ngoại tình là sai, nhưng mấy ai hiểu được nguyên nhân sâu xa trong đó. Nếu chồng chị chịu để ý, quan tâm đến chị 1 chút, nếu anh ấy dành thời gian chăm sóc cho các con thay vì những thú vui của bản thân. Có lẽ sẽ không có bi kịch ngày hôm nay.

Vậy nhưng cả xã hội đều lên án những người như chị, họ để biu bêu xấu chị, không 1 ai thông cảm kể cả chồng chị. Họ luôn rao rằng đạo đức rằng phụ nữ là phải công, dung, ngôn, hạnh, là phải đủ tam tòng tứ đức. Mà chưa 1 lần nhìn lại xem những người đàn ông liệu đã được hoàn hảo hay chưa. Bản thân mình còn chưa hoàn hảo thì cứ sao lại bắt ép người bên cạnh mình phải hoàn hảo?

Tại sao đàn ông ngoại tình thì lại cho là thú vui, là bản năng, còn đàn bà thì bị tri chính là lăng loạn, chắc nết. Từ bao giờ họ tự cho mình cái quyền được ra ngoài đối phó còn vợ mình thì phải nhất kiến chung thủy.

Đáng tiếc là cái suy nghĩ ấy cũng ăn sâu vào tâm niệm của những người phụ nữ Việt Nam. Chính những người phụ nữ cũng đang rề rúng bản thân mình thì trách sao được đàn ông.

Tôi không hề có ý bênh vực chị Hương, hay cổ súy cho hành động ngoại tình của chị. Nhưng công bằng mà nói sự việc đi đến ngày hôm nay là do lỗi sai của cả 2 người. Anh thì vô tâm hỏi hột, không biết san sẻ công việc với vợ. Còn chị thì lại luôn ôm đồm mọi việc, lại cũng không biết cách mà thủ thi tâm sự với chồng để cho anh hiểu ra. Cuối cùng người bất hạnh nhất lại là 2 đứa con của anh chị, dù anh chị có đồ võ hay hàn gắn lại được với nhau. Thì ngày hôm qua mãi mãi trở thành vết sẹo trong lòng chúng.

Chính vì lý do đó mà trước khi cưới tôi đã nói thẳng thắn với chồng, quan điểm của tôi chắc chắn sẽ không có chuyện ông ăn chả, bà ăn nem. Tôi sẽ không bao giờ làm cái hành động trái với đạo đức như thế, cũng sẽ không làm gì khiến mẹ tôi phải xấu hổ về tôi. Thế nhưng nếu anh ngoại tình, chỉ cần 1 lần thôi, dù cho đó là vô tình hay cố ý. Thì nhất định tôi sẽ ra đi, tôi đã từng nếm nỗi đau của sự phản bội vậy nên nếu anh chấp nhận yêu thương tôi thì xin đừng cửa sâu vào vết thương ấy của tôi.

- ----*-----

Sau khi nghe chị Hương trải Lòng, anh Nam ngồi thụp xuống ôm đầu, tôi không biết anh đang cảm thấy như thế nào. Chị biết sau đó anh loạng choạng đứng dậy ra về, không phải vì say, mà vì anh nhận ra hoá ra bản thân mình chính là nguyên nhân đẩy chị đến vòng tay của kẻ khác.

Chị Hương rất muốn chạy theo nhưng bố chồng tôi nói nên để cho anh ở một mình. Nên cho anh thời gian để anh suy nghĩ lại mọi thứ, cũng như nhìn nhận lại cuộc hôn nhân của anh chị.

Vậy là quãng thời gian này chị ở lại bên nhà bố mẹ chồng tôi, chị không còn nói cười như trước mà chị hay khóc hơn. Chị nhớ con nhưng chỉ lén đến trường nhìn chúng nó chứ không dám về nhà thăm. Chị cũng xin nghỉ hẳn ở công ty, chị muốn anh biết chị đã thật lòng hối cải. Chị mong anh tha thứ cho chị 1 lần, cùng chị chăm lo cho các con, dù anh có vô tâm chị cũng chấp nhận.

Chị ở lại nhà bố mẹ chồng tôi 1 tuần thì anh sang đón chị về với lý do: “về để lo cho các con”. Cả nhà tôi ai cũng mừng vì như thế là anh đã chấp nhận cho chị 1 cơ hội để làm lại. Chị có bố mẹ chồng chị là quyết không tha thứ, họ còn dọa sẽ từ mặt anh nếu như anh đón chị về.

Cuộc sống lại trở lại quỹ đạo như ngày thường, bé thỏ cũng được hơn 3 tháng, nhưng vẫn chưa thể lẫy. Tôi mặc dù cũng có chút sốt ruột nhưng vẫn muốn để con phát triển tự nhiên nhất. Nhưng mẹ chồng tôi thì khác, có lần tôi thấy mẹ chồng tôi vừa hầy cho cháu lẫy vừa nói:

- Lẫy đi, lẫy đi xem nào, sao mà ngu thế, hơn ba tháng rồi còn chưa lẫy được.

Tôi thật sự khó chịu về câu nói của bà nên nói lại:

- Sao mẹ lại nói thế, mỗi đứa trẻ có 1 mốc phát triển riêng, đứa lẫy sớm, đứa lẫy muộn, có gì đâu mà chửi cháu ngu.

- Không ngu thì là gì, nhà người ta 3 tháng biết lẫy 4 tháng biết bò 7 tháng lò dò biết đi rồi.

Suýt chút nữa tôi đã bật cười với câu nói của bà, tôi đáp:

- Mẹ ơi là mẹ, 3 tháng biết lẫy, 7 tháng mới biết bò và 9 tháng thì lò dò biết đi. Thế nhưng đây cũng chỉ là mốc phát triển chung thôi, mỗi bé sẽ có thời gian phát triển khác nhau. Đầu phải bé nào cũng giống bé nào đâu mà mẹ so sánh.

- Vần vờ, có mà tại mày không chịu cho nó ăn dặm nên nó bầy bầy.

- Con đã giải thích với mẹ rồi, 6 tháng hệ tiêu hoá của bé mới hoàn thiện để có thể ăn dặm. Bác sĩ cũng nói cho bé bú mẹ hoàn toàn đến khi tròn 6 tháng mà.

Bà bấu môi bảo:

- Toàn những thứ tào lao, con tao đứa nào cũng ăn từ 2,5 tháng vẫn lớn, khoẻ mạnh thông minh đấy thôi. Có đứa nào làm sao đâu, ngày mai mày cứ đi mua bột về cho nó ăn đi cho tao.

- Các bác sĩ, các nhà khoa học phải mất bao nhiêu tiền của để nghiên cứu mà mẹ lại bảo tào lao. Hơn nữa ngày xưa đồ ăn sạch, không có thuốc trừ sâu, thuốc kích thích rồi chất bảo quản như bây giờ. Bây giờ đâu đâu cũng có thực phẩm bẩn, ngay cả lúa gạo nhà mình trồng còn đang phun thuốc sâu nữa. Vậy nên chừng nào Thỏ tròn 6 tháng con mới cho ăn.

Bà chép miệng sau đó đi ra, tôi cứ nghĩ mình phân tích thế là bà đã hiểu, không ngờ khi bố chồng tôi về bà lại bế con gái tôi ra đưa cho ông nói:

- Đây ông xem con Thỏ đến giờ vẫn chưa lấy được, người thì bầy dầy dầy. Bảo con mẹ nó cho ăn mà nó bảo khoa học bảo 6 tháng mới ăn.

Bố chồng tôi dù gì cũng thuộc lớp người đi trước, vậy nên quan điểm nuôi con của ông cũng giống mới mẹ chồng tôi. Ông bảo:

- Chết thế có mà con bé chết đói à, ngày mai bà đi nghiền ngay cho tôi ít bột rồi nấu cho con bé ăn.

Rồi ông quay ra nói với con bé:

- Cháu ông thì ông cho ăn đứa nào làm gì được ông nào

Vợ chồng tôi ở dưới bếp nghe thấy hết, tôi không nghĩ bố chồng tôi lại nói ra được lời như thế.

Vội vàng rửa tay định chạy lên nhà nói cho rõ ràng quan điểm của mình thì chồng tôi giữ tay lại nói:

- Em cứ làm nốt đi, để anh lên phân tích cho bố hiểu, em nói e là không tiện bằng anh.

Nói rồi anh đi thẳng lên trên nhà, anh phân tích hết mọi thứ, còn mở cả video hướng dẫn của bác sĩ cho ông bà xem. Nhưng ông bà vẫn nhất quyết bảo vệ quan điểm của mình, hôm sau mẹ chồng tôi xách 1 túi bột to để vào trong tủ

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Hôm sau tôi thấy bà xách 1 túi to cất vào trong tủ, tò mò tôi hỏi:

- Mẹ mua gì thế?

- Mua bán gì, bột của cái Thỏ đấy.

- Bột của Thỏ á, mẹ lấy ở đâu?

- Ở đâu ra mà đòi lấy, tao mới đi nghiền về, tao nghiền 1 bát gạo, 1 bát đỗ xanh, 1 bát đỗ tương, 1 bát đỗ đen đấy. Ngon lắm!

Hoá ra vợ chồng tôi phân tích đến thế mà bà vẫn không chịu hiểu, bà xem thường quyền làm mẹ của tôi. Thế nhưng phân tích cũng phân tích rồi, những gì cần nói tôi cũng nói cả rồi. Bây giờ có cô nói thêm bà cũng chẳng nghe, đành đợi bà lên nhà sau đó tôi đem túi bột đi giấu.

Lát sau đang bế con tôi thấy bà chạy lên nói:

- Nhân này có thấy túi bột tao để trong tủ đâu không.

- Con không biết, nhưng mà con không đồng ý cho cháu ăn sớm đâu.

Chẳng để tôi nói hết câu bà lại tắt tã đi ra, lúi húi tìm 1 hời, đoán chừng bà cũng biết là tôi đã giấu đi. Nhưng lại không có chứng cứ nên bà cứ đứng ở sân mà nói vọng vào:

- Cái túi bột tao làm cho cháu tao cẩn thận như thế mà cha tiên nhân bố cái đứa nào nó lấy mất. Nó để cháu tao nhịn đói, nó không cho cháu tao ăn, rặt 1 lũ khốn nạn cả.

Tôi mặc kệ cho bà chửi, tôi nhớ nhà văn Nam Cao từng viết: “chửi thì tai liền miệng đấy, chửi rồi lại nghe”. Có lẽ tôi cũng nên áp dụng cách này với mẹ chồng tôi, tương như thế là bà sẽ thôi cái ý định ép con gái tôi ăn dặm sớm. Thế mà hôm sau bà lại mang về túi bột khác, lần này bà không cho tôi biết, nhưng do tôi vô tình nhìn thấy nên lại đem giấu đi.

Bà tức lắm, biết là không thể ép tôi cho bé Thỏ ăn sớm nên bà cũng thôi không nghiền bột nữa. Tôi cũng mừng vì cuối cùng bà cũng chịu nghe theo ý tôi, mà dạo này bà cũng quán con bé hơn hẳn. Ngày nào cũng bế con bé sang hàng xóm chơi, có lẽ ở lâu dần bà cũng bắt đầu yêu thương cháu nội, máu mủ ruột già mà làm sao mà bỏ nhau được. Nhìn hai bà cháu bế nhau đi chơi mà lòng tôi cũng thấy vui, có lẽ tôi cũng nên vì bé Thỏ mà mở lòng ra với bà hơn.

Mấy hôm sau thì con bé nhà tôi bị đi ngoài không cầm được, tôi lo lắm, mẹ chồng tôi thì quả quyết do tôi ăn uống không giữ mồm, con bé bú phải lạ mẹ nên mới bị đau bụng. Thế nhưng tôi đã kiểm tra lại hết chế độ ăn uống của bản thân, tất cả đều không có gì lạ cả.

Hàng ngày, mẹ chồng tôi vẫn đều đặn bế con bé đi chơi cho tôi nấu cơm. Bản thân tôi cũng cố gắng chữa mẹo đủ kiểu nhưng 1 tuần rồi tình hình của con bé cũng không thay đổi. Lo lắng nên vợ chồng tôi quyết định bế nhau đi viện, bác sĩ kết luận con bé bị rối loạn tiêu hoá. Bác sĩ có ý trách vợ chồng tôi cho con bé ăn dặm sớm nên mới bị thế, nhưng tôi quả quyết chưa từng cho con bé ăn, ngay cả chế độ ăn uống của bản thân tôi cũng vô cùng cẩn thận. Ai cũng thắc mắc không hiểu nguyên do vì đâu mà con gái tôi lại bị rối loạn tiêu hoá lâu đến vậy.

Bác sĩ có kê cho tôi một số loại men tiêu hoá cho cả mẹ và con, dặn 1 tuần sau không đỡ thì quay lại khám. Còn dặn thêm thời gian này tuyệt đối không được cho con bé ăn dặm, tốt nhất nên chờ đến 6 tháng, còn nếu gia đình muốn cho ăn sớm thì cũng phải chờ cho đường ruột con bé ổn định lại. Vợ chồng tôi chỉ biết vâng dạ mà gặt đầu.

Thương con mà chẳng biết làm sao, chồng tôi thì luôn nói là trẻ con đứa nào cũng thế cả. Tôi biết anh chỉ đang an ủi cho tôi bớt lo lắng và dằn vặt bản thân mình mà thôi. Về gần đến nhà thì gặp chị Lan đang đẩy cu bon đi chơi, con trai chị được hơn 10 tháng. Tôi lịch sự mỉm cười chào chị, thấy vợ chồng tôi bỗng bẻ con gái chị hỏi:

- Thỏ đi đâu mà bữa nay không thấy sang ăn bột với anh Bon vậy.

Tôi như chết lặng với câu hỏi của chị, vội vàng bắt chồng dừng xe để hỏi cho rõ. Chị bảo ngày nào mẹ chồng tôi cũng bế con bé sang đó ăn cùng cu Bon nhà chị. Con bé hào hứng ăn lắm nên chị cũng nấu đôi ra cho cả 2 anh em ăn.

Hoá ra nguyên nhân con gái tôi bị rối loạn tiêu hoá là đây, vậy mà khi tôi hỏi bà vẫn quả quyết chẳng cho con bé ăn gì lạ cả. Tôi đã cố gắng hít thở thật sâu nhưng cũng không thể nào kìm con giận xuống được. Vừa về đến nhà tôi đưa con cho chồng rồi ra ngay nhà ngoài nói chuyện với mẹ chồng tôi:

- Mẹ, mẹ có cho bé Thỏ ăn gì lạ như là bột hay bánh kẹo không?

- Cái con này, mày điên à, tao đã bảo là tao không cho ăn rồi còn gì. Bột tao làm thì mày giấu đi, lấy gì mà cho ăn.

- Con hỏi lại lần cuối mẹ có từng cho con gái con ăn hay để người khác cho con bé ăn hay không?

Bà thoáng giật mình nhưng vẫn trả lời là không. Câu trả lời khiến cho tôi không thể kiềm chế được nên đã lớn tiếng nói:

- Tại sao mẹ dám làm mà không dám nhận, rõ ràng là mẹ đã bế Thỏ sang nhà chị Lan để cho con bé ăn bột với thằng Bon, tại sao mẹ lại chối. Mẹ biết thằng Bon nó đã ăn bột thịt bột cá rồi mà mẹ để con bé ăn, đã thế ngày còn ăn 2 bữa. thế thì làm sao mà không rối loạn tiêu hoá được.

- Nay mày ăn uống linh tinh xong bây giờ lại đổ tội lên đầu bà già này hả? Đừng có mà cả vú lấp miệng em nhé.

- Mẹ vẫn còn cố tình đổ lỗi cho con sao, con mới gặp chị Lan ngoài kia, chị ấy nói hết rồi.

Bà sựng lại 1 lúc, sau đó lắp bắp nói:

- Tao.. tao... tao làm thế cũng vì thương hại con bé, thương nó đói nên tao mới phải làm như thế.

Đến nước này mà bà vẫn còn cố mà cãi được thì tôi cũng không việc gì mà phải kiềm chế cả. Tôi hét lên:

- MẸ THÔI ĐI, MẸ THƯƠNG CHÁU HAY MẸ ĐANG HẠI CHÁU, LÀ MẸ ĐANG HẠI CHÁU MẸ THÌ ĐÚNG HƠN ĐÂY. CON XIN MẸ, TỪ NAY MẸ CỨ MẶC KỆ CON CHĂM CHÁU, MẸ ĐỪNG CỐ TỰ LÀM THEO Ý MÌNH NỮA CHO CON NHỎ. ĐƯỢC KHÔNG?

- Lúc tao không hỏi han thì mày trách, bây giờ tao quan tâm mày cũng kiêu kớ, mày đang cố tình trả thù tao đúng không?

Có lẽ thấy bà vẫn chưa hiểu ra vấn đề nên chồng tôi cũng phải đi ra mà nói:

- Con đã yêu cầu mẹ để Nhân được chăm sóc con gái con theo ý của cô ấy cơ mà. Con cũng đã cho mẹ xem tác hại của việc ăn dặm sớm thế mà mẹ vẫn cố tình cho cháu ăn. Thậm chí đến mức cháu bị rối loạn tiêu hoá, bộn còn thì lo lắng mà mẹ vẫn thản nhiên tiếp tục cho cháu ăn. Đây gọi là hại cháu chứ thương cháu chỗ nào? Tốt nhất từ nay mẹ cứ kệ vợ chồng con, mẹ đừng có tham gia vào việc chăm con của vợ chồng con nữa.

Cũng may chồng tôi có cùng quan điểm nuôi con với tôi, nếu không thật sự tôi cũng không biết mình phải làm sao nữa. Vậy nhưng mẹ chồng tôi thì lại không hiểu được như chồng tôi, bà giận dữ nói:

- Từ nay tao mặc xác chúng mày, tao càng nhàn, toàn 1 lũ ăn cháo đá bát.

Sau hôm ấy bà cũng không còn bế con bé đi chơi hay cưng nựng nó nữa. Kể cả khi con bé khóc, tôi chưa lên kịp bà cũng mặc kệ, vậy nên tôi cũng bỏ bê công việc nhà hơn trước.

Mấy ngày đầu bà vẫn mặc định những công việc dọn dẹp là của tôi, nên cũng bỏ đó. Lâu dần nhà cửa bữa bừa bộn lên thì lại khó chịu cầu nhau:

- Nhà thì có con dâu lù lù ra đẩy mà việc gì cũng đến tay.

Ồ hay, bây giờ tôi cũng là người cũng 2 chân 2 tay như bà chứ có phải siêu nhân 3 đầu 6 tay đâu mà bà đòi hỏi ở tôi cao thế. Tôi quên không kể, do tôi bận con mọn không chăm được đàn lợn gà như trước nên bà đã bán con bò và toàn bộ số lợn đi, chỉ để lại mấy con gà để nuôi mà thôi. Hàng ngày công việc của bà chỉ có đi chợ, hôm nào tôi chưa kịp cho gà ăn thì bà cho. Còn toàn bộ quỹ thời gian còn lại bà sẽ thành thói ngồi xem phim, hoặc sang hàng xóm tám chuyện trên trời dưới đất. Bà tài lắm nhé, bà biết hết nhà ông A hôm nay ăn gì, nhà bà B xảy ra chuyện gì, thậm chí ở xa bên nhà nào có con mới đẻ bà cũng biết. Thế nhưng cháu bà hôm nay khóc hay cười, ốm hay khoẻ bà lại chẳng hay.

Thế mà tôi nào bà cũng kêu than với ông là bà làm nhiều mệt, đau lưng, mỏi gối, bà bắt ông phải đấm lưng cho bà bằng được. Ông thì vốn chiều bà, nên dù đi làm về mệt vẫn cặm cụi đi cắt cây lá lốt, sau đó đem nướng cho bà hơ chân cho khỏi đau khớp.

Không phải tôi ghen tị với bà vì được chồng yêu chiều, nhưng mà tôi thấy bà không biết thương chồng. Ông đi làm cả ngày rồi, về bà còn hành ông như thế. Đến chồng bà bà còn chà xát thì đứa con dâu khác máu tanh lòng như tôi mơ mộng gì.

- ---*-----*-----

Ngày tháng nhẹ nhàng trôi qua, gần đây bà không còn chửi tôi vợ có nữa nhưng lại già tăng tần suất chửi đồng nhiều hơn. Có lẽ mấy lần vô cớ chửi tôi, thấy tôi vùng lên nói lại nên bây giờ bà rút kinh nghiệm chăng. Đặc biệt bà không hề nhắc lại chuyện tôi không còn trong trắng khi đến với chồng thêm một lần nào nữa.

Mọi việc liên quan đến con gái tôi tôi cũng được làm theo ý mình, chỉ trừ cách ăn dặm của tôi là ông bà phản đối. Tôi chọn cách ăn BLW, còn ông bà thì cương quyết bắt tôi phải cho con bé ăn theo phương pháp truyền thống.

Nhìn tôi để con bé ăn cơm hạt, và rau quả luộc như bố chồng tôi vội vàng nói:

- Nó làm sao mà ăn được những thứ này, đã có răng đâu mà nhai. Rồi lại hỏng hết dạ dày con bé.

Mẹ chồng tôi thì ở ngoài phụ họa:

- Chưa thấy cái đứa nào nó ác như cái con mẹ này, hết bỏ đói con bé bây giờ lại hành hạ nó như thế.

Đáng buồn là chồng tôi lần này lại không đứng về phía tôi, anh cũng cho rằng ăn dặm thì phải ăn từ bột ngọt sau đó mới ăn bột mặn, và dưới 1 tuổi thì thức ăn bắt buộc phải là bột.

Dù tôi có cố giải thích đến thế nào thì bố chồng tôi vẫn quả quyết:

- Bà Nết ngày mai đi nghiền ngay cho tôi ít bột.
- Tôi chả rảnh, nghiền rồi nó lại vất đi cho phí công.
- Bà cứ nghiền đi xem đứa nào dám vất đi nào.

Mẹ chồng tôi hất mặt về phía tôi mà nói:

- Đây ông hỏi con dâu cưng của ông xem, tôi nghiền hai lần cho cháu tôi, mà túi bột cứ không cánh mà bay đấy.

Chồng tôi nghi hoặc nhìn tôi hỏi:

- Em làm chuyện đó.
- Không có, em sao lại vất đi được chứ.

Mẹ chồng tôi thấy thế thì nói ngay:

- Nhà chỉ có tao với mày, mày không vất không lẽ là tao.

Chồng tôi thờ dãi nói:

- Anh muốn nghe em giải thích.

Tôi cũng mệt mỏi mà kể lại:

- Thát ra là em không có vất, hai túi bột đó mẹ nghiền lúc Thỏ mới 3 tháng, mẹ tính cho con bé ăn dặm sớm nên em mới đem cất đi. Hơn nữa tỉ lệ nghiền của mẹ con bé cũng không ăn được. Bột phải phần lớn là gạo, nhưng mẹ lại cho 1 bát gạo, 1 bát đỗ tương, 1 bát đỗ xanh, 1 bát đỗ đen. Đỗ là 1 loại hạt rất khó tiêu mà mẹ cho nhiều như thế thì con bé sẽ bị đầy bụng, chính vì thế em mới không cho con bé ăn.

- Đáng ra em nên nói chuyện này với anh hoặc là bảo mẹ nghiền thêm gạo pha vào, dù sao cũng là mẹ quan tâm đến cháu nên mới làm. Vậy mà em lại đem vất đi, anh buồn lắm.

Anh không hiểu tôi, lần đầu tiên anh không những không bênh vực tôi mà còn lên tiếng trách móc tôi trước mặt bố mẹ chồng. Tôi thật sự tủi thân lắm, nước mắt hai hàng tôi ảm ức nói:

- Em đã nói là em không có vất đi, em chỉ là đem số bột đó cất đi mà thôi. Em biết mẹ thương con thương cháu nên mới bỏ công bỏ sức đi nghiền, nhưng em là mẹ, trách nhiệm của em là phải bảo vệ con gái mình. Vậy mà anh không hiểu cho em.

Mẹ chồng tôi thấy con trai trách mắng vợ thì há hê lắm, bà được nước lấn tới mà nói:

- Ý chị là tôi hại con chị nên chị phải dè chừng tôi đúng không.
- Mẹ, con chưa từng nói như thế, mẹ đừng đẩy mọi chuyện đi xa thêm có được không.
- Được rồi, được rồi, tôi già tôi ngu dốt, tôi chả dám động đến nhà chị nữa.

Rồi mẹ chồng tôi giận dỗi bỏ lên nhà, bố chồng tôi cũng đi theo bà, vừa đi vừa nói:

- Mẹ chả ra mẹ, con chẳng ra con, chả ra làm sao cả.

Chồng tôi cũng chẳng nói thêm gì, tôi cũng không muốn giải thích. Đây không phải là lần đầu tiên chúng tôi giận nhau, thế nhưng lại là lần mà chúng tôi giận nhau lâu nhất. Cả ngày chẳng ai nói với nhau câu nào, trước đây giận mẹ chồng còn có chồng thủ thi tâm sự, bây giờ đến chồng cũng coi mình như cái bóng vô hình. Tủi thân lắm nên nhiều lúc đang bế con cũng bật khóc ngon lành.

Con bé con thì chưa biết gì, có nhiều hôm chuẩn bị đồ ăn cả buổi sáng, cuối cùng con không ăn mà đem chét khắp người. Vậy là bố chồng và mẹ chồng lại càng được dịp mà nói thêm, chán nản vô cùng.

Cũng may cũng chỉ mất khoảng 1 tuần đầu, sang tuần thứ 2 bé con bắt đầu hợp tác với mẹ. Ăn ngoan hơn, cân nặng cũng tăng ổn định hơn, mọi người thấy thế cũng không còn nói gì nữa. Chồng tôi cũng mấy lần mở lời nói chuyện làm lành cùng tôi, nhưng mà lòng tôi vẫn còn tổn thương nhiều lắm. Đầu thế 1 2 câu là bỏ qua hết được, anh nói yêu tôi mà lại không hề tin tôi, anh cũng chẳng hiểu gì về tôi cả.

Tôi đã từng nghĩ thời gian trước anh bênh vực tôi vì mẹ anh thật sự quá đáng, và cũng vì tôi chưa từng cãi lại bà. Lần này anh hiểu nhầm rằng tôi đã vất túi bột kia đi, có chăng anh nghĩ như thế là thiếu tôn trọng mẹ anh, vì thế nên anh giận tôi?

Hoá ra bao lâu nay là tôi tự mình ảo tưởng, cứ ngỡ rằng mình là quan trọng với người ta. Cuối cùng cay đắng nhận ra rằng mình cũng chỉ bình thường như bao người khác trong cuộc đời anh.

Tôi thừa nhận mình ích kỷ khi muốn bản thân phải là số 1 với anh, thừa nhận mình khó chịu khi thấy anh bênh mẹ hơn tôi. Nhưng mà đó cũng là tâm lý chung của tất cả những ai làm vợ, hơn nữa chính anh là người đem đến cho tôi cảm giác được bao bọc, che chở. Chính anh đã xây cho tôi những ảo mộng ấy, vậy khi nó vỡ tan, tôi tổn thương có gì sai không?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Tôi tổn thương, tôi giận anh là thật đấy, nhưng mà giận anh rồi thì tôi biết nói chuyện với ai. Vậy nên sau vài lời xin lỗi đường mật của anh tôi cũng bỏ qua dù trong lòng vẫn còn hực hắng lắm.

Tối đó anh ôm tôi vào lòng, cái ôm đầu tiên sau 1 tuần giận dỗi, cái ôm khiến sự ảm ức trong lòng tôi dâng cao, kéo theo là nước mắt. Anh thấy thế thì vội vàng lau nước mắt cho tôi và nói:

- Em sao thế, anh xin lỗi rồi mà.
- Anh, anh thấy thất vọng vì em cãi lại mẹ đúng không?
- Sao em lại nghĩ như thế?
- Từ trước đến nay anh luôn bên em, lần này thấy em làm trái ý mẹ nên anh nổi giận còn gì.

Anh nhẹ nhàng hôn lên trán tôi, sau đó nhìn thẳng vào mắt tôi nói:

- Anh không giận vì em cãi lại mẹ, có thể em không tin nhưng anh thấy mừng khi em đã biết tự lên tiếng bảo vệ bản thân. Thấy em mạnh mẽ hơn anh cũng bớt lo, anh buồn vì thấy cách em cho con ăn khác quá. Từ trước đến nay anh đều thấy người ta cho con ăn bột trước tiên, thấy em cho con ăn thô sớm, mà con bé lại không ăn, chỉ đem chét lung tung rồi để bụng đói. Anh vừa xót con, vừa nghĩ rằng em chưa biết cách làm mẹ nên buồn.
- Vậy sao anh im lặng lâu đến vậy?

- Hàng ngày anh vẫn âm thầm quan sát em và con, cả cái cách mà em cho con ăn, rồi con thay đổi từng ngày nữa. Em biết không, anh đã lên mạng tìm hiểu về phương pháp ăn dặm BLW mà em đang áp dụng. Anh hiểu ra là do anh cố chấp cố hủ chứ không phải do em chưa biết cách làm mẹ. Khi nhìn thấy con gái lần đầu tiên biết đưa thức ăn vào miệng và nhai anh hạnh phúc lắm. Lúc ấy anh đã rất muốn nói chuyện với em, nhưng em lại cứ lạnh lùng đi qua anh, em còn chẳng thèm nhìn anh, nên anh chẳng biết mở lời thế nào cả. Sau đó anh quyết định để đến khi phương pháp ăn của em thành công, em chứng minh được mình đúng với cả nhà, lúc đó có lẽ sẽ thích hợp hơn để bắt đầu nói chuyện. Áp lực trong việc hướng dẫn cho con ăn, việc bố mẹ chỉ trích giảm đi thì em sẽ dễ tha thứ cho anh hơn phải không nào.

Tôi chợt nhận ra không phải là anh hiểu lầm tôi mà chính bản thân tôi đang hiểu lầm anh, anh vẫn luôn nghĩ cho tôi vậy mà tôi lại luôn trách hờn anh bao ngày qua. Để rồi cả hai đều nghĩ đối phương đang giận mình, chính sự im lặng mới là thứ đáng sợ. Giả như chúng tôi chịu ngồi lại thẳng thắn nói chuyện với nhau sớm hơn, có lẽ đã không phải sống trong dằn vặt, mệt mỏi suốt mấy ngày qua như thế.

Bàn tay anh lại bắt đầu tiến xa hơn, tôi biết nhưng vẫn giả bộ làm lơ, lần này tôi sẽ để mặc anh cảm cương, còn tôi sẽ nhắm mắt mà hưởng thụ. Coi như để bù đắp cho mấy ngày qua, đầu óc đánh dấu sự hạnh phúc trở lại của vợ chồng tôi.

Cuộc sống lại trở về quỹ đạo như nó vốn phải thế, bé thỏ cũng đang tập bò, ăn uống vô cùng hợp tác nên trộm vía có nhìn hơn những em bé khác cùng trang lứa. Mẹ chồng tôi được dịp lại bế cháu đi khoe khắp xóm, gặp ai bà cũng báo:

- Cháu tôi nó giống hệt bố nó nên bụ bẫm, ngày bé á, bố nó cũng đậm thắm lắm như thế này này.

Thế hoá ra con tôi bụ là nhờ giống bố chứ tôi làm gì có công lao gì đâu, nhưng cũng chẳng thể chạy theo mà nói là nhờ con cho ăn đúng phương pháp nên thế được. Thôi cứ kệ bà, muốn nói gì thì nói, miễn sao bà yêu thương con tôi và để tôi chăm nó theo ý mình là được rồi.

Khi bé Thỏ được tròn 7 tháng ăn uống đã vào khuôn khổ, bò cũng đã cứng tôi có bàn với chồng nhờ mẹ chồng tôi trông giúp để tôi đi làm. Ban đầu anh muốn tôi ở nhà để lo cho con được tốt nhất bao giờ con bé cứng cáp thì tính tiếp. Tôi đi làm thì cũng lo cho con thật đấy, nhưng đầu thế ôm nó mãi trong lòng được.

Hơn 1 năm qua tôi ở nhà nội trợ cũng có đôi chút ngột ngạt, tôi muốn đi làm vừa là để thư thái con người, vừa là để phụ chồng lo kinh tế. Sau này bé Thỏ lớn đi học sẽ có rất nhiều khoản tiền phát sinh, rồi chúng tôi cũng phải dành tiền để còn sinh thêm em cho Thỏ nữa chứ. Mà kiểm ra tiền rồi biết đâu mẹ chồng tôi lại coi trọng tôi hơn thì sao. Người ta vẫn bảo: “Muốn chó ngừng sủa thì phải có xương, muốn được người thương thì phải có tiền” đấy thôi.

Sau rất nhiều ngày tí tê thì chồng tôi cũng thuận theo ý tôi, vậy nhưng khi anh đưa ra ý kiến thì mẹ chồng tôi gạt phát đi.

- Thôi thôi, tao không trông được đâu còn cho ăn cho uống nữa, tao không làm được như mẹ nó đâu.
- Mẹ yên tâm, cô ấy sẽ chuẩn bị và sơ chế hết mọi thứ, mẹ chỉ việc đun nóng lên cho cháu ăn mà thôi.

Thấy thế tôi cũng nói thêm:

- Vâng, buổi trưa con cũng sẽ về cho con bé ti, và dỗ cho nó ngủ. Nên mẹ chỉ cần giúp bọn con trông cháu thôi. Những thứ khác bọn con sẽ cố gắng lo chu toàn.
- Thôi thôi, không được đâu, tao già rồi, con chúng mày thì nghịch lắm sao mà tao theo nó cả ngày được.

Chồng tôi đưa ánh mắt cầu cứu sang nhìn bố chồng nhưng ông chỉ lạnh lùng nói:

- Mẹ mày hay bị đau lưng, đau khớp, lại chuẩn bị đến vụ mùa, thôi cái Nhân cứ ở nhà bao giờ con bé 1 tuổi, cai sữa cho đi trẻ được thì đi làm.
- Mẹ làm mùa còn vất vả bằng mấy trông cháu, bọn con sẽ thuê người làm, mà nhà mình sau vụ này cũng trả bớt ruộng đi, cấy ít thôi, được mấy đồng đâu mà lại vất vả.

Thấy chồng tôi nói thế thì mẹ chồng tôi quát:

- Không cấy thì lấy cái gì mà đút vào nòm, mày làm như gạo thóc nó ở trên trời rơi xuống ấy. Chỉ được cái tinh ăn mù làm.

Bà đã nói thế thì tôi biết chẳng còn hi vọng gì cả, nhưng chồng tôi vẫn cố nói thêm:

- Bọn con đi làm sẽ đưa tiền cho mẹ chồng lúa được chưa, đã chết đói đâu mà mẹ lo.

Thế nhưng mẹ chồng tôi vẫn nhất quyết không trông cháu giúp tôi, con bé thì còn quá nhỏ để đi gửi trẻ, vậy là tôi lại tiếp tục ở nhà nội trợ. Tháng ngày quanh quẩn nơi góc nhà xó bếp, vẫn tiếp diễn, thôi thì lại tự nhủ lòng rằng vì anh vì con mà cố gắng vậy.

Tôi cũng từng nghĩ đến phương án sẽ gửi con cho mẹ đẻ, bà chắc chắn sẽ giúp tôi trông và chăm con gái cẩn thận. Nhưng như thế đồng nghĩa với việc vợ chồng tôi lại phải xa nhau, bé Thỏ cũng bắt đầu nhận thức được mọi thứ, biết phân biệt ai quen ai lạ. Con bé cũng rất quắn bố, nhìn cái cách mà hai bố con nói chuyện rồi nó đùa tôi không nỡ bắt bỏ con anh phải xa nhau.

Ngày mùa đến cũng là lúc cả hai mẹ con tôi cùng vất vả, con bé luôn phải chơi 1 mình cho tôi dọn dẹp giặt dũ và com nước. Tôi còn phải lo phơi lúa nữa nên không có nhiều thời gian dành cho con bé như trước. Có những lúc làm xong quay ra nhìn con lấm lem mà thương, rồi cả những lần đang làm mà con khóc đòi bế, mệt mỏi, áp lực, cẩu quá nên tôi đã mắng con bé.

Lúc bình tâm lại mới thấy hối hận, con bé thấy mẹ mắng thì cũng chỉ biết oà lên khóc nức nở chứ nào đã biết gì. Có lẽ còn chẳng hiểu vì sao mình lại bị mẹ mắng, bởi mong muốn được mẹ ôm ấp vỗ về của nó đâu có gì là sai.

- - - - -*-----*

Một cái tết nữa lại chậm chạp đến, năm nay gia đình tôi có thêm thành viên mới là bé Thỏ cùng đón giao thừa. Vậy là đã là cái tết thứ 2 kể từ khi lấy chồng, cuộc hôn nhân của tôi cũng như bao cặp vợ chồng khác. Có sóng gió, cãi vã, hiểu lầm, nhưng điều quan trọng nhất là sau đó chúng tôi chịu ngồi lại và lắng nghe nhau nói, vậy nên sau mỗi lần giận hờn chúng tôi lại hiểu và yêu nhau nhiều hơn.

Tết năm nay tôi thấy nhẹ nhàng hơn năm ngoái, có lẽ vì tôi đã tự biết cách bảo vệ mình, hoặc là do có bé Thỏ, cũng có khi là tôi đã quen với việc xa nhà nên cũng thân nhiên mà chấp nhận. Dù là gì đi nữa thì tôi cũng vui khi thấy vợ chồng chị Hương tay trong tay cùng nhau sang nhà tôi chúc tết.

Sau chuyện lần trước đây là lần đầu tiên tôi thấy anh chị đi cùng nhau, anh Nam vẫn còn chút gượng gạo khi nói chuyện với cả nhà. Nhưng cách anh nhìn chị tôi hiểu anh đã gạt bỏ được mọi vướng bận trong lòng mình. Vậy là anh chị đã bỏ qua cho nhau mọi lỗi lầm, mong sao sau vết đổ kia anh chị sẽ sống vì nhau và vì con hơn.

Ăn tết xong làng quê tôi ai nấy lại tất bật với công việc, ai làm việc người ấy, một vụ lúa mới lại bắt đầu, con gái tôi lại cùng mẹ lo toan công việc nhà. Tôi đã học được cách kiềm chế cảm xúc của mình với con gái hơn, thay vì quát mắng con bé, tôi chọn cách giải thích với con bé là tôi đang bận, không thể bế nó được, và tất nhiên cũng không quên lời hứa sẽ bù đắp cho con bé khi rảnh rồi. Tôi không rõ con bé có hiểu hết lời tôi nói hay không, nhưng trọng tâm con bé ngoan và bớt mè nheo hơn hẳn.

Vụ mùa còn chưa xong thì thấy chú út dẫn bạn gái về ra mắt, một cô gái nhìn bề ngoài có vẻ hiền lành, cô bé không cao lắm nhưng bù lại có nụ cười duyên và làn da trắng sứ vô cùng ấn tượng.

Nghe chú giới thiệu thì cô bé đó tên Cẩm, sinh năm 1996, là người dân tộc Thái, thuộc vùng Tây Bắc. Nhìn Cẩm tôi lại nhớ đến bài thơ mình từng đọc ở đâu đó:

Cô gái Thái không chua không chát

Ngọt ngào như tiếng cười câu hát

Giỏi đánh cồng, ham xoè quạt

Thích gội đầu lá sả tóc như rêu

Thích làm nương, đi xúc, dệt, thêu...

Không biết bài thơ kia đúng được mấy phần nhưng mái tóc của Cẩm đúng là đẹp thật, mái tóc dài đến ngang hông chưa từng qua nhuộm ép, mái tóc ấy mang màu đen truyền thống của người Việt.

Tôi cứ mãi ngắm nhìn mái tóc ấy, rồi thích thú ngồi nghe cô bé kể chuyện về những căn nhà, ngọn đồi đặc trưng của Sơn la – Mộc Châu, rồi chuyện rừng sim và cà hoa ban trắng mà không hay biết rằng mẹ chồng tôi đang nhìn tôi hân học.

Lúc mới gặp Cẩm bà cũng niềm nở giống ngày đầu tôi về ra mắt vậy, thế nhưng vừa nghe chú út nói bạn gái mình là người dân tộc bà thay đổi thái độ ngay. Bà khó chịu với Cẩm ra mặt, còn phân đối con trai mình quen cảm ngay trước mặt cô bé. Cẩm không dám nói gì, nhưng nhìn ánh mắt tôi đoán con bé buồn và tổn thương nhiều lắm.

Bố chồng tôi thì điềm đạm hơn, ông không phân đối cũng chẳng đồng ý với việc chú út xin cưới Cẩm, ông lặng lẽ ngồi quan sát phản ứng của Cẩm.

Có điều tình yêu càng ngăn cấm thì lại càng bùng cháy, mặc kệ mẹ chồng tôi phân đối, chú út quả quyết sẽ lấy Cẩm bằng được. Lý do chú đưa ra là vì chú yêu Cẩm, và trong bụng Cẩm con đang mang giọt máu của chú.

Tôi vô tình đưa ánh mắt nhìn xuống bụng Cẩm, thật sự tôi thấy lo cho cô bé nhiều lắm. Tôi được bố mẹ chồng đồng ý mà còn phải trải qua biết bao nhiêu là chuyện, vậy thì Cẩm nếu có chấp về đây làm dâu sẽ thế nào? Nhưng với hoàn cảnh hiện tại thì cô bé cũng đâu thể có lựa chọn nào khác.

Không nhận được sự đồng ý của bố mẹ chồng tôi, Cẩm buồn bã ra về, chỉ đem theo lời hứa của chú út:

- Em cứ yên tâm mà chăm sóc cho con, mọi chuyện anh sẽ lo, anh nhất định sẽ thuyết phục bố mẹ, sau đó sẽ tới nhà em thưa chuyện sau.

- Vậy nếu bố mẹ anh vẫn nhất quyết không đồng ý thì sao?

- Thì anh vẫn sẽ lấy em, anh yêu em nên cả đời này sẽ chỉ lấy 1 mình em thôi, còn con của chúng ta nữa chứ.

- Nhưng mà...

Chú út lau nước mắt cho Cẩm mà an ủi:

- Nếu bố mẹ không đồng ý em sẽ phải chịu thiệt thòi 1 chút, chúng ta chỉ có thể đăng ký kết hôn được không em?

Cẩm vừa khóc vừa gật đầu, chú út thấy thế lại xót xa nói:

- Thôi nào, nín đi em, em khóc sẽ ảnh hưởng đến con đấy, nín đi anh đưa em ra bắt xe sau đó sẽ quay lại thuyết phục bố mẹ. Em phải tin ở anh chứ.

Hai người họ đi khuất mà tôi vẫn thấy xót xa, nếu Cẩm chưa mang thai nhất định tôi sẽ khuyên cô bé không nên cố chấp về đây làm dâu. Nhưng biết làm sao được, phận gái như 12 bến nước, trong nhờ đục chịu mà thôi.

Phía trong nhà mẹ tôi vẫn lớn tiếng chê bai người dân tộc là ngu, là nghèo, chỉ nghe qua thôi cũng biết bà coi thường người dân tộc cỡ nào.

Khi chú út trở về bà ngay lập tức hỏi:

- Chưa mấy tháng rồi.

- Thai đã được 5 tuần rồi, để con cho mẹ xem phiếu khám thai, cháu nội mẹ đáng yêu lắm.

- Khỏi cần, đã thành hình đâu mà yêu với ghét, bảo nó phá đi.

Ai cũng chết sững với câu nói của bà, nhất là chú út, chú hét lên:

- Mẹ có biết như thế là thất đức không, đây là 1 mạng người, 1 mạng người đây mẹ hiểu không.

Bà chép miệng nói:

- Ôi dào, chưa thành hình, chưa có tim thai thì sao gọi là người, ối đưa chửa 5 6 tháng vẫn đưa nhau đi phá có sao đâu. Tao nói rồi đấy, tao nhất quyết không đồng ý đâu, lấy cái con dân tộc ấy về thì giải quyết được cái gì. Trên đời thiếu gái hay sao mà đâm đầu về vùng dân tộc xa xôi hẻo lánh.

Bố chồng tôi cũng lên tiếng phản đối:

- Nếu chúng nó chưa có gì bà phản đối, ngăn cấm như thế nào tôi không ý kiến, nhưng mà bây giờ chúng nó đã có con với nhau. Dù gì cũng là cháu nội của mình, là máu mủ nhà mình thì mình phải nhận. Bà không được nói những câu như thế, người ngoài nghe thấy lại đánh giá mình ác đức.

Vợ chồng tôi cũng hết lời khuyên can bà, nhưng bà đều gạt cả đi mà nói:

- Hay ho gì cái ngữ dân tộc ấy, hay là nó bỏ bùa mầy rồi hả Hùng. Tao nói cho mà nghe nó nằm ngựa với mầy được thì nó cũng nằm ngựa với thằng khác được, như con Nhân đây này, nó...

Hự. hự hự...

Ngum nước vừa mới uống bị nấc nghẹn lại nơi cuống họng, thời gian qua tôi cứ nghĩ bà đã bỏ qua chuyện cũ, vậy mà hôm nay bà lại lôi tôi ra để bêu rếu với chú út. Sao tôi đã cố hiền mà bà chẳng để cho tôi được hiền thế này, lần này nhất định tôi phải làm cho ra lẽ mọi thứ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Hự hự hự

Tiếng ho của tôi làm cho bà bỏ dở câu nói, thế nhưng không cần phải nói hết câu tôi cũng hiểu bà đang ám chỉ điều gì. Tôi giận dữ nói:

- Mẹ, việc nào ra việc đấy, mẹ đừng lôi con vào chuyện của chú út, để rồi gia đình lại bất hoà thì không hay đâu.

Chồng tôi cũng ngay lập tức lên tiếng bênh vực tôi:

- Sao đang chuyện nọ mẹ lại xọ sang chuyện kia như thế, thời gian qua con cứ ngỡ mẹ thay đổi, hoá ra mẹ vẫn vậy. Con yêu cầu mẹ không được nhắc lại chuyện của Nhân thêm 1 lần nào nữa.

- Tao chỉ đang phân tích cho thằng Hùng hiểu loại con gái mà không biết giữ gìn trinh tiết là cái loại vất đi. Nó biết lên giường với con mình, ai dám chắc sau lưng nó không lên giường với thằng khác?

- Mẹ, một lần nữa con nhắc lại, cái màng trinh mỏng manh kia không phải thứ để đánh giá cả 1 con người. Thời gian qua con như thế nào bố mẹ chắc cũng hiểu, con chưa từng phản bội lại chồng con dù là trong suy nghĩ. Vậy nên mẹ làm ơn tôn trọng con 1 chút, còn không phải giữ gìn được trinh tiết đến đêm tân hôn là đoan trang đâu. Lãng loạn, đi tha hồ hay không nó ở cái tính chứ không phải ở cái màng trinh mẹ ạ.

Có lẽ tôi đã chạm đúng nỗi đau của bà là con gái đi ngoại tình nên bà gào lên:

- Á à, con chó này, lâu nay bà không chửi mầy nên mầy lần lượt phóng? Bà truyền đời báo danh cho mầy biết nhá, mầy thích nói gì thì nói thẳng vào mặt bà đây này, việc đéo gì mà phải sia sùi quanh. Con gái bà nó ngu dại, nó bị thằng kia lừa nên mới mang tiếng cả 1 đời như thế, mầy là em mầy không thông cảm thì thôi còn lôi ra mà chọc ngoáy à. Cái loại mất trinh như mầy thì hay ho làm mấy nhĩ?

Bà nói nghe hay nhỉ, tôi đã động chạm gì đến con gái bà đâu, là bà có tật nên tự giật mình thôi. Còn bà bảo tôi không biết thông cảm cho chị, vậy con bà thì sao, bà có từng thông cảm cho tôi hay chưa. Tôi rất muốn gào lên mà chửi thẳng vào mặt bà, nhưng nhìn sang chồng tôi lại nhẹ nhàng nói:

- Con chưa hề nhắc gì đến chị Hương, là mẹ tự vợ vào xong rồi chửi con, mẹ bảo con không biết thông cảm cho chị chứ gì, được, vậy còn mẹ, mẹ nhìn lại xem gần 2 năm qua có lúc nào mẹ thông cảm cho con chưa. Mẹ luôn lôi cái màng trinh của con ra mà day nghiền, mẹ thử hỏi cả làng cả xã xem, mà thôi không cần, mẹ chỉ cần hỏi bố thôi, xem mẹ sống với con như thế có được không?

- Hai mẹ con nhà mầy thôi đi được rồi đấy, từ nay tao cấm không ai được nhắc lại chuyện này trong nhà tao, ai mà nhắc lại thì cuốn xéo.

Dường như bà vẫn còn muốn chửi tôi nữa nhưng mà lại không dám cất lời, hơn ai hết bà hiểu nếu làm trái lời ông thì sẽ thế nào. Nhìn cái cách bà hằn học bỏ đi mà tôi cũng đôi phần hả hê.

Chồng tôi cũng quay qua nhìn tôi nói:

- Hôm nay anh mới thấy em giống với em của những ngày đầu anh quen đấy. Nhưng mà anh nghĩ em làm mẹ rồi, nên tiết chế lại 1 chút.

- Phụ nữ là thế mà anh, khi đã lấy chồng sinh con rồi họ không còn sống cho riêng bản thân mình nữa, đôi khi chỉ vì muốn gia đình được êm ấm, mà phải tự hạ cái tôi của mình xuống. Thế nhưng cái gì cũng có giới hạn của nó, khi đã quá ngưỡng chịu đựng người ta sẽ bùng nổ mạnh mẽ hơn rất nhiều. Mà sao anh bảo là vui khi em biết tự bảo vệ bản thân mình.

- Anh khuyến khích em em mạnh mẽ để bảo vệ mình, nhất là những lúc anh không có nhà. Anh cũng không có ý nói vừa rồi là em sai, anh biết là do mẹ nên em mới phản ứng như thế. Haizzz... Không biết nói sao cho em hiểu bây giờ.

- Anh không cần phải nói gì đâu, em hiểu mà, em cũng không muốn phải to tiếng với mẹ đâu. Em cũng xin lỗi nếu như những lời vừa rồi của em khiến mọi người hiểu lầm là em đang mĩa mai chuyện của chị Hương.

Chồng tôi nắm tay tôi nói:

- Thôi mình đừng nhắc lại chuyện này nữa, kệ đi, việc quan trọng bây giờ là việc cưới xin của thằng Hùng kia. Phải làm sao để thuyết phục mẹ đây.

Anh nhắc tôi mới nhớ, này giờ mãi nói mà không để ý đến chú ấy, dù cho tôi không cố tình nhưng tôi vẫn muốn xin lỗi vì đã làm ảnh hưởng đến chuyện của chú ấy. Vậy nhưng còn chưa kịp nói gì thì chú ấy đã nổ mảy dòi khỏi nhà.

Tôi ấy chú uống say, đã quỵ xuồng van xin bà chấp nhận cho cuộc hôn nhân của chú, không được bà đồng ý chú lại quay ra trách bà tàn nhẫn, độc ác. Nhưng bà vẫn viện đủ lý do nào là xa xôi, nào là hai đứa khác tuổi, rồi là năm nay không hợp tuổi để cưới. Bà còn đưa ra 1 lý do vô cùng ngớ ngẩn đó là con gái dân tộc không biết làm ăn, tính toán, không biết vun vén cho gia đình.

Chuyện của chú út khiến cho gia đình tôi luôn trong trạng thái căng thẳng suốt 1 tháng sau đó. Cuối cùng sau sức ép của bố chồng và lời đe dọa bỏ ra ngoài sống của chú út mẹ chồng tôi mới miễn cưỡng đồng ý. Điều kiện bà đưa ra đó là Cẩm phải xin về gần nhà làm, bà lấy lý do để bà tiện bề chăm sóc. Nhưng ai cũng hiểu là để bà tiện quản lý, Cẩm chưa trước nên mà cho rằng con bé hư hỏng, bà sợ con trai bà sẽ bị cảm sùng nên thế. Cũng may công ty của Cẩm cũng mới mở 1 xưởng ở gần nhà chồng tôi nên việc xin về gần nhà cũng không quá khó. Người ta cũng thông cảm cho hoàn cảnh của em nên đồng ý sau khi cưới sẽ cho em về chi nhánh đó làm. Vậy là chuyện công việc được ổn thỏa.

Sau khi xem xét cẩn thận thì 1 tuần nữa gia đình tôi sẽ lên trên đó thưa chuyện và bỏ trâu luôn, đám cưới sẽ diễn ra sau đó 4 tháng. Khi ấy Cẩm sẽ mang thai sang tháng thứ 6, không biết có thể mặc váy cô dâu được không, nếu không thì con bé chắc buồn lắm.

Ngày lên nhà Cẩm bỏ trâu tôi cố gắng năn nỉ chồng cho theo cùng, quả thật mỗi lần ngắm rừng hoa ban trắng, tôi luôn ao ước được 1 lần đặt chân lên vùng núi Tây Bắc, được hoà mình vào hương thơm của núi rừng nơi đây. Vậy là chuyện đi ngày hôm ấy gồm có bố mẹ chồng tôi, chú út, chị Hương và vợ chồng tôi. Họ hàng hai bên nội ngoại của nhà chồng tôi không có ai vì đều ở cả trong Nghệ An.

Chuyến đi vô cùng thú vị với mẹ con tôi, con người và không khí của bản Thái trắng vô cùng thân thiện. Ngoại trừ thái độ ép buộc của mẹ chồng tôi, thì mọi thứ đều suôn sẻ. Một tuần sau thì gia đình Cẩm cũng xuống nhà tôi chơi nhà, đám cưới của chú út được ấn định vào ngày 20 tháng 6 âm lịch.

---*---*---

Chóp mắt một cái đã đến ngày sinh nhật bé thỏ, vậy là mẹ con tôi đã đồng hành bên nhau tròn 1 năm rồi. Nhớ lại giây phút trong phòng sinh mà tôi vẫn còn nguyên cảm giác sợ hãi. Rồi cả quãng thời gian tôi ở cữ cũng chẳng được kiêng khem như người ta, từ viện trở về tôi đã phải tự mình lo cho con. Lúc nào chồng ở nhà thì còn có người đỡ đần, còn anh đi làm thì một mẹ một con phải tự lo cho nhau.

Từ viện trở về, vết mổ kia chưa lành hẳn miệng tôi đã phải tự tắm cho con, vì mẹ chồng tôi bảo không biết tắm cho cháu. Ngày đầu vết mổ còn đau, tôi để con bé nằm trên miếng lót chống thấm sau đó từ từ lau cho con bé. Bắt đầu từ ngày thứ 20 tôi có thể ngồi bó gối, nên cũng quyết định thả con bé vào chậu tắm cho sạch. Con bé được tắm rửa sạch sẽ nên ngủ ngon hơn hẳn, nhìn con say giấc tôi cũng chỉ biết an ủi bản thân vì con mà cố gắng.

Vậy nhưng đến bữa cơm cứ tôi cũng chẳng được ăn từ tẻ, ngày nào chồng tôi cũng đi chợ mua đủ thứ, còn cẩn thận nhờ mẹ chồng tôi nấu cho giúp cho tôi. Nhưng mâm cơm bà bung lên cho tôi chỉ vồn vện 1 ít rau cùng 1 ít thịt rang khô khốc, có khi thì lại là quả trứng, hoặc 1 2 thanh đậu luộc. Có hôm bà còn bắt tôi ăn lại đồ ăn nấu từ 3 ngày trước, tính toán với tôi từng chút thức ăn một nhưng lại luôn đòi hỏi cháu phải bụ bẫm.

Ngay cả khi bà đi làm đồng, tôi tự mình nấu ăn bà cũng không cho tôi được ăn theo ý mình. Đồ chồng tôi mua thì bà lên đem cho con gái 1 nửa, nửa còn lại thì để dành tới chồng và bố chồng nấu. Thành ra bữa trưa và bữa sáng tôi cũng chỉ ăn qua loa cho xong chứ chẳng đủ chất.

Mới đây thôi mà đã 1 năm rồi, bé thỏ đã biết đi, biết gọi mẹ, gọi bà và 1 số từ đơn giản khác. Tôi cũng không còn như trước, đã biết dùng lời lẽ để đấu tranh với mẹ chồng, cũng không còn ồm ồm công việc nhà như dạo ấy.

Hôm nay mẹ đẻ tôi cũng tôi từ sáng, bà thấy cháu thì cứ ôm ấp hít hà mãi, con bé tuy ít gặp bà ngoại nhưng trộm vía lại quắn bà ngoại hơn cả bà nội. Hai bà cháu cứ thế nói chuyện cười đùa giúp cho không khí gia đình tôi cũng vui vẻ lên vài phần.

Chiều tối khi chồng và bố chồng tôi đi làm về cũng là lúc chú út dẫn bé Cẩm về, lát sau còn có anh Nhất cùng 1 vài người hàng xóm thân thiết và 1 số bé nhỏ gần đây. Thỏ thấy có bạn chơi thì thích lắm, cứ hò hét không biết mệt.

Bữa tiệc tàn, mọi người ra về cũng là lúc tôi nhắc lại với chồng kế hoạch cho con đi trẻ để đi làm lại của tôi. Với nhiều người thì thời điểm này đi trẻ là còn quá sớm, nhưng tôi thì khác, khái niệm bao bọc con không có trong từ điển của tôi. Tôi muốn con mình đi học sớm để tiếp xúc với các bạn khác cho lanh lẹ và dạn dĩ, các cô giáo có chuyên môn chắc chắn sẽ dạy con bé tốt hơn tôi. Và quan trọng nhất vẫn là con bé đi trẻ tôi thấy yên tâm hơn gửi mẹ chồng tôi rất nhiều.

Chồng tôi cũng đồng ý với mong muốn của tôi, vậy nên hôm sau ăn cơm tối xong tôi có thưa chuyện với bố mẹ chồng về dự định của mình. Dĩ nhiên là ông bà lại không đồng ý vì lý do nó bé thể đi học thì khóc hết nước mắt à?

Mẹ chồng tôi thì bảo:

- Thế này cai sữa chưa mà đòi cho đi trẻ.

- Con chưa có ý định cai sữa cho con bé lúc này, con muốn bổ sung sữa ngoài song song với sữa mẹ đến khi nào 2 tuổi mới cai.

- Một tuổi rồi sữa còn cái chất gì đâu mà bắt nó bú, cai đi rồi mà đề thêm sữa nữa đi không đề lâu tị mảy chết.

- Vợ chồng con muốn lo cho kinh tế đầy đủ 1 chút rồi mới tính tiếp.

- Thời của tao ai mà dè ít hơn 3 đứa đều bị gọi là ăn tham, ăn hết phần con đấy. Rồi á, mày không dè luôn dè tịt mày chết, rồi lúc đấy có mỗi đứa con, nhờ lúc nó ốm đau, bệnh tật hay bị tai nạn chết thì mày ở 1 mình đến già.

Tôi đã cố dung lời lẽ nhẹ nhàng để nói chuyện mà sao bà cứ phải thêm vài câu trù ẻo con tôi. Bà không nói thì bà khó chịu hay sao, tôi giận dữ nói

- Mẹ này, không dưới 1 lần con nhắc mẹ về việc trù ẻo cháu rồi đúng không, mẹ không thương cháu, không trông cháu giúp con con không ép. Vậy nhưng mẹ không có quyền nói con gái con như thế. Mẹ nhìn kinh tế nhà con đi, bây giờ sinh theo mẹ thì bọn con ăn bằng gì? Rồi ai giúp con chăm sóc bọn nhỏ, hay mẹ giúp con nuôi 1 đứa?

- Tao làm đéo gì có tiền, con mày thì mày đi mà nuôi.

- Thế thì mẹ cũng đừng giục con đẻ, chừng nào con thấy phù hợp vợ chồng con khác tự đẻ. Hơn nữa con cũng sinh mổ, bác sĩ cũng khuyên nên đẻ 3 năm sau mới sinh, nên trước mắt con sẽ cho con bé đi học rồi đi làm phụ chồng con lo kinh tế. Con chỉ mong hàng ngày mẹ giúp con đưa đón cháu, nếu được con cảm ơn mẹ nhiều.

Vậy nhưng mẹ chồng tôi nhất quyết không đồng ý, bà bảo bà bận thời gian đấy bà còn phải chợ búa con nước. Không sao cả, lần này tôi chỉ thông báo để ông bà biết tôi tôn trọng ông bà, còn dù ông bà nói thế nào tôi vẫn sẽ làm theo quyết định của bản thân.

Ngoài tiền học phí mỗi tháng tôi gửi thêm cô giáo 1 triệu, bao gồm tiền cho ăn sáng (đồ ăn tôi đem tới) và tiền giữ thêm cuối giờ. Sau 2 tuần con bé cũng quen với lớp với bạn, tôi bắt đầu đi xin việc ở 1 số nơi. Không phải chờ đợi quá lâu tôi được nhận vào làm may ở công ty may Bảo Linh gần nhà. Công việc không quá vất vả mà lại phù hợp với chuyên ngành tôi học.

Tiền lương của tôi không quá cao, vì tôi không thể tăng ca như mọi người được, nhưng cũng đủ cho tôi chi trả tiền học cho con và tiền sinh hoạt phí hàng tháng, còn tiền lương của chồng chúng tôi quyết định bỏ riêng ra để tiết kiệm.

Nửa tháng nữa là đến ngày cưới của chú út, lần trước chú có mừng vợ chồng tôi 1 chỉ, ban đầu tôi tính mừng lại 2 chỉ vì dù sao mình cũng là anh chị. Nhưng tính đi tính lại thì toàn bộ số vàng cưới của tôi chú ấy còn đang cầm, còn không có hẹn ngày trả. Vậy nên sau đó vợ chồng tôi thống nhất mừng lại 1 chỉ mà thôi.

Chỉ có điều hôm nay mẹ chồng tôi lạ lắm, bà dễ tính hơn hẳn mọi ngày, chờ chồng tôi đi làm bà gọi tôi vào nói:

- Nhân này còn nửa tháng nữa là đến đám cưới thằng Hùng rồi, bố mẹ cũng đã cố gắng vay mượn, nhưng sợ vẫn còn thiếu, con có thể cho mẹ mượn 1 ít, chừng nào lấy tiền mừng mẹ trả được không?

- Con cũng mới đi làm hơn 1 tháng nên, mà lương thử việc thì mẹ biết là có được nhiều đâu.

- Thì có bao nhiêu cho mẹ vay bấy nhiêu, được vài ba chục thì càng tốt.

Thật ra không phải là tôi không muốn cho vay, cộng cả sợi dây hôn sinh nhật bé Thỏ vợ chồng tôi mua cho con bé, thì vợ chồng tôi mới chỉ tích cóp được hơn chục triệu. Không cho bà vay thì chắc chắn bà sẽ kiếm có mà chi trết, rồi cũng lại một mối. Mà cho bà vay thì quả thật tôi không tin tưởng bà lắm, chuyện vàng cưới lần trước tôi vẫn chưa quên. Bây giờ lại đến lần này, tại sao bà không hỏi chồng tôi mà lại hỏi tôi, thật sự tôi vô cùng khó xử.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Mẹ chồng tôi thấy tôi thần người ra thì lại giục:

- Con yên tâm đi, khi kiếm tiền mẹ chắc chắn sẽ trả lại con.

Tôi hít 1 hơi thật sâu rồi nói:

- Mẹ à, con không có ý sợ mẹ không trả, chỉ là... hiện tại tiền mặt vợ chồng con chỉ có vài triệu tiền mặt thôi. Mà vợ chồng con dự định sẽ mua ít vàng mừng chú út nữa nên e rằng là không có dư mẹ ạ.

- Không sao, không có tiền mặt thì cho mẹ vay vàng cũng được.

- Vàng cưới của tụi con chú út đã vay cả rồi, đã thấy chú ấy trả đâu mà có.

Thế là ngay lập tức bà giờ giọng với tôi:

- Dâu với trả con, tưởng thế nào, hoá ra nó tính toán với bố mẹ, với anh em nhà chồng từng đồng. Em nó còn lo đám cưới bù đầu mà nó lại có cái suy nghĩ đòi nợ em. Đúng là khác máu tanh lòng có sai bao giờ.

Rõ ràng là bà hỏi vay vàng vợ chồng tôi nên tôi chỉ có ý phân trần là không có, chứ nào có nửa lời đòi lại đâu mà bà bảo tôi tính toán. Bực mình tôi nói:

- Nếu mẹ muốn con không tính toán thì để con gọi điện cho chú Hùng đòi lại cái số vàng kia rồi cho mẹ vay, thế được không mẹ.

Nói rồi tôi chợt nhìn lên đồng hồ mới phát hiện ra sắp muộn giờ nên vội vàng bỏn bẻ Thỏ ra xe, chẳng thèm bận tâm xem bà nói gì nữa. Thời gian qua tôi đã quá hiểu tính bà rồi, làm gì có chuyện đột nhiên bà tử tế với tôi nếu không có mục đích. Vậy nên có cô giải thích cũng chỉ một người chứ chẳng thu được kết quả gì cả, tốt nhất là cứ mặc kệ bà để sống cho nhẹ nhàng.

Có điều bà lại không nghĩ như tôi, bà hẳn học kiếm có với tôi đủ thứ chuyện, hôm đó bố chồng tôi họp gia đình trước đề bàn qua xem đám cưới chú út sẽ tổ chức thế nào, làm những món gì để có phương án cụ thể ngày mai còn họp họ. Tôi vừa cho quần áo vào máy giặt vừa mãi trông cho con bé ị nên chưa lên kịp. Vậy là bà đứng ở trên nhà mà vọng xuống:

- Mày còn làm cái gì ở dưới đấy mà chưa lên, hay phải đợi tao đến tận nơi mới.

- Mẹ đợi con tí, con cho đồ vào máy và lau rửa cho bé thỏ đã rồi con lên.

- Có mỗi mấy cái quần áo thôi mà cũng lè mè, nhà mà đông người chắc mầy lần mò đến sáng mai. Dâu với chả con, chả được cái tích sự gì.

- Con vừa rửa bát xong lại quay ra giặt đồ làm gì có ai phụ đâu mà nhanh được, hay mẹ rửa cho cháu giúp con.

- Con mầy mầy đi mà lo tao không hầu.

Tôi cũng chẳng buồn dây lời với bà thêm nữa, vội vàng lau rửa cho con rồi lên trên nhà, tới nơi mọi người đã đông đủ cả. Bố chồng tôi thì đang tranh thủ xem thời sự, chú út vẫn còn dờ ván game, chồng tôi thì đang nhanh tay pha trà, vợ chồng chị Hương đang nói chuyện gì đó, còn mẹ chồng tôi thấy tôi quần ống thấp ống cao ở cửa thì quát:

- Ngồi vào đi còn đứng đấy mà nhìn à?

Chồng tôi có lẽ thấy bà quá đáng nên lên tiếng:

- Mẹ thì nữa, làm sao mà mẹ cứ phải day nghiêng có ấy bằng được mẹ với vừa lòng vậy.

Tôi mỉm cười nhìn chồng sau đó ngồi xuống bên cạnh anh, cuộc họp cũng bắt đầu. Đầu tiên là ông tham khảo xem hôm đó sẽ tổ chức bao nhiêu mâm. Chú út thấy thế thì nhanh nhẩu nói:

- Cả đời con mới cưới 1 lần bố mẹ làm sao cho tươm tất thì làm, đừng để con xấu mặt với nhà gái đấy.

Mẹ chồng tôi thấy chú út nói thế thì gắt:

- Cái thằng này, ai biết được mầy có lấy vợ khác không mà đã vội bảo cả đời cưới có 1 lần.

- Bà Nết, người ta thì mong cho con cái sống hạnh phúc, còn bà thì lại cứ thích cho chúng nó đồ vờ là làm sao hả?

- Tôi nghĩ sao thì tôi nói vậy, lấy cái con dân tộc khờ khờ ấy chắc gì đã hạnh phúc, rồi không khéo á, nó còn cấm cho mấy cái sùng ấy.

- Bà thôi ngay cái kiểu nói mà không nghĩ đi, tôi họp để bàn về việc tổ chức đám cưới cho con, không phải để bà chê bai dè bieu người khác.

Thấy ông giận bà cũng không nói gì thêm nữa, chị Hương cũng vội vàng nói để xoa dịu tình hình:

- Con tính thế này, nhà mình cũng còn mỗi thằng út nữa, nên thôi thì cố gắng làm cho nó tươm tất 1 tí. Nếu mọi người trong quê mà ra đông thì cứ dự trừ làm lấy 80 mâm bố ạ.

- Hôm đấy là thứ 2 mọi người sợ không được nghỉ, làm nhiều thế em sợ dư đấy ạ.

Tôi nói xong thì mẹ chồng tôi cũng khó chịu bảo:

- Mày thì biết cái gì, phải làm to để cho nhà gái nó thấy, nó biết thân biết phận. Hương con nói đi, theo con thì nên làm những món gì.

Chồng tôi định nói gì đó nhưng thấy chị Hương nói trước nên là thôi:

- Ở quê mình đám cưới thì hay thịt lợn thịt bò nên là cũng không có gì khác nhau, hôm trước con đi ăn đám cưới đồng nghiệp có món lườn ngỗng hun khói ngon lắm mẹ. Ăn lạ miệng mà tính ra cũng không đắt hơn thịt bò là bao.

Bố chồng tôi thấy chị Hương gợi ý thì lấy bút ghi lại sau đó hỏi tôi:

- Nhân thấy món đấy thế nào con?

Thật ra tôi cũng không định ý kiến, vì tôi biết tôi nói gì cũng bị mẹ chồng sủa sói, nhưng ông đã lên tiếng hỏi thì tôi đành phải trả lời:

- Món đó tuy ngon nhưng mà hơi lạ, con sợ ai không hợp sẽ không ăn được hay...

- Mày thì biết cái gì mà chê, mầy ăn món đó bao giờ chưa, đừng bảo với tao mẹ mầy bán thóc đi mua cho mầy ăn nhé.

Chồng tôi khó chịu nói:

- Mẹ vừa phải thôi, bố hỏi thì cô ấy nêu lên ý kiến của mình chứ làm sao, mẹ làm như thể nhà mình cao quý danh vọng còn nhà cô ấy nghèo hèn lắm không bằng. Chắc gì kinh tế nhà mình đã so được với nhà cô ấy mà mẹ suốt ngày dè bieu.

Tôi cũng nói luôn:

- Con thì chả bao giờ dám vỗ ngực khoe nhà mình giàu, con cũng không tự kiêu về bản thân mình, nhưng con dám khẳng định mẹ con luôn dành những thứ tốt đẹp nhất cho con mà chưa 1 lần đòi hỏi phải đền đáp. Nếu là thứ con thích bán thóc chứ thậm chí bán nhà mẹ con cũng sẽ vì con mà làm, nói gì đến ba cái món lườn ngỗng kia.

Bố chồng tôi thấy thế thì đập bàn quát:

- Có thôi đi không, họp bàn hay là thích cãi nhau?

Bà thấy thế thì quay qua tôi mà lườm nguýt, tôi cũng nhìn thẳng vào mắt mà xem bà muốn gì. Có lẽ bà hiểu không thể dùng ánh mắt để đe dọa tôi nên cũng nhìn ra chỗ khác. Còn tôi ngồi thêm 1 lát rồi viện cớ cho bé Thỏ đi ngủ mà rời đi, cả đêm ấy tôi cứ cầu mong sao cho vợ chồng tôi sớm tìm được nhà thuê để dời khỏi cái nơi địa ngục trần gian này.

- ----*-----*-----

Cuối cùng thì đám cưới chú út cũng tới, tiếng cười nói, tiếng nhạc giúp tôi quên hết mọi bức dọc với mẹ chồng. Nhìn Cẩm cười tôi lại lo nếu tôi đi khỏi đây thì con bé sẽ lại thay tôi chịu sự hạnh hạ của mẹ chồng. Nhìn con bé hiền lành thế kia, liệu có biết cách mà tự bảo vệ mình hay không, còn chú út, không biết có bảo vệ Cẩm giống như cái cách mà chồng tôi vẫn bảo vệ tôi hay không?

Bất giác tôi lại cảm thấy thương Cẩm như thương 1 người em gái, bởi vậy cái suy nghĩ phải ở lại đây để còn giúp đỡ con bé những ngày tháng bầu bì rồi sinh đẻ mệt nhọc cứ hiện hữu trong đầu tôi.

Suy nghĩ sai lầm nhất của tôi đó là nghĩ rằng người đàn ông nào trong gia đình chồng cũng là người đàn ông của gia đình. Họ sẽ yêu thương vợ con, hết lòng bảo vệ vợ con mình. Nhưng tôi đã lầm, chồng tôi giống bố nên mới yêu thương tôi nhiều như vậy, còn chú út lại giống hệt mẹ. Ích kỷ, vô tâm, coi trọng đồng tiền hơn tình người chứ đâu có cả.

Cuộc hôn nhân của Cẩm không có quãng thời gian đầu hạnh phúc như tôi, sau cưới Cẩm chuyển về gần nhà làm việc, chú út cũng nghỉ việc để về quê xin việc cho gần vợ gần con. Nhưng chú lại không chịu đi xin việc mà cứ ở nhà chơi bời, chú bảo chú làm cả năm cả tháng rồi phải cho chú nghỉ ngơi. Chẳng ai biết chú muốn nghỉ đến bao giờ chỉ biết là chẳng còn bao lâu nữa Cẩm sẽ sinh mà còn chưa chuẩn bị được gì.

Vàng và tiền mừng cưới của Cẩm không bị mẹ chồng tôi giữ hộ, nhưng lại bị chú út bán sạch để nướng vào trò đồ đen. Điều đáng nói ở đây là khi cả nhà trách mắng chú để mong chú nhận ra lỗi sai của bản thân thì mẹ chồng tôi lại nhất mực bênh con. Không chỉ có thế bà còn luôn miệng trách Cẩm không biết bảo ban chồng, bà bảo:

- Bây giờ mày là vợ nó rồi mày phải có trách nhiệm nhắc nhở bảo ban nó, nó ngoan hay hư là do mày hết.

- Con bầu bí mệt mỏi anh ấy chẳng quan hỏi han 1 câu, ban ngày thì cắm mặt vào điện thoại, đêm đến thì đi chơi bài bạc thì mẹ bảo con làm sao?

- Tại mày không biết đường mà khuyên nhủ nó chứ sao, tối nó đi chơi mày cũng đi theo rồi ngồi bên cạnh đến bao giờ nó về thì về thử xem nó còn chơi được nữa không. Đàng này mày lại cứ bỏ mặc nó muốn đi đâu thì đi, làm gì thì làm, sáng dậy còn không nấu cho chồng được bữa ăn sáng nó chán nó chả đi chơi.

- Anh ấy lớn rồi sắp 30 tuổi đến nơi, sắp làm bố rồi anh ấy phải tự ý thức được chứ.

Mẹ chồng tôi thấy thế thì lại gào lên:

- Nó á, 100 tuổi mày vẫn phải đi theo mà bảo ban nó biết chưa, động nói là cãi không hiểu sao ngày trước nó lại đòi cưới mày làm gì không biết nữa.

Tôi thấy bà vô lý quá nên lên tiếng:

- Bố mẹ đẻ ra chú ấy còn chả nói được thì trách sao được Cẩm, em nó lại đang bầu bị những tháng cuối mệt mỏi. Đàng ra chú út mới là người phải quan tâm hỏi han đến vợ, đàng này chú ấy lấy được vợ đẹp rồi thì ỉ y, bỏ bê. Chú ấy không đi làm, đáng ra phải là người nấu đồ ăn cho vợ, đàng này mẹ lại bắt người đi làm phục vụ người nằm chơi. Mà có chơi không đâu, còn lấy tiền của vợ của con đi chơi nữa chứ.

- Nói như mày thì tao lấy vợ cho nó làm đéo gì, thà tao để nó ở vậy tao nuôi tao dậy còn hơn.

Tôi cười khẩy đáp lại:

- Con nghĩ có khi thế Cẩm lại đỡ khổ đấy, lấy vợ về mà chỉ lo ăn chơi làm khổ con cái nhà người ta thì tốt nhất không nên lấy làm gì.

- Con chó này, việc của mày à mà mày xen vào, tao đang dạy con đâu tao ảnh hưởng đéo gì đến mày.

- Con không biết con là con gì, chỉ biết đang ăn cùng mâm ở cùng nhà với mẹ thôi.

Tôi biết bà đang tức lắm, nhưng lời lẽ của tôi không có câu nào vượt quá phận làm dâu nên bà cũng không có cơ mà bắt bẻ hay đổ cho tôi cái lỗi láo hốn với bố mẹ chồng. Tôi hiểu bà là người thích ăn vạ, tôi mà lờ lững chắc chắn bà sẽ diện cho mẹ tôi mà mắng vồn. Vậy nên tôi chọn cách dùng những lời lẽ nhẹ nhàng mà sâu cay đáp lại, chứ không chọn cách cãi nhau tục tĩu tay đôi với bà. Bản thân tôi cũng vô cùng ghét ai hay chửi thề, nó không chỉ khiến người nghe khó chịu mà con trực tiếp thể hiện cái văn hoá của người nói đến đâu.

Chỉ thương Cẩm, ngoài khóc ra con bé chẳng biết làm gì khác, nếu tôi rơi vào hoàn cảnh của con bé chắc tôi cũng đau khổ lắm. Chồng thì chơi bời, mẹ chồng lại không thương không hiểu mà suốt ngày day nghiêm.

Chồng tôi thì hiểu và luôn bênh vực tôi nên bà biết có kể tội cũng vô ích, chỉ thương Cẩm bà đặt cho đủ điều xấu, bà khốc lốc với con trai út:

- Con ơi, mẹ bảo mày bao nhiêu lần rồi, tu chí mà làm ăn, rồi còn lo cho vợ cho con. Mày không nghe cứ ham chơi để giờ vợ mày nó trách tao không biết dạy mày.

- Vợ con nó nói gì với mẹ?

- Thì nó bảo tại tao không biết dạy mày nên mày mới ăn trộm tiền vàng của nó đi chơi, rồi còn bảo là không dạy được con mà để cho con đi lấy vợ làm khổ lây sang nó. Mày đã thấy nhục chưa con, đi làm không đi ở nhà mà bám váy vợ, giờ nó khinh cho, nhục ơi là nhục.

Chẳng cần hỏi xem đúng sai phải trái thế nào ngay lập tức chú gọi vợ ra trách mắng, chú cho rằng phận dâu con mà cãi lại lời bố mẹ là hỗn hào. Dù cho bố mẹ chồng có nói sai cũng không được cãi nhau tay đôi. Cẩm nói lại vài lời thì chú dờ thói vũ phu ra, khi ấy tôi và chồng đang mãi cho bé Thò ăn ở dưới bếp nên không biết. Cũng may có bố chồng tôi lên tiếng bênh vực cẩm, nếu không e rằng con bé sẽ bị chồng đánh thật chứ không phải là đe dọa không đâu.

Thấy to tiếng tôi chạy lên thì chú út hùng hổ bỏ đi, chỉ có mẹ chồng tôi đang chỉ vào khuôn mặt đầy nước mắt của con dâu út mà mắng:

- Mày thấy chưa, vì mày nên nó chán nó mới bỏ đi chơi đấy, không mau mau đi tìm nó về để cho nó còn ăn cơm, đứng đấy mà khóc. Khổ thân thằng bé đến bữa cơm cũng chưa kịp ăn, vì con vợ mà phải nhịn đói ra ngoài.

- Bà có im cái mồm đi không, tại sao càng ngày bà càng không thể chấp nhận được thế hả? Con nó có sai cái gì thì bảo ban nó, nó đang bầu bị như thế kia mà bà còn thêm dầu vào lửa cho vợ chồng nó cãi nhau. Hôm nay tôi mà không có nhà thì không biết mọi chuyện còn đi đến đâu, nếu mà tôi với bà còn trẻ chắc tôi cũng phải ly dị chứ không sống nổi với cái tính ngang ngược của bà mất thôi.

Nói rồi bố chồng tôi lại dắt xe đi, thấy ông đi qua chồng tôi có giữ ông lại thì ông bảo:

- Tao đi tìm thằng Hùng về, không thì nó đem nốt cái nhà của tao đi mà đặt vào sỏi bạc mắt thôi. Biết khổ thế này ngày xưa tao bóp mũi cho nó chết đi cho xong.

Ông đi khỏi căn nhà chỉ còn lại tiếng khóc nức nở của Cẩm, tôi chứng kiến nhiều lần vợ chồng Cẩm cãi nhau vì cái tật chơi bời của chú út rồi. Nhưng mà đến mức suýt đánh vợ thì đây là lần đầu, có lẽ con bé đang sốc lắm, làm sao mà không sốc cho được khi người nó gọi là mẹ chồng lại có tình kịch bác cho chồng nó đánh chửi nó cơ chứ.

Tôi chẳng biết phải khuyên cẩm như thế nào, khuyên đừng buồn u, đây có lẽ là lời khuyên điên rồ nhất trong lúc này, còn khuyên Cẩm cố chịu hay khuyên bố chồng thì cũng không được. Vì đây là chuyện của vợ chồng em, người ngoài như tôi không nên xen vào.

Chỉ biết lặng lẽ lau nước mắt và ôm Cẩm vào lòng, ngoài kia trời cũng đang dần tối đen vì màn đêm buông xuống. Liệu rằng cuộc đời Cẩm sẽ đen tối như màn đêm không trăng kia, hay là có một vài ánh sao lấp lánh tới soi sáng cho em?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Cầm khóc 1 lúc thấm mệt thì nhìn tôi nói:

- Chị ơi có phải em đã làm sai gì không hả chị?

- Không đâu em gái, em chẳng làm sai gì cả, nín đi đừng khóc nữa, em mà cứ khóc nhiều như thế sẽ ảnh hưởng đến em bé trong bụng đấy biết chưa?

- Em đã cố gắng rất nhiều vì em biết ngay từ đầu mẹ đã không ưa em, nhưng em có làm gì sai, hay bà nghĩ là do em súi chồng chơi bời?

- Ngó này, làm gì có ai đi súi chồng mình đem tiền đi biếu thiên hạ, thôi nín đi rồi chị bảo anh Hưng nói cho, đừng quá bận tâm về những câu nói của mẹ. Em nên học cách bỏ đi mà sống biết chưa?

Cầm không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ lau nước mắt rồi khó nhọc đứng lên. Chờ mãi mới thấy bố chồng tôi nồng nặc mùi rượu đi về còn chú út thì đi cả đêm ấy không về.

Một tháng sau công ty tôi có đợt khám sức khỏe định kỳ cho công nhân, tôi khá bất ngờ khi biết mình mang thai được 4 tuần. Vợ chồng tôi dự định sẽ tập trung vào lo kinh tế khi nào bé Thỏ lên 5 mới tiếp tục sinh, không ngờ con yêu lại tới sớm hơn dự định.

Lo lắng nói với chồng, thì anh mỉm cười hạnh phúc, nói:

- Thôi em ạ, con cái là lộc trời cho, suy nghĩ làm gì nhiều, vợ chồng mình có rau ăn rau có cháo ăn cháo lo gì.

- Vợ chồng mình thì sao chẳng được, quan trọng là các con đây này, em không muốn nó bị thua thiệt với bạn bè, rồi nhìn bạn bè có cái này cái kia mình không có mà tủi thân.

- Anh hứa với vợ từ nay anh sẽ cố gắng làm gấp đôi gấp 3, hứa sẽ lo cho 3 mẹ con tốt nhất có thể được chưa nào.

Tôi cũng chỉ biết thờ dài nhìn chồng, con yêu đến cũng đã đến rồi, làm gì còn lựa chọn nào khác đâu. Nhớ lại hôm trước mẹ chồng tôi dục tôi đẻ kẹo tì mà chột nghĩ nếu bà biết tôi mang thai thì sẽ thế nào. Cuối cùng tất cả những tưởng tượng của tôi về biểu cảm của mẹ chồng đều không giống. Khi tôi thông báo có bé thứ hai bà lạnh lùng nói:

- Vừa mới đi làm chưa đầy 4 tháng đã chưa với chả đẻ, rồi bốc cứt mà ăn cả lũ với nhau.

- Mẹ không còn câu nào từ tế hơn à?

- Tao chỉ có thể thôi, tao nói trước tao chẳng trông con cho đứa nào đâu đấy.

Tôi khó chịu nhìn bà nói:

- Con cũng chả dám nhờ mẹ trông đâu nên mẹ không phải lo.

Tôi còn định nói nhiều hơn nữa nhưng Cầm kéo tay tôi nên thôi, mà bà nói tôi với nhớ quy định của công ty là phải làm 6 tháng mới đóng bảo hiểm, mà tôi bây giờ mới đang tháng thứ 4, mong sao người ta thông cảm cho tôi đóng trễ lúc sinh nữa cũng có 1 khoản mà tiết kiệm.

Chứ như lần trước sinh đẻ chẳng có đồng nào trong tay thì tôi cực lắm, tôi nhớ như in lần ấy mẹ chồng tôi bán con bò đang chữa và đàn lợn đi cũng được ngót năm chục triệu. Bà gọi hai đứa cháu ngoại con chị Hương sang cho mỗi đứa vài trăm để mua quần áo, mà mẹ con tôi ở trong phòng bà không hề đá động đến.

Chồng tôi thì cứ bảo:" của biểu là của lo, của cho là của nợ cần gì", tôi thì tôi cũng chả quan trọng, vì mấy trăm tiêu vào cái là hết. Cái tôi muốn nói ở đây là nhà có 3 đứa cháu mà bà lại chỉ cho 2 đứa cháu ngoại còn con tôi thì bỏ lại. Nếu như mẹ con tôi không có nhà, hoặc bà mang ra nhà chị Hương cho chúng nó thì tôi cũng đỡ suy nghĩ. Đằng này bà lại làm như thế, khiến tôi có cảm giác bà không coi con gái tôi là cháu.

Bà ghét tôi, tôi hiểu, nhưng con gái tôi nó giống bố như khuôn đúc, nó có tội tình gì đâu mà bà lại hắt hủi nó như vậy? Bà có từng nghĩ sau này nó lớn lên nó biết nó sẽ nhìn bà nội bằng ánh mắt thế nào không?

Thế rồi vào 1 ngày của mùa thu cuối tháng 8, Cầm trở dạ sinh con sớm hơn dự kiến, người đầu tiên con bé gọi là tôi. Người ta vẫn nói bà bầu phải kiêng không đi thăm bà đẻ vì sợ em bé trong bụng sẽ ra sớm, nhưng nếu tôi không đi thì làm gì có ai bên cạnh Cầm lúc con bé vượt cạn. Mẹ chồng tôi thì lấy lý do đau chân không đi được, mà cho dù bà có đi cùng thì cũng chỉ ở ngoài trông đồ chứ chẳng chăm sóc đâu. Bố mẹ đẻ cầm thì ở xa, có đi ngay bây giờ thì cũng phải ngày mai mới tới nơi, còn người mà Cầm vẫn gọi là chồng thì giờ này đang ở đâu chẳng ai biết.

Không suy nghĩ nhiều tôi vội vàng xin nghỉ, không quên gọi điện dặn chồng đón con rồi về đưa cầm đi viện. Tối nhà đã thấy con bé nhăn nhó xước lân ở cổng đợi, nhìn bộ dạng của con bé trong lòng tôi lại dâng lên nỗi thương cảm thật sự. Tôi dựng xe xuống rồi vừa mở cổng vừa nói:

- Có đau lắm không em, chờ chị cắt xe sau đó taxi tới thì đi nha, trên đường về chị đã gọi nên chắc cũng sắp tới rồi.

Cầm vàng dạ gật đầu, xe tới, tôi vội vàng đỡ cầm lên xe, mẹ chồng ở trong nhà gọi với ra:

- Nhớ cài cổng cẩn thận rồi hẵng đi đấy.

Tôi thật sự không còn lời nào để diễn tả về con người bà nữa, con dâu đẻ không lo lại lo đóng cổng. Không biết rồi sau này bà ốm thì lý do gì để đòi hỏi chị em tôi phải có trách nhiệm chăm sóc đây?

Cũng may Cầm đẻ sinh nên vào viện lúc 10h sáng thì 3h chiều đã sinh xong, sinh thường nên thằng bé được ghép với mẹ luôn. Sinh sớm 20 ngày nên cũng chỉ bằng cân nặng của bé Thỏ ngày trước, một mình với chiếc bụng bầu gần 3 tháng tôi phải chạy ngược chạy xuôi lo thủ tục.

Con bé thậm chí còn chưa biết cách bế con và còn xấu hổ không chịu cho con tì, tôi phải nói nhiều lắm mới giương gao vạch áo lên, nhưng sữa chưa về nên Bi (con trai Cẩm) không chịu tì. Vậy là tôi lại đành cho thằng bé uống sữa ngoài, ru thằng bé ngủ xong thấy Cẩm đang nhìn ra cửa khóc, tôi biết con bé đang ngóng trông điều gì.

Tôi gọi điện về nhà thì chồng tôi nói cũng đang chờ chú út về để cùng vào viện mà chưa thấy đâu. Ít nhất lúc tôi vượt cạn đau đớn còn có mẹ, anh nhất và chồng tôi ở bên, còn Cẩm chẳng có ai ngoài 1 người không cùng máu mủ là tôi đây.

May là con bé sinh thường nên vẫn có thể tự vận động được, có điều không dư giả về kinh tế nên Cẩm nằm phòng thường, mỗi lần đi về sinh phải đi xuống tận cuối hành lang.

Sáng hôm ấy nhân lúc chị Hương vào thăm, tôi tranh thủ diu cẩm ra ngoài để thay băng và vệ sinh cơ thể. Cẩm buồn lắm vì đến giờ này vẫn chẳng thấy chồng mình đâu, nhìn bên giường bên người ta sinh nở có người thân, có chồng ở bên mà tôi xót xa thay.

Tối gần hàng ghế chờ chúng tôi thấy chú út đang ngồi ngóng ai đó, Cẩm thấy chồng thì mừng rỡ đi tới. Có lẽ Cẩm cũng giống tôi, nghĩ rằng chú út không biết phòng nên ngồi đó. Tiếng gọi anh ơi còn chưa kịp cất lên thì ở bên trong phòng khám 1 người phụ nữ bước ra chìa cho chú xem tờ giấy khám thai. Hai người hạnh phúc nhìn nhau cười mà không hề biết ở ngay phía sau có 1 người đang đau khổ.

Nhìn thấy cảnh tượng ấy Cẩm đau đớn đến ngất lịm đi, máu từ dưới chân Cẩm tràn ra cả sàn nhà. Tôi hoảng hốt gọi bác sĩ vì biết Cẩm đang băng huyết, chú út có lẽ bất ngờ khi thấy tiếng hét của tôi nên quay ra nhìn. Nhưng giờ phút này tôi chỉ bận tâm đến an nguy của Cẩm mà thôi, còn thằng bé nữa, nó còn chưa kịp bén hơi mẹ cơ mà.

Lo lắng sợ hãi, vừa ôm thằng bé vừa cầu nguyện ở phía ngoài phòng cấp cứu, đèn cấp cứu vẫn sáng, cửa phòng cấp cứu còn chưa mở ra thì tôi nhận được điện thoại của bố mẹ Cẩm. Biết phải nói sao về tình trạng hiện tại của Cẩm đây, tôi run run bắt máy sau đó nhờ chú út ra phía ngoài đón họ. Có lẽ chú sợ phải đối mặt với họ, nên chần chừ mãi với đi.

Bố mẹ Cẩm nghe chị Hương nói qua về tình hình thì cũng như đang ngồi trên đồng lửa, hét khóc rồi lại nắm tay con rẽ trần an. Nếu họ mà biết đó chính là người đẩy con gái họ đến bên bờ vực thẳm của sinh tử có lẽ sẽ không ngăn ngại mà xé chú ấy ra làm trăm mảnh mất.

Thời gian nặng nề trôi qua, cuối cùng thì cửa phòng cấp cứu đã mở, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm khi bác sĩ thông báo ca cấp cứu đã thành công. Cẩm đã qua cơn nguy hiểm.

Vậy là ông trời thương xót nên không cướp đi tính mạng của con bé.

Tối chiều thì Cẩm cũng tỉnh lại, lúc này chồng tôi đã giúp cẩm đăng ký 1 phòng dịch vụ 4 giường, bố chồng và mẹ chồng tôi nghe tin cũng đang có mặt ở đây. Tôi cứ ngỡ tỉnh lại con bé sẽ gào khóc, hoặc là chửi mắng chồng. Nhưng không, con bé chỉ lạnh lùng nhìn quanh 1 lượt rồi ôm con trai vào lòng. Nhìn Cẩm cả ngày không nói tôi rất sợ con bé sẽ rơi vào trầm cảm sau sinh, nhưng có hỏi gì nó cũng chỉ cười mà không nói.

Do tiêm truyền quá nhiều kháng sinh và thuốc nên Cẩm bị mất sữa, thằng Bi nuôi hoàn toàn bằng sữa ngoài. Bố Cẩm về nhà để lo công việc còn bà Lài (mẹ Cẩm) thì ở lại lo cho con gái.

Ngày cẩm ra viện bố chồng tôi có làm mâm cơm vừa là để thấp hương gia tiên, vừa là để chào đón mẹ con Cẩm. Mặc kệ mẹ chồng tôi bên cạnh đang trách về việc Cẩm bị mất sữa, để cu Bi phải uống sữa ngoài tốn kém, Cẩm vẫn chẳng nói lại nửa lời.

Con bé cẩn thận chờ bố chồng tôi thấp hương báo cáo với các cụ, xin các cụ chờ che che chờ cho thằng Bi xong mới nói:

- Con về đây trước là để con trai con thấp hương các cụ, sau là để thưa với mọi người mẹ con con sẽ về nhà ngoại sống?

Bà Lài vội nói:

- Con, con đã xin phép bố mẹ chồng chưa?

Sau đó bà quay sang mẹ chồng tôi nói:

- Xin lỗi ông bà thông gia, cháu nó còn nhỏ nên nói năng chưa suy nghĩ.

- Mẹ không cần phải xin lỗi, mấy ngày qua ở viện con đã nghĩ kỹ rồi, cuộc đời của con con phải tự quyết định. Nếu con cứ mãi nhu nhược thì chỉ khiến cho người ta khinh thường, trà đạp mà thôi. Con nhẫn nhịn chịu đựng đủ rồi.

Mẹ chồng tôi tức tối nói:

- Mày nói như thế nhà tao hành hạ mày lắm không bằng ấy.

Cẩm nhìn thẳng vào mắt mẹ chồng tôi và đáp:

- Những ngày qua mẹ đối xử với con như thế nào trong lòng mẹ rõ nhất, nhưng thái độ của mẹ không làm con thất vọng bằng việc người con gọi bằng chồng lại không tin tưởng con. Anh ta không chỉ hết lần này đến lần khác đem tiền đi chơi bời, mà còn ngang nhiên ngoại tình, ngay trong lúc con sinh thì hân, chính hắn lại dẫn bồ đi khám thai.

Chú út thấy Cẩm có vẻ bất bình tình thì vội vàng nắm tay Cẩm mà nói:

- Em có gì từ từ nói được không em? Anh biết anh sai rồi, anh xin lỗi em, mấy ngày qua anh cũng hối hận nhiều lắm, anh hứa sẽ thay đổi mà.

- Muốn rồi anh Hùng à, người như anh chỉ nên sống trong váy mẹ cả đời, đừng bao giờ đi ra ngoài đường để làm khổ người khác anh hiểu chưa? Anh vô tâm tôi bỏ qua, anh chơi bời tôi cũng nhẫn nhịn, chỉ vì mong con tôi sinh ra sẽ có đầy đủ tình thương của bố mẹ. Nhưng mà anh nhìn đi, ngày con tôi trào đời anh đang ở đâu, anh có nghĩ gì đến mẹ con tôi không, nếu tôi không bắt gặp anh ở trong bệnh viện chắc giờ phút này anh cũng không biết con anh đã ra đời rồi đâu nhỉ? Còn nữa...

Cẩm chưa kịp nói hết câu thì mẹ chồng tôi chỉ thẳng tay vào mặt mà chửi:

- Con ranh kia, nhà tao cưới cho là may lắm rồi còn ở đây mà lên giọng à. Mày nhìn lại mày đi, mày có thể nào thì chồng mày nó mới ngoại tình, chứ chẳng thẳng đàn ông nào mới cưới vài tháng đã đi ngoại tình nếu vợ nó tốt đẹp cả. Không biết đường sửa đổi để mà kéo nó về còn trách móc ai. Tao đã bảo mày bao nhiêu lần là phải chú ý đến chồng, bảo ban chồng, chăm sóc chồng thì mày dẻo nghe. Bây giờ sáng mắt ra chưa, ngu thì ngu 1 mình thôi lại còn làm khổ lấy cho chồng cho con nữa.

CHOANG, tiếng chiếc cốc bị bố chồng tôi ném xuống sàn vỡ tan, ông tức giận quát lớn:

- Các người có còn nhìn thấy tôi không, có coi tôi là chủ cái nhà này hay không hả? Còn bà Nết, tôi bảo với bà bao nhiêu lần rồi, con mình sai mình phải dạy lại, tại sao bà lại cứ đổ hết lỗi lầm lên đầu vợ nó?

- Ngày xưa tôi nghĩ nó sẽ làm thằng Hùng thay đổi nên với cho cưới, chứ biết nó ngu dốt như thế tôi đã không thêm rước rồi.

- Bà thông gia à, em là người dân tộc, ít học, nhưng em cũng phân biệt được đâu là đúng đâu là sai. Dâu thì cũng như con thôi, mình có thương nó thì nó mới thương lại mình. Em không nghĩ người dưới xuôi như bà mà vẫn còn nghĩ ngẩn thế đâu.

Mẹ chồng tôi nghe xong thì há hốc mồm không nói nên lời, còn Cầm thì lạnh lùng nói:

- Mẹ giúp con thu dọn đồ đạc, chúng ta đi luôn bây giờ.

Mọi thứ diễn ra quá nhanh, vợ chồng tôi và cả vợ chồng chị Hương còn chưa kịp nói gì thì cảm đã đi. Con bé chỉ để lại cho tôi 1 chiếc ôm và 1 lời cảm ơn trong nước mắt rồi vội vã rời đi. Vậy là cuộc hôn nhân vừa mới bắt đầu đã vội vàng kết thúc, người mà mới mấy tháng trước đã bắt chấp sự phản đối của mọi người, mà đòi lấy em bằng được. Người đeo cho em chiếc nhẫn cùng lời hứa sẽ yêu thương bảo vệ em trọn đời đã không giữ lời.

Trước đây tôi cứ nghĩ hôn nhân hạnh phúc dài lâu hay không là do vợ chồng có biết yêu thương nhau, sống vì nhau hay không. Bây giờ tôi mới nhận ra hoá ra hạnh phúc của đôi vợ chồng trẻ còn bị cách sống của mẹ chồng ảnh hưởng rất nhiều. Và ly hôn vì mẹ chồng cay độc là hoàn toàn có thể xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Cầm đi rồi, chú út cũng đi luôn không thấy về, bố chồng tôi thì giận mẹ chồng nên ngày nào cũng uống rượu say. Ông còn cương quyết vào phòng chú út ngủ chứ không ngủ chung giường với mẹ chồng tôi như trước nữa. Mặc kệ bà khóc lóc, rồi già vờ ốm ông cũng không nừa lời hứa han.

Vợ chồng tôi cũng bị không khí của gia đình ảnh hưởng ít nhiều, nhất là bé Thỏ, con bé không còn cười nhiều như trước. Có đôi khi nó chỉ tay lên bức hình cưới của vợ chồng chú út mà bập bẹ nói: Cầm, Cầm. Tôi hiểu con bé đang nhớ Cầm, bản thân tôi cũng thế, mong rằng mẹ con em từ nay sẽ sống 1 cuộc sống an yên cả đời.

Một tuần sau khi Cầm đi thì mẹ chồng tôi bị ngã, chẳng hiểu bà đi đứng kiểu gì mà ngã đập mặt vào chuồng gà. Vì chỉ là vấp ngã nên người bà không sao, chỉ có miệng bà bị hàng gạch cửa vào khâu mất 4 mũi, cùng 1 nửa gương mặt tím bầm. Nhìn bà đau đớn đến không ăn nổi cái gì, mà chỉ ngồi rên rĩ, tôi chợt nghĩ có khi nào thường ngày bà chuyên nói những lời cay độc nên hôm nay mới bị ngã vỡ mồm hay không?

Dù cho trong lòng tôi há hê lắm, vì mồm bà đau đồng nghĩa với việc bà sẽ không thể day nghiêng được người khác nữa. Vậy nhưng tôi vẫn cẩn thận mua cho bà hộp sữa Ensure rồi pha cho bà uống, vì sợ bà không ăn được mà chỉ uống sữa tươi thì sẽ ốm. Bà mà ốm thì tôi còn khổ hơn, thôi thì bồi bổ cho bà vừa được tiếng thơm với chồng vừa tránh khổ về sau. Có 1 tuần không ăn mà bà gầy đi trông thấy, khuôn mặt tóp lại càng làm lộ ra đôi môi sưng húp nhìn y như mỏ vịt.

Bố chồng tôi tuy vẫn còn giận nhưng thấy bà đau đớn như thế thì cũng bỏ qua và về ngủ cùng giường như trước. Ông cũng không còn uống rượu mỗi tối nữa mà dành thời gian nói chuyện với bà, khi thì là mong muốn thấy các con ấm êm hạnh phúc của ông. Lúc thì ông tỉ tê phân tích cho bà những đúng sai trong cuộc sống. Chẳng biết bà có hiểu ra không, vì ông còn chưa nói hết thì quay ra bà đã ngủ tự bao giờ.

Suốt 1 tuần bà bị đau ngày nào chú út cũng dẫn cô gái hôm tôi gặp ở bệnh viện về nhà. Cô ta mua cho mẹ chồng tôi đủ thứ, nào quà bánh, sữa, hoa quả, rồi quần áo thuốc bổ đủ cả. Còn cẩn thận biếu mẹ chồng tôi mấy triệu để mua đồ tâm bồi, mẹ chồng tôi nhận được quà thì thích lắm, quý cô ta ra mặt. Dường như mẹ con họ quên hết sự tồn tại của Cầm nên mới thoải mái mà cười đùa với cô ta như thế.

Như thường lệ chủ nhật tôi được nghỉ, đang lúi húi trồng đám rau để có rau ăn thì cô ta tiến tới bắt chuyện. Cô ta tự giới thiệu mình tên là Hoài, năm nay 26 tuổi, vậy là cô ta hơn chú út 2 tuổi. Nhìn vẻ bề ngoài tôi cũng đoán được cô ta là con nhà giàu, nhưng lại không nghĩ cô ta chính là con gái của công ty Thương Phát nơi trước đây Cầm làm việc.

Tôi có tò mò vì sao chú út lại quen được cô ta thì được biết, do 1 lần chú ấy thua bài, đến công công ty tìm vợ để hỏi tiền thì vô tình đâm vào xe của Hoài, sau đó hai người quen nhau. Hoài còn nói ban đầu cô ấy không biết chú út có vợ nên mới nhận lời yêu, mãi đến ngày gặp tôi và Cầm ở bệnh viện thì mới biết.

Hoài vừa nói vừa khóc rằng, đến khi biết chú út có vợ thì cũng quá muộn, trọng bụng cũng đã mang giọt máu của chú. Hoài hận chú út nhưng lại thương con, nếu được thì Hoài mong con của mình sinh ra sẽ có đầy đủ cả cha mẹ ở bên.

Hoài khóc lóc đau khổ làm tôi cũng thấy mũi lòng, tôi thật lòng thương Cầm, coi Cầm như em gái, nhưng còn Hoài cũng đâu có lỗi gì. Tất cả đều do chú út mà ra, chú ấy tham phú phụ bần nên làm khổ 2 người con gái yêu mình. Bản tính chú ấy đã như thế thì nếu không phải Hoài thì cũng là 1 cô gái nào khác mà thôi.

Mẹ chồng tôi khi biết Hoài là con gái của công ty Thương Phát, và nghe Hoài nói sẽ nhờ bố sắp xếp công việc cho chú Hùng thì mừng lắm. Bà gọi chú út vào phòng mà bảo:

- Nay mẹ thấy cái Hoài là người tốt lại sống biết điều không giống cái con cầm, mày xem thế nào mà cho mẹ con nó 1 danh phận đi.

- Nhưng con với Cầm còn chưa chính thức ly hôn.

- Ly hôn hay không cũng chỉ là thủ tục, quan trọng là cang đề lâu bụng nó cang to, lúc ấy thì lại khó ăn nói với nhà nó. Cố mà giữ lấy nó, nó là con 1 thì kiểu gì cái công ty của bố nó trước sau gì cũng về tay mày thôi. Cứ nghe mẹ, cưới trước đi rồi ly hôn sau cũng được.

Một tháng kể từ ngày Cầm đi, chú út quyết định sang nhà Hoài để xin cưới, trái ngược với Cầm, Hoài được mẹ chồng tôi hết mình ủng hộ. Bố chồng và chồng tôi sau vài lần khuyên can không được thì cũng mặc kệ, bố chồng tôi bảo chú lớn rồi, từ nay chú phải tự quyết định cuộc đời của mình, sướng khổ tự chịu.

Hàng xóm ai nấy đều xì xào khi thấy Hoài qua lại nhà tôi liên tục, thậm chí có lần còn ngủ lại nhà tôi. Mẹ chồng tôi thấy thế thì đi rêu rao là Cầm chê nhà tôi nghèo, chê chú út không có việc làm nên ôm con bỏ đi theo người khác. Trong lúc chú út buồn đau suy sụp thì may có Hoài ở bên, nhờ có Hoài mà chú ấy mới vui vẻ trở lại. Đặc biệt bố Hoài còn xếp cho chú 1 công việc ở công ty của ông.

Một vài lần đầu người ta còn nghi ngờ, nhưng khi ngày nào mẹ chồng tôi cũng nhắc lại cái điệp khúc ấy thì họ lại cho là thật. Cuộc sống vốn là thế, có những thứ ban đầu là sai, nhưng chúng ta ngày nào cũng được nghe điều sai sự thật ấy, dần dần nào bộ lại mặc định điều đó là đúng. Cầm cũng vì thế mà chịu oan, thậm chí nhiều người độc mồm còn nguyên rủa Cầm sống không hạnh phúc.

Ngày bỏ trâu với Hoài tôi cũng có nói với Cầm, nhưng con bé chỉ cười bảo:

- Em đã đi khỏi đấy là xác định từ nay sẽ không liên quan đến bất gì chuyện gì của họ nữa. Họ có cưới một chứ một chục cô em cũng mặc kệ, đơn ly hôn em cũng gửi cho anh ta rồi.

Thấy Cầm mạnh mẽ thế tôi cũng an tâm phần nào, chúng tôi không còn duyên làm dâu cùng 1 nhà thì làm chị em, lâu lâu gọi điện thăm hỏi nhau là mừng rồi.

Đám cưới của chú út được diễn ra vào ngày 3-10 âm lịch, lần này nhà tôi còn tổ chức to hơn lần trước, mẹ chồng tôi bảo nhà họ giàu như thế, mình phải làm sao cho xứng với nhà người ta chứ. Không vấn đề gì cả, bà có tiền bà cứ làm thôi, tôi chẳng muốn tham gia vào làm gì cho mang tiếng.

Chồng tôi ngày hôm đó cương quyết không đi theo đoàn rước dâu, tôi cũng lấy cớ bầu bì mệt mỏi mà ở nhà. Vậy là đoàn rước dâu chỉ có mẹ chồng, chú út, vợ chồng chị Hương cùng 1 vài người họ hàng ở trong quê ra.

Cứ nghĩ em dâu được lòng mẹ chồng tôi từ đầu như thế thì về bà sẽ yêu thương lắm, không ngờ chỉ vì Hoài cương quyết không đưa toàn bộ số vàng cưới (phần nhiều là của bên nhà Hoài) cùng số đồ miếng đất đứng tên Hoài (do bố mẹ Hoài trao cho hôm cưới) mà mẹ chồng tôi trở mặt. Bà liên tục kiểm soát làm khó, bà biết Hoài là con nhà tiểu thư không biết làm việc nên có tình mua những món khó về bắt làm.

Buổi sáng sau ngày cưới của em chồng tôi 1 tuần, khi em dâu đang làm cá tôi nghe thấy mẹ chồng lớn tiếng:

- Có mỗi con cá mà ngồi đấy mân mê mãi, chẳng được cái tích sự gì cả.

- Con sắp xong rồi mẹ.

- Mày có biết mấy giờ rồi không, sắp đến giờ làm rồi kia kia, hay mày muốn đi làm muộn rồi người ta phạt người ta trừ lương hả. Cuối tháng mà lý do nọ lý do kia không đóng tiền ăn cho tao thì tao đuổi thẳng.

Tôi ngó ra sân giếng thấy em dâu đang vật lộn với con cá chuối khá to, mẹ chồng thì đứng đó chống nạnh mắng mỏ, còn bố chồng thì ngồi đó nhưng không tỏ thái độ gì.

Thương em dâu mới về bờ ngõ nên lên tiếng:

Thôi thím Hoài để cá đấy, lát bà (mẹ chồng tôi) làm nốt cho, rửa tay mà vào ăn sáng đi còn đi làm kẻo muộn. Tôi nấu mì cho cả thím đây này.

Hoài nghe thấy tôi lên tiếng nói giúp thì mừng lắm toan đứng dậy thì mẹ chồng tôi nói:

- Tao việc đeo gì phải làm, nhà này có tới 2 đứa con dâu, sao cái bà già này phải động chân động tay nữa.

Nực cười thật, em dâu tôi làm thì bà khó chịu, bảo bà làm bà cũng chả làm, vậy cuối cùng là bà muốn gì? Mà bà nào đã già cả gì mới ngoài 60 vẫn còn trẻ khỏe lắm, bình thường bà vẫn đi cấy rầm rầm đấy thôi. Ngán ngấm lên tiếng:

- Thôi thì thím gọi lại bỏ vào tủ đi, tối về làm, chứ giờ làm xong có mà muộn đấy.

- Ô hay cái con ranh kia, mày bảo nó để tối làm thế thì trưa nay cái thân già này ăn cái gì? Chúng mày thì hay rồi, ăn trưa tại cơ quan nên tính bạc đãi tao đúng không? Mấy bây giờ to quá rồi, to nhất cái nhà này rồi đấy nhì?

- Mẹ này, thím ấy làm thì mẹ mắng muộn làm, không làm thì lại bảo bọn con bạc đãi mẹ. Cuối cùng mẹ muốn thím ấy phải làm sao?

Mẹ chồng tôi dậm chân phình phịch xuống nền xi măng, quay sang bố chồng tôi mà nói:

- Đấy ông xem con dâu cả nhà ông nó có hiểu quá mà, bây giờ nó còn chửi cả tôi. Tôi chỉ muốn chỉ bảo con dâu thứ mà nó cũng không cho. Đây là tôi còn khỏe mạnh, còn tự lo được chứ tôi mà ốm khèo nó ném tôi ra đường mất thôi. Ôi làng trên xóm dưới oi ra đây mà xem con dâu chửi mẹ chồng như hát hay đây này, cái loại vô học không có người dạy dỗ, cái thứ đi dặc đi dãi nó ở đâu về đây hành hạ hai thân già chúng tôi đây này.

Đến nước này thì tôi không thể nào mà kiềm chế được nữa, máu nóng dồn lên tận não, hai hàm răng nghiến vào nhau ken két làm cho hai bên thái dương của tôi giật giật liên hồi. Tôi lao thẳng ra sân giếng đứng, mẹ chồng tôi thấy thái độ của tôi thì chạy lại núp sau lưng bố chồng.

Từ khi Cầm đi tôi cũng không còn nhìn bà như trước, bắt kể khi nào bà chửi tôi vô lý nhất định tôi sẽ nói lại bằng được. Có lẽ bà quá hiểu tính tôi, khi mà tôi đã ức lên thì sẽ chẳng nề nang ai cả, và có lẽ bà biết vừa rồi mình cũng hơi quá lời nên cứ lên lên nhìn tôi.

Tôi nói 1 hồi xả hết con tức rồi kéo tay Hoài đứng dậy vào nhà, chú út vẫn thế, bang quang với mọi việc xung quanh, mặc kệ vợ bị mẹ xoi mói mà không 1 lời an ủi.

Cũng may lần này bầu bí tôi không ghen ngấm như lần trước mà hoàn toàn khỏe mạnh như người bình thường, tôi vẫn đi làm và tự mình làm mọi thứ có thể. Nếu không chắc bà không để tôi sống yên ở nhà này đâu.

Còn nhớ hôm bà và chú út bắt cả nhà sang nhà Hoài để xin cưới, nhưng chồng và bố chồng tôi nhất quyết không đi. Thấy tình hình căng thẳng nên tôi có góp ý:

- Dù gì em Cầm cũng mới đi, bây giờ mà cưới luôn thì e là không hay. Thôi thì chú út ráng đợi bao giờ hoàn tất thủ tục ly hôn xong hẵng cưới, vừa là để dễ ăn nói với bên nhà Hoài, vừa là để mẹ con Cầm đỡ tủi thân.

Thế mà bà lớn tiếng chỉ vào mặt tôi mà chửi:

- Tao biết thừa mày với con ranh kia cùng 1 ruộng nhé, mày định ngăn cản để đón con kia về lại chứ gì. Tao nói cho mà biết nhé, nó đã bước chân đi thì cầm ki trở lại, nó mà quay lại đây tao xúc đất tao đuổi đi. Cái thứ dẫu con mất dạy, mắng chồng, chửi cả mẹ chồng nhà tao không chứa. Còn mày nữa không biết điều thì tao cũng tổng cổ về cho mẹ mày dạy lại.

Hôm Cầm đi tôi đã hiểu ra nhiều điều, rằng cuộc sống của mình là do mình lựa chọn, hơn nữa tôi bây giờ không chỉ có 1 mình, mà còn 2 thiên thần nhỏ cần bảo vệ. Tôi không thể chứng lớn lên mà suốt ngày chứng kiến cái cảnh bà nội trị triết mẹ mình được. Vì không thể tìm được nhà để ra ở riêng nên tôi càng phải thay đổi để cho bà hiểu không phải cứ là mẹ chồng thì thích nói gì thì nói, thích chửi ai thì chửi được.

- Mẹ con không khéo dạy con như mẹ, nên con chỉ biết ít nhất muốn cưới vợ mới thì cũng phải hoàn tất thủ tục ly hôn với vợ cũ. Còn mẹ khéo dạy con quá nên con trai mẹ với ngang nhiên ngoại tình trong lúc vợ mình đi đẻ. Con chỉ nghĩ cho mẹ, vì nôm mẹ còn chưa liền hẳn sẹo, sang đây kéo người ta lại cười.

Bà giật mình đưa tay lên miệng, xong mới nghĩ ra là tôi đang nói đùa liền vội vàng bỏ tay xuống.

Lần này không chỉ có chồng mà ngay cả bố chồng cũng lên tiếng bênh vực tôi, ông còn phân tích cho bà mọi chuyện nhưng bà không nghe, chú út cũng cố chấp nói:

- Cưới ai bỏ ai là cuộc sống của tôi, mọi người không giúp thì cũng đừng phá đám.

Thấy thế ông ngoa ngán lắc đầu, nhìn con trai út bằng ánh mắt thất vọng ông bảo:

- Mẹ con nhà mày chỉ biết sống cho bản thân không biết nghĩ cho người khác, rồi cũng có ngày chịu hậu quả thì đừng gọi đến tao.

Vậy là bà tức tối nhờ mấy người hàng xóm cùng bà sang nhà gái nói chuyện, mấy người ấy cũng toàn là mấy người muốn nhờ Hoài xin giúp cho con cái mình vào làm vị trí tốt trong công ty của bố Hoài nên cũng nặt dầy mà đi theo.

Thế nhưng đáng tiếc thay cho bà, cô con dâu bà bắt chấp mọi thứ để rước về cũng chỉ ngoan hiền được vài ngày đầu. Khi mà thủ tục ly hôn của chú út với Cẩm hoàn thành, cầm trên tay tờ giấy đăng ký kết hôn, Hoài cũng bắt đầu sống thật với con người của mình.

Tôi không biết lý do vì sao thời gian qua Hoài lại tỏ vẻ ngoan hiền như thế, chỉ biết hoá ra ngay từ đầu Hoài đã biết chú út có vợ nhưng vẫn cố tình tiền tới. Còn chu cấp tiền cho chú út chơi bời và lừa chú lên giường với Hoài nữa, cái thai kia cũng là ngoài ý muốn của chú út mà có.

Một người mà không từ thủ đoạn để cướp chồng người khác, phá nát 1 gia đình của đứa bé mới vừa chào đời thì cũng chẳng từ tế gì. Chắc chắn từ bây giờ cô ta cũng sẽ không để mẹ chồng tôi mặc sức muốn làm gì thì làm như tôi và Cẩm trước kia đâu.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Hoài tên đầy đủ là Lê Bích Hoài, con gái duy nhất của gia đình thượng lưu có tiếng ở Hà Nội, với 1 chuỗi công ty lớn đầy kinh nghiệm trong ngành sản xuất giày da. Tập đoàn Thường phát có đầy đủ các công ty lớn nhỏ ở khắp các tỉnh thành thuộc khu vực đồng Bằng Sông Hồng. Từ nhỏ Hoài đã lớn lên trong nhung lụa, bởi vậy Hoài có chút ích kỉ, tiểu thư và khinh người cũng không khó hiểu.

Hai năm trước khi du học Nhật Bản trở về, dù bố mẹ rất mong Hoài đầu quân cho công ty, nhưng Hoài vẫn nhất quyết không chịu. Hoài nói Hoài muốn chứng minh cho mọi người thấy những gì cô có được không phải là nhờ gia đình, mà là do năng lực thật sự của cô mà có. Vậy nên Hoài xin vào làm cho 1 công ty của Nhật, đặc biệt hơn Hoài còn dọn hẳn ra ngoài sống với lý do đã quen với cuộc sống 1 mình mấy năm qua. Hoài chỉ trở về nhà vào mỗi dịp lễ tết hoặc có công việc quan trọng, thời gian còn lại Hoài dành cả cho bản thân mình.

Vậy là cứ vài ngày mẹ Hoài lại sang thăm con gái 1 lần, mặc cho cha mẹ nhớ nhưng Hoài vẫn nhất quyết sống cuộc sống theo ý mình. Cho đến khi ông Lê Văn Phát (bố Hoài) hợp tác cùng 1 người bạn mở thêm 1 chi nhánh Nam Định thì bỗng nhiên Hoài lại trở về nhà sống. Không chỉ có thế Hoài năng nặc đòi về chi nhánh Nam Định làm việc.

Bố mẹ Hoài một mực phản đối, ông bà muốn Hoài về tổng công ty ở Hà nội làm việc để sau này còn thay ông tiếp quản công ty. Một phần cũng vì ông bà không muốn xa con gái. Quan trọng hơn là công ty mới mở bao giờ cũng rất nhiều việc, Hoài về đó ông bà sợ sẽ vất vả. Không được sự đồng ý của bố mẹ nên Hoài âm thầm nộp hồ sơ vào công ty TNHH hệ thống dây dẫn Sumi Việt Nam, chi nhánh Nam Định.

Với kinh nghiệm làm việc cộng với tám bạng cử nhân quản trị kinh doanh của Nhật, không quá khó để Hoài có thể ngồi vào chiếc ghế trưởng phòng kinh doanh của Sumi. Ngày gặp chú út ở cổng công ty Thường Phát là lúc Hoài đến đó giúp bố đưa 1 số giấy tờ quan trọng cho phó giám đốc ở đây.

Chẳng hiểu do duyên tiền kiếp hay là tình yêu sét đánh mà sau lần va chạm ấy Hoài chủ động theo đuổi và tán tỉnh Hùng. Hoài không tiếc tiền chi cho Hùng bất cứ thứ gì Hùng muốn, ngay cả khi biết Hùng đã có gia đình Hoài vẫn không ngại ngần lên giường với Hùng.

Chưa đầy 1 tháng sau thì Hoài có thai, mới đầu thì Hùng cũng lo lắng lắm, nhưng vì đồng tiền làm mờ mắt nên sau đó đã sẵn sàng bỏ người vợ hiền sắp sinh ở nhà để chạy theo cô nhân tình hơn mình 2 tuổi.

Không ai hiểu được lý do vì sao 1 cô tiểu thư danh giá như Hoài lại chấp nhận đi làm vợ 2 của 1 kẻ ham chơi, phá phách như Hùng. Chỉ biết bố mẹ càng phản đối, Hoài lại càng nhất quyết đòi lấy Hùng bằng được. Cuối cùng trời không chịu đất thì đất đành phải chịu trời, ông Phát cũng đành phải chiều theo con gái rượu mà tổ chức đám cưới.

Những ngày đầu thấy Hoài ngoan ngoãn hiền lành, có phần cam chịu sự xét nét của mẹ chồng ai cũng nghĩ Hoài đã thay đổi. Không ai nghĩ rằng cô tiểu thư danh giá ngày nào bây giờ cũng vào bếp làm nội chợ. Mọi người còn chưa kịp quen với hình ảnh mới của Hoài thì ngay lập tức Hoài rũ bỏ, trở về sống đúng với bản chất của bản thân như trước.

Thường thì cái gì lần đầu tiên, nhất là khi ta chưa chuẩn bị tâm lý đều khiến người ta bất ngờ. Hoài cũng thế, Hoài khiến cho không chỉ mẹ chồng tôi mà tất cả mọi thành viên trong gia đình tôi sốc về sự thay đổi chóng mặt của mình.

Hôm ấy mẹ chồng tôi vẫn quen thói xét nét con dâu nên đi mua một ít cá nhỏ về bắt Hoài làm để kho. Hoài thân nhiên kêu ghen không nỡ người được mùi cá nên không làm, dù lúc này đã mang bầu sang tháng thứ 4.

Thường thì người ta sẽ ghen 3 tháng đầu vậy mà Hoài lại có thời gian ghen lạ quá. Có lẽ cùng chung suy nghĩ với tôi nên mẹ chồng tôi nói:

- Mày đừng có mà đồng kích với tao, tao còn đẻ ra mày được đừng làm trò, mày chưa 4 tháng, chứ không phải 1 tháng đâu mà ghen với ngăm. Đừng có nói mày quên mất mày ngủ với con tao rồi chữa trước rồi bắt vợ nhà tao cưới nhé.

- Chứ không phải mẹ và con trai mẹ tham tiền nên hỏi nhau cưới nhanh kéo lờ à, ai là người mới nghe đến gia sản nhà con đã bắt chấp việc con trai chưa hoàn tất thủ tục ly hôn mà tổ chức đám cưới nh?

- Mày đừng có mà tính tướng, tao cần đố gì mấy cái đồng bạc rách nhà mày, thằng Hùng nhà tao cao ráo đẹp trai vợ đâu chả được vợ. Có cái loại mày thích phá hoại hạnh phúc gia đình người ta nên mặt mày để có bầu thì có.

Hoài tiến sát vào mẹ chồng tôi cười và bảo:

- Vậy sao, chứ không phải là con trai bà bản chất khốn nạn nên bỏ cả con mình để chạy theo tôi sao?

- Con mặt dầy này, mày gọi ai là bà, để tao gọi chồng mày ra xem mày có còn dám lớn tiếng được nữa không.

Nói rồi bà quay lên nhà gọi lớn:

- Thăng Hùng, thăng Hùng đâu rồi, ra mà xem con vợ mày nó đang ngồi lên đầu lên cổ tao đây này. Mày có ra ngay đây mà dạy lại vợ không thì báo?

Nghe tiếng bà không chỉ mình chú út mà cả chồng và bố chồng tôi cùng bé Tho cũng chạy ra sân giềng để xem có chuyện gì xảy ra. Chồng tôi thấy tôi đang đứng ở cửa bếp nên tiến tới hỏi có chuyện gì. Tôi không nói chỉ đưa tay ra đầu cho chồng im lặng để xem tiếp kịch hay.

Chú út hết nhìn vợ lại nhìn mẹ, thấy mẹ thì đặng đặng sát khí còn vợ thì thân nhiên như không có chuyện gì xảy ra nên nhủ mày hỏi:

- Có chuyện gì mà mới sáng sớm mẹ đã làm ầm lên như thế, còn em không vào mà chuẩn bị đi làm đi còn đứng đó làm gì?

Mẹ chồng tôi ngay lập tức gào lên:

- Giờ này còn đi đâu, ra mà nghe con vợ mày nó cạy tiền nó khinh tao đây này, nó báo mày tham tiền nên mới bảm vấy nó đẩy nhục chưa con. Mà nào tao đã được nhìn cái đồng tiền của nhà nó như thế nào đâu mà nó báo tao thấy gia sản nhà nó nên mới sui mảy đầm đầu vào.

- Hoài, có chuyện đó không, em có nói những lời đấy với mẹ hay không?

- Nói thì sao mà không nói thì sao, dù sao thì đấy cũng là sự thật, vậy nên quan trọng gì có nói hay không?

Mẹ chồng tôi thấy thế thì quay qua nắm tay bố chồng tôi khóc lóc mà nói:

- Ông ơi ông nhìn con dâu ông đi, nó khinh cả nhà mình này ông ơi.

- Bà thôi cái tờ ăn vạ đấy đi được rồi đấy, sao cái lúc tôi khuyên thì bà không để vào tai, bây giờ khổ lại gọi tôi. Tự làm thì tự chịu, cái mo trên mặt tôi nó cũng dày lắm rồi, nên bà cứ gào lên, gào to nữa lên cho hàng xóm họ sang xem cho vui.

Nói rồi ông bỏ luôn lên nhà trên để chuẩn bị đi làm, chưa bao giờ tôi thấy bố chồng tôi đến sĩ diện cũng không màng như thế. Mà ông nói đúng, làm đếch gì còn sĩ diện đâu mà giữ, cả làng ai người ta chả báo nhà tôi tham của nhà con dâu, rồi dựa hơi nhà con dâu út cơ chứ.

Mẹ chồng tôi thấy bố chồng tôi không bênh thì ngay lập tức lại quay ra tôi mà nói:

- Nhân ơi, Hưng ơi mẹ khổ quá, Hùng ơi con thấy chưa, thấy vợ con nói gì chưa?

- Chồng con có mù, có điếc đâu mà không thấy hà mẹ.

Câu nói ấy của Hoài dường như khiến cho lửa giận trong lòng chú út dâng lên, ngay lập tức chú tiến tới dơ tay định đánh Hoài. Dù vừa rồi Hoài có láo thật nhưng tôi thật sự lúc này tôi rất lo cho Hoài, trước đây Cẩm còn chẳng dám hỗn với mẹ nữa lời mà chú còn đánh. Vậy thì hôm nay e rằng Hoài sẽ khó mà yên, vô thức tôi kéo vội tay chồng, như muốn nhờ anh giúp đỡ Hoài.

Hình như tôi đã lo xa quá, Hoài đâu cần đến sự giúp đỡ của vợ chồng tôi, mà ngay lập tức Hoài thách thức lại:

- Đánh đi, anh đánh mạnh vào, đánh đi rồi tôi xem cái số nợ kia anh giải quyết thế nào, còn cả cái chức quản đốc của anh cũng không giữ nổi nữa đâu. Đừng để phải chui lủi chốn nợ như lần trước nhé. Tôi nhắc là cho anh nhớ, quần áo anh mặc trên người là tôi mua, xe anh đi là tôi sắm, ngay cả cái công việc anh đang làm cũng là bố tôi cho. Mẹ anh báo chưa nhìn thấy đồng bạc rách nhà tôi á, vậy tiền nhà anh tổ chức đám cưới ai chi, tiền ăn uống hàng ngày của mẹ con anh ai lo, rồi cả cái ngày bà ta bị ngã vỡ mồm, tôi mua quà tôi cho tiền sao lúc ấy không chê là tiền rách đi mà lại sung sướng cảm như thế. Không biết nhục hay sao mà còn ở đó mà gào lên cho thiên hạ nó chửi cho.

Chú út bất lực cuộn chặt bàn tay của mình thành nắm đấm rồi từ từ buông thõng xuống mà nói:

- Cô vừa phải thôi, dù sao đây cũng là mẹ tôi, cô là con dâu thì phải có trách nhiệm hiếu kính với bố mẹ chồng?

- Thế anh đã hiếu kính với bố mẹ tôi chưa mà đòi hỏi tôi phải hiếu kính với bố mẹ anh. Mà tôi nói thật chứ đến bố mẹ đẻ của anh anh còn chưa hiếu kính nữa là tôi. Còn mẹ anh nữa, đã bao giờ bà ấy tử tế với tôi chưa, thời gian qua tôi nhìn thế vẫn chưa vừa lòng anh à? Thăng chồng hèn hạ như anh thấy vợ bị bắt nạt mà không biết bảo vệ còn ở đây mà dạy đời tôi á, chả trách ngày xưa con kia nó chạy mất dép là phải. Sống không có tâm thì cũng đừng đi mà rao ràng đạo đức, tốt nhất là dẹp mẹ nó đi.

Mẹ chồng tôi thấy con trai bị vợ sỉ nhục thì ngay lập tức chạy đến túm tóc Hoài mà chửi:

- Con chó cái này, cái loại mày đi thoát đi cướp chồng người khác mà còn dám lớn tiếng như thế à. Tưởng gia đình mày giàu có, mày đi du học nước ngoài kia thì mày phải khác. Ai đẻ mày cũng chỉ là 1 con đi vô học mà thôi, tao đã sai khi không dạy dỗ mày từ đầu, nhưng hôm nay nhất định tao không thể để cho mày hỗn láo mãi thế được.

Bà nói vừa túm tóc Hoài mà giật, có lẽ đau quá nên Hoài quát:

- Con mụ già này, bà có bỏ ra ngay không thì báo, nếu không đừng trách tôi ác, bỏ ra.

- Tao không bỏ mày làm gì tao.

Nói rồi bà còn giật mạnh thêm nữa. khiến cho bé Tho ở phía sau cũng bị Hoài va vào ngã nên khóc thét lên. Thấy mọi việc càng ngày càng đi quá xa, chồng tôi chạy đến đỡ bé Tho dậy còn tôi thì kéo tay mẹ chồng nói:

- Mẹ bỏ ra đi có gì thì từ...

Tôi còn chưa kịp nói hết câu thì Hoài đã đẩy mạnh mẹ chồng tôi khiến bà ngã lăn ra đất, tay bà trong lúc chơi với đã đập mạnh vào bụng tôi đau nhói. Tôi vội vàng ôm bụng lùi lại phía sau, dù thế nào thì con tôi vẫn phải là quan trọng nhất.

Chồng tôi thấy mẹ bị hầy ngã thì vội vàng tha bé Tho xuống, đỡ bà và nói:

- Thím Hoài ạ, tôi không muốn xen vào việc của vợ chồng thím, nhưng tôi mong thím sống đúng với địa vị của 1 người con dâu, đừng đẩy mọi chuyện đi quá xa.

- Anh nói thì cũng phải nghĩ chứ, anh hỏi vợ anh xem ai là người quá đáng trước, là em hay là mẹ. Rõ ràng là mẹ đánh em, em phản kháng lại thì vô tình làm mẹ ngã. Tại sao cái lúc em bị đánh không thấy anh lên tiếng giúp mà giờ mẹ anh bị đau anh lại nói thế. Còn nữa, nếu ngày hôm nay người bị sỉ nhục là vợ anh, người bị đánh cũng là vợ anh thì anh có nói được câu

đó hay không? Cái gì cũng có lý do của nó cả, em còn đang mang thai, nếu con em bị làm sao thì ai chịu trách nhiệm. Chồng em nó không được như anh nên em mới phải tự bảo vệ bản thân và con em.

Hoài nói đúng, ai cũng hiểu nguồn con bắt đầu từ mẹ tôi, Hoài chỉ là bảo vệ bản thân mình mà thôi, có điều cách bảo vệ của Hoài vượt xa với cương vị của người con dâu. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Hoài đang mang thai, nếu không đẩy mẹ chồng tôi ra nhờ mẹ chồng tôi kéo mạnh làm Hoài ngã thì sao. Thế nên cũng đâu thể trách Hoài được chứ, còn tôi tất nhiên là bị 1 phen hú hồn, may là con yêu không sao.

Mẹ chồng tôi thấy thế thì nhất quyết không đứng dậy, bà cứ nằm đó vừa khóc vừa gào:

- Làng xóm ơi sang đây mà xem con dâu đánh mẹ chồng đây này, lại đây mà xem này, sao tôi khổ thế này cơ chứ, ái ôi đau quá. Cái thân tôi kiếp trước làm sai điều gì mà kiếp này ông trời hành hạ tôi đến thế, có 3 đứa con dâu thì hỗn hào cả 3, chả đứa nào từ tế với tôi cả. Thế này thì sống làm gì nữa cơ chứ.

Chú Hùng này giờ đứng như tượng vì bất ngờ với hành động của vợ, giờ thấy mẹ gào khóc thì vội vàng nói:

- Mẹ đứng lên đi mẹ, con xin lỗi mẹ, lỗi 1 phần cũng do con, con bắt tài vô dụng nên làm mẹ khổ. Mẹ đứng dậy vào nhà nghỉ ngơi đi.

- Hùng ơi sao mẹ thương mày quá Hùng ơi, cứ tưởng bỏ được con vợ kia thì lấy được đứa từ tế hơn, ai ngờ vợ phải cái loại còn khôn nạn gấp trăm nghìn lần thế này. Con ơi con, mẹ đau quá con ơi, con làm gì đi chứ chả lẽ để nó như thế à con?

- Mẹ cứ đứng lên rồi mình giải quyết được không, mẹ có đứng dậy được không, hay đau chỗ nào thì báo con.

Chồng tôi thấy thế thì cũng nói thêm:

- Thằng Hùng nói đúng đấy, có chuyện gì mẹ cứ đứng dậy rồi nói, nằm kêu khóc thế này rồi người ngoài người ta lại cười cho.

- Nhưng mẹ đau lắm con ơi, mẹ mà không làm cho ra nhẽ thì lần sau con này nó lại lấn lướt ngay.

Nói rồi bà lại gào lên:

- Ồi làng trên xóm dưới ơi có ai cứu tôi với không, con dâu tôi nó đánh tôi sắp chết rồi làng nước ơi là...

Bà còn chưa kịp nói hết câu thì bố chồng tôi từ trong nhà cầm cái điều cây hùng hổ ra chỉ vào mặt bà mà quát:

- Bà có tin tôi lấy cái điều này tôi đập bà chết cho bà khỏi kêu hay không, đứng dậy. Còn mấy đứa kia vào hết trong nhà tao nói chuyện, ngày hôm nay nếu chưa giải quyết xong việc này thì đừng đứa nào ra khỏi nhà.

Mẹ chồng tôi thấy mặt bố chồng tôi long lên vì giận thì vội vàng đứng phắt dậy vội vã đi vào trong nhà, chẳng hề đau đớn hay xây xát như này giờ bà vẫn kêu. Còn chúng tôi cũng tự động xin nghỉ để vào họp gia đình, tôi không ủng hộ những lời lẽ và hành động ban nãy của Hoài lắm. Nhưng cũng không thể phủ nhận rằng lúc này lòng tôi đang rất hả hê.

Chắc chắn sau ngày hôm nay nhà chồng tôi sẽ có rất nhiều sáo trộn, nhưng tôi mặc kệ, miễn sao mọi thứ không ảnh hưởng đến gia đình nhỏ của tôi là được.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Cuộc họp ngày hôm ấy diễn ra trong không khí rất căng thẳng, thật sự thì thời gian gần đây xảy ra quá nhiều chuyện nên gia đình tôi ai cũng mệt mỏi. Nói là họp gia đình nhưng tôi tuyệt nhiên không hề lên tiếng, tôi biết bản thân mình là ai, cũng là phận làm dâu tôi đâu thể đi chỉ trích Hoài. Hơn nữa lần này mẹ chồng tôi là người sai trước nên mới đẩy mọi việc đi xa như thế. Bản thân tôi cũng chẳng yêu quý gì bà nên càng không có chuyện tôi lên tiếng bênh vực bà.

Chồng tôi cũng thế, anh không chứng kiến từ đầu sự việc nhưng có lẽ đã quá hiểu tính mẹ mình nên anh cũng chẳng thể bênh vực bà. Còn Hoài, nhờ những ngày đầu ngoan hiền nên cả chồng lẫn bố chồng tôi đều nghĩ do mẹ chồng tôi quá đáng trước, Hoài không chịu nổi nữa mới cãi lại như thế.

Chú út có lẽ là người hiểu rõ nhất về Hoài, nhưng vì cái tật ham chơi, nợ nần chồng chất phải nhờ Hoài trả hộ, nên cũng không dám lớn tiếng với Hoài, nguồn tài chính để chú bòn rút.

Vậy là cuộc họp phần lớn chỉ có bố chồng, mẹ chồng tôi và Hoài nói chuyện. Ông luôn thế, luôn để mẹ chồng tôi nêu ý kiến trước:

- Hai mẹ con bà ngồi im đấy, từng người nói 1, tôi hỏi đến ai thì người ấy nói. Bà Nết, bà là mẹ, bà giải thích cho tôi nghe về việc vừa rồi xem nào.

Mẹ chồng tôi từ lúc ông dờ cái điều cây vào mặt thì vẫn còn hoảng hốt, nghe thấy ông nhắc đến tên thì giật bản mình lắp bắp nói:

- Tôi, ờ thì tôi... là tôi... à không phải tôi, là nó, con Hoài nó lao toét, nó không coi ai ra gì, nó cậy tiền nó khinh nhà mình. Nó coi thường tôi, nó bảo tôi hám gia sản nhà nó nên mới súi con trai lấy nó.

- Thế bà thấy nó nói có gì sai không?

- Sai chứ, sai quá đi chứ sao lại không sai.

Ông gắt gù ra điều đã hiểu hỏi lại:

- Sai chỗ nào bà phân tích cho tôi nghe xem nào.

Mẹ chồng tôi thấy bố chồng tôi có vẻ dịu giọng nên hùng hổ nói:

- Thì tôi thấy nó ngoan hiền nên mới rước nó về làm dâu, ai dè nó còn mất dạy hơn cả cái con Cầm. Tôi mà biết nó như thế có mà tôi tổng xéo từ ngày đầu về đây chơi rồi.

- Rồi, thế có đúng là bà không bị đồng tiền làm mờ mắt hay không?

- Tiền nào, tiền nào mà làm mờ được mắt tôi, tiền là tiền của bố mẹ nó chứ của nó đâu, mà kể cả có là của nó thì nó cũng có cho tôi đồng nào mà tôi phải tham.

- Chứ không phải mẹ con bà thấy cái Hoài là con 1, lại có gia thế giàu có nên không màng danh dự vợ vã cưới về hay sao. Thế mà tôi cứ tưởng mẹ con bà trông vào cái khối tài sản sau này con Hoài thừa kế nên mới thế.

Bố chồng tôi từ tốn nhấp ngụm nước rồi nhàn nhạt nói, câu hỏi của ông khiến cho tất cả mọi người có mặt ở đây đều bất ngờ. Tôi thoáng nhìn thấy Hoài mỉm cười khi nghe câu hỏi của bố chồng tôi, còn mẹ chồng tôi mặt xám ngoét lại, mắt đảo liên hồi nhìn mọi người. Có lẽ bị nói trúng tim đen nên nhất thời bà chưa biết trả lời làm sao.

Chờ một lát không thấy mẹ chồng tôi nói gì ông lại tiếp tục:

- Thôi, chuyện đây tôi đoán ai cũng tự có câu trả lời cho riêng mình rồi nên bà không cần phải nói nữa. Còn Hoài, bố muốn nghe con nói lý do vì sao hai mẹ con lại đánh nhau.

- Bố thấy đấy, Chồng con chơi bời đến thời điểm hiện tại con vẫn đang phải thay chồng trả nợ. Vâng cưới bố mẹ con cho cũng bán cả đi để đưa cho chồng, vậy mà mẹ có hiểu đâu, mẹ thấy con không đưa vàng cho mẹ thì khó chịu. Xong còn...

Mẹ chồng tôi nghe Hoài nói thế thì nhảy dựng lên, chỉ tay vào mặt Hoài mà gào:

- Này con kia, ý mày là tao cướp cái số vàng cưới không được nên khó dễ mày á. Gia sản nhà mày tao còn đang không thèm hưởng chi là ba cái mớ vàng lẻ tẻ ấy.

Bố chồng tôi thấy Hoài bị cướp lời thì quay ra nhìn mẹ chồng tôi mà quát:

- Bà Nết, ban nãy bà nói thì con nó lắng nghe, tại sao đến lúc nó nói bà lại nhảy vào mồm nó như thế à. Bà không biết thế nào là lịch sự à, hay bà lại muốn cãi nhau cho tôi tức điên lên bà mới hả lòng.

- Tại nó nói sai sự thật nên tôi mới phải đính chính lại chứ.

- Sai hay đúng tôi tự biết phân xử, việc của bà là lắng nghe suy nghĩ của con dâu để mà hiểu nó hơn thì không làm. Ngồi đấy mà leo lên cái miệng cãi.

Rồi ông quay qua Hoài nói:

- Nói tiếp đi con.

Hoài nhếch mép cười khẩy mẹ chồng tôi rồi nói tiếp:

- Con với chị Nhân đều bầu bí một môi vậy mà mẹ vẫn bắt làm hết cái này đến cái khác, trong khi mẹ ở nhà chơi không mà chẳng hề có ý giúp bọn con chút gì. Bảo mẹ già cả hay ốm yếu đã đành, đằng này mẹ to khỏe như voi ấy mà chẳng chịu làm gì. Bọn con làm mà mẹ còn không vừa ý, bố thử nghĩ xem đi làm một môi về nhà còn đủ công việc khác, mà mẹ lại cứ đứng bên cạnh chửi bới là bố bố có chịu nổi không. Hơn 1 tuần qua con đã cố nhẫn nhịn mà mẹ không chịu hiểu, mẹ cứ được nước mà làm quá.

- Cái này bố hiểu, thế còn lý do hôm nay vì sao hay mẹ con lại gây lộn.

Hoài tức tối kể tiếp:

- Thì như mọi ngày mẹ bắt con làm cá kho rồi mới được đi làm, con báo con quên mùi cá kho không làm được thì mẹ lại chửi. Mẹ còn day nghiến con vì chưa trước, rồi bảo con cố tình chưa để phá hoại gia đình anh Hùng. Trong khi con mới là nạn nhân trong chuyện này.

Hoài gãi bộ khóc lóc rồi nói tiếp:

- Chưa hết đâu bố, con đang bầu bí giai đoạn nhạy cảm mà mẹ còn túm tóc con đánh tới tấp, đến nỗi con ngã cả vào bé Thò. Con đau quá mới phản kháng nên vô tình làm mẹ ngã. Cũng tại mẹ đánh con trước, thế mà cứ nằm đó lu loa ăn vạ.

Mẹ chồng tôi thấy Hoài nói thân thiện như thế thì tức lắm, định lên tiếng nhưng thấy bố chồng tôi trừng mắt lên nhìn lại thôi. Chờ Hoài nói xong ông hỏi:

- Thế con nhận thấy trong sự việc ngày hôm nay con có làm gì sai không?

- Con á, con chả làm gì sai cả, có sai thì là sai những ngày trước con đã ngu dốt đi nhẫn nhịn mẹ thôi.

Bố chồng tôi khẽ lắc đầu nói tiếp:

- Còn bà Nết, bà thấy ngày hôm nay bà có gì sai hay không?

- Sai cái gì mà sai, nó mất dạy nên tôi mới phải như thế. Tôi chả làm gì mà sai với đúng ở đây cả. Tôi là mẹ chồng tôi có quyền dạy dỗ con dâu của mình chứ.

- Được rồi, bà cũng không sai, vậy còn thằng Hùng, mày có muốn nói gì không.

Chú út thấy nhắc đến mình thì cúi gằm mặt xuống lý nhí nói:

- Con xin lỗi bố, là tại con, tại con làm khổ hết mọi người.

- Mày nói cho tao nghe rõ cái lỗi của mày để tao xem rút cục thì mày đã biết nhìn nhận vấn đề chưa nào.

- Vâng, là tại con ham chơi nên nợ nần thua lỗ, cũng vì ham chơi nên cả hai người vợ con đều không biết dạy, để cho bố mẹ phải phiền lòng.

Bố chồng tôi vừa gật đầu vừa nói:

- Vậy là lỗi của mày chỉ là ham chơi và không biết dạy vợ, thằng Hùng thấy nó nói thế có đúng không?

CHồng tôi bấy giờ mới nói:

- Thật ra chuyện này để đem ra mà phân xử đúng hay sai thì cũng khó, bởi ai cũng có lỗi của mình cả, lỗi của người này lại kéo theo cái sai của người kia, trong khi không ai chịu dừng

lại dễ nhìn nhận vấn đề. Chính vì thế ngày hôm nay mọi chuyện mới thành ra thế này. Và quan trọng nhất vẫn là người chồng ở giữa phải biết dung hoà mối quan hệ giữa mẹ chồng nàng dâu thì mới mong mọi chuyện thay đổi được. Mẹ chồng con dâu vốn là hai người xa lạ làm sau mà ngày 1 ngày 2 có thể hoà hợp với nhau ngay được, lúc này người chồng chính là cầu nối để kéo mối quan hệ giữa 2 người họ lại gần hơn. Ví dụ như ở trước mặt vợ thì nên nhẹ nhàng nói tốt về mẹ, rồi nói cho vợ hiểu tính mẹ mình, nếu cô ấy có gì chịu âm ức thì an ủi cô ấy, phân tích vấn đề cho cô ấy hiểu. Được chồng quan tâm thì cô ấy cũng hạnh phúc hơn, mà khi con người ta đang vui thì giải quyết mọi thứ cũng dễ dàng hơn. Với mẹ cũng vậy, thì thì cho mẹ biết vợ mình còn trẻ, chưa quen với cuộc sống gia đình, có gì thì mẹ từ từ dạy bảo nhẹ nhàng, và phải nhớ luôn nhắc cho mẹ thấy là mình yêu mẹ. Các bà mẹ chồng là rất hay ghen với con dâu, vì nghĩ con dâu về nhà là cướp hết tình cảm của con trai mình. Từ sự ghen tuông tự nhiên sẽ ghét con dâu, làm khó con dâu, mối quan hệ cũng vì thế mà tệ đi.

Hoài thấy chồng tôi nói thế thì nhanh nhẩu bảo:

- Đấy giá mà anh Hùng nghĩ được 1 nửa như thế thì em cũng đỡ tủi, đằng này lúc nào anh ấy cũng cái điệp khúc ” mẹ anh là nhất, mẹ anh không bao giờ sai, em là con thì em phải hiếu kính không được cãi lại mẹ”. Mẹ cũng là người chứ là thánh sống đâu mà không có lỗi sai.

Chú út thấy vợ nói vậy thì thẹn quá hoá giận mà quát chồng tôi:

- Nói thì hay lắm, anh đã làm được chưa mà dạy không người khác, mẹ anh với vợ anh cũng không ít lần cãi nhau đâu.

- Cuộc sống đương nhiên là phải có va chạm cãi vã, đó là điều không thể tránh khỏi, cái bát cái đĩa còn có lúc xô huống hỏ con người. Tao mà không nói thì mẹ còn quá đáng nữa, nói nhiều lắm rồi mà cô chấp không chịu nghe. Còn vợ tao mỗi lần cô ấy bị oan ức tao luôn an ủi cô ấy, vì tao hiểu tính mẹ, nên không bao giờ trách cô ấy. Thậm chí tao còn khuyên cô ấy nên mạnh mẽ để bảo vệ bản thân, bởi vì sao, vì tao biết người sai là mẹ. Tao biết nhìn nhận vấn đề chứ không ích kỉ như mày. Mày đừng bao giờ có cái suy nghĩ mẹ chỉ có 1 còn vợ thì không có người này thì cưới người khác. Phụ nữ ngoài kia không thiếu, nhưng để tìm được 1 cô vợ tốt, biết yêu thương chăm sóc mày, vun vén cho gia đình mày thì không dễ đâu. Một khi mày đã cưới người ta về làm vợ, thì mày cũng phải có trách nhiệm yêu thương bảo vệ người ta, có thế mới có quyền đòi hỏi người ta tốt lại với mày. Làm gì có ai đòi hỏi mà cứ chạy theo mày, trong khi mày thì mãi ích kỉ chỉ biết vùi đầu vào cái thú vui bài bạc của mày.

- Đấy bảo vệ bản thân đấy, con vợ em nó cũng bảo vệ bản thân nên đánh mẹ đây này, anh sáng mắt ra chưa?

Chồng tôi thờ dài rồi nói:

- Mày vẫn cố chấp không chịu lớn à Hùng, mày có biết nhìn nhận và phân tích vấn đề hay không? Bảo vệ nó khác hoàn toàn với lão toét, tao khuyên cô ấy bảo vệ bản thân, chứ không khuyên cãi nhau tay đôi với mẹ chồng. Càng không khuyến khích cái kiểu đánh mẹ chồng mày nhớ chưa? Không thiếu gì cách bảo vệ mình cả, mẹ sai, tao thừa nhận. Sai thì đương nhiên người đối diện phải góp ý để cho bà hiểu, có thể nói to tiếng 1 chút, nhưng từ ngữ phải giữ đúng chuẩn của 1 người con dâu, nói 1 cách đàng hoàng từ tế chứ không phải là kiểu chọt búa hỗn hào, mày hiểu chưa?

Chú út nghe chồng tôi nói xong thì ôm đầu bảo:

- Ôi dòi oi, đang đau đầu còn đủ thứ chuyện.

Bố chồng tôi thấy con trai út không chịu hiểu ra vấn đề thì kết luận 1 câu:

- Thôi, nó giống hệt mẹ mày ấy, nói vậy nói nữa nó cũng không hiểu được đâu. Đầu óc ngu dốt nên nhận thức nó cũng có giới hạn thế thôi.

Mẹ chồng tôi thấy bố chồng kết luận như thế thì dẫn đôi bảo:

- Ý ông là ông chê tôi ngu dốt chứ gì, tôi ngu dốt thế ngày xưa còn đòi lấy tôi bằng được làm gì.

- Bà lại sắp sửa bắt đầu cái tật ăn vạ đấy, bà nên nhớ bà là mẹ chồng rồi, sống sao để còn làm gương cho các con các cháu nó nhìn vào.

Mẹ chồng tôi lườm nguyệt ông rồi quay mặt đi hướng khác, bé thỏ thấy thế thì cười khách khách chỉ tay vào bà nội nói:

- Lườm, bà lườm.

Tôi giật mình lấy tay bịt miệng con bé lại rồi ra dấu cho con bé im lặng, cả nhà cũng vì sự hỗn nhiên của con bé mà bật cười, giúp cho không khí dễ chịu hơn đôi chút.

Chưa bao giờ tôi thấy bố chồng giống 1 người chủ gia đình như lúc này, ông nhẹ nhàng ngồi phân tích vấn đề kể từ ngày Hoài xuất hiện trong gia đình tôi, rồi những soi mói của mẹ chồng, và cuối cùng là sự phản kháng của Hoài.

- Sự việc ngày hôm nay lỗi đầu tiên là ở thằng Hùng, nếu nó biết yêu thương vợ con, không ham chơi thì không có chuyện nó phụ bạc lại cái Cầm, càng không có chuyện nó làm khó thêm cái Hoài. Một thằng đàn ông mà đến vợ con mình cũng không bảo vệ nói là 1 thằng đàn ông tồi. Mà đã tồi rồi thì tao cũng chẳng muốn nói đến nữa. Tiếp đến là bà Nết, nếu bà làm đúng vai trò của 1 người mẹ, bà biết phải trái đúng sai thì bà sẽ phân tích cho nó hiểu, để nó biết hối cải chứ không phải sai chồng sai như ngày hôm nay. Thế nhưng bà lại sui con làm những việc không có đạo đức, không có tình người. Bản thân bà còn bị đồng tiền làm mờ mắt thì làm sao mà bà dạy dỗ con, chính vì bà nên sự việc với ngày càng rắc rối. Sự việc ngày hôm nay cũng thế, lỗi phần lớn là ở bà đấy. Còn Hoài, bố không nói đến việc con cưới thằng Hùng là đúng hay sai, vì dù sao con cũng có bầu rồi. Gia đình ta cũng không thể chối bỏ trách nhiệm với con được, bố chỉ phân tích cho con nghe về những ngày con về đây làm dâu. Bố biết con phải chịu nhiều áp lực, chồng lại ham chơi, bởi vậy con không chịu được nên mới phản kháng lại, bố không có ý bênh mẹ con hay thằng Hùng. Nhưng con ạ, dù gì con cũng là phận dâu con, đồng ý là mẹ sai, con phải bảo vệ bản thân mình, nhưng điều đó không có nghĩa là con tự cho mình cái quyền toạ mạ mẹ chồng, si nhục chồng như thế. Chuyện của vợ chồng con, con nên đóng cửa bảo ban nhau, cái gì vượt quá tầm kiểm soát thì nói với bố, với mọi người để cả nhà cùng con giải quyết. Tránh tình trạng mọi thứ dồn nén tới mức không thể hoá giải được. Con với mẹ cũng thế, mẹ sai con có quyền nói lại, nhưng nhớ là không nên chuyện nọ sọ chuyện kia con nhé. Sai điểm nào con phân tích cho mẹ hiểu điểm đấy, hoặc con nói rõ quan điểm của con với mẹ cũng được. Bố biết mẹ cố chấp nên sẽ vẫn làm khó con, vậy nên từ nay nếu mẹ quá đáng quá con cứ bảo với bố. Bố sẽ không thiên vị ai cả, mà đứng ở giữa giải quyết rõ ràng mọi việc cho con. Sự việc ngày hôm nay tất cả mọi người đều sai nên tôi không yêu cầu ai phải xin lỗi ai cả, chỉ mong mọi người hiểu ra vấn đề và nghĩ cho nhau hơn. Người cùng 1 nhà mà chỉ đi soi mói chỉ trích nhau thì khó sống lắm bà Nết nhớ chưa? Bà phải ghi nhớ cho tôi câu nói: “Mười năm đầu nhìn mẹ chồng, mười năm sau xem nàng dâu”. Bà trẻ khoẻ bà không thương chúng nó sau về già đừng đòi hỏi chúng nó chăm sóc bà. Vợ chồng thằng Hùng cũng ngồi lại mà nói chuyện với nhau, giải quyết hết mọi thứ đi. Con vợ chồng thằng Hùng hôm nay bố chưa nói đến, nhưng cũng phải biết nhìn nhau mà sống nhớ chưa.

Buổi họp kết thúc sau câu nói của bố chồng tôi, ai đi làm việc ấy, không khí gia đình vẫn chưa trở lại được như xưa nhưng tôi vẫn mong sau lời phân tích của bố chồng mọi người sẽ hiểu ra mà cùng sửa đổi.

Ngày hôm nay cả 2 vợ chồng tôi đều phải nghỉ đột xuất vậy là tháng này sẽ không có lương chuyên cần nhưng không hiểu sao lòng tôi vẫn thấy vui vẻ lạ thường.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Mấy ngày sau đó mẹ chồng tôi và Hoài không ai nói với ai câu nào, còn vợ chồng chú út có vẻ cũng vẫn còn căng thẳng. Cho đến chủ nhật, Hoài làm hành chính nên nghỉ, còn tôi bầu bí nên cũng không tăng ca. Còn lại mọi người đều đi làm cả, nhà chỉ còn tôi, bé Thỏ, Hoài và mẹ chồng tôi.

Có lẽ mẹ chồng tôi còn khó chịu với Hoài nên lại quay ra để ý tôi nhiều hơn, từ việc tôi ăn nhiều hay ăn ít, tôi làm gì bà cũng soi mói.

Hôm đó bé Thỏ đòi xem chương trình hoạt hình trên tivi, tôi không muốn con xem quá nhiều tivi, nhưng mà không cho xem thì chẳng làm được việc gì với nó. Vậy là để ghì cho con bé xem để còn làm việc tôi toan bật tivi, thì mẹ chồng tôi nhất quyết không cho bà bảo xem nhiều hông hết màn hình tivi. Mặc kệ con bé khóc lóc xin xỏ bà quyết cắt cái điều khiển đi, Hoài chẳng nói chẳng rằng đi ra bật tivi và mở chương trình yêu thích cho con bé qua những nút trên tivi, bà tức lắm nhưng chẳng làm gì được.

Cuối cùng lại quay qua bảo tôi:

- Nhân này hình như mày không biết đẻ đúng không?
- Không biết đẻ mà lại có bé Thỏ hà mẹ, mẹ nói buồn cười vậy.
- Con Cầm, cả con Hoài nữa đứa nào cũng đẻ con trai, mà tại sao mình mày cả 2 đứa là con gái vậy.

Tôi như chợt hiểu ra vấn đề, hoá ra là vì lần này tôi lại mang bầu con gái, còn đang nghĩ nói lại như nào cho lần sau bà bỏ cái thói trọng nam khinh nữ đi thì Hoài đã lên tiếng:

- Trai thì sao gái thì sao, con nào mà chả là con, con gái mà từ tế thì còn hơn tám vạn lần cái loại con trai hư hỏng, chơi bời, bất hiếu ấy.
- Ngoan mấy thì nó cũng đi lấy chồng, phục vụ nhà chồng chả nhờ được cái tích sự gì. Thế nên các cụ xưa mới có câu: “Nhất nam viết hữu, thập nữ viết vô” hàm ý nói có 10 đứa con gái cũng như không, đẻ con gái là vất đi hiểu chưa

Hoài hừ lạnh 1 tiếng rồi nói:

- Bản thân là phụ nữ lại cũng có con gái mà nói ra câu ấy chả khác nào tự vả vào mặt mình. Nó có đi lấy chồng không nhờ được ấy thì cũng còn hơn cái thằng con trai vừa ăn bám vừa phá hoại, rồi lại công lưng đi làm mà trả nợ dẫy cho nó, ham hố cái gì mà mợ con trai.

Mẹ chồng tôi tức lắm tắt phụt cái tivi đi xong chỉ tay vào mặt Hoài mà chửi:

- Cái con mất dạy này, tao dù gì cũng là mẹ chồng mày mà mày ăn nói trống không thế à. Bố mẹ mày không biết dạy mày các nói chuyện với người lớn thế nào cho phải phép à con đi nằm ngựa kia.

Bé Thỏ bị tắt tivi đi thì khóc thét lên, tôi phải vọt và lắm nói dỗ dành được con bé sau đó bật lại tivi cho nó. Ở bên kia Hoài đang mà mai nói:

- Tôi có là đi hay không thì cũng là con vợ của con trai bà, tôi là đi thì bà là mẹ đi chứ hay ho gì mà gào cái mồm lên cho hàng xóm người ta nghe thấy.

Mẹ chồng tôi đưa tay lên vuốt ngực hỗn hển nói:

- Mày.. Mày... mày mất dạy hơn cả con Cầm rồi, biết thế này ngày xưa tao không đuổi con Cầm đi thì mày làm gì có cửa mà bức vào nhà tao.
- Có hay không thì tôi cũng đang làm con dâu bà rồi, tôi được bà sang xin cưới hỏi đằng hoàng chứ cũng chẳng theo không. Vậy nên từ nay bà làm ơn đừng có suốt ngày Cầm Cầm, nghe ngứa tai lắm. Bà phải nhớ giờ tôi mới là con dâu bà, sống từ tế thì tôi từ tế lại, còn không thì bà tự hiểu rồi đấy, tôi không ngu như con Cầm của bà, cũng không nhu nhược như chị Nhân đâu nên đừng có mà tự chuốc khổ vào thân.

Mẹ chồng tôi có lẽ đang giận lắm, mà bà có cái bệnh cao huyết áp mỗi lần tức giận cái gì là lại khó thở, rồi mệt mỏi. Tôi cũng sợ nên vội vàng lấy thuốc cho bà uống rồi kéo tay Hoài bảo:

- Thôi thím ạ, thím đừng như thế không hay đâu, tôi biết mẹ có lúc làm khó thím, nhưng dù gì mẹ cũng lớn tuổi rồi, thím không nên nói trống không như vậy.

Hoài lắc đầu chép miệng mà nói với tôi:

- Bởi vì cái suy nghĩ đầy của chị nên bà ta mới trèo lên đầu lên cổ chị đấy, quan điểm của em chỉ có đúng sai, tốt xấu, không có tuổi tác. Lớn tuổi thì sao, già đầu mà còn sống lổ thì còn không bằng cái đứa trẻ con. Thế nên người ta đối xử với mình thế nào, mình không trả lại được gấp đôi gấp ba thì cũng phải đáp lại nguyên như thế thì mới mong yên ổn được.
- Tôi biết, nhưng mình là phận làm con, phải sống sao cho đúng đạo làm con, sống sao để cho con mình nó còn nhìn vào, và để không ai chê trách được. Còn ai đúng ai sai mọi người nhìn sẽ tự hiểu mà.
- Ôi đời ời bà chị của tôi ời, thời đạo nào rồi mà còn ôm cái mớ suy nghĩ đầy hà. Mà thôi có nói chắc chị cũng chả hiểu ra đâu, em thấy chị cũng là người tốt, hơn nữa những ngày đầu chị luôn bên vực em. Bởi vậy từ nay em sẽ cùng anh Hưng bảo vệ lại mẹ con chị coi như trả ơn.

Tôi cười xua tay nói:

- Không cần đâu thím, tôi biết tự bảo vệ mình mà.
- Chị không phải ngại, con người em rõ ràng lắm, ăn đến oán trả, em chỉ là đang trả ơn chị thôi. Vậy nhé em có việc phải ra ngoài rồi, bye Thỏ xinh gái nhé.

Bé Thỏ thấy thím Hoài khen xinh thì cũng cười tít mắt sau đó dơ tay bye bye lại.

Mẹ chồng tôi có lẽ nãy giờ đã điều chỉnh được huyết áp nên nói:

- Mày đi đâu cả tuần có mỗi ngày nghỉ không biết ở nhà mà lo dọn dẹp nhà cửa cơm nước còn định đi đánh đi ở đâu. Vào ngay giặt chậu quần áo cho tao, nhớ là phải giặt tay mới sạch được biết chưa?

Hoài chẳng đáp lại mà đi thẳng vào trong phòng thay đồ và trang điểm, Hoài tuy đang có bầu nhưng mỗi lần ra ngoài vẫn son phấn trang điểm chứ không kiếng như tôi, vậy nên lúc nào

nhìn cô ấy cũng tươi tắn rạng rỡ.

Mẹ chồng tôi thấy thế thì sai tôi:

- Con Nhân mày vào lõi cổ con đi lấy ra giặt quần áo cho tao.

- Thôi mẹ ạ, kệ thím ấy mẹ căng thẳng làm gì rồi lại cãi nhau, mẹ cứ để đẩy lát con cho vào máy giặt ù cái là xong.

Nói rồi tôi đi thẳng xuống bếp chuẩn bị đồ ăn sáng cho bé Thỏ, mặc kệ bà ở phía trên đang lăm bầm chửi tôi ngu vì ồm việc.

Đồ ăn tôi đã chuẩn bị từ tối qua nên giờ chỉ việc hâm nóng lên là xong, lên nhà thấy mẹ chồng tôi đang bế chậu quần áo đứng ở cửa phòng chú út, có lẽ đang chờ thím Hoài. Tôi mặc kệ, cho bé Thỏ ăn coi như không nhìn thấy, còn chưa kịp ăn hết bát com đã nghe thấy tiền thím Hoài hét lên:

- Bà làm cái gì mà bế chậu quần áo đứng lù lù ở đây, trời ơi nước bẩn đây cả vào váy tôi rồi, bà có biết cái váy này bao nhiêu tiền không hả?

- Tao đeo cần quan tâm váy của mày bao tiền, tao chỉ biết là bây giờ mày phải đi giặt ngay cho tao cái chậu quần áo này.

- Máy giặt kia kia bế đến đó mà đổ vào, xong bầm cho nó giặt, có thể thôi cùng hành người khác.

Mẹ chồng tôi tức tối thà phịch chậu quần áo xuống đất, lăm nước bắn cả vào chàm thím Hoài rồi chửi:

- Tao việc đeo gì mà làm, mày là con dâu, tao mất tiền mua về thì phải phục vụ nhà tao.

Hoài cười phá lên mà nói:

Mất tiền mua, bà mới nghĩ ra à, tôi còn đang nuôi báo cô mẹ con bà đấy, bà xem mỗi tháng tôi đưa cho bà 10 triệu tiền ăn, công với chị Nhân đưa 2 triệu thế thì là ai mua à? Bà ở nhà ăn không ngồi rồi thì vận động cái chân cái tay đi. Không lâu ngày nó lại rồi nằm liệt 1 chỗ con này không hầu đâu nhé.

Nói rồi Hoài bước qua chậu quần áo định đi ra ngoài thì bị mẹ chồng tôi túm tóc kéo lại. Hoài tức tối quay lại tát luôn mẹ chồng tôi 1 cái, cái tát mạnh đến nỗi bên mép mẹ chồng tôi bật cả máu.

Tôi định chạy tới can thì bé Thỏ kéo tay tôi sợ hãi khóc thét lên tôi đành phải nán lại an ủi con bé. Khi quay ra thì Hoài đã tức tối bế nguyên chậu quần áo đổ ụp lên người mẹ chồng tôi, sau đó lớn giọng chửi:

- Bà thích giặt thì ngồi ở nhà mà tự giặt, tôi còn phải đi kiếm tiền nuôi mẹ con bà, không rảnh. Cái đồ mụ già hãm tài.

Rồi chẳng để ai nói gì thêm Hoài tức tối lên xe phi đi mất, tôi ái ngại ra thu dọn đồng quần áo vương vãi khắp nhà kia. Vừa làm vừa nhìn phản ứng của bà, thật sự lúc này bản thân tôi cũng chẳng biết phải nói gì với bà cả. Chậu quần áo còn chưa thu xong bà lại tự đâm vào ngực mình sau đó gào lên:

- Ôi Nhân ơi, mày nhìn đi, nhìn cái con mắt dầy dầy nó làm gì tao đi, mày làm gì mà không ra giúp tao để nó hành hạ cái thân già tao như thế này hả Nhân. Ôi ông Huân (tên bố chồng tôi) về mà xem con dâu nó đánh đập tôi đây này. Ông ơi...

Bà chưa nói hết câu đã ngắt lịm, có lẽ vừa rồi do uất ức quá nên huyết áp mà lại lên cao, 1 mình tôi với cái bụng bầu 6 tháng không thể đỡ người hơn 60kg như bà được, không còn cách nào khác tôi phải sang nhờ bác Dũng, hàng xóm giúp tôi đỡ bà và đưa bà đi viện. Còn tôi lo cho bé Thỏ và gọi điện cho mọi người vào viện với bà. Tôi cũng không quên gọi điện cho Hoài nhưng không thấy em nghe máy nên chỉ nhắn tin báo mẹ ngắt phải nhập viện hy vọng thím ấy sẽ đọc được.

Điều khiến tôi đau đầu nhất là biết phải nói sao khi mọi người hỏi về nguyên nhân khiến mẹ chồng tôi tăng huyết áp đến mức ngắt đi. Cầu mong cho Hoài đến sớm để tôi không bị kẹt ở thế khó xử.

Cũng may mẹ chồng tôi vì huyết áp tăng đột ngột nên ngắt nên chỉ cần truyền nước, tiêm thuốc và đợi huyết áp ổn định là có thể xuất viện.

Khi bà tỉnh lại bà luôn mồm khóc lóc rồi kể tội Hoài, đương nhiên là câu chuyện qua lời bà kể sẽ theo 1 hướng nặng nề hơn rất nhiều. Tôi cũng chỉ nghe chồng kể lại những gì bà nói chứ cũng không trực tiếp nghe, thế cũng tốt, nếu tôi mà ở viện thì không biết phải làm sao mới phải.

Chẳng biết cả ngày nay Hoài đi đâu mà đến tối mới về, trên tay Hoài cầm 1 hộp búp bê khá to đưa cho Thỏ. Còn cười nói thân nhiên như không có chuyện gì xảy ra, chú Hùng thấy vợ như thế thì quát:

- Cô đi đâu cả ngày hôm nay giờ mới mò cái mặt về, điện thoại thì không liên lạc được. Cô có biết mình đã gây ra chuyện gì rồi không hả?

Hoài làm bộ ngạc nhiên hỏi:

- Nhà mình có chuyện gì hot hả chồng, kể em nghe đi.

Tôi khá bất ngờ với phản ứng của Hoài, nhưng Hoài chẳng bận tâm. Ngay cả khi bố chồng tôi gọi ra nói chuyện, vẫn thân nhiên đi thay đồ sau đó mới ra.

Chưa cần ai phải hỏi gì Hoài đã mở điện thoại của mình đặt giữa bàn cho mọi người cùng xem, tôi cũng tò mò tiến tới xem ở đó có gì. Hoá ra toàn bộ cuộc cãi nhau sáng nay Hoài đều quay cả lại, thật sự tôi không biết Hoài quay nó lúc nào, vì khi ấy Hoài không hề cầm điện thoại trên tay.

Đoạn video đang từ phát lại từ lúc mẹ chồng tôi không cho bé Thỏ xem ti vi, rồi lúc bà chửi Hoài là đi, cả cái cảnh bà bắt Hoài giặt đồ và túm tóc Hoài cũng được Hoài quay cả lại.

Điều khiến tôi thắc mắc là trong đoạn video ấy không có cảnh Hoài đánh mẹ chồng tôi, và cả khi Hoài bế nguyên chậu quần áo đổ vào người bà. Có lẽ Hoài đã lường trước mọi việc nên mới quay lại đoạn video kia làm bằng chứng. Như thế là công bằng nhất, vì dù nghe ai kể thì ít nhiều câu chuyện cũng sẽ hướng 1 phần nào đó theo cảm tính của người kể.

Mẹ chồng tôi thấy đoạn video kết thúc ở cảnh bà túm tóc Hoài giật lại mà dúi vào chậu quần áo thì tức tối lắm. Bởi điều đó đồng nghĩa với việc Hoài mới là nạn nhân của ngày hôm nay chứ không phải bà. Đáng tiếc là từ trước đến nay cả nhà ai cũng biết bà có tính ản ả, nên cũng không quá khó hiểu khi mọi người nghĩ rằng bà già vờ ngắt.

Tôi con đang phân vân xem có nên nói ra sự thật hay không thì giật mình bởi tiếng bố chồng tôi quát:

- Bà Nết, hoá ra những gì hôm trước tôi nói bà không để vào đầu tí nào đúng không?

- Ông ơi, ông phải tin tôi, ông nhìn đi, mép tôi vẫn còn sưng vì bị nó tát đây này.

Quả đúng là vết sưng đỏ vẫn còn nguyên thật, nhưng ngay lập tức Hoài khóc lóc nói:

- Khổ lắm bố ạ, lúc mẹ tím tím con, con giật mình nên đánh rơi điện thoại không quay được. Cũng vì sợ mẹ ản con xuống chậu quần áo bẩn nên con mới lui lại, không may kéo mẹ đập vào cạnh cửa nên bị chảy máu mũi. Chứ bố nghĩ đi, con bầu bì lại bị mẹ tím tím, trong khi mẹ thì to khỏe thế kia, con làm gì được chứ.

Hoài khóc sau đó quay qua nhìn tôi nháy mắt, và tôi cũng quyết định im lặng, vì dù sao đó cũng là 1 bài học cho mẹ chồng tôi về sự nanh nọc. Phải như thế mới mong mà bớt cái kiểu chửi bới hành hạ người khác đi.

Không bằng không chứng, bà không thể nào cãi lại được Hoài, bao nhiêu tức giận bố chồng tôi trút cả lên đầu bà. Nghĩ thì bà cũng tôi, nhưng mà thôi tôi mặc kệ.

Người không tin vào câu chuyện của Hoài không chỉ có tôi mà còn cả chồng tôi. Khi vào phòng anh có hỏi:

- Em này, hôm nay em cũng ở nhà, em còn là người nhờ bác Dũng đưa mẹ vào viện. Vậy chắc em chứng kiến mọi việc, liệu có chi tiết nào thím Hoài nói sai không. Vì anh biết mẹ bị cao huyết áp thật, nhưng mà tức đến nổi ngất đi thì chắc câu chuyện không thể nào dừng lại ở mức thế. Những lần trước cãi nhau bà cũng chỉ khó thở 1 chút rồi thôi, lần này lại ngất thì không hợp lý lắm em nhỉ?

- À, thật ra em cũng chỉ chứng kiến lúc bà không cho Thỏ xem tivi thôi, sau đó vì con bé khóc nên em đã bế con ra ngoài đường nên về sau thế nào em không rõ lắm. Chỉ biết khi về thấy mẹ gọi em sau đó ngất luôn, em sợ quá mới nhờ Bác Dũng đưa đi viện, sau đó gọi cho anh luôn.

- Thế à, thôi anh đi tắm đã, mà hôm nay anh được thưởng đấy, mai anh sẽ cho mấy mẹ con đi sắm ít đồ nhè, đồ của em cũ cả rồi đấy.

Lúc nào cũng thế, anh luôn để ý quan tâm tôi từng chút 1, đồ của anh từ ngày cưới tôi cũng chẳng sắm xừ gì. Vậy mà anh cũng chẳng bận tâm, lúc nào cũng chỉ muốn sắm cho mẹ con tôi. Tôi mỉm cười hạnh phúc nhìn bóng lưng chồng khuất sau cánh cửa.

Ngày hôm nay quá nhiều chuyện xảy ra, thật sự tôi có đôi chút căng thẳng, tôi cũng nhận ra Hoài không hề đơn giản như vẻ bề ngoài tôi vẫn thấy. Có lẽ tôi nên giữ khoảng cách với Hoài hơn, đề phòng nhờ may có xích mích xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Lần đầu tiên kể từ khi lên chức mẹ chồng bà rơi vào hoàn cảnh bản thân mình đúng nhưng lại chẳng thể thanh minh. Có nỗi đau nào hơn việc đến ngay cả người chồng đầu ấp tay gối với mình còn không tin mình.

Suốt mấy ngày sau đó bà đều nhìn tôi bằng ánh mắt hình viên đạn, vì tôi biết rõ sự thật mà lại im lặng. Có thể bà đang nghĩ tôi về phe Hoài nên đang tức tối với tôi, nhưng thật ra tôi chỉ là chính tôi không muốn chia bè chia phái với ai cả. Tôi biết mấy ngày qua phần vì mệt, phần vì còn kiêng dè Hoài nên bà chưa làm gì. Nhưng chắc chắn bà sẽ không bỏ qua cho tôi đơn giản như thế.

Hoài cũng thân thiết với tôi và bé thỏ hơn hẳn, cứ vài ngày Hoài lại mua cho bé Thỏ món quà gì đó, khi thì là món đồ chơi nhỏ nhỏ, lúc lại bộ quần áo hay đôi giày. Tôi có ý từ chối không nhận thì Hoài giận, mà bé Thỏ cũng thích lắm nên đành mặc kệ. Kinh tế Hoài có nên mấy thứ này với tôi là lớn chứ so với Hoài thì chẳng là gì cả. Cũng nhờ thế mà bé Thỏ quấn Hoài hơn hẳn, có đôi khi tôi thấy con bé còn sán Hoài hơn cả tôi.

Đáng ra tôi phải vui vì con mình được Hoài yêu thương, chẳng hiểu sao lòng tôi lại cứ có điều gì đó bất an mà không thể diễn tả rõ ràng được.

Cuộc sống yên bình cứ thế tiếp diễn được vài hôm, khi tôi đang đi làm thì không may trượt chân ngã. Cú ngã không mạnh lắm nhưng cũng khiến cho cái bụng gần 7 tháng của tôi nhói lên từng cơn. Ngay lập tức tôi được đưa tới bệnh viện, bác sĩ kết luận tôi bị động thai do va chạm, phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng 1 tuần cho thai ổn định trở lại.

Mẹ chồng tôi thì mọi người biết rồi đấy, làm sao mà bà để tôi nghỉ ngơi tĩnh dưỡng được cơ chứ. Vậy là vợ chồng tôi bàn với nhau đưa tôi sang ngoại ít hôm, lâu lắm rồi tôi cũng chẳng có thời gian về thăm nhà. Nhân dịp này tôi sẽ đưa con về quê vừa là thăm nhà vừa là để mẹ tôi chơi cùng cháu.

Mẹ chồng tôi ở phía ngoài nghe thấy liền đi vào phòng tôi nói:

- Tĩnh dưỡng thì phải ở nhà, còn đi lại xa xôi lúc làm sao người ta lại bảo tao không chăm con cháu.

- Không sao đâu mẹ, con đi taxi mà.

- Thôi tốt nhất mày cứ ở nhà cho tao, mấy tí nữa là đến tết rồi, đợi đến lúc ấy về thì chết à.

Chồng tôi thấy mà nặng lời thì nhăn mặt nói:

- Cô ấy tính dưỡng cần phải nghỉ ngơi tuyệt đối, ở nhà mình thì làm sao mà nghỉ được.

- Ý mày là tao hành hạ bạc đãi vợ mày hả, tao mới là người đẻ ra mày chứ không phải nó đâu nhè.

- Làm sao mà mẹ cứ chuyện nọ lại sợ sang chuyện kia như thế, mẹ suốt ngày day nghiến người khác như thế thì làm sao mà Nhân có tinh thần thoải mái để mà dưỡng thai được. Thôi mẹ ra ngoài đi cho bọn con xếp đồ, con chỉ được nghỉ buổi sáng thôi nên phải tranh thủ đưa mẹ con cô ấy đi.

Bà hừ lạnh 1 tiếng rồi dậm chân bỏ ra ngoài, tôi tranh thủ xếp đồ con anh đi đón bé thỏ để cùng về quê với tôi. Khi mọi thứ chuẩn bị xong xuôi cả thì Hoài về, thấy chồng tôi xách hành lý Hoài ngạc nhiên hỏi:

- Anh chị đi tĩnh dưỡng ở đâu mà im tiếng thế.

- Có đâu thím tôi tính cho mẹ con Nhân sang ngoại ít hôm cho thoải mái ấy mà.

Bé Thỏ thấy Hoài thì chạy lại đòi bế, khi đã yên vị trên tay Hoài con bé liến thoắng nói:

- Ngoài, ngoài...

Hoài làm bộ sụ mặt khóc mếu nói:

- Thỏ đi rồi thì ai chơi với thím, thím buồn thím khóc thì sao?

Bé thỏ vội vàng xoa má Hoài, rồi làm ra vẻ hiểu chuyện vừa thom vừa nói:

- Thương, thương

Cả nhà cũng phá lên cười vì sự hồn nhiên và đáng yêu của con bé, lúc này tôi mới để ý phía sau Hoài còn 1 người nữa nên cất tiếng hỏi:

- Thím Hoài có bạn sao không mời vào trong nhà uống nước mà lại đứng cả ngoài sân thế này.

Hoài sực nhớ ra kéo tay cô gái kia giới thiệu:

- Đây là Kim, ngày trước cùng ở bên Nhật với em, có điều cô ấy ở lại đó lập nghiệp chứ không về quê cống hiến như em. Nay cô ấy có dự định mở công ty tại đây nên tiện ghé nhà mình chơi luôn. Chán thế đang tính tối nay rủ chị đi ăn thì chị lại về quê.

Tôi mỉm cười lịch sự nói:

- Chào Kim mình là Nhân chị dâu của Hoài, còn đây là chồng mình và bé Thỏ con gái mình. Trong nhà còn có mẹ chồng mình nữa, Kim thông cảm do mình bị động thai nên muốn về quê nghỉ ngơi ít ngày. Kim cứ ở lại nhà mình chơi thoải mái và tự nhiên nhé, khi nào có dịp chúng ta sẽ nói chuyện lâu hơn.

Hoài thấy thế thì lo lắng nói:

- Chết thế mà chị không nói với em, vào nhà ngồi đi, động thai mà đứng mãi thế à. Nào ngồi xuống đây, vào ngồi đợi em tí, không được đi trước khi em về đâu đấy.

Rồi Hoài quay sang Kim nói:

- Kim mày vào nhà đợi tao tí, tao chạy ù ra đây rồi về đón mày đi ăn nhé.

Tôi không biết Hoài định làm gì nhưng vẫn mỉm cười gật đầu, bên cạnh Kim đang bắt tay chồng tôi và nói:

- Chào anh, nếu không lầm thì anh tên Hưng phải không, em nghe hoài kể nhiều về anh lắm, anh đúng là anh chồng quốc dân trong mắt tụi em đấy anh biết không?

Chồng tôi thấy được khen thì phá lên cười mà đáp:

- Em cứ nói thế, anh cũng như bao ông chồng khác, cũng xấu tính ở bản và ngủ ngáy nữa đấy vợ nhí.

Tôi suýt bật cười vì câu nói của anh, quả thật hôm nào mà một anh ngáy rất to, to đến nỗi tôi phải liên tục gọi dậy vì không thể ngủ nổi. Còn hôm nào mà ốm thì dù trời có nắng anh cũng nhất quyết không tắm, với lý do ốm mà tắm thì dễ đột tử lắm. Ngoài những thứ ấy ra thì chồng của tôi vô cùng đáng yêu mà, nếu gọi là chồng quốc dân chắc cũng không ngoa phải không?

Vào nhà Kim cũng lịch sự chào mẹ chồng tôi, cô ấy còn có quà cho mẹ tôi, là 1 chiếc khăn lông khá đẹp. Nói chuyện 1 lát thì Hoài về, tay xách 1 túi lớn nào là sữa bầu, thuốc bổ, thuốc an thai dúi vào tay tôi, nhìn qua toàn những thứ đắt tiền nên tôi nhất quyết không nhận.

- Thôi tôi không nhận đâu, thím cho mẹ con tôi nhiều quá rồi, cái này lại toàn đồ đắt toai không dám nhận đâu. Tôi chỉ xin tắm lòng thím thôi còn đồ thím giữ lại mà bồi bổ, thím cũng đang mang bầu mà.

Hoài có vẻ phật ý nói:

- Chị không nhận thì em cũng vất đi vì em không uống được mấy cái này. Chị mà không nhận thì từ nay em cũng chẳng nói chuyện với chị nữa đâu, em mua là mua cho Ông (tên con gái thứ 2 trong bụng tôi) chứ cho chị đâu.

Chồng tôi thấy thế thì bảo:

- Thôi thím ấy đã nói thế thì em cứ nhận cho thím vui lòng.

Kim cũng nói thêm:

- Phải đấy chị, chị không phải tiếc tiền hộ nó đâu, tiền nó tiêu cả quyền, hết lại có, hết lại có.

Mẹ chồng tôi ngồi bên cạnh thì dè bực:

- Thích bỏ mẹ còn sĩ, đúng là cái loại nghèo còn ngại.

Tôi chẳng thèm đếm xỉa đến câu nói của bà mà quay sang Hoài bảo:

- Lần này chị nhận nhưng lần sau là chị sẽ trả lại đấy, em có giận chị cũng đành chịu. Chị chẳng có cái gì cho em mà em cứ cho mẹ con chị suốt thế chị áy náy lắm.

- Trời ơi, em đã bảo chị không phải nghĩ ngợi gì rồi cơ mà, chị tốt nên em thườn chị, còn bé Thỏ em coi nó như con gái chứ có gì đâu. Em mong có cô con gái đầu lòng mà không được nên mượn tạm bé Thỏ nhà chị để an ủi đây. Thôi chị đi đi không lát nữa lại nắng.

Tôi mỉm cười cảm ơn Hoài lần nữa rồi chào mọi người ra phía ngoài chờ xe để về quê. Tuy chỉ được nghỉ có 1 tuần nhưng đó chắc chắn sẽ là quãng thời gian vui vẻ hạnh phúc của mẹ con tôi.

Không có tôi liệu rằng cuộc chiến giữa mẹ chồng tôi và Hoài có xảy ra lần nữa hay không. Kể từ sau lần cãi nhau trước Hoài tuyệt nhiên không làm bất kể việc gì nữa, mọi việc có thể tôi đều cố gắng làm. Bây giờ tôi đi không biết Hoài có phụ cùng mẹ chồng không hay vẫn mặc kệ bà.

Tôi sang nhà ngoại đến ngày thứ 3 thì chồng tôi gọi điện kể ở nhà mẹ và thím Hoài lại gây gổ với nhau. Ai là người gây chuyện trước thì anh không rõ, chỉ biết nguyên nhân là do Hoài nhất quyết không chịu làm việc nhà. Anh còn thở dài bảo: “toàn những chuyện đàn bà vợ vẩn mà cũng đánh nhau chảy máu mồm được thì cũng tãi”.

Có lẽ mẹ chồng tôi lại làm gì khiến Hoài không kiềm chế được bản thân, có điều tôi vẫn thắc mắc không biết lần này sự thật có bị Hoài bóp méo như trước hay không.

Ting... Ting...

Tiếng tin nhắn khiến tôi giật mình, hoá ra là tin nhắn của Hoài, đây là lần đầu tiên Hoài nhắn cho tôi nên tôi khá bất ngờ. Mở ra thì là hình 1 căn nhà toàn rác, nào là vỏ bánh, rồi quần áo bẩn đù cả. Mà nhà đó chả phải đâu xa lạ mà chính là nhà chồng tôi, tôi mới đi có 3 ngày thôi mà đã không khác nào cái ổ chuột thế kia hay sao?

Còn chưa biết phải nói gì thì Hoài tiếp tục nhắn đến

- Thấy ghê không chị, mụ bắt em làm em tức bê nguyên thùng rác đổ ra nhà, mụ ấy điên quá lấy hết quần áo em ném khắp nơi. Em mặc kệ dù sao chỗ quần áo ấy em cũng không thích mặc nữa, mụ bây thì lại phải dọn mà thôi.

Tôi nhắn lại:

- Thế rồi sao, thím đừng có đánh mẹ như lần trước nhé, bà già rồi không chịu nổi đâu. Ôm ra đẩy lại khổ chị em mình đấy.

Ngay lập tức Hoài nhắn đến

- Không đâu, lần này bà ấy lấy dép ném em tím cả mặt, còn làm em chảy cả máu đây này. Em điên lắm chưa kịp bật lại thì ông già (bố chồng tôi) về nên em đổi kèo nằm vật ra khóc lóc ẵ vạ. Vậy là bà ăn trọn cái tát của ông già đấy chị. Mặc dù cái tát ấy chắc chắn không đau bằng những gì bà ấy gây ra cho em, nhưng mà lại từ người chồng mà bà ấy yêu thương, coi như nỗi đau tinh thần của bà ấy sẽ bù lại nỗi đau thể xác của em, hà hề thấy sợ luôn.

Tôi bản thân tưởng tượng xem khi ăn trọn cái tát của chồng mẹ chồng tôi phản ứng thế nào. Bà có bất ngờ không, có khóc hay lại ẵ vạ không thì tôi không rõ. Điều tôi chắc chắn đó là bà sẽ thất vọng và đau lòng lắm, bà luôn tự hào là có chồng yêu thương chiều chuộng. Khấp làng ai chẳng biết bố chồng tôi xưa nay chưa từng 1 lần ra tay đánh vợ.

Tuy rằng bà cũng sai, nhưng tôi lại thấy có gì đó xót xa cho bà, cùng cảnh phụ nữ tôi hiểu nỗi đau kia chắc cả đời bà cũng không hề quên đi được.

Thật sự tôi không biết gia đình chồng tôi có còn là gia đình hay là cuộc chiến nữa đây. Hai người họ cứ căng thẳng với nhau mãi thế tôi cũng khó xử,

- Nhân ơi, làm gì đấy, ra ăn cơm đi con. Hôm nay mẹ nấu món canh cua con thích đây này, có cả cà pháo nữa đấy.

Tiếng mẹ tôi cất lên như kéo tôi về thực tại, tạm gác mọi thứ nhà chồng sang bên tôi vui vẻ ra ngoài ăn cơm cùng cả nhà. Mẹ tôi vẫn thế, vẫn tự mình ôm đồm mọi việc chẳng cho tôi làm gì dù chỉ là quét nhà hay rửa bát. Về với mẹ tôi được xả hơi thật sự, vậy nên tôi chẳng muốn xa nơi này tạo nào.

Thật sự mấy hôm nay em vô cùng bận nên chap này ngắn hơn các chap trước mọi người thông cảm nhé.

Mấy hôm nữa xong việc em hứa sẽ bù cho mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Dù muốn nhưng tôi cũng chẳng ở mãi nhà mẹ đẻ, tôi còn chồng, còn gia đình nhà chồng và công việc của mình nữa. Vậy là tôi quyết định về sớm hơn dự định 1 ngày, hôm ấy tôi không báo cho chồng vì không muốn anh phải đi lại nhiều, hai mẹ con tôi bịn rịn chia tay bà ngoại rồi âm thầm lên xe ra về.

Về tới nhà cũng hơn 11h trưa, tôi thoáng ngạc nhiên khi thấy Hoài ở nhà, phía ngoài cửa còn có đôi guốc lạ của ai đó. Nhìn quanh nhà 1 lượt không thấy ai, bé Tho đã ngủ gật nên tôi nhẹ bệ con bé vào phòng, đang lúi húi mở cửa phòng thì nghe tiếng cười của Hoài, hình như Hoài đang nói chuyện với ai đó khá vui vẻ.

Tôi không bận tâm lắm, đặt bé tho xong tôi quay ra xách đồ đồng hành lý vào phòng. Dù cũng khá buồn ngủ nhưng bụng tôi hơi đói, nên quyết định đi nấu tạm bát mì ăn sau đó đi ngủ. Khi ngang qua cửa phòng Hoài thì nghe thấy giọng nói quen thuộc, hình như tôi đã nói chuyện với người này rồi, ngẫm nghĩ 1 lát tôi sực nhớ ra Kim.

Hoài từng bảo Kim về Nam Định mở công ty nên chắc hôm nay lại đến nhà tôi chơi, Kim nói:

- Kể ra thì cái lão Hưng anh chồng mày cũng ngon đấy, đẹp trai, lại tâm lý, hơi nghèo 1 tí nhưng không sao. Giá mà chưa có vợ thì tao hốt ngay rồi đấy.

Tôi luôn tin tưởng chồng mình tuyệt đối, nhưng chẳng hiểu sao khi nghe những lời này của Kim tôi lại thấy bất an vô cùng. Lòng tôi tự nhiên có cảm giác bài xích gét bỏ Kim dù chúng tôi mới chỉ nói chuyện với nhau vài câu. Tôi muốn nghe xem hai người họ nói gì với nhau nên đã làm một việc không nên làm, đó là dùng lại nghe lén hai người họ.

Tiếng Hoài nghiêm nghị cất lên:

- Này con này, mày đừng có vớ vẩn, ở cái nhà này có mỗi bà Nhân thật lòng tử tế với tao chứ không phải vì tiền của tao. Mày đừng có mà gì để cho chị em tao sứt mẻ tình cảm đấy. Cờ như mày ra ngoài chỉ huyt sáo 1 cái có mà zai nó theo cả bấy, tránh xa anh chồng tao ra.

Kim cười ha hả sau đó nói:

- Tao nói nếu chưa có vợ thì tao với hốt chứ có vợ rồi thì tao cần gì, hốt cái đứa có vợ về để cho ô ւế thanh danh của tao à. Nó bỏ được vợ nó ai dám chắc sau này nó không bỏ mình. Tao chưa điên như mày, giàu có xinh đẹp lại chui vào cái nhà thói từ trên trời xuống. Mà tao không hiểu mày nghĩ gì mà đâm đầu lấy cái thằng cha vô dụng ấy hả?

- Ôi dào, lấy ai không quan trọng, tao chỉ cần có tám chồng làm bình phong thôi, kể cả lấy thằng ăn mày cũng được. Thứ tao muốn bảo vệ là thứ khác, tao chỉ tạm lấy chồng để chờ

đến ngày đó thôi

Ngày trước tôi vẫn luôn thắc mắc lý do vì sao người như Hoài lại lấy chú út, còn chấp nhận sống chung với mẹ chồng tôi. Tôi cứ nghĩ do Hoài yêu chú ấy quá, mọi hành động mù quáng của Hoài chỉ có thể giải thích rằng bị tình yêu làm mờ mắt. Tôi không muốn phán xét người khác, nhưng không dưới 1 lần tôi nhìn Hoài mà nghĩ, không lẽ Hoài đi du học về mà lại ngu đến thế.

Nhưng thời gian qua tôi để ý vợ chồng Hoài cũng không tình cảm lắm, chưa kể đến việc chỉ cần không vừa ý Hoài sẵn sàng chửi chú út không tiếc lời. Thế nên nói là Hoài quá yêu chú ấy thì cũng không phải, hôm nay lại nghe chính Hoài thừa nhận lấy chú ấy làm bình phong. Tôi càng thấy nghi ngờ hơn, vậy rút cục là vì sao Hoài lại từ bỏ cả tương lai phía trước mà lấy chú út.

Đúng rồi, mới quen nhau 1 tháng Hoài đã có bầu, vậy có lẽ nào, ời tôi không dám nghĩ nữa đâu. Không thể nào, chú út ham chơi, mê tiền nhưng chắc không đến nỗi bị lừa đồ vô đáy chứ. Kể ra thì bụng Hoài cũng không quá to so với bụng những người mang thai tháng thứ 4, thứ 5, ngày dự sinh của Hoài nếu đem tính ngược lại thì cũng thời điểm thụ thai cũng nằm trong khoảng quen chú út. Nếu nói Hoài có bầu trước khi quen chú út thì cũng hơi khó hiểu, cuối cùng thì đâu mới là sự thật?

Tôi muốn nghe xem rốt cục thì lý do ấy là gì, nhưng phía bên phòng có tiếng bé Thỏ khóc, phần vì sợ Hoài phát hiện phần vì muốn dỗ cho bé Thỏ ngủ thêm nên tôi chạy khá nhanh. Còn chưa kịp dỗ dành con bé thì đã nghe thấy tiếng Hoài ở phía sau:

- Chị Nhân chị về lúc nào thế, sao về mà không lên tiếng vậy.

Tôi cảm nhận rõ trong câu hỏi của Hoài là sự dò xét, nếu Hoài mà biết tôi nghe lén chuyện của họ thì sẽ thế nào. Với tính cách của Hoài chắc chắn mối quan hệ của tôi với Hoài sẽ xấu đi, nghĩ thế nên tôi quyết định nói dối rằng:

- Chị vừa về, nhìn trong nhà không thấy ai nên tưởng cả nhà đi vắng, vừa đặt con bé xuống giường thì nó giật khóc khổ quá thím ạ.

Chẳng biết Hoài có tin không, chỉ thấy lặng lẳng đứng của rồi đi ra ngoài, thái độ đó của Hoài làm tôi càng thấy bất an hơn. Quên luôn cả con đối tôi lên giường vừa ru con vừa suy nghĩ về lý do của Hoài, tôi vẫn không tài nào lý giải nổi. Cả cái cô Kim kia nữa, liệu rằng cô ta có vì ngưỡng mộ chồng tôi mà làm gì đó gây tổn hại đến gia đình tôi hay không.

Tôi thật sự muốn kiểm một lý do nào đó để từ nay cô ta không xuất hiện ở nhà tôi nữa, có thể tôi mới yên tâm được. Nhưng cô ta là bạn Hoài, đến chơi với Hoài chứ nào chơi với tôi mà tôi có lý do đuổi được. Suy đi tính lại, cuối cùng ngủ quên lúc nào chẳng hay, khi tỉnh dậy thì Hoài và Kim đã đi từ bao giờ, phía ngoài phòng khách có mẹ chồng tôi đang ngồi bó gối buồn bã.

Tôi chợt nghĩ đến cái tát mà Hoài kể bà nhận từ bố chồng tôi, có lẽ bà vẫn còn tổn thương vì điều ấy. Cái đáng còng còng vừa ôm gối vừa nhìn xa xăm sao mà nó cô đơn đến vậy, tôi nhẹ nhàng lên tiếng:

- Mẹ, mẹ đi đâu mà nãy con về không thấy vậy.

Bà giật mình ngược mắt lên nhìn tôi, tròng mắt đỏ hoe của bà vẫn còn vương lại mấy giọt nước mắt, bà đang khóc. Bà gầy hẳn đi so với mấy hôm trước, mái tóc cũng bạc nhiều hơn, không biết mấy ngày qua có những chuyện gì xảy ra mà bà lại thế này.

Thế nhưng bà không trả lời tôi mà nhẹ nhàng cụp ánh mắt xuống, từng tiếng thở dài của bà cứ liên tục vang lên.

Bé Thỏ kéo tay tôi chỉ vào ti vi nói:

- Gấu, gấu...

Mẹ chồng tôi nghe thấy tiếng bé Thỏ thì vội vàng chạy ra, ôm con bé vào lòng buồn rầu nói:

- Thỏ ngoan của bà, Thỏ đi lâu quá, Thỏ không ở nhà chơi với bà làm bà nhớ đây này. Ngồi đây chơi với bà tí nhé, rồi lát bà mua bim bim cho.

Bé Thỏ ngồi gọn trong lòng bà ngoan ngoan gật đầu, mẹ chồng tôi thom lên má con bé và hỏi tiếp:

- Thỏ đi chơi thỏ có nhớ bà không?

- Tó (có), bố, ung (ông)

- Nhớ cả bố cả ông nữa á.

- ừm

Đây là lần đầu tiên tôi thấy mẹ chồng tôi lại quý Thỏ đến thế, bình thường ngoài chửi mắng ra có bao giờ bà tự nhiên mà bế con bé đâu. Nhìn cái cách bà ôm con bé, thom con bé tôi đoán là bà nhớ nó thật chứ không phải đang làm màu.

Có khi nào sao bao nhiêu chuyện bà đã thay đổi hay không? Nếu bà thật sự thay đổi tôi cũng chẳng nhỏ nhen đến mức nhớ mãi chuyện cũ mà làm gì.

Tối đó khi cả nhà về hết, tôi thấy thái độ của bố mẹ chồng tôi khác hẳn ngày thường, ngoại trừ việc bắt buộc phải ngủ cùng giường với nhau thì bất cứ khi nào thấy ông bà đều tránh đi chỗ khác.

Tại bữa cơm cùng thế, hai người không còn ngồi cạnh nhau, ông cũng chẳng gấp thức ăn cho bà như mọi khi, mà chỉ ăn thật nhanh sau đó đứng dậy lên nhà hút thuốc lao song sọc.

Họ cứ lặng lặng lướt qua nhau như 2 chiếc bóng vô hình, Hoài cứ chốc chốc lại nhìn tôi chăm chú, tôi biết nhưng cứ giả bộ vô tư thoải mái. Tôi thật lòng không muốn khi mẹ chồng tôi hiểu ra thì căng thẳng của tôi và Hoài lại bắt đầu. Mong rằng mối quan hệ giữa tôi và Hoài sẽ không vì bất kỳ lý do nào mà xấu đi.

Xong xuôi cơm nước tôi chủ động bảo bé Thỏ qua phòng Hoài chơi, còn tôi nằm thủ thi hỏi chồng xem mấy ngày qua ở nhà đã xảy ra chuyện gì mà nhìn ai cũng lạ như thế. Anh đắm chiều 1 lúc rồi từ từ kể lại, qua lời kể câu anh cùng những chi tiết hoài niệm tin cho tôi, tôi đoán mọi thứ diễn ra như sau.

Ngay từ hôm đầu tiên tôi đi Hoài và mẹ chồng tôi đã to tiếng vì Hoài đi chơi cả buổi với Kim mãi đến tối mới về, mẹ chồng tôi cho là Hoài trốn việc nên chửi mắng. Cũng may lúc ấy có đầy đủ mọi người ở nhà nên hai người họ chỉ nói qua nói lại vài câu rồi thôi.

Mọi việc trở nên đình đốn là khi tôi đi được 3 ngày, Hoài bị ốm nên nghỉ ở nhà. Nhà cửa mấy ngày qua chẳng ai chịu dọn, quần áo tắm xong cũng chất cả đống trong nhà tắm chẳng ai chịu bỏ vào máy giặt.

Mẹ chồng tôi thấy Hoài ngủ đến 10h còn chưa dậy nên đứng ngoài đập cửa chửi, bắt Hoài phải dậy dọn dẹp nhà cửa. Sẵn con tức từ trước nên Hoài đem luôn thùng rác trong phòng mình ra đổ giữa phòng khách. Mẹ chồng tôi cũng chẳng vừa xông vào phòng lôi hết quần áo của Hoài ném đuổi đi.

- Cút ngay, cút khỏi nhà tao cho khuất mắt tao, cái thứ phá hoại hạnh phúc nhà người khác như mày chả chỗ nào họ chứa trừ chỗ này đâu con mắt dậy ẹ. Biết điều thì tao còn cho ở nhờ như con Nhân ấy, còn hỗn láo như mày thì cút ngay cho tao.

- Tên tôi trong sổ hộ khẩu nhà bà, bà sang tận nhà tôi xin rước tôi về, đến cả cái ăn bà đút vào mồm hàng ngày cũng từ tiền của tôi mà ra. Bà có quyền gì mà đuổi tôi hả mẹ già kia, bà có tin tôi lại và cho bà không trượt phất nào như hôm trước không?

Mẹ chồng tôi tức tối rút dép ném thẳng vào mặt Hoài, hôm ấy bà đang đi dép của bố chồng tôi nên khá to, chiếc dép in trọn trên mặt hoài 1 vết tím bầm. do bất ngờ nên rằng hoài còn cần cả vào môi bật máu.

Hoài là người rất coi trọng về bề ngoài, lần này mẹ chồng tôi lại làm gương mặt Hoài tím tái nên Hoài điên lắm, định xông đến chiến đấu với mẹ chồng tôi thì nghe ngoài sân có có tiếng xe của bố chồng tôi về tới.

Hoài nhanh trí ôm chân mẹ chồng tôi van xin:

- Mẹ ơi, con xin mẹ, hôm nay con ốm nên mới phải nghỉ ở nhà, nhà cửa thì để chiều con dọn, mẹ đừng đánh con nữa con đau lắm. Mẹ không thương con thì cũng thương lấy cháu mẹ trong bụng chứ, cả ngày mẹ đánh con như thế nhờ ảnh hưởng đến thằng bé thì sao? Con cần rom cần cò con lấy mẹ, mẹ tha cho con đi ăm mẹ ời.

Có tiếng dép bố chồng tôi chạy vội vào, nhìn cảnh Hoài máu me đầy mồm lại quý gối khóc lóc ông không kiềm chế được nên thẳng tay tát mẹ chồng tôi thật mạnh rồi quát:

- Bà có còn là con người nữa không bà Nết, bà nhìn đi, nhìn con đau mà đi, nó đang bụng mang dạ chửa như thế kia mà bà hét lần này đến lần khác bà đánh nó là làm sao. Chuyện bà với cái Nhân tôi mất nhấm mất nở cho qua, cứ tương với cái Hoài, đứa bà đích thân chọn về thì bà phải khác. Ai ngờ bà còn khôn nặn hơn, sao bà không nhìn lại hoàn cảnh nhà mình mà nghĩ đi, con thì chơi bởi phá phách, bà thì hồng hách, nhà lại chả có gì. Nó về nhà mình làm vợ hai đã thiệt thòi rồi mà sao bà còn không thương há bà Nết?

Ông rút lên 1 hồi rồi cúi xuống đỡ Hoài dậy mà an ủi:

- Đứng lên đi rửa mặt mũi đi con, khổ thân, có đau lắm không.

Hoài già bộ đau đớn đứng dậy tập tễnh từng bước ra khỏi phòng, đi qua mẹ chồng tôi còn không quên nháy mắt cười đều. Vậy nhưng bà chẳng quan tâm, ánh bà còn đang phần uất nhìn người chồng đầu ấp tay gối với bà gần nửa thế kỷ qua. Trước đến nay bà luôn tự hào khoe với mọi người được ông yêu thương chiều chuộng, cả khi bà xích mích với mẹ chồng ông cũng không hề đánh bà dù chỉ 1 cái.

Vậy mà lần này, ông còn chưa hỏi bà xem có chuyện gì xảy ra đã vội vàng ra tay với bà. Ông không còn yêu thương và tin tưởng bà nữa hay sao, nghĩ thế thôi là những giọt nước mắt tủi hờn cứ thi nhau rơi ướt đầm mặt bà. Nhìn cái bóng lưng ông khuất sau cánh cửa mà bà đau đớn khóc nức lên.

Cuộc đời bà từ năm 20 tuổi đã theo ông đi tha hương lập nghiệp, có những lúc đến miếng sắn khô trong nhà cũng chẳng còn, nhưng ông bà vẫn hạnh phúc động viên nhau vượt qua. Rồi các con lần lượt ra đời và khôn lớn, 1 tay ông lo kinh tế, còn bà ở nhà đảm đang nội chợ và chăm chồng con. Cuộc sống tuy vẫn còn khó khăn nhưng trong nhà lúc nào cũng đầy ắp tiếng cười. Những tương ông bà yêu thương nhau nhiều thế thì họ sẽ mãi hạnh phúc đến cuối đời, vậy mà khi con cái lớn, dựng vợ gả chồng cả rồi thì mâu thuẫn giữa ông bà cũng dần dần hình thành.

Thật ra lúc ông đi qua nhìn thấy mặt bà còn hằn đỏ 5 lốt ngón tay của mình thì cũng ân hận lắm, nhưng vì nghĩ là bà ở nhà hành hạ đánh đập Hoài nên ông nhất quyết không xuống nước. Ông muốn nhân cơ hội này dạy cho bà 1 bài học, may ra thì bà hiểu ra được mọi thứ.

Còn bà thì vì tổn thương cũng nhất quyết không nói chuyện với ông, Hoài thì đương nhiên sẽ chẳng bao giờ lên tiếng đính chính lại mọi thứ. Thành ra những hiểu lầm lại ngày càng đầy họ xa nhau hơn, bà cũng vì thế mà gầy và già đi trông thấy.

Ánh mắt mẹ chồng nhìn tôi cùng cách nói chuyện của bà với bé Thỏ tôi chắc chắn ít nhiều gì bà cũng đã thay đổi. Cái khó bây giờ là làm sao giải quyết mâu thuẫn giữa bố mẹ chồng tôi để cho không khí gia đình vui vẻ trở lại.

Tôi và chồng ái ngại nhìn nhau, tôi đoán anh và mọi người không biết rằng Hoài đóng kịch làm nạn nhân nên mới để mọi chuyện như thế. Còn tôi biết rõ tất cả đấy nhưng làm sao mà nói ra được, mối quan hệ giữa tôi và mẹ chồng chưa hề tốt đẹp lên, trong khi mối quan hệ của tôi và Hoài cũng đang có nguy cơ xấu đi. Nếu tôi mà nói ra chuyện này ẽ là một đợt sóng ngầm lớn lại ập lấy tôi mà cuống phăng đi mất.

Mãi chìm trong mớ suy nghĩ mà không biết chồng tôi đang chăm chú nhìn, mấy ngày qua tôi cũng nhớ chồng nhiều lắm chứ. Nhiều chuyện xảy ra khiến tôi tạm thời quên mất anh, có lẽ anh cảm nhận được nên tiến tới mạnh bạo nuốt trọn bờ môi tôi.

Nụ hôn còn đang dang dở thì Hoài và bé Thỏ mở cửa bước vào, tôi vì xấu hổ mà mặt đỏ như gấc chín. Hoài cứ thế đứng trên trọc tôi mãi, tôi cũng hạnh phúc mà mỉm cười vì biết mối quan hệ giữa chúng tôi vẫn tốt đẹp như trước

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29

Bố mẹ chồng tôi giận nhau đến hơn 1 tháng sau đó, suốt quãng thời gian ấy có lẽ do tổn thương vì cái tát của chồng nên bà chả thiết tha nói chuyện với ai ngoài bé Thỏ. Dù cho có đôi lần Hoài cạnh khoẻ đến bà nhưng bà cũng lặng thinh chẳng đáp lại. Dường như bà biến thành một con người hoàn toàn khác sau biến cố ấy, không còn là bà mẹ chồng nanh nọc ghê gớm, mà trở nên trầm lặng đến đáng thương.

Hôm ấy là 23 tháng chạp, cũng như mọi năm nhà tôi tất bật chuẩn bị cúng ông công ông táo, 23 năm nay vào đúng chủ nhật nên cả nhà ai cũng được nghỉ. Sau khi hoàn tất các thủ tục cúng lễ, gia đình tôi cùng hạ lễ, lần này ông chủ động ngồi cạnh bà, ông gấp 1 chiếc đùi gà cho bé Thỏ, chiếc còn lại ông cẩn thận bỏ vào bát bà.

Bà có lẽ vui lắm, vì tôi thấy gương mặt bà hơi có ý cười, nhưng chẳng hiểu sao bà lại gấp ra bỏ lại vào mâm. Ông thấy thế lại bỏ vào bát bà và bảo:

- Có mà ăn đi, ăn nhiều vào mới có sức mà đỡ chứ. Đây này, ăn thêm cả miếng thịt bò này nhé, thịt bò nó dai dai, nhai cho nó đỡ tức.

Tôi suýt chút nữa thì bật cười với câu nói của ông, ông năm nay tính cả tuổi mẹ có lẽ cũng đã 67 tuổi rồi, thế mà vì để làm lành với bà ông vẫn chấp nhận nói câu trẻ con đến vậy.

Cả nhà ai cũng nín cười vì câu nói của ông, chỉ duy nhất mình bà là rom rớm nước mắt. Có lẽ bà cũng mong làm lành với ông, nhưng cái tôi của bà cao quá nên mới nhất quyết không chịu mở lời trước. Hoặc có thể bà giận vì ông không tin bà, không cho bà cơ hội giải thích nên bà tổn thương đến mức không biết phải nói gì.

Dù có là vì gì đi nữa, thì ngày hôm nay cũng là ngày ông bà vui vẻ trở lại với nhau, người khó chịu nhất có lẽ là Hoài. Chẳng hiểu sao từ hôm nghe Hoài úp mở nói với Kim về lý do lấy chú út, tôi lại hay lên quan sát Hoài.

Tôi luôn ngăn vạ lần tự nhủ không được xen vào việc của Hoài, vì tôi quá hiểu tính nết cô ấy. Chỉ nhìn cái cách cô ấy đối xử với mẹ chồng tôi, tôi đã thấy rằng mình khi nghĩ đến việc nếu một ngày không may tôi và Hoài xô xát. Thế nhưng bản tính con người là tò mò, dù biết không nên nhưng tôi vẫn không thể nào ngừng tìm hiểu được.

Hôm nay cũng thế, tôi bất giác ánh mắt khó chịu của Hoài suốt bữa cơm, tôi biết Hoài cũng như tôi, chẳng ưa gì mẹ chồng tôi cả. Nhưng tôi không hiểu vì sao Hoài lại khó chịu khi bố mẹ chồng tôi làm hoà, không lẽ Hoài muốn họ cả đôi giận hờn nhau hay sao. Dù gì nguyên nhân lần này cũng là do Hoài, đáng ra thím ấy phải vui mừng mới phải chứ.

Cứ nghĩ bố mẹ chồng tôi đã làm lành, mẹ chồng tôi cũng phần nào thay đổi thì tết năm nay tôi sẽ vui vẻ hơn mấy năm trước. Không ngờ chú út lại đem sóng gió từ bên ngoài về, cả tết chú có mặt ở nhà duy nhất vào đêm giao thừa, còn lại chú đi đâu chẳng ai biết.

Hoài thì đứng đưng như không biết, chứ không hề có thái độ buồn bã hay khó chịu 1 chút nào. Có đôi lần mẹ chồng tôi dục Hoài đi tìm chú út về thì Hoài khó chịu nói:

- Anh ấy có chân đi thì phải có chân về, con là vợ chứ chả phải là bảo mẫu mà tìm với kiếm.
- Mày là vợ mày mới phải đi tìm nó về, nói thì không nghe đến lúc nó bị làm sao thì mày đừng có trách tao.

Mẹ chồng tôi khó chịu nói, vậy nhưng Hoài vẫn thản nhiên đáp:

- Tìm 1 lần 2 lần chứ không ai tìm được cả đời, lớn rồi chứ bé nhỏ gì nữa đâu, chính vì mẹ cứ như thế nên anh ấy mới thế này đây. Con mình không lo day mà cứ đi lo soi mói chửi bới người khác là nhanh.
- Cái đồ gái đi già nôm, hôm nay mà không phải là mừng 4 tết mày chết với tao.

Rầm

Bố chồng tôi đập bàn quát:

- Im hết cả đi, bây giờ mỗi người 1 hướng chia nhau ra mà tìm, chứ chờ nó tự mò về thì có mà đến nhà cũng chả còn mà ở đâu.

Tôi thì vương Tho lại bụng to rồi nên không thể đi, còn Hoài cũng nhất quyết không đi tìm. Ông giận lắm nhưng đầu năm mới nên không muốn nói gì, chỉ bắt bà đi cùng vì sợ bà ở nhà sẽ lại cãi nhau.

Tưởng rằng Hoài sẽ lo lắng, nhưng không Hoài thản nhiên đóng cửa đi ngủ, chả quan tâm gì đến mọi thứ xung quanh cả.

Phải đến tối mịt, khi mà bé Tho đã đi ngủ thì mọi người mới trở về, vẫn chẳng thấy bóng dáng chú út đâu, nhìn gương mặt đờ đờ sát khí của bố chồng mà tôi vội vàng né vào trong. Lúc này Hoài mới bình thản bước ra hỏi:

- Bố mẹ chắc không tìm thấy nhà con đúng không ạ, con đã báo rồi mà, biết ở đâu mà tìm cho hết hơi. Hết tiền anh ấy tự khác sẽ về.

Bố chồng tôi không thèm đếm xỉa đến lời của Hoài mà quay sang bảo mẹ chồng tôi:

- Cả ngày nay đi lại nhiều rồi, bà lên giường nghỉ ngơi đi kéo mệt.

Tôi biết ý rót cốc nước rồi lẳng lặng đem vào phòng cho chồng, anh còn chưa kịp uống xong đã nghe tiếng Hoài the thé ở bên ngoài:

- Biết ngay mà, bố mẹ đi cả ngày chắc gì đã tìm nhanh bằng con ở nhà, bây giờ thời buổi công nghệ cả rồi. Đây bố mẹ dậy mà nhìn đi, con trai của bố mẹ đang ôm gái ngồi đánh bài đây này. Vợ thì bụng mang dạ chửa vất vả ở nhà, chả phụ giúp được cái gì còn thế này đây. Không biết anh ta giống ai mà cặn tàu ráo máng đến thế là cùng.

Vợ chồng tôi thấy thế cũng vội vã ra ngoài, bố chồng tôi thì đang chăm chú nhìn vào màn hình điện thoại của Hoài, còn mẹ chồng tôi mĩa mai nói:

- Ngày xưa nó cũng vì mày mà bỏ mặc con Cẩm vượt cạn 1 mình, bây giờ đến lượt mày bị quạ báo kêu gào cái gì. Tao bảo rồi, vợ mà tối ngày chỉ biết day nghiêng chửi bới chồng thì sớm muộn gì nó cũng chán thôi. Cậy có mấy cái đồng tiền mà tính tương đâu.

Chồng tôi thấy Hoài định gào lên thì vội vàng nói trước:

- Mẹ, việc đến nước này mà mẹ còn nói thế được à, gọi ngay thẳng Hùng về cho nó một trận, mẹ nuông chiều nó quá nên nó mới đồ đốn như thế đấy.

Tôi biết Hoài đang tức lắm, nên nắm tay bảo:

- Thím cứ bình tĩnh, cẩn thận lại ảnh hưởng đến em bé, thím biết địa chỉ chỗ này ở đâu thì báo mọi người. Mọi người sẽ thay thím đến đó bắt chú ấy về hỏi tội, đừng có kích động quá đấy nhé.

Thế nhưng Hoài lại vỗ nhẹ lên tay tôi mỉm cười mà đáp:

- Em không sao đâu, chị đừng lo, kệ anh ta đi chán rồi sẽ về, em chỉ muốn cho mọi người thấy dù anh ta có đi đâu làm gì cũng trong tầm kiểm soát của em thôi. Cả nhà cứ yên tâm mà đi ngủ đi, mọi việc cứ để con lo.

Tôi cứ nghĩ Hoài sốc quá nên mới thế, nên vẫn nhẹ nhàng bảo:

- Chị và mọi người sẽ đứng về phía em, nhất định sẽ không để chuyện này xảy ra lần nữa đâu.
- Không cần đâu, để xem anh ta có chơi được mãi không, khi hết tiền thì mấy con kia nó cũng sớm đá đít anh ta mà thôi.

Mẹ chồng tôi ngạc nhiên chạy đến sờ trán Hoài bảo:

- Này con này, có phải hôm nay có vấn đề hay không, chồng mày nó có bỏ mà sao mày lại thần nhiên vậy?

Hoài gạt tay mẹ chồng ra rồi chép miệng nói:

- Ô hay, thế mẹ muốn con đau khổ vất vả gào khóc, hay là chửi bới trách móc anh ta, hay muốn con phải giống mấy con mụ hoạn thư trên mạng, thuê người đến tận nơi xử đẹp 2 người này nào? Mẹ muốn thế nào mẹ cứ nói, ngoại trừ khóc lóc van xin anh ta, thì mấy cái chuyện đánh ghen, lột đồ hay tạt axit con cần được tất.

Bà thừa biết Hoài là người có tiền lại có lắm mối quan hệ xã hội, nếu muốn Hoài sẵn sàng chi tiền để xử lý con trai bà, vì lo cho sự an nguy của con trai nên bà liên tục lắc đầu mà không nói gì thêm nữa.

Câu trả lời của Hoài khiến cho cả nhà tôi đều bất ngờ, ai cũng tròn tròn mắt mà nhìn Hoài, không ai nghĩ Hoài lại bình thản được đến thế. Theo lời Hoài nói thì tôi đoán Hoài biết chuyện này từ trước rồi. Điều đó cũng có nghĩa là chú út đã nhiều lần sau lưng Hoài đi tìm gái và cờ bạc chơi bời.

Vậy mà lại chẳng hề phản ứng gì, lẽ bình thường bất kỳ người vợ nào thấy chồng mình bỏ bịch gái gú cũng sẽ không kiềm chế được bản thân. Đằng này Hoài còn an ủi lại cả nhà, thật sự càng ngày tôi càng thấy Hoài khó hiểu.

Hoài càng như thế lòng tôi càng tò mò, mấy lần trước chú út thua nợ, Hoài là người đứng ra trả giúp, 1 vài triệu có lẽ không là gì với Hoài, nhưng số nợ mấy trăm triệu của chú út chẳng nhẽ với cô ấy cũng là nhỏ hay sao. Chưa kể không phải 1 lần mà đã nhiều lần rồi, Hoài phải trả nợ thay chồng, số tiền đó cộng lại đâu có nhỏ?

Ừ thì cứ cho là sau khi lấy chú út về Hoài nhận ra chú ấy là con người tệ bạc nên chán, rồi từ đó cạn dần tình yêu, vậy nên thấy chú ấy cặp bồ Hoài không ghen đi. Nhưng chả lẽ đến tiền, và sĩ diện của 1 người vợ Hoài cũng không màng hay sao, rốt cục thì vì đâu Hoài lại lấy chú út.

Bố chồng tôi này giờ vẫn im lặng nhìn vào màn hình điện thoại của Hoài, gương mặt ông thâm trầm rất khó đoán. Khi mọi người im lặng ông mới bắt đầu lên tiếng:

- Hoài, nếu con biết địa chỉ chỗ này, hoặc biết cách nào liên hệ được với thằng Hùng thì cho bố xin. Bố không biết con thế nào, nhưng với bố việc chơi bời đã khó chấp nhận, lại còn cặp bồ gái gú bố càng không thể dễ yên. Quan điểm của bố dù gì đâu, làm gì cũng phải đặt gia đình lên trên hết. Gia đình chính là nền tảng, là điểm tựa cho con người ta phấn đấu, gia đình có êm ấm hạnh phúc thì ra xã hội mới dễ dàng thành công được. Đằng này nó lại hết lần này đến lần khác bỏ bê chà đạp vợ mình, lần này bố không phạt nó thì không còn mặt mũi nào mà nhìn con nữa.

Từng câu từng chữ của bố chồng tôi đều coi trọng gia đình, và thấy có lỗi với Hoài, tôi cứ đứng cố gắng quan sát biểu hiện trên gương mặt Hoài mà đi hết từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác. Nếu là tôi khi nghe được những lời độc ruột độc gan của ông chắc chắn sẽ cảm động mà bật khóc. Còn Hoài vẫn như không có gì mà gạt đi nói:

- Muộn rồi, con nghĩ giờ này tốt nhất là bố nên nghỉ ngơi hơn là lo mấy chuyện này. Con tự có cách giải quyết của riêng mình bố không cần phải lo hay thấy áy náy với con. Ngày con đồng ý lấy anh Hùng con đã biết rõ anh ấy là 1 người ham chơi, nhưng con vẫn chấp nhận lấy, thì sẽ không bao giờ con có suy nghĩ trách móc bố vì cái tật ham chơi này cả. Ngay cả việc anh ấy cầm súng lên đầu con con cũng không quá ngạc nhiên, anh ấy bỏ được người vợ tào khang của mình để lấy con, thì con cũng chả dám mơ mộng anh ấy chung thủy. Nên bố cứ yên tâm đi, con không buồn thì bố áy náy làm gì. Thế nhé, con đi ngủ đây, chúc cả nhà ngủ ngon.

Ngạc nhiên chưa, Hoài nói như thế chú út cặp bồ cũng là hiển nhiên, nghe giống như kiểu nhẹ nhàng như hơi thở áy vậy. Hoài đi khuất cả nhà cứ đưa mắt nhìn nhau mà chả biết phải nói gì. Tìm cũng đã tìm rồi, địa chỉ Hoài có nhưng lại không chịu nói ra, bây giờ mà mọi người có tiếp tục đi tìm cũng chưa chắc đã gặp. Ngoài chờ đợi chú ấy trở về thì chúng tôi đâu còn lựa chọn nào khác.

Chồng tôi cũng kéo tay tôi trở về phòng, lòng tôi lúc này đang ngổn ngang suy nghĩ về Hoài. Liệu Hoài là người như thế nào, tốt hay xấu, và vì sao trong nhà này cô ấy lại tốt với mẹ con tôi đến vậy. Có đúng là vì tôi tốt với cô ấy nên cô ấy tốt lại hay không hay là còn 1 lý do nào đó.

Nhìn sang bé Thỏ tôi bỗng nhiên có 1 tưởng tượng điên rồ rằng 1 ngày nào đó Hoài sẽ hành hạ đánh đập con bé. Ôi không đâu, Tuy Hoài có máu lạnh thật nhưng chắc sẽ không đến mức ra tay với 1 đứa trẻ chứ. Hoài cũng có con và sắp làm mẹ, mong là cô ấy không làm gì con gái tôi. Có điều từ nay tôi sẽ phải đề mắt hơn tới con bé mỗi khi nó chơi cùng Hoài, chưa biết rõ về Hoài thì tốt nhất cứ cẩn tắc vô áy náy.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Phải sang đến chiều mừng 5 khi mà vợ chồng tôi chuẩn bị mọi thứ để mai đi làm và cho bé Thỏ đi học trở lại thì mới thấy chú út về. Khi đi chú bành bao bao nhiêu thì lúc trở về chú ấy tiêu tụy, nhếch nhác bấy nhiêu.

Vừa bước chân vào đến cửa nhà Hùng đã ăn trọn 1 cái tát của bố chồng tôi, mẹ chồng tôi vốn tính xót con lại trách ông:

- Thằng bé nó vừa về đến nhà ông phải để cho nó nghỉ ngơi chứ, chưa gì ông đã đánh con rồi.

- Bà có để im cho tôi dạy con hay không, đúng là con hư tại mẹ, bao năm qua tôi vì bà mà nhu nhược với nó, thế nên ngày hôm nay mới ra cơ sự này.

Rồi ông chỉ tay vào mặt chú út quát:

- Còn mày, sao mày không cứ đi luôn đi còn vác cái mặt chó của mày về đây làm gì, hả thằng mất dạy. Bao năm qua tao dạy mày như thế nào mà giờ mày lại đồ đốn thế này. Cút, cút ngay đi cho khuất mắt tao.

Nói rồi ông mệt nhọc ho lên từng cơn, hình như đêm qua ông không ngủ, nhìn hai quầng mắt ông thâm lại. Thương ông nhưng cũng chẳng biết phải làm gì, chồng tôi nhìn cái bộ dạng của chú út cũng tức giận nói:

- Khiếp quá mày soi gương nhìn xem trông có giống cái thằng ăn mày hay không?

Chú út dường như không để tâm đến những gì chồng và bố chồng tôi nói, chỉ kéo tay Hoài bảo:

- Hoài vào phòng anh có chuyện muốn nói.

- Chuyện gì thì nói luôn ở đây đi sao mà phải vào phòng làm gì?

- VÀO PHÒNG?

Bố chồng tôi thấy chú út lớn tiếng thế thì tức giận quát:

- Mày chơi bồi cho chán rồi về nhà còn quát vợ, quát con hả cái thằng kia. Mày định gọi nó vào phòng để đòi nó trả nợ cho mày chứ gì, mày nói đi mày lại nợ nần bao nhiêu tiền? Sao cái lúc mày chơi bồi sung sướng mày không nghĩ đến nó, mà bây giờ nợ nần khôn khổ mày lại tìm nó. Mày tốt với vợ mày thế à, mày có coi nó là vợ hay chỉ là cái cây đề mày hái tiền?

- Mệt quá đi mất thôi, không phải việc của bố, Hoài vào phòng đi.

Ngay lập tức chú út lại ăn thêm 1 cái bạt tai từ bố chồng tôi, ông nghiêng răng mà nói:

- Thằng mất dạy này, bây giờ mày không coi tao ra gì nữa phải không, mày đi chơi cho lắm vào, đi đâm đầu vào mấy cái con gái làng chơi cho nhiều vào rồi mà u mê. Tiên sư nhà mày, biết thế này ngày xưa tao bóp mũi cho mày chết mẹ mày đi, đẻ mày ra, nuôi mày khôn lớn, mày không báo hiếu cho tao thì cũng đừng làm khổ tao biết chưa.

Chú út thở mạnh ra khó chịu đáp:

- Ông già này, tôi đang muốn điên cái đầu lên đây, ông nói in ít thôi cho tôi nhờ. Tôi làm tôi chịu, tôi đã xin ông đồng nào đâu mà lắm mồm. Vợ chồng tôi tự có cách giải quyết với nhau.

Chồng tôi dường như cũng không thể chịu được cái tính hỗn láo của chú út, nên kéo mạnh tay chú mà quát:

- Hùng mày càng ngày càng quá đáng rồi đấy, mày chưa xin bố đồng nào thế ai nuôi mày khôn lớn, ai bao phen khổ đốn vì trả nợ cho mày. Lần này mày không xin bố thì mày lại định xin vợ mày chứ gì, mày không thấy nhục à, thà mày ở mẹ nhà mà rúc vào váy vợ mày mà sống. Cái thằng đàn ông đã đẻ ra được cho gia đình vợ con lại còn tôi ngày chỉ biết ngửa tay xin tiền vợ. Tao mà là mày tao đâm đầu vào chồng rồi tao chết cho đỡ nhục từ lâu rồi.

- Thế nên anh mới đẻ phải là tôi, anh biết cái đẻ gì mà lên mặt dạy tôi. Tôi xin tiền nó bao giờ, anh nhìn thấy tôi xin nó lúc nào mà lên giọng dạy đời. Đéo giúp nhau được thì thôi lại còn cản trở, đang rõ hết cả người lên đây, anh em cái đẻ gì, lúc khó khăn có giúp nhau được đồng rách nào đâu mà anh với chả em.

- Không giúp, mày bảo tao không giúp ấy gì, được vậy mày trả lại số vàng cưới của vợ chồng tao cho mày vay để trả bọn vay nặng lãi tết năm kia đây. Trả lại rồi từ nay tao cũng chả thêm dây với mày nữa lời, nhớ là mày phải tự đi làm mà trả, đừng có mà ngửa tay xin tiền của vợ. Tao không lấy những đồng tiền do mày bám váy vợ mà có đâu, ghê tởm lắm.

Chú út cũng chẳng vừa mà ngay lập tức chỉ tay vào mặt chồng tôi quát:

- Không biết cái gì thì cầm cái mồm lại, thằng này lấy gì từ nó cũng đều viết giấy vay nợ đảng hoàng nhé, đẻ xin không của ai cái gì đâu. Còn anh kể công anh cho tôi vay vàng ấy gì, được, mấy hôm nữa thằng này phát tài thằng này trả đủ cả vốn lẫn lời. Từ nay tôi cũng đoạn tuyệt đẻ thêm anh em gì với nhà anh nữa.

À thì ra là thế, thế mà tôi cứ nghĩ bấy lâu nay ngoài chu cấp ăn uống cho gia đình Hoài còn chu cấp tiền cho chú út chơi bồi bà trả nợ thay chú. Hóa ra tôi làm, tất cả mọi thứ giữa Hoài và chồng đều bằng phẳng như thế.

Có điều, người như chú út đến nuôi thân còn chả xong thì làm sao có khả năng mà trả nợ được mà bắt viết giấy vay nợ. Không lẽ sau này vợ lại đi đòi nợ chồng, mối quan hệ của chú thím ấy sao càng ngày càng rối rắm lên vậy.

Mẹ chồng tôi có lẽ do sốc quá mà huyết áp lại tăng, bà cứ hần hển nói:

- Hùng ơi, con ơi con sai rồi, xin lỗi mọi người đi con. Còn thằng Hùng em nó đang mệt mỏi đừng day nghiêng em nó nữa kéo anh em lại bắt hoà.

Bố chồng tôi cứ vò đầu mà lắm bầm:

- Gia môn bất hạnh, đúng là gia môn bất hạnh mà...

Hoài này giờ vẫn thản nhiên đứng khoanh tay xem mọi người chửi nhau giờ mới lên tiếng:

- Anh Hùng à, mặc dù tôi có bắt anh viết giấy vay nợ thật đấy, nhưng anh nghĩ đi cái loại trên răng dưới “cát tụt” như anh, nuôi mồm còn chả đủ tiền đâu mà trả cho tôi. Tôi bắt anh viết thứ nhất là để anh phải nhớ ơn tôi, thứ 2 là mong anh nhìn vào số nợ ấy mà tu chí làm ăn. Đáng tiếc là cả 2 thứ anh đều không làm được, vậy thì tôi cũng nói luôn cho anh nghe, lần này tôi sẽ không đưa cho anh 1 xu nào cả anh nhớ chưa. Tôi không phải là cái cây đề cho anh thích rút lúc nào thì rút, tiền tôi cũng phải đổ mồ hôi công sức ra làm mới có chứ không phải trên trời rơi xuống đâu.

Có lẽ suốt buổi nói chuyện đây mới là câu nói có sức nặng với chú út:” tôi sẽ không đưa cho anh thêm 1 xu nào”, chú thản nhiên thản thờ nhìn Hoài như không tin vào những gì mình vừa nghe được. Phải mất một lúc chú mới khó nhọc nói:

- Anh sẽ viết giấy và hứa sẽ sớm trả lại cho em đầy đủ. Anh cũng thế là sẽ không có lần sau nữa đâu. Hoài, anh biết em thương anh mà, giúp anh 1 lần cuối cùng này nữa thôi được không em, chỉ có em mới giúp được anh, em là bồ tát sống hiền lành của đời anh. Đừng bỏ mặc anh lúc này mà Hoài ơi, anh xin em.

Hoài không đáp lại mà chỉ lặng lặng ngồi xuống ghế quay lưng lại với chú út, mọi người kể cả tôi vẫn còn đang sốc về thông tin vợ chồng ấy đưa tiền cho nhau còn có cả giấy vay nợ, nên nhất thời chưa ai biết phải nói gì lúc này cả.

Chú út thấy vậy lại quỳ xuống năn nỉ Hoài:

- Coi như anh van anh lấy em, lần này em tính lãi cao hơn nữa anh cũng chịu, chỉ cần em đồng ý giúp anh nốt lần này thì từ nay đến cuối đời anh sẽ không quên ơn em. Nhất nhất làm theo ý em, em đừng lạnh lùng với anh thế được không em.

Chả hiểu sao nhìn và nghe những hành động cùng lời nói của chú út tôi lại thấy kinh tởm đến vậy. Một thằng đàn ông vì tiền mà bất chấp tất cả, 1 thằng nhu nhược, ham chơi và vô cùng khôn ngoan.

Một thằng đến bố mẹ anh em ruột thịt nó còn chả coi là gì thì chắc Hoài trong lòng nó cũng chỉ là thứ để bòn tiền mà thôi. Nói bòn cũng chả phải vì có giấy vay nợ còn tính lãi đáng hoàng, có lẽ là cái chỗ để chú ấy thoải sức vay tiền thì đúng hơn.

Mẹ chồng tôi thấy con trai quỳ dưới chân con dâu thì có vẻ không vui, bà vội vàng chạy đến kéo Hùng dậy nói:

- Đứng dậy đi con, sao mà phải quỳ dưới chân nó làm gì, mày là chồng nó thì nó phải nghe lời mày, phục vụ mày chứ.

Rồi bà cổ tỉnh nói to như muốn nhằm vào Hoài:

- Đã là vợ chồng ấy thì phải đồng cam cộng khổ cùng nhau, có sướng cũng hưởng có họa cũng chia. Chồng nó không may làm đường lạc lối thì phải biết bảo ban nó, giúp đỡ nó rồi cùng nhau tìm cách mà giải quyết. Nó là chồng mày nợ của nó cũng là nợ của mày, nó không trả được thì người ta lại tìm mày đòi chứ tìm ai. Trần đời tao chưa thấy cái đứa nào đưa tiền cho chồng còn bắt chồng viết giấy vay nợ và tính lãi. Thế sao cái lúc nó đưa lương về cũng không ghi giấy luôn đi.

- Lương, lương của anh ta hình thù như nào mẹ miêu tả hộ tôi cái. Tôi nào đã nhìn thấy nó lần nào đâu mà biết, anh ta chỉ biết lấy tiền của tôi chứ đã đưa cho tôi được đồng nào mà mẹ kể.

Bố chồng tôi mệt mỏi nói:

- Bà Nết nếu bà đã nói là việc của vợ chồng nó thì phải để cho chúng nó giải quyết bà xen vào làm gì. Còn Hoài ngày hôm nay con có cho vay hay không bố cũng ủng hộ con, vì bố không thể chấp nhận nỗi con người thẳng này nữa rồi. Bố bắt lực thật sự rồi, từ nay bố coi như mình không có nó. Kể từ hôm nay bố từ mặt nó, và bố cũng xin lỗi con, nhưng bố không thể chữa chấp nó ở nhà bố thêm 1 ngày nào nữa. Con giúp bố xếp đồ cho nó để nó đi đâu thì đi làm gì thì làm.

- Ồi ông ơi không được đâu, ông đuổi thẳng bẻ thì nó biết đi đâu, rồi nó ra ngoài cuộc sống biết bao nhiêu cám dỗ nó lại bị bạn bè xấu rủ rê mất thôi.

- Bà cảm phiền lại cho tôi, bà tính xem nó bao nhiêu tuổi rồi mà bà nói cái câu ấy. Nó là thẳng ngu đần, thẳng không có não hay sao mà bà bảo bạn bè rủ rê. Chơi hay không là do nó, bạn nào đi dao vào cổ bắt nó chơi à?

Tôi rất muốn lên tiếng nhưng mà lại chẳng biết nói gì cho phù hợp ở hoàn cảnh này cả, đành đi lấy khăn giấy cho mẹ chồng tôi lau nước mắt, coi như thay lời an ủi bà. Tôi cũng là mẹ, tôi hiểu lòng bà, dù con cái có lớn đến đâu thì trong lòng mẹ cha vẫn mãi bé bỏng, cần bảo vệ.

Chồng tôi có lẽ cũng thấy bất lực với Hùng nên lẳng lặng bế bé Thò ra ngoài, cuối cùng Hoài lại là người lên tiếng phá tan bầu không khí u uất này:

- Bố ạ, con biết bố đang giận anh ấy lắm, những điều anh ấy vừa nói con cũng không thể chấp nhận được. Con chỉ xin bố vì con mà cho anh ấy ở lại đây được không bố. Con bây giờ cũng mang thai sang tháng thứ 6, chả bao lâu nữa là sinh rồi, bây giờ mà bố đuổi con đi thì con biết làm sao, bố mẹ con ở cả trên Hà Nội, trong khi công việc của vợ chồng con lại ở dưới này. Quê mình tìm 1 căn nhà để thuê đâu phải dễ, vì con biết cả năm nay vợ chồng chị Nhân muốn mà còn chưa tìm được. Thử hỏi con chỉ còn 3 tháng nữa liệu có ổn định chỗ ở để sinh con được không. Rồi lúc con sinh con bở ngỡ, không có ai bên cạnh con biết phải làm sao?

Hoài như trở thành 1 con người khác, từng câu từng chữ đều thấu tình đạt lý, nhưng chính vì nó đi vào lòng người quá nên tôi lại càng cảm thấy vô lý. Rõ ràng Hoài vô cùng ghét mẹ chồng tôi, cũng chả yêu thương gì chồng hay những người khác trong căn nhà này cả. Đáng ra Hoài phải ra sống riêng từ lâu mới phải, đằng này hôm nay có cơ hội đi Hoài lại nhất quyết không đi. Hay là Hoài sợ mang tiếng là bị đuổi đi, chắc có thể Hoài nghĩ nếu đi thì phải đường đường chính chính mà đi chứ không phải đi theo kiểu nhục nhã ngày hôm nay.

Bố chồng tôi khóc, lần đầu tiên kể từ khi về đây làm dâu tôi thấy ông khóc, gương mặt ông lộ rõ vẻ đau đớn, ông bắt lực nói:

- Thôi thì tuy con, bố thương con lắm, con chả khác nào bóng hoa nhài bị cấm phải bãi phân trâu cá.

- Nào ai cấm được con, là con tự nguyện mà bố, con tính thế này bố nghe xem có hợp lý hay không nhé. Số nợ của anh Hùng con sẽ không trả mà...

Hùng nghe đến đây thì sợ hãi xen vào:

- Hoài, anh xin em mà, em cứu anh nốt lần này thôi.

Hoài tròn mắt lên nhìn chú út mà đáp:

- Để im cho tôi nói nốt. Tôi sẽ không thay anh trả nợ, nhưng sẽ dùng uy tín của mình để bảo lãnh cho anh, xin với họ cho anh được trả dần từng tháng. Lãi suất thì tùy họ quyết định, anh phải tự mình khổ cực trả nợ may ra anh mới khôn lên được. Nhưng tôi cũng nói luôn, đây là lần cuối cùng tôi giúp anh, nếu có lần sau kể cả anh chết trước mặt tôi, tôi cũng không bận tâm đâu.

Ai cũng tán thành với cách của Hoài, có lẽ phải vất vả trả nợ thì chú ấy mới biết trân trọng đồng tiền, mới có hy vọng sẽ thay đổi được.

Ngay lập tức Hoài bắt chú út gọi điện cho bên chủ nợ để Hoài hẹn gặp mặt. Mọi thứ tạm gọi là êm xuôi, sau lần này Hoài bỗng dưng lại được lòng bố chồng tôi. Bất kể là có chuyện gì hay đồ gì ngon ông cũng phần Hoài. Chú út thì bỗng dưng trở thành người thừa trong gia đình, ngoài mẹ chồng tôi ra thì chả ai nói với chú nữa lời.

Tôi cũng có đôi chút ghen tị với Hoài nhưng cũng chỉ giữ trong lòng chứ không dám nói ra. Nếu so sánh thì ở trong gia đình chồng tôi vẫn hạnh phúc hơn Hoài vì tôi có chồng yêu thương bảo vệ mà.

Chưa đầy 2 tháng nữa là vợ chồng tôi lại chào đón thiên thần thứ 2 rồi, do lần trước sinh mổ nên lần này tôi rủ chồng đi xem ngày giờ cẩn thận để chọn ngày sinh cho con. Mê tín cũng được, nhưng tôi muốn dành cho con mình sự khởi đầu tốt nhất, bù lại những gì thiệt thòi ngày tôi mang bầu bé Thò.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Ngoại trừ việc Kim thường xuyên đến nhà chơi khiến tôi khó chịu, thì cuộc sống tạm gọi là dễ chịu. Kim là 1 mẫu cô gái hiện đại, lại nhiều năm sống ở nước ngoài nên tư tư tưởng, cách nói chuyện đến cách ăn mặc cũng vô cùng phóng khoáng.

Nhiều lần bố tôi cũng có đánh tiếng với Hoài để nhắc bạn về cách ăn mặc, không biết Hoài có nhắc hay không chỉ thấy Kim vẫn vô tư như thế. Mẹ chồng tôi thì thờ lố hơn, bà nói thẳng vào mặt Hoài:

- Ngưu tầm ngưu mã tầm mã, mày cứ để nó ăn mặc như thế sớm muộn gì cái nhà này cũng loạn cho xem. Rồi không khéo lại mở dang miệng mèo cũng nên.

- Mẹ làm như con trai mẹ bầu bỏ lăm ấy vậy, người ta là con nhà quyền thế, lại đang mở công ty riêng, nhìn lại con trai mẹ xem, đến cả việc xách dép cho nó chưa chắc nó đã mượn. Mẹ nên nhớ câu:” Chơi với người TỐT như vào hàng hoa. Chơi với người XẤU như vào hàng cá.” Để lý giải cho việc vì sao càng ngày người con càng nhiều mùi tanh mẹ nhé.

Mẹ chồng tôi thì bộp chộp, nghĩ gì nói đấy chứ không sâu xa được như Hoài, hình như bà không hiểu câu nói vừa rồi ám chỉ mình. Bởi tôi thấy bà chỉ bịu môi rồi lẳng lặng dời đi, cũng đúng thôi, để bà hiểu chắc phải nói thẳng toẹt ra, chứ còn chơi chữ như Hoài chắc phải nửa ngày sau bà mới ngấm ra.

Về phần Kim, cô ấy đang mở 1 công ty chuyên về thời trang trẻ em, vừa thiết kế vừa tiêu thụ luôn, công ty đang trong giai đoạn hoàn thành nên Kim phải thường xuyên xuống kiểm tra. Đó là lý do vì sao gần như tuần nào cô ấy cũng ghé nhà tôi chơi 1 2 lần. Sau này đi vào hoạt động rồi chắc cô nàng còn tới nhà tôi chơi liên tục hơn.

Tôi để ý chồng khá kĩ, dù cho bộ đồ Kim mặc có mát mẻ đến đâu anh cũng không nhìn quá 1 giây, đôi khi anh cũng tỏ vẻ khó chịu với cách ăn mặc của Kim. Có lần anh còn nửa đùa nửa thật nói:

- Vợ anh mà mặc như thế là như dòn với anh

- Vợ anh nài xề 2 lứa rồi, sao đủ tự tin mà diện những bộ cánh ấy.

- Xề đâu mà xề, trong mắt anh vợ anh vẫn là đẹp nhất.

Dù biết chồng đang nịnh nhưng mà lòng tôi vẫn cứ sượng tẻ đại, tự nhiên lại thấy yêu chồng thêm một chút. Nghĩ lại thì thấy bản thân mình cũng vô lý khi không tin tưởng anh. Anh yêu thương mẹ con tôi nhiều thế cơ mà, có bất kỳ thứ gì tốt anh đều dành cho mẹ con tôi trước tiên. Nếu ngay cả anh cũng ngoại tình thì chắc có lẽ đàn ông trên thế giới này không còn ai tin tưởng được nữa.

Nhưng đàn bà mà, nếu có 1 người phụ nữ đẹp hơn mình, liên tục xuất hiện bên cạnh chồng mình họ không chỉ ghen mà còn đố kỵ. Tôi cũng không ngoại lệ, tôi khó chịu với Kim không hẳn chỉ vì sợ mất chồng, mà còn vì tự ti về bản thân mình nữa.

Người duy nhất trong nhà tôi hay nhìn xoáy sâu vào bộ ngực căng tròn hay cặp mông nảy nờ của Kim là chú út. Chú lỳ liễu tới mức dù tôi đang đứng đối diện mà vẫn nuốt nước bọt ừng ực. Nếu như Hoài không mang bầu thì chắc chắn đẹp hơn Kim, về gia thế thì tôi không nắm rõ nên chẳng thể so sánh. Chỉ biết cả 2 cùng con nhà có điều kiện, ngoài Hoài ra chắc chả có ai lấy người như chú út đâu, thế mà chú ấy vẫn chẳng biết trân trọng

Đúng là ngoại tình hay không là do cái tính, có người vợ đẹp con khôn vẫn lén lút nuôi bồ. Nhưng cũng có người lại yêu chiều vợ hết mực, lúc nào cũng nghĩ cho vợ, cho con. Thời thì cuộc sống chả nói trước của ngày mai, cứ sống tốt cho ngày hôm nay cái đã.

- ----*-----*-----

Ngày tôi sinh con mẹ chồng tôi vẫn viện đủ lý do để không cùng tôi vào viện, tôi cũng chẳng mong chờ gì ở bà. Có khi bà không vào còn tốt hơn, bà ở đây thì cũng chỉ biết ra lệnh và soi mói tôi chứ cũng chả đỡ dằn tôi được gì. Dù bà không còn khắt khe với tôi như trước, nhưng cũng vẫn mãi là 1 bà mẹ chồng ích kỉ. Nhất là cái tính động nói là chửi thề của bà khiến tôi vô cùng khó chịu.

Cũng may có Hoài giúp tôi đỡ đỡ và chăm sóc bé Thò trong khoảng thời gian tôi nằm viện nên cũng yên tâm phần nào. Tối nào Hoài cũng cho con bé vào chơi với tôi 1 lát rồi mới về ngủ, con bé quý em lắm, cứ thom em miết thôi.

Lần này do đã có kinh nghiệm nên chồng tôi chăm sóc tôi và Ông còn chu đáo hơn hồi sinh bé Thò. Nhưng cũng vì thế mà khi đến thăm tôi, Kim chả hỏi han gì tôi mà dành cả buổi để khen ngợi chồng tôi. Có lẽ Hoài ngại với mẹ đẻ tôi nên mấy lần nhắc khéo Kim, đáng tiếc là Kim thì vô tư, còn chồng tôi thì lại nhiệt tình tiếp chuyện thái quá. Làm cho tôi cả ngày hôm ấy vừa đau vết mổ vừa ghen với chồng nên không ngủ nổi.

Kim về rồi mà tôi vẫn còn tức tối mãi, anh hỏi gì tôi cũng chẳng buồn trả lời, ngay cả đến mẹ đẻ tôi cũng nhìn ra là tôi đang ghen. Vậy mà anh lại cứ hồn nhiên không biết gì.

Thấy tôi khó chịu anh cứ liên tục hỏi han, còn nhờ bác sĩ kiểm tra giúp, vì thấy mặt tôi nhăn nhó, cau có anh lại nghĩ là tôi đau. Hành động ấy của anh giúp tôi cũng nguôi ngoai con giận phần nào. Nhưng tôi lo lắm, tôi thì ở cứ xấu xí hồi hám. Kim thì thom phức sexy thường xuyên xuất hiện ở nhà tôi thế có khác nào mỡ dăng miệng mèo đầu cơ chứ.

Mấy lần định bảo Hoài đừng dẫn Kim về nhà nữa, nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại thì lại thấy như thế vô lý quá. Đánh rằng là Kim hay ăn mặc sexy cộng với khen ngợi chồng tôi thái quá, nhưng ngoài 2 việc ấy ra cô ấy cũng đâu có làm gì quá đáng. Lời nói, và hành động của cô ấy vẫn đúng chuẩn mực, vậy tôi lấy lý do gì để cấm Kim đến nhà tôi?

Thôi thì chồng mình, mình phải giữ chứ biết sao, ngày nào tôi lấy lý do mượn máy chồng đọc báo để kiểm tra hết lượt. Mọi thứ không có gì khả nghi từ tin nhắn, đến cuộc gọi, hay các tài khoản trên mạng xã hội cũng thế. Sau lần tôi giận ở bệnh viện anh cũng hạn chế nói chuyện với Kim hơn. Nhưng chẳng hiểu sao nhìn Kim tôi cứ có cảm giác bất an.

Lần sinh nở này tuy mẹ chồng tôi không còn soi mói tôi như trước, lại có Hoài và chồng tôi luôn mua đồ về tắm bổ, mà tôi vẫn chẳng thể béo lên được. Cả đêm cứ nằm tưởng tượng cảnh bắt gặp chồng ôm ấp Kim, rồi lại tự mình tủi thân khóc ướt gối, sáng ra thì nhìn Kim lại lo nghĩ cách giữ chồng nên tôi mất ngủ trầm trọng.

Con bé thì rõ ngoan mà sao tôi stress kinh khủng, nhất là mối lo trong lòng tôi lại chả có ai để dãi bày.

Biết tin tôi sinh, Cầm cũng vài lần gọi điện hỏi han, còn định gửi quà cho mẹ con tôi nhưng tôi từ chối. Cầm một mình nuôi con đã vất vả rồi, hơn nữa nếu tôi nhận quà của cô ấy thì cũng không hay với Hoài lắm. Cũng may có Cầm nói chuyện nên tôi có người tâm sự, tôi dẫu nhem việc Kim là bạn Hoài, mà chỉ nói là 1 người Hàng xóm mới chuyện tôi. Cầm nói nhiều lắm, nhưng nhiều nhất vẫn là khuyên tôi nên tin tưởng ở chồng mình.

Cầm bảo chỉ cần nhìn cái cách anh quan tâm và bảo vệ tôi là đủ hiểu anh yêu thương tôi nhiều đến đâu. Vì thế chắc chắn sẽ không có việc anh phụ lại tôi để chạy theo những thứ phù phiếm ngoài kia đâu. Nghe cầm nói tôi cũng yên tâm hơn đôi phần, nhưng mà nhìn Kim như thế, có chăng chỉ có Hoài mới vô tư không lo mất chồng. Còn tôi, chồng tôi tốt thế đương nhiên tôi phải giữ thật chặt rồi.

Lạ ở chỗ là từ ngày Kim thường xuyên đến đây chơi chú út cũng năng về nhà hơn. Từ quần áo đến đầu tóc chú cũng chăm chút hơn hẳn, một vài lần tôi có ý tốt nhắc khéo. Nhưng Hoài cứ gạt đi nói:

- Em chơi với cái Kim gần chục năm rồi, em hiểu tính nó, nó là người thẳng thắn bộc trực, đôi khi hơi vô tư nên thành ra vô duyên. Nhưng con người nó rõ ràng lắm, từ đồ ăn đến quần áo nó đều không thích dùng chung với bất kì ai chứ đừng nói đến việc chung chồng với kẻ khác. Hơn nữa chồng em thì chị cũng biết rồi, thối hơn cả hủ mắm tôm, có biểu không chưa chắc người ta đã thèm. Anh ta mà đi luôn được có khi em còn mở tiệc ăn mừng chứ chả đùa đâu, còn không thì đợi xong việc em cũng đi.

- Đợi, thăm đi đâu, mà xong việc là xong việc gì?

- À, không em đùa thế ấy mà, kể ra có cuộc sống như chị hạnh phúc thật, tuy mẹ chồng khắt khe, và kinh tế khó khăn 1 chút nhưng bù lại có chồng yêu thương. Chả phải chung đụng với ai cả, có nhiều lúc em thèm được như chị lắm đấy, tiếc là con đường tình duyên của em nó lại lận đận quá.

Hoài càng nói tôi càng thấy khó hiểu, cái gì mà xong việc sẽ đi, cái gì mà chung chồng. Rốt cuộc thì Hoài đang giấu điều gì, tôi tò mò nên hỏi:

- Hoài này, tôi cứ thắc mắc người xinh đẹp lại có điều kiện như thím tại sao lại chấp nhận lấy chú út? Nhìn đi nhìn lại tôi vẫn chả thấy chú ấy có điểm gì xứng với thím cả, chả lẽ thím lại yêu đến mù quáng như thế sao?

Hoài cười nhạt rồi nói:

- Hình như ai nhìn em cũng nghĩ em ngu phải không chị, em biết nhiều người cười sau lưng em vì nghĩ em ngu. Nhưng họ đâu biết phía trước em cũng đang cười lại họ vì họ chỉ biết nhìn cái trước mắt mà không hiểu sâu xa.

- Tôi không hiểu ý thím lắm

- Không có gì đâu, hôm nay em nói nhiều quá rồi, thôi chị nghỉ ngơi đi nhé, em đi về phòng ngủ đây.

Ngồi sâu chuỗi hết lại những gì Hoài vừa nói, rồi phân tích các kiểu vắn chả hiểu nổi. Chỉ lờ mờ đoán Hoài lấy chú út là vì 1 lý do nào đó chứ chả phải tình yêu, còn lý do chính xác là gì thì tôi không biết.

Mà thôi kệ đi, là gì thì tôi cũng phải cho con ti đã, tôi sinh Hoài vẫn bên cạnh giúp đỡ, 1 tháng nữa Hoài sinh tôi bận con mọn chả biết có giúp Hoài được không nữa.

Sau lần nói chuyện với Hoài tôi cũng bớt khó chịu với Kim hơn, nhưng vẫn giữ nguyên thái độ dè chừng với cô ấy. Công ty của cô ấy mới đi vào hoạt động nên chắc là bận lắm, cả tuần nay tôi chưa thấy cô ấy qua nhà tôi chơi.

Vừa nghĩ tới thôi đã nghe thấy tiếng Kim ngoài cổng, chú út thấy Kim thì cứ vồn vã hỏi han dù cho nhiều khi Kim còn chẳng thèm trả lời. Lần này Kim đến mang theo mấy bộ quần áo do chính tay cô ấy thiết kế để tặng cho hai bé nhà tôi. Phải công nhận cô ấy khéo tay thật, bộ nào cũng đáng yêu hết sức. Ông thì chưa biết gì nhưng Thò thì cứ đòi diện bằng được sau đó chạy khắp nhà khoe.

Quả đúng là “ già được bát canh, trẻ được manh áo mới”, chỉ có trẻ con với luôn vô ưu, vô lo như thế. Nếu điều ước có thật chắc chắn tôi sẽ ước mình mãi là 1 đứa trẻ con vô tư, hồn nhiên, không vướng bận sự đời. Đáng tiếc là ước mơ cũng mãi chỉ là mơ ước, mọi thứ trong cuộc sống vẫn phải theo guồng quay của nó. Có muốn hay không thì giờ tôi cũng đã là mẹ của 2 con, mọi lo trước mắt của tôi đó chính là lo giữ chồng.

Lo thì lo thế nhưng tôi vẫn chưa biết phải làm cách nào, ngoài việc hàng ngày quan sát và kiểm tra anh thật chặt.

Ngày qua ngày, cuối cùng thì ngày Hoài sinh cũng tới, Hoài sinh ở mãi bệnh viện Việt Pháp nên tôi không thể tới thăm. Nghe chồng tôi kể thì bệnh viện trên đó đẹp lắm, khắp nơi đều có hoa tươi, dịch vụ chăm sóc cũng tốt. Phòng hoài ở đầy đủ tiện nghi đúng như khách sạn vậy.

Cũng đúng thôi, Hoài có điều kiện như thế đương nhiên phải chọn thứ tốt nhất nhất rồi, cô ấy chỉ 1 số tiền lớn như thế thì dịch vụ chăm sóc đương nhiên phải phù hợp với số tiền cô ấy bỏ ra chứ.

Hoài sinh thường nên chỉ 3 ngày sau là được ra viện, Hoài chọn về nhà chồng tôi chứ nhất quyết không chịu về nhà mẹ đẻ. Hôm ấy chú út làm tiệc lớn lắm để chào đón mẹ con Hoài, tôi ấy đương nhiên là không thể vắng mặt Kim, cô bạn thân của Hoài.

Ai ai cũng nói cười vui vẻ, có lẽ vì dạo gần đây gia đình yên ả hơn nên bố mẹ chồng tôi uống nhiệt tình lắm. Kim cũng vậy, tư lượng của cô ấy khá tốt nên dù chú út có có gấp tiếp rượu bao nhiêu vẫn thấy cô ấy ngồi vững.

Lâu lắm rồi nhà tôi mới có bữa tiệc vui vẻ đến vậy, kết thúc bữa tiệc ai cũng mệt, Kim chưa quá say nhưng cũng đi không vững nữa, nên ai cũng khuyên cô ấy nên ngủ lại nhà tôi.

Hoài nhất quyết bắt mẹ chồng tôi phải ngủ cùng để giúp Hoài chăm sóc em bé. Dù bà có lấy lý do mới uống rượu mệt sợ ngủ say sẽ đẻ vào cháu, Hoài vẫn không đồng ý. Bố chồng gần đây cũng quý Hoài ra mặt nên đương nhiên là không phản đối ý kiến của Hoài. Chú út bị đẩy sang ngủ cùng bố chồng tôi, còn Kim thì ngủ ở chiếc giường cá nhân nhỏ cạnh lối đi.

Tôi không uống rượu nên khá tỉnh táo, cứ chốc chốc tôi lại thấy Hoài sai mẹ chồng tôi, khi thì lấy cái bím, lúc lại múc chậu nước, có lúc lại nhờ pha hộ Hoài cốc sữa. Mẹ chồng tôi tức lắm, cứ lăm bầm chửi Hoài suốt, nhưng mà biết Hoài được bố chồng bệnh nên dù tức vẫn cứ phải làm.

Tôi lại không thích như Hoài, dù thế nào tôi cũng muốn ngủ cùng chồng tôi, chắc tại vì chồng tôi tâm lý luôn phụ tôi chăm con nên thế. Nhìn chồng đang say xua ngủ, tôi bỗng thấy dạo này mình toàn lo lắng phiền lòng. Nếu anh muốn ngoại tình thì ngoài kia đâu thiếu gì người, tôi có muốn giữ cũng chả được, còn nếu anh không thích thì dù người ta có dâng đến tận miệng cũng sẽ quay đi. Nghĩ vậy nên tôi nhẹ nhàng nằm xuống ôm chồng ngủ, lâu lắm rồi tôi mới có giấc ngủ ngon đến vậy.

Đang mơ màng trong giấc ngủ, tôi bị giật mình tỉnh giấc bởi tiếng hét của Hoài, nhìn sang bên cạnh không thấy chồng tôi đâu. Lúc tối rõ ràng anh uống rất nhiều, đang lẽ ra giờ phải đang ngủ say, anh có thể đi đâu được cơ chứ.

Một cảm giác bất an dấy lên trong lòng tôi, vội vàng lật chăn tôi mở cửa lao ra ngoài. Đi một mạch ra chỗ Hoài đang đứng khóc, ở đây còn có cả mẹ chồng tôi. Phía dưới chân tôi nào là quần, là áo của nam nữ vắt ngổn ngang lẫn lộn, lấy hết can đảm tôi từ từ đưa mắt lên chiếc giường cá nhân ở giữa lối đi, trên đó đang có 1 nam 1 nữ nằm quấn lấy nhau, không một mảnh vải che thân.

Không phải em đòi hỏi gì đâu, nhưng nếu chap này đạt 1000 like và 100 share, thì tối mai mình sẽ tặng cả nhà chap 32. Ở đó mọi người sẽ biết hai thân thể lửa lò kia là ai nha.

Cuối cùng xin cảm ơn tất cả mọi người đã ủng hộ mình suốt thời gian qua!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32

Phía trên giường kia là hai thân thể lửa lò đang quấn chặt lấy nhau mà say giấc, họ không hề biết bên cạnh bão dông đã nổi lên. Lời mẹ chồng tôi nói đã đúng, Hoài đem Kim về để gây sóng gió cho cả gia đình.

Tôi cứ đứng thần người ra chẳng biết nói gì lúc này, tôi đã từng nghĩ, từng tượng tượng ra rất nhiều viễn cảnh, nhưng chuyện ngày hôm nay tôi lại chưa từng nghĩ tới. Càng không thể tượng tưởng được họ lại làm chuyện đó ngay trong nhà này, còn thần nhiên ôm nhau ngủ như thế.

Bộp Bộp Bộp...

Tiếng Hoài đang cảm dệp đập vào người bọn họ, còn tôi vẫn đứng đó ngây ngốc chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra ở đây. Cho tới khi có bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai tôi mới bừng tỉnh. Trước mặt tôi hai người kia đã bị Hoài đánh thức, khi Kim còn đang ngỡ ngác chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì Hoài đã lao tới túm tóc mà hét lên:

- Kim, trả lời tao, mau trả lời tao tại sao mày lại làm như thế hả. Nói nhanh, tao tin tưởng mày đến thế, mọi chuyện đều kể cho mày, tao sao ở sau lưng tao mày lại làm thế này. Mày từng bảo không dây vào người có vợ, còn chê bai tao ngu cơ mà. Tại sao ngày hôm nay mày lại phản bội lại lòng tin của tao, sao không phải ai khác mà lại là anh ta, còn ngay trong căn nhà này nữa. Mày nói đi, con bạn thân.

Nói rồi Hoài bắt lực ngồi thụp xuống mà khóc, tôi biết Hoài đang thất vọng và đau lòng nhiều lắm. Phía bên cạnh Kim cũng run run kéo chăn lên che đi cơ thể mình, nhìn Hoài khóc Kim còn bật khóc to hơn.

Cùng lúc này bố chồng tôi cũng tiến tới, nhìn cảnh tượng hỗn độn trước mắt có lẽ ông cũng hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Ông nhìn khắp 1 lượt rồi nói:

- Nhân vào đỡ em dậy, còn 2 đứa này mặc quần áo từ từ rồi nói chuyện.

Tôi khẽ gạt đầu rồi nhẹ nhàng vào đỡ Hoài, biết là nói gì lúc này cũng đều vô nghĩa nhưng tôi vẫn phải nói. Tôi đã từng chứng kiến cảnh Cẩm băng huyết ngay trước mắt mình, tôi rất sợ, sợ ngày hôm nay Hoài sẽ lại lặp lại như thế. Tôi nhẹ nhàng lau nước mắt cho Hoài rồi nói:

- Nín đi em, bình tĩnh mới giải quyết mọi vấn đề được, em mới sinh, không được kích động đâu. Phải nhớ em con có cu Bom và bố mẹ nữa, em nhất định phải vì họ mà mạnh mẽ nhớ chưa?

Hoài không đáp lại chỉ ôm tôi khóc ướt đầm vai, ngoài việc nhẹ nhàng vỗ về Hoài thật sự tôi cũng không biết mình phải làm gì trong hoàn cảnh thế này. Nếu là tôi chắc tôi còn suy sụp hơn Hoài bây giờ.

Tiếng khóc thê lương của Hoài cứ thể vang bên tai tôi, hình ảnh về 1 cô con dâu tên Hoài đành đá ghe góm cũng tan biến trong mắt tôi. Hoài giờ đây cũng tổn thương và yếu đuối như bao người phụ nữ mỏng manh khác.

Thế mà mẹ chồng tôi không những không thương cảm mà còn day nghiến:

- Tao nói bao lần thì không nghe, bây giờ thì sáng mắt ra chưa, bạn thân à, bạn tốt à, ngu thì ráng mà chịu. Ai kêu không đừng đi dẫn cáo vào nhà làm gì, bây giờ còn...

- Bà Nết, bà không nói thì chẳng ai bảo bà cầm đầu, bà thấy mọi thứ nó còn chưa đủ rồi rắm đầu mà còn thế.

Rồi ông rút luôn cái dép ở chân ném thẳng vào mặt chú út mà rít lên:

- Còn cả cái thằng mắt dầy này nữa, tao chỉ hận là không thể cầm dao mà đâm chết mày thôi. Mày thiếu gái hay sao mà làm cái trò này ở ngay nhà tao, sao tao lại có thể để ra cái thằng khốn nạn như mày được cơ chứ. Mặc quần áo nhanh lên còn ngồi đấy mà nhìn à?

Tôi không biết lý do vì sao Hoài lại lấy Hùng, càng không hiểu được cuộc hôn nhân của họ hiện tại như thế nào. Chỉ là lúc này lòng tôi cảm nhận được rõ ràng là Hoài đang đau nhiều lắm, nỗi đau mà Hoài đang gánh chịu chắc khó có thể diễn tả thành lời được.

Phản ứng của Hoài khác hẳn với lần trước, lần mà Hoài cho cả nhà xem bức ảnh chú út 1 tay ôm ấp cô gái khác, tay còn lại thì đang đánh bài. Có thể là do chưa tận mắt chứng kiến họ lên giường với nhau, nên khi ấy Hoài mới bình tĩnh như thế, bởi người ta vẫn nói mắt không thấy thì tim không đau.

Nhưng tôi vẫn thiên về suy nghĩ Hoài đau không phải vì chú út không chung thủy, mà đau vì bị bản thân phản bội. Hoài từng nói Hoài với Kim không khác nào chị em ruột thịt, từ này đến giờ câu nói duy nhất của Hoài cũng là trách Kim đã phản bội lại lòng tin của Hoài.

Vậy là không hẳn Hoài đau vì chú út lên giường với kẻ khác, mà đau vì người ngủ với chồng mình lại là đứa bạn thân mà Hoài luôn tin tưởng. Tôi nhớ có lần Hoài từng khẳng định với tôi: "Nếu anh ta mà đi được em còn mở tiệc ăn mừng", vậy nên tôi càng khẳng định suy luận của mình là đúng.

Hoài gần như phải nhờ đến tôi mới có thể đứng vững được, để tránh mọi thứ rắc rối thêm tôi nhờ mẹ chồng vào đề ý cu Bom giúp Hoài, còn tôi cẩn thận diu Hoài ra phía ngoài phòng khách. Chồng tôi cũng lặng lẽ về phòng trông con, kể từ sau lần cãi nhau trước tất cả những chuyện liên quan đến Hùng anh đều không xen vào.

---*-----*----

Tại phòng khách nhà tôi, khi mà Hoài đã bình tĩnh hơn đôi chút thì Kim và Hùng bước ra. Kim thì khóc nước mắt nước mũi tèm lem, còn chú nhìn đi nhìn lại vẫn không giống 1 ông chồng đang hối hận vì bị vợ bắt quả tang ngoại tình cho lắm.

Thấy Hoài, Kim chạy vội tới nắm tay khóc lóc nói:

- Hoài, tao xin lỗi, nhưng mày phải tin tao, tao thề có trời cao, chưa bao giờ có cái suy nghĩ phản bội mày cả. Tao không biết vì sao chuyện này lại xảy ra, rõ ràng đêm qua tao say không biết trời đất gì, nhưng vẫn nhớ chỉ có mình tao trên giường. Không hiểu vì sao khi tỉnh dậy lại thấy chồng mày bên cạnh. Mày cũng biết tao ghét chồng mày thế nào mà, làm sao mà tao có thể lên giường với kẻ mà tao khinh được chứ.

Chú út cau mặt lại hỏi:

- Cô, cô nói cô khinh ai?

- Hai người im đi, không cần phải nói gì cả, tôi chỉ tin vào những gì tôi thấy mà thôi.

Rồi Hoài dứt khoát đẩy tay Kim ra, nhìn thẳng vào mắt cô ta mà nói:

- Tao thật sự thấy hối hận, hối hận vì quen mày, hối hận vì đã chơi thân với mày, hối hận vì đã luôn tin tưởng mày đấy Kim ạ.

- Hoài, đêm qua anh say quá, anh thật sự không biết vì sao mình lại ở đó, chắc chắn có kẻ nào đó đã gài bẫy anh. Chắc chắn là cô ta, cô ta thấy vợ chồng mình hạnh phúc nên ghen tị, cô ta thèm khát anh nên mới bày ra trò này để chia rẽ vợ chồng mình.

Đường như câu nói của Hùng cảm làm cho Hoài giận dữ hơn, Hoài hét lên:

- Anh còn dám mở mồm ra nói những câu đấy sao, anh tưởng tôi không biết anh nghĩ cái gì trong đầu à? Bao nhiêu lần anh dùng ánh mắt thêm thường nhìn nó, bao lần anh ngồi thần thờ toạ tưởng đến nó anh nghĩ tôi không biết. Tôi biết nên mới luôn nói với anh là “làm gì thì làm, với ai cũng được, nhưng tuyệt đối phải tránh xa cái Kim ra, vì ngoài bố mẹ ra thì nó là đứa tôi tin tưởng nhất trên thế gian này”. Vậy mà sau lưng tôi anh đã làm gì, anh bảo cái Kim nó gài bẫy anh, anh nói ra câu ấy mà không biết nhục hay sao. Chính mắt tôi đã nhìn thấy anh vào phòng ngủ cùng bố, không lẽ 1 đứa tiểu thư yếu ớt như nó có thể bế anh ra khỏi phòng, đặt anh lên giường và ép anh làm tình với nó hay sao hả thằng ngu?

Bố chồng tôi này giờ ngồi chăm chú quan sát phản ứng của từng người, thấy Hoài mặt bình tĩnh ông mới lên tiếng:

- Hoài, mới sinh không nên khóc, bố biết con đang buồn đang đau lắm, bố hứa sẽ thay con giải quyết rõ ràng chuyện này. Con phải giữ mình để còn có sức mà chăm cu Bom nữa. Còn thằng Hùng, mày có còn là đàn ông nữa không, mày dám làm mà mày không dám nhận hay sao? Mày nhìn đi, con Kim nó là đàn bà, nhưng nó không hề có ý đồ lừa dối cho mày, còn mày lại nhất mực khẳng định nó lừa mày. Mày nghĩ đi, mày có 2 đứa con, cả 2 đứa khi ra đời mày đều đi ngủ với gái, chuyện của mày với cái Cẩm đã qua tao thôi không nhắc lại, tránh làm cho cái Hoài tổn thương thêm. Nhưng con mày, mày đối xử như thế nào với cái Hoài, mày nói tao nghe. Nó vất vả mang nặng đẻ đau sinh con cho mày, còn mày chỉ biết ra ngoài chơi rồi rồi đem nợ về cho nó. Khốn nạn hơn ngày hôm nay mày còn ngủ cả với bạn thân nó, mày có còn là con người nữa không hả cái thằng kia.

Hùng tái mặt lắp bắp nói:

- Con... con... con đã bảo là con bị cô ta lừa rồi mà.

Kim này giờ vẫn ngồi dưới đất khóc, nghe thấy thế giận quá mà túm áo chú út quát:

- Mày vừa nói cái gì, mày bảo tao lừa mày á, mày nghĩ mày là cái chó gì mà tao phải lừa mày. Mày nhìn kĩ lại xem tao với mày ai với là người phải lừa ai, cái loại sống chó như mày cho tao còn không thèm mà dám mở mồm bảo tao lừa á. Mày có tin tao cho người cắt lưỡi mày ngay tại đây hay không.

Hùng bị Kim dọa cho tái mặt vội vàng lùi lại phía sau không dám nói gì nữa, Kim lau nước mắt nhìn Hoài nói:

- Hoài à, tao biết bây giờ có giải thích gì thì cũng là vô ích, bởi sự thật thì mãi không thể thay đổi được. Tao chỉ muốn nói với mày suốt thời gian làm bạn mày, cho đến thời điểm này và mãi mãi về sau, tao vẫn coi mày như người thân của tao. Chuyện đêm qua tao say nên không nhớ được gì cả, nhưng tao thề, tao chưa từng có suy nghĩ sẽ làm mày buồn. Hy vọng là gần chục năm làm bạn với nhau niềm tin mày dành cho tao đủ lớn.

Hoài không đáp lại lời Kim mà quay mặt đi hướng khác để né tránh ánh mắt Kim, bản thân tôi cũng thấy chà có lý do gì mà Kim lại đi ngủ với chú út ngay trong nhà này cả. Kim có tiền, đàn ông theo cô ấy không thiếu, nếu người đàn ông trên giường với cô ấy là chồng tôi thì còn có lý do vì cô ấy ngưỡng mộ chồng tôi mà làm thế. Đằng này người đó là chú út, người mà Kim ngày cả nói chuyện cũng thấy ghét thì làm sao có chuyện Kim dụ dỗ chú út ngủ với mình được.

Tình bạn giữa Hoài với Kim sâu đậm tới đâu tôi không rõ, chỉ có điều tôi dám khẳng định không ai lại đi lên giường với kẻ mình khinh cả.

Còn về phần chú út, rất nhiều lần tôi thấy chú thêm thường nhìn xoáy sâu vào bộ ngực Kim. Còn luôn sẵn đón và kiểm soát để bắt chuyện với Kim, hay như tối qua cũng vậy, tôi thấy chú út là cố tình chuốc rượu để cho Kim say. Chỉ cần những chi tiết ấy tôi dám khẳng định chú út mới là kẻ đang lừa Kim.

Nhưng khó hiểu ở chỗ tại sao làm xong chú ấy lại thân nhiên nằm ôm Kim ngủ như thế, đáng ra chú phải vội vàng trở về giường thì hợp lý hơn chứ. Không lẽ chú ấy lại trơ trẽn đến mức một chút thể diện cũng không có?

Bố chồng tôi có lẽ cũng cùng chung thắc mắc giống tôi, ông cũng đang đắm chìm suy nghĩ. Tôi chợt nhớ ra chú út rất giống tính mẹ chồng tôi, vậy nên khề thì thắm vào tai Hoài suy nghĩ của bản thân.

Nãy giờ Hoài có lẽ cũng đã bình tĩnh và có thể tự phân tích mọi việc, nghe xong Hoài lập tức hiểu ý mà nói:

- Bố à, lúc này con sốc quá nên không nhớ ra mấy hôm trước do nghĩ ngờ chồng con có ý thêm muốn Kim nên con đã lên lắp camera, bây giờ muốn biết sự thật như thế nào thì chỉ cần mở camera lên sẽ rõ. Có điều con muốn cho cả hai người kia cơ hội cuối cùng để nhận tội. Nếu kẻ nào dám nói sai sự thật, nhất định con sẽ thuê người đánh gãy chân kẻ đó.

- Vậy, vậy mở camera lên là sẽ rõ thôi, Hoài, mày mau mở ra cho mọi người cũng xem đi nhanh lên.

Trái ngược với sự vui mừng của Kim, là sự sợ sệt của chú út, chú cứ đứng đó lăm lét nhìn Hoài. Cho đến khi Hoài nói:

- Anh Hùng, anh có gì muốn nói với tôi không, nếu anh dám nói sai nửa lời, tôi không chỉ thuê người đánh gãy chân anh, mà số nợ tôi đang bảo lãnh cho anh tôi cũng hỏi người ta đòi ngay trong ngày mai. Còn nữa, công việc và tất cả những gì tôi sắm cho anh tôi sẽ đòi lại bằng hết. Anh đừng có dại mà qua mặt tôi đấy.

Hùng sau khi biết trong nhà có gắn camera đã run rẩy lại bị câu nói của Hoài làm cho sợ hãi. Ngay lập tức quỳ dưới chân Hoài mà nói:

- Anh xin em, là anh sai, anh chót đại, do trong suốt thời gian bầu bí em cấm đoán anh nên anh bí bách mới ra ngoài tìm chỗ xả. Xin em tha cho anh.

- Chuyện trước đây tôi không truy cứu, tôi thừa biết những chuyện đấy, cái tôi muốn hỏi là sự thật đêm qua là như thế nào?

- Là, là, là do anh, 1 phút không cầm được lòng, đi qua chỗ Kim nằm thấy cô ta ăn mặc sexy quá, nên anh mới...

Chưa cần nghe hết câu Kim đã tát thẳng vào mặt chú út giận dữ nói:

- Á, à thằng chó này, thế sao ban đầu mày nhất quyết đồ lỗi cho tao?

Bố chồng tôi không rõ là do xót con trai, hay vì nóng lòng muốn biết sự thật nên nói:

- Kim, cháu nên bình tĩnh nghe thằng Hùng nói hết mọi chuyện đã.

Hoài thì không bình tĩnh được như thế, thím ấy lạnh lùng hỏi:

- Vậy là anh cố tình lên giường với nó, nếu tôi không nhầm thì anh cố tình chuốc cho nó say để phải ngủ lại đây đúng không?

- Đúng

- Là anh lợi dụng nó say nên làm trò đồi bại phải không?

- Anh, anh...

- Nói đúng hay không?

Chú út bị Hoài quát cho giặt quần mình vội vã gật đầu thừa nhận.

- Đúng

- Vậy tại sao anh xong việc lại thần nhiên mà nằm ôm nó như thế, hay anh cố tình để cho tôi thấy, anh định chia rẽ tôi với nó có phải không?

- Không, không đâu, anh làm gì có cái suy nghĩ đó, đêm qua anh cũng say, anh chỉ định nằm nghỉ 1 tí cho đỡ mệt rồi sẽ ra, không ngờ lại ngủ quên mất để cho em bất gặp.

Bốp

Hoài dánh cái tát thật mạnh vào mặt chú út rồi rít lên:

- Cút ngay cho khuất mắt tôi.

- Anh đã nói toàn bộ sự thật rồi, chỉ xin em đừng bảo bố đuổi việc anh, cũng đừng bảo bọn lão Tam (chủ nợ của chú út) siết nợ an hem nhé. Coi như em vì con mà tha cho anh được không em?

- Tôi bảo anh cút, cút ngay trước khi tôi điên lên.

Con người Hoài thế nào Hùng quá rõ, vậy nên không để Hoài phải nói thêm chú út vội vã chạy vào phòng với mẹ chồng tôi. Bố chồng tôi thì ngoài câu xin lỗi ra cũng chẳng biết phải nói gì với Hoài, ông lẳng lặng ra ngoài hiền châm thuốc hút.

Tôi cũng đặt nhẹ tay lên vai Hoài thay cho lời an ủi sau đó về phòng, tôi muốn dành lại không gian cho Hoài và Kim nói chuyện.

Mọi chuyện đã được làm sáng tỏ, chỉ có điều Hoài và Kim còn có thể thân thiết như xưa hay không thì lại phải phụ thuộc vào Hoài. Còn chú út, tôi dám chắc Hoài sẽ không bỏ qua để dằn như thế, cả Kim nữa, Kim có tiền có quyền, sẽ không dễ dàng chấp nhận bản thân mình bị xô mũi như vậy.

Mọi chuyện thì cũng thương cho Hoài thật, nhưng tôi lại thấy vui, vì từ này chắc chắn Kim sẽ không thường xuyên tới nhà tôi chơi nữa. Vậy là tôi sẽ bớt đi 1 mối lo, nhìn chồng tôi đang cẩn thận thay tã cho bé Ong mà tôi thấy bình yên và hạnh phúc quá. Cuộc sống bộn bề ngoài kia sẽ được gác lại sau cánh cửa này, nơi có anh và hai thiên thần nhỏ bé của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Nhanh chóng trèo lên giường tôi mới sực nhớ ra, ban này khi tỉnh dậy không thấy chồng mình bên cạnh. Vậy anh dậy đi đâu, tại sao anh không phát hiện ra việc chú út ngủ cùng Kim, hay là anh biết mà không nói gì?

Tôi nghi hoặc hỏi:

- Anh này lúc tối anh vừa đi đâu thế?

- Anh ở nhà mà, có đi đâu đâu em.

- Không đúng, khi em nghe thấy thím Hoài hét, em tỉnh dậy thì không thấy anh đâu mà.

Anh mỉm cười nói:

- À, anh khát nước quá nên đi ra phòng khách uống, uống mấy chén rượu mà cổ như bị cháy khô ấy, sau đó thì anh đi vệ sinh nữa.

Cấu trúc nhà tôi theo kiểu nhà trệt, do đất ở quê rộng nên các cụ xây mất bằng lớn để cả nhà sinh hoạt trong 1 không gian chứ không trông tầng như ở thành phố. Đầu tiên ở phía bên trái sẽ là phòng của bố mẹ chồng tôi, ở giữa là phòng khách cùng phòng thờ. Bên cạnh phòng khách là phòng của vợ chồng tôi, sau đó đến phòng vợ chồng chú út, Ở giữa phòng chú út và khu vệ sinh có 1 gian trống tầm 10m2 để đồ đạc linh tinh và 1 chiếc giường nhỏ, phòng khi có khách sẽ có chỗ nằm nghỉ. Phía trước nhà là 1 chiếc giếng đào, khu bếp và nhà ăn riêng biệt cùng khoảng sân khá rộng. Phía sau là vườn, chuồng lợn, chông gà để chăn nuôi.

Theo như những gì chồng tôi nói thì ban đầu anh đi uống nước, lúc đó chắc chắn không thể nhìn thấy chú út và Kim. Nhưng sau đó anh có đi vệ sinh, mà để đến được phòng vệ sinh thì chắc chắn phải đi qua gian trống nơi Kim nằm. Có lý nào anh lại không nhìn thấy?

- Vậy, anh không nhìn thấy gì hay sao, chuyện chú út ngủ với Kim ấy.

- Mặc dù anh đã quen với không gian nhà mình đến mức nhắm mắt cũng có thể đi được. Nhưng mà dù gì lúc đó cũng là nửa đêm, anh sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của mọi người nên không bật điện, trời tối đen như thế muốn nhìn cái gì cũng phải tập trung mới lờ mờ thấy được. Trong khi lúc đi qua gian trống anh không nhìn vào, vì anh biết em không ưa gì Kim, bản thân anh cũng vậy. Anh là đàn ông đã có gia đình, còn cô ta là phụ nữ, lại chả liên quan gì đến anh, thì anh nhìn vào mà làm gì. Khô, cũng chính vì không bật điện nên khi vào nhà vệ sinh anh mới đá phải cái thau nhôm. Có lẽ thấy tiếng động nên Hoài nó chạy ra ngo, vì thế mà nhìn thấy cảnh đau lòng kia. Nghĩ cũng tội nghiệp em nhi, cái thằng út đã ham chơi bây giờ còn làm ra cái chuyện này, không biết rồi con bé nó phải sống sao nữa. Haizzz

Nhìn anh thờ dài nảo nề mà tôi cũng chép miệng nói:

- Vâng, nghĩ thì cũng thương thím ấy thật, đúng là phụ nữ lấy chồng chả khác nào đánh 1 canh bạc cả. Mà em nghĩ đi nghĩ lại vẫn không hiểu trong đầu thím ấy chứa cái gì mà lại đi lấy chú út nhà mình cả. Em không có ý gì là dè bida chú út đâu, nhưng nhìn qua cũng thấy 2 người họ khập khiễng thế nào. Theo anh thì tại sao thím ấy lại phí hoài tuổi xuân như vậy?

- Ôi dào, đây là chuyện nhà người ta, em quan tâm làm gì?

- Tại có lần em tình cờ nghe thấy Hoài nói chuyện với Kim là lấy chú út chỉ để làm bình phong, Hoài còn nói chỉ cần có tấm chồng thôi kể cả lấy thằng ăn mày cùng được. Nên em thật sự rất tò mò về lý do của Hoài.

Chồng tôi nghe đến đây thì kéo mặt tôi quay sang, nhìn thẳng vào mắt tôi và nói:

- Nhân, từ bây giờ em trở thành người thích xen vào chuyện người khác thế hả? Nghe anh nói này, từng ấy thời gian tiếp xúc anh biết Hoài không phải là người bình thường, thế nên tốt nhất em không nên xen vào việc của cô ấy để tránh rắc rối em nhớ chưa? Bây giờ thì đi ngủ đi, gần 3h sáng rồi đây này, mai anh còn phải đi làm nữa.

Tôi hiểu Hoài là người như thế nào chứ, nhưng tôi vẫn không thể ngưng sự tò mò của mình lại được. Mà bây giờ có nói với chồng mình thì cũng vô ích, vậy nên tôi quyết định sẽ âm thầm mà tìm hiểu.

Trần trọc suy nghĩ mãi mới chớp mắt được một lát đã nghe thấy tiếng gà gáy sáng, trước khi Hoài sinh thì tôi vẫn ngủ đến khoảng 7h mới dậy, có đôi lần mẹ chồng tôi bóng gió nói con dâu thì phải dậy sớm nhưng tôi mặc kệ. Hôm nay tôi lại muốn dậy sớm để nấu gì đó cho Hoài, dù sao thì suốt quãng thời gian tôi sinh cô ấy cũng rất tốt với mẹ con tôi. Hơn nữa đêm qua Hoài vừa trải qua cú sốc lớn như thế, tôi nghĩ lúc này Hoài rất cần ai đó nói chuyện cho khuây khoả.

Nghĩ là làm tôi quyết định dậy nấu 1 nồi cháo móng giò cho Hoài và tôi cùng 1 ít mì cho cả nhà ăn sáng. Mùi gạo nếp mới bốc lên thơm phức khiến cho tâm trạng tôi cũng tốt hẳn lên.

Xong xuôi mọi thứ tôi lên nhà đánh thức bé Thỏ dậy để vệ sinh cá nhân và ăn sáng, còn kịp giờ chồng tôi trở đến trường. Con bé cứ ưỡ ỏi không muốn dậy, mà tôi thì sợ nói to sẽ đánh thức Ông dậy nên phải nhờ chồng bé Thỏ ra ngoài.

Mọi người ăn sáng cũng là lúc tôi bế 2 bát cháo lên phòng Hoài, 1 cho tôi và 1 cho Hoài, sau đó bế luôn cả Ông sang bên ấy để tiện trông. Nhìn Hoài có vẻ khá mệt mỏi, phải nói mãi Hoài mới chịu ăn hết bát cháo. Dự định ban đầu là sang an ủi Hoài, nhưng giờ sang đến nơi tôi lại chả biết nói gì. Hoài thấy tôi cứ ấp úng mãi thì lên tiếng:

- Chị định nói gì với em à.

- Hi, cũng không có gì đâu, sang chơi với thím cho vui vậy ấy mà, thím thấy thế nào rồi, đã khoẻ hơn chưa.

- Em sinh thường mà chị, dịch vụ ở đây lại tốt nên khoẻ re à, y tá ở đó họ chăm cho bé, vệ sinh cho mẹ hết, người nhà và mẹ không phải làm gì cả.

- Thích nhì, đúng là có tiền có khác, trộm vía cu Bom của bác nhìn yêu quá đây này. Mẹ Hoài nhớ là phải vì Bom mà vui vẻ đấy nhé, mẹ mà buồn là Bom biết hết đấy.

Hoài gượng cười nhìn tôi 1 lúc mới đáp:

- Em biết rồi, cảm ơn chị nhiều lắm.

- Thím này có gì mà on với huê, mẹ con tôi mới là người phải cảm ơn thím đây này Ông nhì. Mà chắc đêm qua chú út say quá nên mới thế, tôi cũng chả biết phải nói gì với thím cả, vì phải là người trong cuộc mới hiểu hết được. Tôi chỉ mong là dù thím có quyết định thế nào cũng phải vì Bom mà cố gắng nhé.

- Em không sao đâu, thật ra trong lòng em anh ta cũng chả là gì, vậy nên anh ta có làm gì đi chăng nữa em cũng chẳng bận tâm. Đêm qua em buồn, em sốc vì cứ nghĩ cái Kim nó phản bội lại tình bạn với em, chị cũng biết em là con 1, nó cũng là đứa bạn thân suy nhất của em. Em coi nó còn hơn cả người thân trong gia đình ấy, bây giờ bình tĩnh nghĩ lại thì lại thấy nó mới là đứa đáng thương. Một phần nữa là em cũng thấy xấu hổ với mọi người, dù gì em cũng đang là vợ anh ta cơ mà, anh ta ngang nhiên làm thế trong căn nhà này chẳng phải si nhục em hay sao?

Ồ, hoá ra Hoài đau khổ chỉ vì nghĩ bị bạn thân phản bội thôi hay sao, điều đó càng làm tôi khẳng định chắc chắn rằng Hoài không hề có tí tình cảm nào với chú út. Chắc chắn Hoài lấy chú ấy là có mục đích, nhưng mục đích ấy là gì mà khiến Hoài đánh đôi cả tương lai như thế thì tôi cần phải tìm hiểu thêm đã.

Một điểm khiến tôi nghi vẫn nữa đó là, mặc dù Hoài sinh đủ ngày đủ tháng, và thời gian ấy lùi lại thì cũng nằm trong khoảng Hoài quen chú út. Nhưng cu Bom nhìn lại không có vẻ gì là giống chú ấy lắm, nhất là cái mái tóc xoăn kia. Nhà chồng tôi làm gì có ai có gen tóc xoăn đâu, Hoài tóc cũng thẳng, hay là họ hàng nhà Hoài có tóc xoăn nhì? Cũng tại hôm cưới Hoài tôi không đi nên chả biết anh em nhà Hoài thế nào cả. Giá mà hôm ấy tôi đi rước dâu cùng giờ có phải tốt rồi không.

- Này, chị đang nghĩ gì thế.

Hoài vỗ nhẹ vào tay tôi khiến tôi nhanh chóng thoát ra khỏi mớ suy nghĩ kia, đoán đo 1 lúc tôi quyết định nói:

- Hoài này, chị biết em rất quý Kim, và điều chị nói hơi vô lý 1 chút. Nhưng mà, chị nghĩ là em vẫn nên bảo Kim hạn chế đến nhà mình thì hơn. Dù sao thì, Kim cũng xinh đẹp lại chưa chồng, nhà mình thì...

- Giờ có mời chưa chắc nó đã đến đây đâu chị ơi, em biết nó tới chơi chị lo lắng đúng không?

- Lo gì mà lo, chị có gì đâu mà lo.

- Còn chối sao, mặt chị hiện rõ kia kìa, chồng chị tốt như thế, vào địa vị em em cũng lo chứ. Nhưng chị yên tâm đi, em hiểu tính cái Kim mà, nó tuy ngưỡng mộ anh Hưng thật nhưng sẽ không làm gì quá giới hạn đâu.

Tôi ngưng ngừng vì Hoài nói quá đúng, tôi không muốn Kim đến đây 1 phần vì lo mất chồng, nhưng phần lớn lại vì tôi có chút đố kỵ với thành công và sắc đẹp của cô ấy. Thử nghĩ mà xem, tôi thì 1 nách 2 con nhỏ, người lúc nào cũng toàn mùi sữa. Còn Kim cô ấy, tự do, xinh đẹp, lúc nào cũng rạng rỡ tươi vui, chưa kể đi lại thì 1 bước lên ô tô, 1 bước vào nhà lầu. Gia cảnh giàu có, đi du học về lại còn có cả công ty riêng, tuy bé thôi nhưng cũng khiến bao nhiêu người ao ước.

Nếu có ai đó ở địa vị của tôi mà nói là mình không hề sân si đố kỵ với cô ấy, thì xin lỗi, tôi dám khẳng định người đó nói dối. Phụ nữ chỉ cần nhìn ai đó xinh hơn mình 1 chút, hoặc nhiều hơn mình 1 vài chiếc váy đẹp đã không vui rồi, chứ đừng nói thua kém mọi mặt như tôi.

Bởi thế tôi vẫn luôn tự nhủ điều ấy là bình thường, phụ nữ ai cũng thế cả để nguy biện cho bản thân.

Ngồi nói chuyện thêm 1 lát thì thấy mẹ chồng tôi vào, bà bảo:

- Mọi người ăn xong đi làm cả rồi mà không đưa nào định xuống rửa bát à.

Tôi biết bà đang nói tôi, vì Hoài mới sinh nay mới là ngày thứ 5, từ nãy tới giờ bà cũng đang nhìn vào tôi. Nhưng Hoài ngay lập tức đã nói:

- Nhà thì có 2 bà đề đang trong thời gian ở cữ, có mấy cái bát mà mẹ cũng lên đây trình báo. Thật tình, riết rồi con chả hiểu trong đầu mẹ nghĩ cái gì nữa, mẹ rửa đi thì nó chết à đâu mà

phải đùn đẩy?

Mẹ chồng tôi thấy Hoài nói thế thì tức lắm, quay qua nhìn gắp đúng cánh Hoài đang cầm bình sữa cho con ti thế là lại được thể bà chu trừu:

- Ở cữ thì nửa tháng đến 20 ngày thôi chứ có ai ở cữ hơn 2 tháng không, tao ngày xưa đẻ từ trên giường lăn xuống đất đã phải làm ngay rồi, làm gì có ai phục vụ như chúng mày bây giờ. Còn mày nữa, tao đã bao bao nhiêu lần là cho thằng bé nó ti mẹ đi, chả cái gì bằng sữa mẹ cả mà cứ bắt nó uống sữa ngoài vừa tốn kém lại mất thời gian.

- Mất thời gian, là mẹ sợ đêm phải dậy mấy lần pha sữa cho cháu chứ gì, con của con đẻ ra con tự biết cách chăm sóc. Cái gì con thấy tốt thì con làm, bố cũng nói rồi, việc của mẹ là phụ với con để chăm cháu, chứ không phải là bắt con làm theo ý mẹ.

Từ trước đến nay Hoài luôn nói sinh con xong sẽ cho thằng bé uống sữa ngoài, Hoài bảo sữa ngoài tốt, trẻ con nước ngoài đứa nào cũng dùng sữa ngoài cả nên thông minh lắm. Hoài nêu ra rất nhiều lý do, nhưng tôi nghĩ lý do quan trọng nhất là Hoài sợ hồng ngực, sợ xấu.

Còn mẹ chồng tôi thì kiên quyết bắt con dâu cho ti mẹ, cũng chả phải bởi bà thương cháu, lo cho cháu đâu. Mà chỉ vì một đêm Hoài bắt bà phải dậy 3 - 4 lần để pha sữa bà ngại, bà mất ngủ nên khó chịu.

Mỗi người 1 ý, ai cũng ích kỉ chỉ nghĩ cho bản thân mình nên ngày nào cũng vì vấn đề này mà tranh cãi, cuối cùng người khổ nhất lại là cu Bom.

Bố chồng tôi trước đây đã quý Hoài ra mặt, sau lần chú út ngủ cùng Kim ông lại càng bình hoà hơn. Ông luôn bảo Hoài lấy chú út là thiệt thòi, chú út lại không biết yêu vợ thương con, nên cả nhà phải thương yêu Hoài. Coi như bù đắp 1 phần nào đó cho Hoài, vậy nên tất cả từ việc chăm con đến nuôi con ông đều chiều theo ý Hoài chứ không hề khó dễ như tôi trước đây.

Thật lòng mà nói thì tôi cũng có chút đố kỵ, nhưng nếu nhìn lại thì tôi còn có chồng yêu thương, nên trong căn nhà này đương nhiên là hạnh phúc hơn Hoài rồi. Hoài lại khá tốt với mẹ con tôi, cũng nhờ bố chồng tôi đồng ý cho Hoài nuôi con theo ý mình nên đối với bé Ong tôi cũng được chăm sóc theo cách của tôi.

Chú út sau hôm ngủ với Kim thì ngày hôm sau bị ngã xe, vụ va chạm không nặng lắm nhưng mà chú cũng bị rạn xương ống, đi lại có đôi chút khó khăn. Nhìn chân chú tôi chợt nhớ đến lời Hoài nói” ai dám nói dối nữa tôi sẽ đánh gãy chân kẻ ấy”.

Có khi nào vụ va chạm của chú ấy là do Hoài gây ra, nhưng Kim cũng từng nói sẽ cắt lưỡi chú út vì đồ vạ cho Kim. Lần này ngã tuy lưỡi không sao nhưng lại bị gãy mất 3 chiếc răng cửa, liệu có phải Kim bày trò?

Mà thôi, dù là ai thì cái giá chú út phải trả sau bao chuyện sai trái mà mình gây ra vẫn còn quá nhẹ. Mong rằng nhớ thế mà chú biết sửa đổi bản thân mình.

Hoài sinh sắp được 1 tháng rồi mà tôi vẫn chưa tìm hiểu thêm được gì dù ngày nào cũng sang phòng Hoài chơi. Có điều Hoài sinh xong tính khí hay thất thường lắm, nhiều khi thấy cô ấy nói chuyện điện thoại với ai đó mà giận đến nổi đập tan mọi thứ có trong phòng. Có những lúc Hoài đang khóc, chỉ đọc 1 cái tin nhắn để thôi lại cười ngay, vô cùng khó hiểu.

Kim kể từ sau lần ấy không còn đến chơi nhà tôi nữa, ngày mai cả nhà làm đầy tháng cho cu Bom, không biết liệu cô ấy có đến không.

Nhìn mọi người tất bật chuẩn bị đồ mà tôi tủi thân lén vào phòng khóc, tôi cũng sinh hai đứa con mà chưa 1 lần được làm đầy tháng cho con. Ngày sinh bé Thỏ tôi có ý làm, nhưng mẹ chồng tôi nhất quyết không cho vì tốn kém. Thích làm thì tự bỏ tiền ra mà làm, vì không có tiền nên tôi đành để con thiệt thòi. Đến lượt bé Ong, tôi không muốn Thỏ tủi thân nên cũng không tổ chức, giả mà tôi có điều kiện như Hoài thì cũng có thể làm bất cứ thứ gì mình thích như cô ấy.

Chồng tôi hiểu nên luôn nói” Quan trọng là các con khỏe mạnh ngoan ngoãn là mừng rồi, mấy cái lễ lạt ấy cũng chỉ là hình thức thôi mà. Vợ chồng mình cố gắng làm lưng tích cóp, sau này có điều kiện rồi bù đắp cho các con sau em nhé.”

Tôi ngoài việc mỉm cười gật đầu cho anh yên lòng thì còn biết nói gì nữa đây?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Bữa tiệc đầy tháng của cu Bom được Hoài tổ chức khá lớn, ông bà ngoại của cu bom cũng về. Nhìn đi nhìn lại thì bố đẻ Hoài tóc không hề xoăn, mẹ Hoài tuy có xoăn nhưng là do bà đi làm chứ không phải xoăn tự nhiên.

Chả hiểu sao rõ ràng tôi thấy cu Bom chả có gì giống với chú út mà ai tôi cũng nói:

- Sao mà con mẹ nó khéo nặn thế, thằng cu rõ đẹp trai, giống bố như lột thế này.

Tôi thấy thế thì cũng trêu lại:

- Giống bố được cái mặt còn đâu là giống ông nào ấy chứ Bom nhi, nhất là mái tóc xoăn này này, mai thì lẳng từ phải biết.

Nói xong cũng là lúc tôi nhận được cái lườm cháy má của Hoài, bình thường tôi thấy người ta vẫn hay trêu trẻ con giống ông hàng xóm. Vì thế tôi mới nói thế, nửa đùa nửa thật để thăm dò thái độ của Hoài. Không ngờ Hoài lại giận tôi, cả buổi tiệc và mấy ngày sau mỗi lần tôi cố ý nói chuyện Hoài đều lấy lý do bận, rồi vội vã dời đi.

Mà cũng đúng là Hoài bận thật, Hoài đăng ký 1 lớp tập gym để lấy lại vóc dáng, rồi còn đi spa làm đẹp nữa. Nhiều khi Hoài đi từ sáng đến tối mới về, bỏ mặc cu Bom ở nhà cả ngày với mẹ chồng tôi, bà bắt buộc đi phải chăm cháu thì tức lắm. Có nhiều khi điên lên bà còn mặc kệ thằng bé khóc, tôi thấy thương quá lại chạy sang dỗ dành rồi bế về phòng trông luôn 2 đứa nhỏ.

Chưa đầy 1 tháng sau Hoài như trở thành 1 người khác, xinh đẹp hơn cả những ngày đầu mới gặp. Đúng theo kiểu các cụ xưa vẫn nói: “Gái 1 con trông mòn con mắt”, Hoài đẹp đến nỗi tôi là phụ nữ còn phải ngẩn ngơ.

Mới sinh con chưa đầy 2 tháng mà cô ấy đã tự tin diện những bộ cánh bó sát đầy gợi cảm, còn tôi sang đến tháng thứ 5 rồi mà vẫn còn đầy 1 bụng mỡ. Đúng là có tiền thích thật, nhưng nhiều tiền mà sống cuộc sống như Hoài thì chắc tôi không dám đánh đổi cuộc sống hiện tại của mình đâu.

Hôm ấy là ngày 25-6, đến lịch cho bé Ong và cu Bom đi tiêm phòng, nhưng Hoài bảo bạn nhờ tôi và mẹ chồng gọi taxi đưa 2 đứa nhỏ đi tiêm. Mặc dù Hoài có đưa tiền cho mẹ chồng tôi, nhưng nhìn con dâu út phần son trang điểm bà vẫn khó chịu cần nhằn:

- Suốt ngày quần là áo lượt trong khi chồng thì vất vả đầu tắt mặt tối kiếm tiền mà không biết thương. Cái loại có chồng có con rồi mà còn suốt ngày loè loẹt lượn lờ thì chỉ có đi đánh đĩ chứ chả đi đâu cả?

Hoài đưa ánh nhìn sắc lẹm về phía mẹ chồng tôi và nói:

- Chà biết anh ta vất vả thế nào, chỉ biết hàng tháng tiền ăn của cả cái nhà này, ngoại trừ vợ chồng chị nhân ra thì 1 tay con lo cả đấy. Con mà không ra ngoài thì cái nhà này chết đói lâu rồi mẹ ạ.

- Nhưng mày có con rồi thì phải biết ở nhà mà lo cho con, tao còn việc tao chứ hơi đéo đâu mà suốt ngày trông con cho mày. Chà biết đi làm hay lại đi đánh đĩ ở đâu cũng nên, chả ai đi làm mà ăn mặc như mày cả. Trông kia, nhìn có giống con điếm không cơ chứ.

Hoài điên lắm, ném luôn cái túi xách xuống giường, tôi sợ mọi chuyện lại căng thẳng nên kéo tay Hoài bảo:

- Thôi thím ạ, mẹ già rồi thím đừng để bụng, thím bận gì thì cứ đi đi để cu Bom đấy tôi với mẹ đưa đi tiêm cho.

- Chị cứ để im, già cái gì mà già, cứ cậy mình già thì muốn nói gì thì nói à, em là em không nhẫn nhịn như chị đâu.

Rồi Hoài quay sang mẹ chồng tôi mà bảo:

- Này con này nói cho mẹ biết nhé, con này mà là đi thì con trai mẹ là gì, cái loại đàn ông mà lang chạ với biết bao nhiêu con thì tốt đẹp lắm đấy. Đi đực nó chơi nhưng nó biết mang tiền về, còn con mẹ thì toàn mang vác tiền của nhà đi mà thôi. Còn chuyện con gái của mẹ con này cũng biết cả đấy, chê bai người khác mà không biết nghĩ đến con mình hay sao?

Mẹ chồng tôi, thả ngay cu Bom xuống giường chỉ tay vào mặt Hoài mà chửi:

- A, à, cái con mắt dậy này, mày lại định chửi xò chửi xiên nhà tao đúng không, con tao nó bị lừa nên thế, còn cái loại mày là tự nguyện mời anh xoi biết chưa. Ối làng...

Chà đợi cho bà gào xong Hoài ngất lờ luôn:

- Sao, mẹ lại định gào lên cho hàng xóm biết ấy gì, tôi nói cho mẹ nghe này, mẹ gào lên người ta sang thì người ta cũng cười cho, mẹ nhục trước tiên, chứ còn con này chả nói gì sai mà phải sợ cả.

- Mày, càng ngày mày càng mất dạy rồi, để tao gọi cho bố mẹ mày, báo bố mẹ mày dậy lại mày.

Khuyên Hoài không được nên tôi lại quay sang mẹ chồng nói:

- Mẹ, thôi đừng nói nữa, thím ấy không nên, không phải chỗ nào thì từ từ nói, mẹ đừng lôi bố mẹ thím ấy vào làm gì. Vừa làm phiền ông bà bên ấy, vừa không hay.

Vậy nhưng bà vẫn cố chấp nói:

- Không được, cái con này tao không dạy nổi, nhất định phải trả về cho bố mẹ nó dạy lại chứ tao là tao bó tay rồi.

Ngay lập tức Hoài vênh mặt lên thách thức:

- Gọi đi, tôi thách bà dám đụng đến bố mẹ tôi đấy, bà thử đụng xem con trai bà có sống yên với tôi không. Bà làm gì thì làm, tôi có thể lờ đi như không biết, nhưng riêng bố mẹ tôi bà không được phép đụng tới.

- Con chó cái này, mày giỏi lắm, để tôi về tao báo bố mày, xem bố mày còn bênh mày được không.

Hoài mỉm cười thật tươi nói:

- Cứ tự nhiên thôi, con này xưa này chưa bao giờ để ý người xung quanh nghĩ gì, chỉ cần bản thân thích là được nhé. Thôi muộn rồi, bye mẹ chồng yêu dấu nhé.

Nói rồi Hoài ra ngoài đi thẳng, hình như có ai đó đánh ô tô đến đón Hoài, tôi thì không gọi phân biệt các hãng xe và định giá. Chỉ biết đó là 1 chiếc xe 4 chỗ màu đen, nhìn khá là sang trọng, nếu không nhầm thì chắc chủ nhân chiếc xe đó cũng khá giàu có.

Muộn rồi nên tôi đành giục mẹ chồng lấy vài thứ cần thiết rồi gọi xe cho kịp giờ tiêm. Rõ ràng tôi thấy Hoài đưa cho bà mấy triệu mà tiền xe bà cứ để mặc tôi trả. Tôi cũng không muốn đôi co với bà, hơn nữa cũng không hết nhiều nên mặc kệ. Coi như đây là Hoài trả công cho mẹ chồng tôi để chăm sóc cu Bom.

Tiếp về cả 2 đứa đều quấy, bế trên tay mà vẫn khóc, thành thử ra cũng khá vất vả. Tôi thương con nên chỉ nhẹ nhàng ru và dỗ dành con bé, chứ mẹ chồng tôi sẵn con tức sảng nay với Hoài thì chửi cả lên đầu cu Bom. Thương cháu nhưng mà thật sự tôi không thể trông cả 2 đứa trong tình trạng này được.

Nhiều lúc tôi cảm giác hình như Hoài không thương cu Bom lắm, sự quan tâm của Hoài dành cho cu Bom không nhiều như 1 người mẹ. Thằng bé mới đỏ hỏn mà sẵn sàng bỏ đó để đi làm đẹp thì thật sự quá vô tâm.

Gần 5h chiều rồi mà vẫn chưa thấy bóng dáng Hoài đâu, hai đứa bé thì quấy nên cả buổi trưa tôi và mẹ chồng không ai được chợp mắt, ăn uống cũng qua loa. Vậy mà càng ngóng lại không thấy bóng dáng Hoài đâu.

Mẹ chồng tôi dường như đã vượt quá ngưỡng chịu đựng nên vứt cu Bom xuống giường mặc kệ nó khóc. Bà mệt mỏi ngồi xoa bóp tay chân, tôi thấy thằng bé khóc to nên sốt ruột sang ngó.

Bà thấy tôi thì cần nhằn:

- Cha tiên nhân bố cái con mắt dậy kia nó đi đâu mà giờ này còn chưa thèm ló mặt về mà trông con cho tao còn com nước. Bố mày sắp nghỉ làm đến nơi rồi, đi đánh đĩ ở đâu lâu thế cơ chứ. Mày thử gọi điện cho nó xem nào, bực hết cả mình, còn cái thằng này nữa, khóc cái gì mà khóc lắm.

- Mẹ, cháu nó còn nhỏ, tiêm nên nó khó chịu quấy là bình thường, mẹ nói thế tội nghiệp cháu.

- Nghiệp cái gì mà nghiệp, mày gọi cho nó đi nhanh lên tao mệt lắm rồi.

Tôi cũng về phòng bấm máy gọi cho Hoài, nhưng một cuộc, hai cuộc rồi 3 cuộc vẫn chẳng thấy bắt máy. Mẹ chồng tôi có vẻ sốt ruột nên gọi với sang hỏi:

- Sao rồi, nó bảo bao giờ về.

Tôi nhẹ nhàng đặt điện thoại xuống rồi sang bên phòng Hoài trả lời bà:

- Thím ấy không nghe mẹ ạ, thôi mẹ nghe con, mẹ bế cháu lên không nó khóc khản hết cả tiếng rồi. Dù gì cũng là máu mủ nhà mình, là cháu nội của mẹ cơ mà.

Bà quay ra nhìn thẳng bé xong xẵng giọng nói:

- Cháu sáu kẻ cướp ấy, mà này tao có cái này nghi ngờ lâu nay mà chưa kiểm chứng được. nay có mày ở đây tiện tao hỏi luôn, hôm trước mày cũng bảo thằng Bom không giống thằng Hùng đúng không?

Tôi hơi thoáng thốt với câu nói của bà, đúng là tôi cũng nghi ngờ thật, nhưng nếu bây giờ mà nói ra với tính cách của bà thì chắc chắn sẽ làm rùm beng mọi thứ. Rồi lúc cãi nhau thế nào bà cũng đỏ mặt là tôi nói với bà như thế. Tôi thì chưa nghe đến mức đi chuốc họa vào thân, vậy nên tôi đành gạt đi mà nói:

- Không, con chỉ trừu thím Hoài thế, chứ trẻ con nó còn chưa rõ nét đâu, phải lớn tí nữa mới biết được. Mà thôi mẹ bế cháu lên đi.

- Uk thì bế, nhưng mà chả phải đâu, trẻ con thì trẻ con chứ, mày nhìn đi, nhà mình làm gì coái có cái tóc xoắn tít như thế này đâu, cả cái má lúm đồng tiền và cái mắt 1 mí nữa này. Đây mày nhìn kĩ mà xem, tao nói có sai tí nào không, để im tao lấy ảnh ngày bé của thằng Hùng cho mày xem.

- Thôi, không cần đâu mẹ, nó không giống bố chắc là giống mẹ hay ai đó đằng ngoại thôi mà, mẹ đặt cháu xuống nó lại khóc bây giờ.

Nhưng bà vẫn quả quyết bảo:

- Không hôm qua tao mới lấy ra, tao để ngoài tủ kia kia, mày ra đây đi, tao bế cả nó ra nữa chứ, không làm rõ chuyện này tao cứ thấy khó chịu chả muốn bế cái thằng này tí nào.

- Mẹ nói gì cũng phải nghĩ, trẻ con nó có tội gì đâu, mẹ đừng suy nghĩ linh tinh rồi lại bắt hoà. Thím Hoài thì bận, chú út cũng mãi chơi, cu Bom đã tội nghiệp lắm rồi, mẹ chả thương cháu thì thôi sao cứ hắt hủi nó làm gì. Nó sinh ra ở nhà mình thì mãi là con cháu nhà mình, mẹ cứ nghĩ những cái không đâu làm gì cho mệt.

- Cái con này tao nói này giờ mày không hiểu à, ra đây, đi theo tao.

Nói rồi bà đi một mạch ra ngoài phòng khách, tôi cũng lững thững theo sau, thật ra thì tôi cũng khá thắc mắc chuyện này, nhưng tôi chỉ nghĩ mình âm thầm điều tra để thoả mãn sự tò mò mà thôi. Chưa từng có ý nghĩ làm lớn chuyện, bởi vậy tôi cứ phải phải nhận hết những nghi ngờ của mẹ chồng để tránh điều không hay xảy ra.

Ra tới phòng khách bà lôi 1 hộp nhỏ ở trên mặt tủ xuống, sau đó mở nắp lấy bức ảnh đưa cho tôi. Dù bức ảnh chỉ chụp đen trắng 1 đứa trẻ tầm 4 5 tháng, nhưng nhìn đường nét trên gương mặt thì khá rõ, và quả thật so với Bom thì không giống nhau lắm.

Nhìn bức ảnh mà tôi cũng không biết phải nói gì lúc này cả, bà thấy tôi im lặng thì huých tay tôi bảo:

- Dí cái ảnh vào mặt nó mà so sánh, thằng Hùng đấy, không nhận ra à, ngày bé nó bù nhí, tao nuôi con mát tay nên đứa nào cũng đậm thâm lắm ấy. Thằng Hùng chồng mày còn bù hơn cả nó ấy, nhìn thích không, nuôi thế mới là nuôi chứ ai như chúng mày, nhìn rõ chán.

Tôi cười nhạt rồi đáp:

- Vâng công nhận mẹ nuôi con khéo quá.

- Rồi mày xem tao chăm thằng Bom so với con nhà mày có khác không, mấy nửa tròn ba tháng tao làm bột cho nó ăn, mày cho con nhà mày ăn không tao làm luôn.

Nghe đến đây tôi vội vàng lắc đầu, bà muốn làm gì thì làm, còn con tôi tôi sẽ chăm theo cách của tôi.

- Thôi mẹ cứ kệ con.

- Thì kệ xác mày, mà mãi nói quên mất, mày thấy thằng bom có điểm gì giống bố nó không?

- Trẻ con, thì con thấy đứa nào nó cũng hao hao giống nhau mà.

Bà chép miệng quát:

- Hao cái gì mà hao, đây này, mắt thằng Hùng 2 mí đẹp thế này, tóc thì ngắn lại ít, nên đầu nhìn sư ông sư cô. Thằng bom thì mắt 1 mí, xong tóc rậm còn xoắn nữa chứ.

- Thì công nhận là nếu xét từng nét thì cu Bom không giống thật, nhất là mái tóc nhưng ...

- Chị Nhân, chị vừa nói cái gì, chị bảo cu Bom không giống ai, chị nói lại cho tôi nghe xem nào.

Tôi ngờ ngàng khi thấy Hoài đứng trước mặt, không biết Hoài về từ khi nào và đã nghe được những gì, nhưng nhìn mặt Hoài tôi cảm giác như cô ấy muốn ăn tươi nuốt sống tôi. Bất giác tôi bị cái nhìn xoáy sâu của Hoài làm cho run rẩy, tôi vội vàng nói:

- À mẹ cho chị xem cái ảnh của chú út ngày bé, em, em về lâu chưa?

- Vừa đủ lâu để nghe thấy những gì chị nói về con trai tôi, lần trước tôi đã cố coi như là chị lỡ lời, vậy mà chị vẫn cố tình nhúng sâu vào đời tư của mẹ con tôi là làm sao?

- Chị chị không có ý đó?

- Không có ý đó thì chị có ý gì, lúc thì bảo con tôi giống người khác, giờ lại bảo nó không giống bố. Thế mà trước đến nay tôi cứ nghĩ chị là người tử tế, lại còn thăm mang ơn vì chị tốt với mẹ con tôi. Hoá ra tất cả chỉ là giả tạo, chị còn khôn nặn hơn cả bà ấy nữa. Bà ta dù có độc mồm nhưng luôn thể hiện ra ngoài chứ không như chị, miệng nam mô mà bụng 1 bỏ dao găm. Cũng may tôi sớm nhận ra bộ mặt của chị, không có ngày chết mà không biết lý do.

Hoài nói 1 hồi rồi bỏ luôn vào phòng, cũng chẳng thèm nhìn mặt cu Bom, mẹ chồng tôi thấy thế thì vội vàng chạy theo trả cu Bom cho Hoài. Bà và Hoài còn nói gì đó nhưng tôi không nghe rõ nữa. Vậy là điều tôi lo sợ đã thành sự thật, tình cảm của tôi và Hoài đã bị chính sự tò mò của tôi bóp nát.

Bầu trời ngoài kia rõ ràng ban nãy còn có ánh nắng, thế mà bây giờ đây những đám mây đen kịt đã phủ kín hết cả 1 vùng trời rộng lớn. Kèm theo đó là tiếng sấm, tiếng sét như tiếng găm gặt dữ của thiên nhiên.

Còn tôi vẫn ngồi thất thần ở đây, tự vẫn lòng mình liệu rằng mình đã đúng hay sai, vì đâu bầu trời ngoài kia lại nổi cơn dông nhanh thế. Hay bầu trời ngoài kia đang muốn báo trước điều gì.

Dù là gì đi nữa thì từ nay chắc chắn Hoài sẽ xem tôi là kẻ thù, sẽ đối xử với tôi như cách Hoài làm với mẹ chồng tôi, hoặc cũng có thể tàn ác hơn. Tôi thật sự không dám nghĩ nữa, rõ ràng chồng tôi đã nhắc nhở, vậy mà tôi vẫn cố chấp để giờ đây mọi việc không thể nào cứu vãn được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Tối ấy Hoài nhất quyết không ăn cơm mà chỉ nằm trong phòng, tôi biết Hoài đang buồn. Nếu là tôi chắc tôi cũng chỉ biết khóc, biết mình sai nên tôi cố ý mang cơm vào phòng cho Hoài. Vậy nhưng Hoài không thèm nhìn mặt tôi mà quay đi, giây phút này tôi trách bản thân mình nhiều lắm. Giá như tôi không tò mò, không nhiều chuyện thì mọi thứ đâu có đi xa đến thế này.

Ngồi một lúc không thấy Hoài quay lại, dù tôi đã cố gắng nói chuyện nhưng Hoài cũng chẳng đáp lời. Biết Hoài khó có thể tha thứ cho mình nên tôi cũng chỉ biết nói lời xin lỗi:

- Hoài à, chị xin lỗi nếu thời gian qua chị làm em khó chịu, nhưng quả thực lúc chiều chị không có ý soi mói em và cu Bom với mẹ. Chỉ là mẹ thắc mắc cu Bom không giống bố nên chị chỉ định phân tích cho mẹ hiểu là trẻ con nó chưa rõ nét để mẹ không nghĩ kị mà ghê lạnh Bom thôi.

Hoài ngay lập tức quay lại chỉ thẳng tay vào mặt tôi mà nói:

- Đến bây giờ mà chị vẫn cãi là chị không có ý gì à, không có ý gì sao suốt ngày chị nói con tôi không giống bố. Ở cả bữa tiệc đông người chị nói thể chả khác nào bảo tôi chữa hoang với kẻ khác rồi vu vạ cho công tôi. Còn hôm qua chị ghen tị vì con tôi được bà nội bế ẵm còn con chị thì không, nên chị cố tình chia rẽ đúng không?

Hoài hiểu lầm, hiểu sai về tôi quá rồi, nhất định tôi phải nói rõ ràng với cô ấy, nếu không chắc chắn chúng tôi sẽ trở nên thù ghét nhau mất thôi.

- Không có đâu, chị chưa từng có suy nghĩ chia rẽ ai cả, em đừng nói thế mà tội nghiệp chị. Chị thừa nhận là chị có chút tò mò, vì em quá hoàn hảo mà lại lãng phí tương lai đi lấy chú út. Nhưng cũng chỉ dừng lại ở tò mò, chị thể chưa từng có suy nghĩ hại em hay chia rẽ tình cảm của em đâu.

- Chị im đi và rút ra ngoài trước khi tôi nổi điên lên.

- Em bình tĩnh nghe chị nói được không?

- Cút, cút ngay...

Hoài vội tắt cả những gì trong tâm tay ném xuống đất, kể cả mâm cơm tôi bê lên cho Hoài cũng bị Hoài đập cho vỡ tan. Tiếng đồ đạc trong phòng rơi vỡ, nên mọi người ai nấy đều chạy vào. Bố chồng tôi nhìn thấy Hoài nước mắt nước mũi tèm lem khóc đầm đìa trên giường thì hỏi:

- Hai chị em mày lại có chuyện gì đây, cái Hoài sao lại khóc?

Hoài thấy thế thì càng khóc to, tiếng khóc của Hoài cứ đều đều vang lên khiến tôi càng cảm thấy mình có lỗi hơn.

Chú út thấy Hoài khóc thì chạy lại ôm Hoài mà nói:

- Em sao thế, sao lại khóc thế này, có chuyện gì, ai ai làm cho em khóc?

Hoài vẫn không chịu nói gì mà chỉ ngồi ôm mặt khóc, mẹ chồng tôi thấy thế thì khó chịu nói:

- Khóc với chả lóc sốt ruột, đi cho lấm vào rồi giờ về mà đừng mớ. Mấy cái này mua cả bằng tiền đấy, chúng mày đập vỡ thì phải mua lại đền cho tao biết chưa?

Thấy bà lại bắt đầu quá lời nên tôi vội vàng nói:

- Mẹ, sao mẹ lại nói thế, thôi mẹ ra ngoài đi để con dọn chỗ này.

Đáng tiếc là bà vẫn chưa chịu dừng lại mà lời luôn chuyện lúc chiều ra nói:

- Tao nói có gì sai à, chúng mày lại cãi nhau cái vụ nghỉ ngơi thằng Bom không phải con thằng Hùng lúc chiều ấy gì.

Chú út nghe đến đây thì bất ngờ đứng phắt dậy hỏi:

- Mẹ, mẹ nói cái gì đấy, ai nghỉ ngơi, ai nói gì vụ con con?

- Thì đấy có sao tao nói vậy thôi, cái nhân nó cũng công nhận với tao thằng Bom không giống mày. Mày nhìn đi, nhà này làm gì có ai tóc xoăn với cả mắt 1 mí như nó đâu, nhìn đi nhìn lại vẫn chả thấy giống.

Bố chồng tôi thấy thế thì háng giọng quát:

- Bà Nét, ăn bữa chưa không nói bữa được đâu.

- Tôi việc gì phải nói bữa, ông tự nhìn cũng biết còn gì.

Chồng tôi lúc này mới từ từ tiến vào và lên tiếng hỏi tôi:

- Nhân nói cho anh nghe rốt cuộc là có chuyện gì?

Hoài vẫn ngồi đó khóc mà chẳng nói gì, nhìn Hoài nhìn cu Bom, nhìn cả đồng đồ vỡ nát dưới chân tôi buồn bã nói:

- Em, em, đúng là lúc chiều mẹ có thắc mắc với em về việc cu Bom, mẹ còn bảo mẹ không làm rõ chuyện này thì mẹ không thể yêu thương Bom được. Em thấy thế nên chỉ muốn phân tích cho mẹ biết là tuy bây giờ Bom không giống chú út, nhưng trẻ con nó còn thay đổi nhiều, thế nên không thể vì nó không giống 1 vài điểm mà kết luận thế được. Chỉ có điều, em chưa kịp nói hết thì Hoài về, cô ấy không chịu nghe em giải thích nên một mực nghĩ rằng em soi mói chia cắt cu Bom với bà nội.

Tôi nói xong cũng là lúc Hoài vừa khóc vừa meo meo nói:

- Chị vẫn còn ngây biện được sao, lúc chiều chính tai tôi nghe thấy chị nói với mẹ cu Bom không giống bố. Thế mà bây giờ chị lại cãi, bố, bố có thể hỏi mẹ mà, bố nhất định phải làm rõ chuyện này giúp con, nếu không con không sống nổi mất.

- Cái nhà này chả có ngày nào là yên bình cả, cứ thế này chắc tao chết sớm mất thôi. Được rồi, hai chị em mày dọn dẹp chỗ này đi rồi ra cả phòng khách nói chuyện, còn bà nết, bà ra ngay đây tôi bảo nhanh lên.

Mọi người đi tản cả ra phòng khách, chẳng biết bố chồng tôi nói gì với mẹ chồng. Chỉ biết khi phòng chỉ còn lại tôi và Hoài thì Hoài ngay lập tức cũng nín khóc, nếu tôi không nhìn nhầm thì hình như Hoài mỗi Hoài còn cong lên như có ý cười. Hoài cứ thản nhiên ngồi trên giường nhìn tôi dọn dẹp mọi thứ. Tôi cũng chẳng có ý bắt Hoài phải làm cùng vì dù sao mọi chuyện lần này cũng bắt nguồn từ tôi, chỗ này cũng chỉ làm 1 loáng là xong. Để Hoài ngồi đó cho bình tâm lại, tôi không muốn cô ấy nói chuyện lúc tinh thần đang kích động.

Xong xuôi tôi và Hoài cùng đi ra phòng khách, lúc này nhìn mặt mọi người ai cũng căng thẳng cả. Chờ cho chị em tôi ổn định chỗ ngồi bố chồng tôi mới nói:

- Nay giờ bố cũng nghe mẹ con kể lại mọi chuyện nên cũng đã nắm được. Nhưng bố vẫn muốn nghe ý kiến và suy nghĩ của từng đứa, trong lúc đứa này nói thì đứa kia nhất định không được xen vào. Cái Nhân là chị thì nói trước, chờ chị nói xong thì cái Hoài nói.

Nghe qua lời kể của mẹ chồng tôi thì chẳng biết sự câu chuyện đúng với sự thật được bao nhiêu phần trăm đây. Cũng may là bố chồng tôi luôn luôn để mọi người có cơ hội được giải thích và nói lên suy nghĩ của bản thân. Nếu không chắc chắn tôi sẽ oan trọng oan mất thôi.

Tôi từ tốn nói:

- Vâng, con thừa nhận là chiều nay con với mẹ có nói về việc cu Bom không được giống chú Hùng cho lắm. Nhưng con dám khẳng định tất cả chỉ là nghi vấn mẹ đưa ra để hỏi con, còn con vẫn luôn cố gắng phân tích cho mẹ hiểu trẻ con nó còn chưa rõ nét, còn khuyên mẹ đừng suy nghĩ như thế kéo tội nghiệp cu Bom.

- Đây chị cũng thừa nhận là chị bàn ra tán vào về việc của con trai tôi rồi nhé. Con nhà chị giống bố như khuôn đúc, không có nghĩa là con nhà tôi nó cũng phải thế.

Ngay lập tức bố chồng tôi ngắt lời Hoài:

- Hoài, bố đã bảo từng đứa nói một cơ mà, con nên lắng nghe xem suy nghĩ của chị thế nào, sau khi chị nói xong con mới nêu quan điểm của mình. Có như thế vấn đề mới giải quyết được.

Hoài ngượng tôi 1 cái rồi sau đó khó chịu quay đi, tôi lại tiếp tục nói:

- Con chỉ muốn nói là không phải cái gì mất thấy tai nghe cũng là sự thật, nếu không chứng kiến từ đầu đến cuối câu chuyện thì không nên vội vàng khẳng định bất cứ thứ gì. Con cũng biết bây giờ con có nói gì đi nữa thì mọi người cũng nghĩ là do con ngây biện cho bản thân. Nhưng con dám thề con rất thương cu Bom, bởi vậy con chưa từng có ý nghĩ chia cắt tình cảm của nó với ai, càng không có ý định làm khó Hoài. Dù sao thì vẫn chân thành xin lỗi em, mong em hiểu và bỏ qua cho chị.

- Xin lỗi, vậy còn danh dự của tôi, còn những nghi ngờ mà chị reo rắc vào đầu mọi người về con tôi thì sao? Nó vốn được mọi người yêu thương, vậy nên tôi mới yên tâm gửi con cho bà nội, nhưng giờ nhờ chị, nhờ cái suy nghĩ điên rồ của chị mà con tôi bị hắt hủi. Chị thỏa mãn chưa?

Một lần nữa bố chồng tôi lại phía lên tiếng để cho Hoài bình tĩnh lại, ông nói:

- Hoài, mọi người không au hắt hủi cu Bom, ai cũng yêu thương nó cả, con đừng nói như thế.

- Trước đây là thế, nhưng còn bây giờ, sau sự việc lần này bố có dám chắc là không ai nghĩ gì không?

- Thôi thì tôi tính thế này, sự việc lần này cũng là do vợ tôi trước tiên, nên tôi cũng thay mặt vợ mình xin lỗi thím. Nếu thím sợ mọi người suy nghĩ và nghi ngờ cu Bom thì chỉ bằng chúng ta cùng chứng minh điều đó là hoàn toàn sai. Vừa là để minh oan cho mẹ con thím, vừa là để từ nay về sau không ai còn nhắc lại chuyện này nữa.

Chồng tôi bất ngờ lên tiếng khiến cả nhà ai cũng phải nhìn, Hoài cũng quay qua hỏi:

- Chứng minh, chứng minh bằng cách nào khi mà con em để đủ ngày, đủ tháng tính từ khi quen chồng em mà vợ anh vẫn còn nghi ngờ.

- Đơn giản thôi, tôi biết bây giờ chúng ta có thể xét nghiệm AND để chứng minh cha con mà. Ở quê mình thì chưa có, nhưng ở Hà Nội tôi nghĩ không thiếu gì bệnh viện có thể làm việc đó. Tôi biết nếu làm thế ít nhiều gì thím cũng bị tổn thương vì bị mọi người nghi ngờ. Nhưng trong hoàn cảnh hiện tại thì đó là cách tốt nhất, không biết ý mọi người thế nào?

Sau câu nói của chồng tôi, bỗng nhiên mặt Hoài trở nên tái mét đi, ánh mắt thì đảo liên hồi. Khiến cho linh cảm Hoài có gì đó mờ ám trong tôi càng rõ rệt hơn. Bố chồng tôi nghe xong cũng gắt gù ra về tán thành với ý kiến của chồng tôi, có lẽ cách của anh là vẹn cả đôi đường. Vừa có thể xóa bỏ nghi ngờ trong lòng mọi người, vừa minh oan cho Hoài tốt nhất.

Tôi rất muốn chờ xem câu trả lời của Hoài, nhưng đáng tiếc là từ trong phòng vọng ra tiếng khóc của cu Bom. Hoài nhanh chóng lấy cớ vào trông con và rồi đi. Tôi cũng sốt ruột không biết này giờ Thỏ trông em thế nào nên cũng vào phòng ngó con. Cũng may bé Thỏ tuy còn nhỏ nhưng lại rất biết cách chơi với em, hai chị em đang vô tư cười khanh khách.

Mọi thứ lại tạm gác lại, không ai có câu trả lời cho việc có xét nghiệm AND hay không. Tôi nghĩ không chỉ riêng tôi mà tất cả mọi người đều muốn làm xét nghiệm này, nhưng Hoài chưa nói gì, nếu bây giờ mà ai cũng khẳng khẳng đồng ý làm thì chả khác nào cả nhà cùng lên tiếng nghi ngờ Hoài. Vậy nên dù muốn, dù không mọi người vẫn phải chờ đợi quyết định của Hoài.

Cũng vì chuyện này mà chồng tôi giận tôi mất mấy ngày, anh trách tôi:

- Anh đã từng nói với em, đừng bao giờ xen vào việc của Hoài tại sao em không chịu nghe? Nếu ngày hôm nay anh không có nhà thì em định giải quyết mọi việc như thế nào?

- Em biết em sai rồi, em xin lỗi mà.

Chồng tôi chỉ lắc đầu nói:

- Thật sự anh quá thất vọng về em.

Sau đó bỏ ra ngoài, còn mình tôi ngồi lại, suy nghĩ về mọi chuyện. Đúng là ngày hôm nay nếu không có anh chắc chắn mọi thứ không dừng lại đơn giản như thế được.

Bản thân tôi trước đây cũng từng rất nghi kị, nhưng sau chuyện lần này tôi nhận ra mình đã đem sự tò mò đi quá xa. Tôi quyết định im lặng để mọi chuyện lắng xuống. Từ nay mọi chuyện của Hoài tôi cũng sẽ không tò mò nữa, tôi tin nếu Hoài có điều gì giấu diếm nhất định rồi cũng sẽ lộ ra. Người xưa vẫn có câu “cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra” cơ mà.

Khi tôi quyết định không xen vào việc của Hoài nữa thì lại có người nhất quyết tìm hiểu rõ sự thật. Người đó âm thầm đem mẫu tóc của Bom đi xét nghiệm mà không một ai hay biết. Mãi sau này tôi mới biết hoá ra họ cũng đã nghi ngờ từ lâu nhưng còn chưa chắc chắn. Đến khi thấy tôi và mẹ chồng cũng có suy nghĩ ấy thì sự nghi ngờ lại càng bùng cháy dữ dội hơn. Không thể để mọi thứ trôi qua trong im lặng nên đã âm thầm làm rõ mọi thứ.

- ----*-----*

Mới sáng sớm mà tôi đã nghe thấy tiếng Hoài quát chồng:

- Tiền lương của anh đâu, anh không hề đưa tôi 1 đồng tại sao mới lĩnh lương 2 ngày mà đã kêu hết tiền. Tiền chứ không phải là lá mít đâu nhé, hết tiền thì đừng tiêu có vậy thôi.

- Anh có việc nên mới xin em, chứ tháng trước anh có lấy của em đồng nào đâu.

- ANh thì có cái việc gì, ăn uống mọi thứ tôi lo, ngoài việc đem tiền đi cung phụng gái thì anh làm gì có việc gì nữa.

Mẹ chồng tôi thấy thế cũng khó chịu mà lên tiếng:

- Chồng nó đã bảo là nó có việc rồi thì đưa cho nó đi, mới sáng sớm đã âm ỉ hết cả nhà rồi.

- Việc của vợ chồng con mẹ đừng có xen vào.

Tôi mặc kệ mấy người họ, quyết không quan tâm đến việc riêng của Hoài, nhanh chóng đi xuống bếp nấu chút đồ ăn sáng cho mọi người ăn còn kịp đi làm. Coi như là chút tâm tình hối lỗi tôi gửi đến mọi người vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Mấy ngày này ngoại trừ việc Hoài không còn nói chuyện với tôi và cười đùa với bé Thỏ như trước thì mọi thứ vẫn thế. Hoài vẫn bỏ mặc cu Bom ở nhà để đi đâu đó, mẹ chồng tôi vẫn vô tâm, còn tôi thì vì thương cu Bom nên vẫn ôm đồm chăm cả hai đứa trẻ.

Ngày hôm ấy cũng như mọi lần, vẫn chiếc xe lần trước tới đón Hoài, vẫn là tôi trông cu Bom, nhưng chẳng hiểu sao đến trưa thì thằng bé có biểu hiện sốt, thờ khó và rất quấy.

Thật ra thì hôm trước tôi đã thấy thằng bé không chịu chơi, hình như trong cổ họng còn có đờm nên mấy lần bú xong lại chớ. Tôi có báo với mẹ chồng nhắc Hoài chú ý, không biết mẹ chồng tôi quên, hay do Hoài vô tâm mà sáng nay vẫn sừng sỉnh vấy áo đi ra ngoài.

Khoảng 3h chiều cùng ngày thì thằng bé sốt cao, cấp nhiệt độ lên tới 39 độ, lại khó thở nên ngay lập tức tôi gọi điện cho Hoài, gọi mãi mà chẳng thấy Hoài nghe. Tôi chỉ biết để lại tin nhắn cho Hoài với nội dung cu bom ốm về ngay đưa đi khám.

Chờ mãi vẫn chẳng thấy Hoài, mà thằng bé thì cứ co gồng lên khóc thét, và đi ngoài liên tục. Sốt ruột nên tôi bắt buộc phải để Ong ở nhà cho mẹ chồng tôi trông rồi bồng bế thằng bé gọi xe đi viện.

Nhìn thằng bé bị người ta lấy máu rồi tiêm truyền tôi xót lắm, nó cũng chỉ nhìn hơn Thỏ dạo đi viện lần trước một chút chứ đâu. Phải mất gần 1 tiếng tôi mới làm xong xuôi các thủ tục, cầm kết quả trên tay, bác sĩ kết luận Bom bị lồng ruột, yêu cầu nhập viện điều trị.

Nhìn những đứa trẻ xung quanh có bố, có mẹ dỗ dành mà tôi thấy tội nghiệp cu Bom vô cùng. Thương cháu nên 1 lần nữa tôi lại điện cho Hoài, nhưng đáp lại vẫn chỉ là những tiếng tút dài trong vô vọng. Không còn cách nào khác tôi đành điện cho chú út và chồng mình để thông báo tình hình của cu Bom.

Tầm 6h thì có chồng, bố chồng cùng chú út vào viện thay cho tôi về với Ong, tận đến khi tôi về nhà vẫn chẳng thấy Hoài đâu. Chưa bao giờ tôi thấy ghét Hoài, 1 người mẹ vô tâm đến thế này. Cho dù có không biết là con ốm đi nữa thì cô ấy cũng phải thu xếp thời gian mà về với con chứ, ngày nào cũng bỏ mặc thằng bé từ sáng đến tối. Ngay cả khi Hoài biết mọi người nghi kị vì thằng bé không giống bố Hoài cũng không hề lo lắng cho con mình. Hay Hoài chưa từng nghĩ đến trường hợp, nếu thằng bé thật sự không phải con chú út thì mẹ chồng tôi và mọi người sẽ đối xử với nó như thế nào.

Còn cả chú út nữa, số lần chú bế cu Bom chắc đếm trên đầu ngón tay, thậm chí còn không bằng nửa số ngày chú vắng mặt ở nhà, kể từ khi thằng bé chào đời.

Dù rằng Hoài luôn lo đủ cho thằng bé về vật chất, nào là sữa tốt nhất, tã bỉm tốt nhất, mọi thứ của thằng bé Hoài đều chọn cái tốt nhất, nhưng chỉ riêng tình thương và sự quan tâm thì cả hai vợ chồng lại chẳng hề dành điều tốt nhất cho con.

Đang cho bé Thỏ ăn dờ bát com thì nghe thấy tiếng ô tô ngoài cổng, đoán là Hoài về vì nghe thấy tiếng mẹ chồng tôi quát:

- Con mẹ trời đánh kìa mầy đi đâu mà giờ mới mò mặt về, vào ngay viện đi, con mầy đang ở trong đó.

- Tại sao thằng bé lại phải nhập viện, lúc đưa cho bà nó vẫn khoẻ mạnh bình thường cơ mà.

- Tao không biết, vào mà hỏi cái Nhân, hôm qua tao cũng nhắc mầy thằng bé có vẻ mệt còn gì nữa.

Không thấy tiếng Hoài đáp lại, thay vào đó là tiếng guốc cao nện xuống nền nhà ngày 1 rõ, Hoài xông vào phòng tôi quát:

- Chị Nhân, chị nói đi chị đã làm gì con tôi, là chị cố tình hại nó đúng không?

- Thím nói buồn cười nhĩ, thím đi cả ngày bỏ mặc thằng bé ở nhà, tôi còn phải trông con cả cho thím. Hôm qua tôi cũng bảo với mẹ là thấy thằng bé có dấu hiệu mệt mà thím vẫn bỏ con đó để đi bây giờ lại quay ngược lại trách tôi à?

- Tối hôm qua nó vẫn rất là ngoan, sáng nay khi giao nó cho mẹ tôi kiểm tra nó vẫn khỏe mạnh bình thường không hề có biểu hiện sốt hay làm sao. Thế mà giờ tôi về con tôi lại nhập viện, mẹ bảo tôi hỏi chị, chắc chắn mọi thứ là do chị chứ không ai khác. Chị trả thù tôi việc lần trước đúng không, hay chị ghen tị vì dù đã cố tình nói là thằng bé không giống bố mà vẫn được ông bà nội yêu thương nên chị khó chịu. Chị ra tay với cả 1 đứa trẻ thì chị quả là 1 con thú đội lốt người.

Tôi bị câu nói của Hoài làm cho kích động nên lớn tiếng quát:

- Thay vì ở đây trách móc tôi nghĩ thím nên vào viện với thằng bé, sau đó hỏi bác sĩ rõ ràng nguyên nhân sẽ tốt hơn đây.

- Chị cứ chờ đây, tôi chưa bỏ qua chuyện này đâu.

Nói rồi Hoài quay lưng bỏ đi, tôi chỉ biết ngao ngán mà lắc đầu. Hoài không hề hỏi xem tình hình thằng bé thế nào, cũng chẳng 1 câu quan tâm xem thằng bé giờ ra sao. Thứ Hoài nghĩ được chỉ có là trách móc và đổ lỗi cho tôi. Có 1 người mẹ như thế thì cu Bom quả thật vô cùng đáng thương.

Tôi cứ thần người ra mà suy nghĩ lung tung cho đến khi có tiếng xe của chồng và bố chồng tôi về tôi mới ngó ra. Phía sau còn có cả xe của vợ chồng chị Hương, thấy mọi người mẹ chồng tôi bắt đầu lên tiếng chửi bới và trách móc Hoài, nhưng lần này chẳng có ai lên tiếng bênh cả. Bởi ai cũng phải công nhận Hoài quả vô tâm và đáng trách.

Dù vẫn giận Hoài về những câu nói tối hôm qua nhưng tôi vẫn cẩn thận nấu đồ ăn gửi vào cho Hoài, và chuẩn bị ít đồ đặc cần thiết cho cu Bom, để lát nữa chú út vào viện thì đưa chú đem vào. Tối qua tôi cũng gọi điện hỏi thăm tình hình của cu Bom nhưng Hoài không nghe máy, chỉ nghe chú út nói Hoài thuê riêng 1 y tá để chăm sóc cho cu Bom. Thế tôi cũng yên tâm phần nào, chứ Hoài vụng về như thế làm sao mà chăm tốt cho thằng bé được.

Mọi thuốc men chữa trị Hoài đều chọn dịch vụ tốt nhất mà vẫn không thể cắt được con sốt. Các bác sĩ nói nếu tình hình không tiến triển thì khả năng phải mổ là rất cao. Ông bà ngoại của cu Bom nghe tin thì thương cháu nên nhất quyết bắt chuyển viện lên Hà Nội chữa trị. Ông bà đánh hấn xe về để đón mẹ con Hoài, bố mẹ chồng tôi ngoài cảm ơn ông bà thông gia thì cũng không biết làm gì khác. Cu bom lên đây, có bác sĩ giỏi cũng trang thiết bị tiên tiến mong là sẽ mau khỏi.

Sáng sớm ngày thứ 2, kể từ khi cu Bom nhập viện, và là ngày đầu tiên cu Bom chuyển lên Hà Nội, thì ngay buổi trưa hôm ấy gia đình tôi nhận được tin báo đoạn lồng ruột có dấu hiệu bị hoại tử phải mổ gấp.

Ở quê tôi chưa ai từng bị như thế, nên cũng không biết cụ thể bệnh như thế nào, nguyên nhân do đâu. Chỉ biết chú út điện về thông báo ngắn gọn như thế rồi vội vàng tắt máy. Tôi có lên mạng đọc thì có rất nhiều nguyên nhân dẫn đến căn bệnh này, nhưng lúc này nguyên nhân có là gì thì chắc thằng bé đang phải chịu đau đớn, nghĩ thôi mà tôi cũng chảy cả nước mắt. Nó còn chưa đầy 3 tháng tuổi kia mà, tại sao ông trời lại hành hạ nó như thế, bố mẹ đã vô tâm, bây giờ lại bệnh tật như thế. Mong sao ông trời còn chút thương xót mà cho thằng bé sớm khỏi bệnh.

Nhận được tin chồng và bố chồng tôi ngay lập tức xin nghỉ để lên thăm Bom, không biết tình hình thế nào, chỉ biết chiều tôi hai người đã trở về, mặt ai cũng buồn so.

Gặng hỏi mãi thì chồng tôi mới chịu kể, cu Bom thì còn phải nằm lại điều trị ít nhất là nửa tháng, nếu tiếp nhận thuốc tốt thì được về, còn không nếu tình hình chuyển biến xấu thì phải lọc máu. Mà đã lọc máu thì khả năng qua khỏi chỉ từ 20 đến 50% tùy vào sức khỏe mỗi bé.

Cả nhà có ai làm trong ngành y đâu mà rõ, cứ ngây thơ nghĩ đến những bộ phim có cảnh nhân vật bị thương phải truyền máu, lại là nhóm máu hiếm nên tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc. Bởi vậy nên mới hợp với nhau là xin bác sĩ xét nghiệm trước, để xem ai trùng nhóm máu với thằng bé thì khi cần sẽ lấy luôn, không phải mất thời gian chờ đợi nữa. Chú út là bố thằng bé nên định xin xét nghiệm đầu tiên, thì Hoài cứ gán:

- Thôi, cứ để xem tình hình thằng bé thế nào đã, nếu cần bác sĩ sẽ tự nói. Việc cái gì mà cầm đèn chạy trước ô tô, hơn nữa bệnh viện thiếu gì máu dự trữ đâu mà phải lo.

Chú út phản bác luôn:

- Thì mình cứ xét nghiệm để đây, nếu cần thì dùng không thì cũng không sao, đằng nào anh cũng muốn biết xem mình thuộc nhóm máu gì.

- Con thì không lo đi lo tìm hiểu nhóm máu, thôi anh đi ra ngoài kia mua gì đó cho mọi người ăn lót dạ đi. Mọi thứ em tự biết sắp xếp, cần thiết nữa thì em sẽ nhờ ông bà Ngoại liên hệ với bệnh viện Huyết học. Đi mau đi.

Thấy thái độ lúng túng của Hoài nên chồng tôi bất giác nhớ lại lần trước Hoài không chịu làm ADN mà lại dấy lên nghi ngờ. Suy nghĩ mãi về việc có nên làm rõ mọi thứ trong lúc này hay không thì bất ngờ chú út có điện thoại gọi đến.

Nghe xong cuộc điện thoại kia thì mặt chú ấy cũng biến sắc, chú gằn giọng nói:

- Gọi thằng đấy đến đây.

Cả nhà không ai hiểu Hùng nói gì nên cứ đứng im nhìn, thấy thế chú út càng điên lên nắm chặt vai Hoài mà quát:

- Cô có gọi ngay thằng kia đến đây hay không hả?

Hoài bị đau thì tức tối hét lên:

- Đau, bỏ ra anh điên à, con thì đang nằm trong phòng cấp cứu còn gọi ai.

- Tôi nói cô gọi ngay bố của cu Bom đến đây cơ mà.

Hoài bị câu nói của chú út làm cho hoảng hốt tới mức đứng cũng không vững, ông bà Ngoại của cu Bom cũng ngay lập tức quay lại nhìn chú ấy bằng ánh mắt thăm dò. Bản thân chồng tôi trước đây đã nghi ngờ, nhưng nghe thấy câu nói của chú út thì vẫn không tránh khỏi choáng váng.

Tôi tuy không được tận mắt chứng kiến sự việc, nhưng qua lời kể của chồng vẫn có thể tưởng tượng ra khuôn mặt ngạc nhiên của từng người. Nhất là Hoài phải mất một lúc lâu mới có thể lắp bắp nói:

- ANh, sao anh, anh nói luyên thuyên gì thế, bố nào, anh đừng nói với tôi là anh mới nghe điện thoại của con mẹ Nhân nên nghi ngờ mẹ con tôi nhé.

BỐP

1 cái tát như trời đánh của chú út dành cho Hoài, bố mẹ Hoài xót con thì chạy vội đến, ông Phát nói:

- Hùng, có chuyện gì thì vợ chồng đóng cửa bảo nhau, ai cho phép cậu đụng tay đụng chân với con gái tôi.

Hùng nhếch mép cười mỉa mai đáp lại:

- Ai cho phép à, cần gì phải ai cho phép, thằng này lấy tư cách của thằng chồng bị đồ vò thay kẻ khác để đánh đấm có được không?

Bố chồng tôi lúc này mới bừng tỉnh mà quát con:

- Cái thằng kia, còn mày còn đang trong phòng cấp cứu mà mày không lo, lại đi ở đây mà gây chuyện gì nữa. Không bằng không chứng lấy gì để bảo là mày đồ vò hả?

Chú Hùng quay ngoắt lại nhìn ông găng lên từng tiếng:

- Bằng chứng, bố cần bằng chứng nữa sao, nhìn qua cũng thấy thằng bé không hề giống tôi, còn nếu bố cần bằng chứng thì được, tôi sẽ đi lấy kết quả xét nghiệm ADN về đây cho mọi người cùng xem.

Mới nghe đến đây Hoài đã vùng khỏi tay ông Phát chạy tới trước mặt chú út mà nói:

- ANh không được đi đâu cả, tôi không cho phép anh rời khỏi đây khi cu bom chưa phẫu thuật xong.

- Tinh lại đi coi vợ quyền quý, cô nghĩ giây phút này cô vẫn có thể lớn tiếng với tôi nữa sao. Nói cho cô và bố mẹ cô biết, thằng này tuy nghèo khó, tuy cần tiền của gia đình cô thật đấy, nhưng nhất định không để cô trả đũa lên cái sĩ diện thằng đàn ông của tôi đâu. Cô nghĩ sao mà đi ăn nằm với thằng khác rồi về đây bắt tôi đồ vò, giá mà cô yêu thương tôi, từ tế với nhà chồng thì tôi còn chút lý do mà suy nghĩ. Đấng này cô nhìn lại bản thân cô đi, cô có khác nào con khốn không, đến ngay cả đứa con cô dứt ruột đẻ ra cô còn bỏ bê nó thì cô có tư cách gì mà nói chuyện với tôi?

Hoài cười phá lên, ngay lập tức giờ gọng đáp:

- Tư cách, cái thằng đàn ông bám váy đàn bà như anh mà cũng bày đặt nói tư cách với tôi hay sao. Chẳng phải anh là người năn nỉ xin tôi cưới, chẳng phải mẹ con anh hám của nên vội vàng rước tôi về hay sao. Anh nhớ lại đi, đã bao giờ tôi nói với anh đây là con anh chưa, hay toàn anh tự nhận, xong tự đòi chịu trách nhiệm hả? Tôi bỏ tiền ra bao nuôi nhà anh thì đương nhiên họ phải tử tế với tôi chứ tôi cần gì phải quan tâm họ. Còn anh, chắc đã quên mấy tờ giấy vay nợ mà anh đặt bút ký, muốn trở mặt chứ gì, được trả hết nợ cho tôi đi.

Chú út chỉ tay vào mặt Hoài lấp bắp nói:

- Cô... cô...

Ngay lập tức Hoài hất tay chồng ra mỉa mai mà nói:

- Cô cái gì mà cô, anh cũng như con ký sinh trùng bám vào tôi hút máu để sống mà thôi.

- HOÀI

Tiếng quát của ông Phát làm ai nấy đều giật mình, ông đi thẳng đến đánh cho Hoài thêm 1 bạt tai nữa. Hai mươi sáu năm kể từ khi sinh Hoài ra đây là lần đầu tiên ông đánh con gái. Ông đã quá nuông chiều nó để giờ đây không còn nhận ra đứa con gái mà mình vẫn luôn nâng niu nữa rồi.

Ông chỉ để lại cho bố chồng tôi hai từ “xin lỗi” sau đó đau đớn rời đi. Mẹ Hoài có lẽ cũng quá thất vọng về con gái, nhưng còn lo cho tình hình cu Bom, nên tiến đến cửa phòng cấp cứu một mình dựa vào đó.

Chẳng ai nói với ai câu nào, bố chồng tôi đau đớn bỏ về khiến cho chồng tôi lo lắng cũng phải về theo.

Chẳng biết sau đó Hoài và chú út giải quyết mọi chuyện thế nào, chỉ biết bố chồng tôi dặn:

- Hùng này, người ta vẫn nói công sinh không bằng công dưỡng, cái Hoài nó sai, thằng Hùng cũng sai nốt, nhưng thằng Bom nó không có lỗi gì cả. Dù sao 3 tháng qua nó lớn lên ở đây với tư cách là cháu nội ông Huân, thì với bố sau này nó vẫn luôn là cháu nội, vì thế tạm thời chuyện này con đừng cho mẹ con biết vội.

- Vâng, thế bố định giải quyết thế nào?

- Giải quyết, cái này do mẹ con nó ngu muội nên chịu quả báo thôi, bố cũng chưa biết phải thế nào. Chờ kết quả phẫu thuật của cu Bom rồi tính, có lẽ cũng nên để thằng Hùng tự giải quyết con ạ.

Chồng tôi khẽ gật đầu, rồi dìu bố chồng tôi xuống xe để về nhà, cả đêm ấy tôi nghe thấy tiếng rít thuốc lá của ông vang lên liên tục.

Thời gian qua mỗi lần đi làm về ông đều ôm ấp cưng nựng cu Bom, ngay cả đến bé Thỏ nhiều lần đòi ông bế, mà ông luôn bế cu Bom trước sau đó mới đến các con tôi. Sự yêu thương quan tâm của ông dành cho cu Bom là thật lòng. Bởi vậy khi mọi chuyện vỡ lở thì nỗi đau ông phải gánh cũng là thật.

Tôi cũng từng tò mò về việc cu Bom có phải con chú út hay không, nhưng tôi không hề muốn mọi chuyện lại đến nước này. Sự thật được phơi bày, ai cũng đau cũng buồn, nhưng cu Bom vẫn là người đáng thương nhất.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Buổi tối hôm ấy do mẹ chồng tôi không biết chuyện nên cứ trách bố chồng tôi sao không đợi cu Bom phẫu thuật xong với về. Bà còn giục chồng tôi gọi cho chú út để bà hỏi thăm tình hình của Bom.

Tôi cũng vậy, cố coi như chưa biết chuyện gì, gọi cho Hoài không được tôi lại gọi sang cho chú út. Cũng may là chú nghe máy và nói ca mổ của Bom đã thành công, hiện tại thằng bé đã được đưa ra phòng hồi sức.

Cả nhà tôi ai nấy đều thờ phào nhẹ nhõm, cu Bom ngoan như thế nhất định sẽ sớm khỏe lại để về nhà thôi.

Cu bom nằm viện được 1 tuần thì cũng đến lúc tôi phải đi làm lại, lần này tôi chủ động thuê người trông chứ không nhờ mẹ chồng tôi. Vì tôi biết thứ nhất bà còn vương cu Bom, thứ 2 bà cũng không quý cháu gái, nên tốt nhất là thuê người.

Cũng may, ngày tôi có bầu có quen 1 bác ở ngay đối diện công ty tôi, vợ chồng bác đã ngoài 50 nhưng chẳng có mụn con nào. Nghe bác kể thì trước đây có nhận nuôi 1 đứa trẻ nhưng sau đó mẹ nó nghĩ lại đã về xin đón đi. Bác không nỡ chia cắt tình mẫu tử giữa họ nên đồng ý trao lại đứa bé. Kể từ đây vợ chồng bác không nhận nuôi thêm ai nữa.

Cũng bởi vì khó khăn về con cái nên bác rất yêu trẻ con, khi được tôi đề nghị bé giúp con cho tôi ngay lập tức bác đồng ý ngay. Vậy là sáng chóng tôi sẽ chờ tôi và Ong tới đây, nửa buổi và trưa tôi sẽ tranh thủ tạt qua cho con tí. Tôi hai mẹ con lại chờ bố rồi cùng đi đón chị Thỏ sau đó về nhà.

Bác hiểu hoàn cảnh của tôi nên mỗi tháng cũng chỉ lấy 1 triệu gọi là cho có, sữa và thức ăn của Ong tôi sẽ chuẩn bị và mang đến để bác cho ăn giúp. Coi như việc của Ong là tạm ổn.

Còn Bom, sau khi thằng bé xuất viện về nhà, tôi cũng không thấy chú út nhắc gì đến việc xét nghiệm cả. Bố chồng và chồng tôi nhìn Bom gầy rộc đi thì thương cũng chẳng đành lòng nói ra. Cuối cùng thì chú út lại thành 1 kẻ bỏ rơi con mình đi nuôi con người, nhưng mà bố chồng tôi nói đúng, cu Bom nào có tội gì. Tôi nghĩ thằng bé nếu có lựa chọn chắc chắn nó sẽ không bao giờ chọn sinh ra trong hoàn cảnh trở trêu này.

Hoài chưa đến thời gian đi làm lại nhưng thỉnh thoảng vẫn đi đâu đó, chỉ là tần suất đi khỏi nhà và thời gian cũng ít hơn trước đây mà thôi. Tôi có cảm giác lần này Hoài khó chịu với tôi ra mặt, rất nhiều lần Hoài kiểm soát vô lý với tôi.

Từ việc bé Thỏ xem ti vi to, đến việc đôi khi bé Ong khóc Hoài cũng lôi ra mà day nghiền. Một hai lần đầu tôi có thể bỏ qua, nhưng nhiều lần như thế, tôi không thể nào cứ nhịn mãi được.

Nhất là khi nhìn Thỏ khóc meo meo chạy vào nói:

- Mẹ ơi, thím nhéo con.

Thì tôi không thể nào nhịn thêm được nữa, dẫn ngay bé Thỏ sang phòng Hoài tôi hỏi:

- Hoài, tôi biết thím ghét tôi, nhưng chuyện nào ra chuyện đó, bé Thỏ nó làm gì sai mà thím đánh nó.

- Nó không nghe lời thì phải day chứ không rên rồi đến lúc nó mất nết như mẹ nó thì sao?

Tôi thật sự không giữ nổi bình tĩnh nữa nên có hơi lớn tiếng nói:

- Thím một vừa hai phải thôi nhé, con bé mới 3 tuổi biết cái gì đâu mà thím ác với nó như thế.

- Là tôi thương nó nên mới dạy dỗ nó, tránh để sau này nó lại mất trình như con mẹ nó thì khổ ra.

Nhìn gương mặt thản nhiên của Hoài mà tôi uất nghẹn, nhẹ nhàng bảo Thỏ về phòng trông em tôi quay qua nói:

- Tôi đồng ý là phải dạy dỗ con bé để sau này lớn lên nó ngoan ngoãn, nhưng phải xem người dạy nó là ai. Người ta vẫn bảo gần mực thì đen gần đèn thì rạng mà, nhờ thím dạy con bé khi lớn lên nhất định không được tranh chồng cướp vợ người khác hộ tôi.

Hoài nghe xong thì tím mặt hét lên:

- Chị cứ ra ngoài để tôi còn cho con tôi ngủ, nhớ kỹ chị chưa xong với tôi đâu.

Tôi biết mình nói thế là châm ngòi cho cuộc chiến giữa tôi và Hoài dữ dội hơn, nhưng nếu không nói thì con tôi sẽ bị ức hiếp. Tôi thà để mình bị thương còn hơn thấy con bé buồn.

Sáng hôm sau, khi chờ bé Thỏ đến trường học, chồng tôi tiếp tục đưa mẹ con tôi công ty. Vừa ra đến đường lớn thì ngay lập tức có hai thanh niên đầu tóc vàng khè đi hướng ngược lại và vào xe của tôi. Cũng may chồng tôi đi chậm lại xử lý tình huống nhanh nên ngoài việc chân anh bị đau do chống chân vội vàng ra thì mẹ con tôi đều không sao.

Dù tôi không nói với chồng nhưng trong lòng luôn dấy lên nghi ngờ sự việc ban nãy là do Hoài cố tình thuê người hại tôi. Nhưng không bằng, không chứng nên cuối cùng tôi đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

Vậy mà Hoài vẫn chưa chịu ngừng tay, hôm ấy là chủ nhật, dù đã có chú út đi cùng nhưng Hoài vẫn nhất quyết bắt mẹ chồng tôi cùng đưa cu Bom đi khám lại. Cả nhà chỉ còn lại ba mẹ con tôi, chẳng biết lúc đi Hoài có khóa cửa hay không mà đến chiều về thấy Hoài chạy ra hỏi:

- Chị Nhân, hỏi chiều chị có vào phòng tôi không.

- Thím này buồn cười tôi vào phòng thím làm gì?

- Thế còn cái Thỏ?

- Tôi khẳng định cả tôi, cả con bé không ai vào phòng thím cả.

Hoài thấy tôi trả lời thì nói như quát:

- Thế tại sao sợi dây chuyền ban sáng tôi mới tháo ra để trên mặt bàn trang điểm lại không cánh mà bay. Trong khi mọi thứ trong phòng vẫn nguyên vẹn vị trí cũ, chỉ duy nhất sợi dây băng vàng trắng của tôi là không còn.

Tôi dừng luôn động tác thu quần áo, quay qua hỏi:

- Thím có chắc mình để trên mặt bàn trang điểm hay không, thím đã tìm kỹ hay chưa?

Hoài quả quả quyết nói:

- Trước khi đi tôi còn tháo dẻ trên mặt bàn trang điểm lúc đó có cả mẹ và chồng tôi ở đó, hai người đó có thể làm chứng cho tôi.

Nói đến đây tôi khẳng định Hoài đang nghi ngờ tôi lấy của Hoài, sợ dây đó tôi biết, là sợi trước đây Kim mua bên Nhật về tặng cho Hoài, Hoài thích lắm đem sang tận phòng khoe với tôi. Ngày ấy còn thân thiết với Hoài, hơn nữa sợi dây chuyền đúng là đẹp thật nên tôi cứ tấm tắc khen mãi.

Nhưng đây là trước đây, còn bây giờ sau bao nhiêu chuyện xảy ra, tôi và Hoài đâu còn thân thiết. Cả ngày nay tôi cũng chưa từng nhìn vào phòng Hoài chứ đừng nói là bước chân vào đó.

Chẳng đợi tôi nói thêm Hoài ngay lập tức gọi mẹ chồng tôi ra và hỏi:

- Mẹ, mẹ nói đi, lúc trước khi đưa cu bom đi khám con có tháo sợi dây chuyền trên cổ để ở mặt bàn trang điểm, chính mẹ còn bảo con cất đi không nhớ Thò nó vào phòng nó tưởng đồ chơi nó nghịch có đúng không?

Mẹ chồng tôi thấy Hoài hỏi thì cũng thật thà nói:

- Ủ, thế làm sao?

- Đây thế mà giờ về thì vợ chồng con lại chẳng thấy sợi dây chuyền ấy đâu. Nhà lại có mỗi chị Nhân ở nhà, con đang hỏi chị ấy xem có ai lạ vào nhà mình không mà chị ấy khẳng định không có. Sợi dây ấy vô cùng quan trọng với con, nhất định con không để người ta ăn cắp đâu.

Không biết Hoài mất thật hay lại cố tình kiểm chuyện với tôi, nhưng hai từ ăn cắp Hoài nhìn thẳng vào mặt tôi mà nói.

Tôi thừa biết Hoài đang muốn ám chỉ điều gì, cả ngày nay nhà tôi chẳng có ai vào nhà. Bé Thò thì từ sau lần Hoài đánh con bé tôi đã cảm tuyệt đối không được vào phòng chú thím, mà con bé cũng chẳng còn quý Hoài như trước nên cũng không muốn vào.

Vậy nhưng Hoài khẳng định mình có để sợi dây chuyền trên mặt bàn trang điểm, và người phát hiện ra sợi dây biến mất không phải Hoài mà là chú út. Mọi chuyện bắt đầu đi xa hơn những gì tôi nghĩ, bản thân tôi lại chẳng có bằng chứng gì chứng minh là mình không vào phòng Hoài.

Còn Hoài thì lại có đến 2 người cùng thấy Hoài để sợi dây ở đó, quả thật tôi chưa biết phải giải quyết mọi thứ thế nào, chỉ biết nói:

- Tôi khẳng định không lấy của thím, thím cứ tìm kĩ lại xem có để đâu mà quên hay không. Còn nếu muốn lấy cái gì của thím thì tôi đâu cần phải chờ đến ngày hôm nay khi mà cả nhà chỉ có mỗi mẹ con tôi ở nhà. Tôi đâu ngu tới mức làm việc khuất tất trong lúc mọi bằng chứng đều bất lợi cho tôi chứ.

Tôi không có bằng chứng Hoài lại nhất quyết làm lớn chuyện, vì thế bố chồng tôi lại là người đứng ra dàn xếp. Ông đồng ý cho Hoài vào phòng tôi kiểm tra để gỡ bỏ nghi kị, Hoài bắt cả nhà vào phòng tôi cùng chứng kiến.

Sau 1 hồi tìm kiếm sợi dây không hề có trong phòng tôi, tới khi Hoài đứng dậy đi ra thì vô tình đá chân vào lon sữa đã hết của Ông ở góc phòng, khiến cho lon sữa lăn lông lốc trên nền nhà. Sau vài vòng lăn thì bên trong hộp sữa rơi ra sợi dây chuyền của Hoài.

Tôi như không tin vào mắt mình, cứ đứng đó dụi mắt liên tục, nhưng mọi thứ không thay đổi, sợi dây chuyền vẫn nằm đó, ngay giữa phòng tôi. Hết nhìn sợi dây tôi lại đưa mắt sang nhìn chồng, anh không nói gì chỉ lặng lặng siết chặt tay tôi. Tôi đoán anh cũng tin tôi không lấy sợi dây nhưng tình ngay lý gian, sợi dây kia vẫn còn đang ở giữa nền nhà trong sự chứng kiến của mọi người thì tôi biết phải nói sao?

Hoài tiến tới nhặt sợi dây dí vào mặt tôi hỏi:

- Chị giải thích rõ ràng cho tôi xem vì sao nó lại nằm ở đây xem nào.

Tôi chỉ biết lắc đầu vì chẳng hiểu vì sao sợi dây lại ở đây, khi tôi bắt lực gần bật khóc thì chồng tôi lên tiếng:

- Sợi dây nằm ở đây chắc chỉ có trẻ con nghịch hoặc ai đó cố tình bỏ vào, chứ chẳng ai đi ăn trộm mà lại để sợi dây chồng chờ ở đây cả. Cả nhà nghĩ mà xem để ở lon sữa nếu Thò cầm vào chả phải là lấy ông tôi ở bụi này hay sao?

Tôi méo mếu trong hạnh phúc nhìn chồng, anh vẫn luôn thế, vẫn luôn bảo vệ mẹ con tôi dù cho có bất kì chuyện gì xảy ra. Ngày hôm nay mặc kệ cả nhà có tin tôi hay không, chỉ cần anh tin tôi, chỉ thế thôi là đủ rồi.

Nhưng Hoài nào dễ dàng bỏ qua cho tôi như thế, cô ta nhất định cố chấp nói:

- Chị Nhân khẳng định với em là Thò không hề vào phòng em

- Biết đâu được cô ấy bận bịu như thế đâu phải cả ngày để mắt đến con bé được, hơn nữa biết đâu có ai đó cố tình dờ dờ thì sao?

Hoài tức tối nói:

- Anh, ý anh là tôi làm xong đồ tội cho chị ta?

- Ai làm thì trong lòng người đó tự rõ, bây giờ sợi dây đã tìm thấy rồi, tôi nghĩ là thím nên đem cất cẩn thận. Còn chuyện này dù sao cũng là người 1 nhà thì nên cho qua, tránh gây bất hoà.

Hoài nào phải con người đơn giản như thế, Hoài nhất quyết đòi bố chồng tôi làm rõ mọi thứ, bố chồng tôi kẹt ở giữa nên cũng chả biết phải làm sao. Ông bỏ ra ngoài nhà ngồi, trước khi đi chỉ nói:

- Chị em cùng 1 nhà thì nên yêu thương đùm bọc nhau, chứ đừng có làm trò để mà hại nhau, quả báo nhãn tiền đấy, không chừa 1 ai đâu.

Hoài là người thế nào cả nhà tôi đều rõ, vì không có ai về phía Hoài nên cô ta chỉ biết tức tối bỏ đi. Nhưng mọi thứ làm sao cô ta bỏ qua dễ dàng thế được, ngày nào cô ta cũng đi rêu rao là tôi ăn cắp đồ của cô ta, rồi tôi cậy là dâu lớn mà bắt nạt, coi thường cô ta, còn khinh vì cô ta chỉ là vợ hai. Mỗi lần sang nhà ai đó kể chuyện Hoài đều đem nào hoa quả, quả bánh sang nên được lòng họ lắm, chưa kể vài nhà xung quanh đây còn từng được Hoài sắp xếp công việc cho con cái họ. Bởi vậy chỉ sau vài ngày tôi biến thành bà chị dâu ghê gớm, nanh nọc, lại còn có tính ăn cắp trong mắt mọi người.

Những ngày này nếu không phải là chồng tôi luôn bên cạnh an ủi thì chắc tôi sẽ phát điên lên vì stress mất thôi.

Mọi chuyện còn chưa kịp lắng xuống thì Hoài lại tiếp tục gây sóng gió, lần này người Hoài nhắm tới là bé Thỏ. Tôi mãi nấu com ở dưới bếp nên không biết chuyện gì xảy ra, khi nghe tiếng con bé khóc chạy lên thì thấy bên má trái vẫn còn hằn rõ dấu vết tay.

Chồng tôi ở trong phòng bước ra nhìn mặt con cũng không khỏi xót xa, anh vội vàng ôm con bé vào lòng, vỗ lưng và an ủi con. Phải mất một lúc lâu nó mới nín khóc và mếu máo trả lời vợ chồng tôi là do Hoài tát nó. Ngay lập tức chồng tôi quát to:

- Vì sao đánh con bé?

Hoài cũng chẳng vừa mà bé cu Bom đang khóc ngằn ngặt tới chỗ vợ chồng tôi nói:

- Anh chị tự nhìn đi, con gái anh chị cắn con tôi tím tay đây này, tát có 1 cái là còn nhẹ đấy.

Con bé thấy thế thì khóc mếu nói:

- Mẹ, con không cắn em.

Tôi biết chứ, tôi là mẹ nên tôi hiểu tính con mình hơn ai hết, con bé hiền lại vô cùng yêu quý các em, chắc chắn không có chuyện nó lại cắn cu Bom mạnh đến thế. Nhưng dù sao nó cũng chỉ là 1 đứa trẻ làm sao cãi lại Hoài, vợ chồng tôi tin con nhưng cũng không biết giải thích sao về vết cắn kia. Không lẽ Hoài lại tàn ác đến mức tự cắn con mình để vu vạ cho Thỏ hay sao?

Đồng ý là Hoài máu lạnh, Hoài ác với mọi người xung quanh và vô tâm với chính con đẻ của mình. Nhưng mà liệu có đến mức tự mình làm đau con mình hay không thì tôi không dám khẳng định. Bố mẹ chồng tôi thì mới sang bên nhà chị Hương vì ông thông gia bên ấy bị ốm nên sang thăm. Vợ chồng tôi cũng chẳng chứng kiến mọi việc nên nói gì lúc này cũng là bất lợi.

Nhìn nhau 1 hồi chồng tôi quyết định im lặng bé Thỏ vào phòng cùng chơi với bố và em. Tôi còn nghe rõ anh dặn con bé từ nay không có bố mẹ ở cùng thì không được lại gần em bom hay thím Hoài. Con bé cũng mếu máo vâng dạ theo lời bố, còn tôi mệt mỏi xuống nhà làm nốt bữa cơm tôi đang dang dở.

Tôi chỉ là cố hoàn thành cho xong bữa ăn chứ không còn tâm trí nào mà nấu với nướng nữa. Suy đi tính lại tôi quyết định bàn với chồng ngày mai hai vợ chồng cùng xin nghỉ. Đi tìm thêm 1 lượt nữa xem có chỗ nào cho thuê nhà không, chứ nếu ở mãi như thế này tôi e rằng sớm muộn gì cũng sẽ có xung đột, sợ nhất là các con tôi bị vạ lây.

Chồng tôi thì bảo cả cái huyện này hai vợ chồng đi tìm nhà đến mòn cả đường làm gì có chỗ nào, nhưng tôi vẫn quyết đi nên anh đành nghe theo. Chỉ có điều tôi dặn chồng không nói với ai về việc này cả, coi như ngày mai vẫn đi làm bình thường.

Đêm ấy tôi cứ cầu xin ông trời cho vợ chồng tôi tìm được 1 căn nhà, nhỏ cũng được, xấu cũng được miễn là có nhà ở là được.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Sáng hôm sau vợ chồng tôi chở Thỏ đi học, sau đó gửi bé Ong rồi bắt đầu cuộc hành trình tìm nhà, đi không biết bao nhiêu con đường, hỏi bao nhiêu nhà mà vẫn chẳng có chỗ nào cho thuê. Đến khoảng 9h thì tôi nhờ chồng tôi chờ vòng lên trên thị trấn để mua hộp sữa cho Ong. Anh thấy tiện đường thì bàn với tôi thì rẽ qua mấy cửa hàng mua cho hai con bộ quần áo mới. Lâu rồi chúng nó chưa được mua gì cả, tôi cũng vui vẻ gật đầu.

Khi vợ chồng tôi vừa tới 1 cửa hàng quần áo khá lớn ở thị trấn thì cũng là lúc chiếc xe ô tô màu đen phía trước dõng dỏi. Với tôi thì chiếc xe nào cũng na ná giống nhau chẳng phân biệt được xe nào của hãng nào. Nhưng chồng tôi thì khác, anh chỉ nhìn thoáng qua là nhận ra đây là chiếc xe hay đón Hoài. Bởi mấy lần anh đi làm về gặp Hoài bước ra từ đây, không nói không rằng ngay lập tức anh rò ga bám theo chiếc xe.

Tôi cứ nhìn theo chiếc xe mà trong lòng cũng dấy lên 1 nỗi bất an khó tả, đi 1 vòng chiếc xe dừng lại ở 1 nhà nghỉ sang trọng nhưng khá kín đáo. Chiếc xe đó đi thẳng vào trong hầm gửi xe nên tôi cũng không dám chắc có Hoài ở đó hay không.

Chờ 1 lát không thấy chồng tôi phản ứng gì tôi hỏi:

- Anh, sao lại đi đến đây, mà sao lại đi theo chiếc xe kia làm gì.

- Kia chính là chiếc xe mà mấy lần anh bắt chờ Hoài về, khi đó anh đã rất nghi ngờ rồi, nay lại gặp ở đây nên anh nhất định sẽ làm rõ mọi chuyện. Thăng út đã nuôi con người ta rồi, nhất định không thể sống với vợ của người ta nữa.

- Đúng là chiếc xe hay đón Hoài màu đen, hình như cũng giống chiếc này, nhưng mà có dám chắc là Hoài ở đó đâu.

Chồng tôi quả quyết:

- Ban nãy từ xa anh đã nhìn thấy bóng cô ta lên xe, chỉ tiếc là không nhìn được kẻ bên trong xe, ngồi bên cạnh cô ta là ai. Bây giờ em ngồi im, chúng ta vào kia giải bộ thuê một phòng sau đó chờ bắt quả tang xem cô ta đi với ai.

- Làm thế có ổn không anh, hay mình cứ đứng đây đợi thôi.

- Không được, đứng mãi đây ắt sẽ bị nghi ngờ, ngày hôm nay anh nhất định không bỏ qua cho cô ta được. Anh vốn đã vì cu Bom mà cho cô ta cơ hội làm lại, vậy mà cô ta không biết điều năm lần bảy lượt làm khó em và làm hại cả Thỏ nữa. Nếu hôm nay anh không vạch trần được bộ mặt của cô ta thì anh có lỗi với cả nhà lắm.

Nói là làm, anh từ từ tiến vào trong nhà nghỉ, rồi thuê 1 phòng, anh còn không quên yêu cầu nhân viên lấy cho phòng dưới tầng 2 và ngay sát cầu thang. Tôi vẫn chưa hình dung ra anh sẽ làm gì để theo dõi Hoài, bởi đâu biết Hoài thuê phòng nào đâu mà bắt quả tang. Biết đâu lúc chúng tôi vào phòng Hoài lại ra ngoài thì sao? Thế chẳng phải công cốc à, nhưng ở đây không tiện hỏi nên tôi chỉ lặng lặng đi theo anh. Lên phòng anh bảo tôi vào đó nằm nghỉ còn anh kéo ghế ra cửa ngồi nhìn chăm chú ra hướng cầu thang.

Nhà nghỉ này tổng cộng có 5 tầng, tầng 1 ở phía ngoài thì có bàn lễ tân, phía trong là nơi để xe, từ tầng 2 lên đến tầng 5 là các phòng để cho thuê. Lối lên là chiếc cầu thang duy nhất ở giữa nhà này, vậy nếu Hoài về chắc chắn sẽ phải đi qua đây.

Hôm nay tôi mới phát hiện ra mình có 1 ông chồng không chỉ tình cảm mà còn thông minh nữa. Chuyện lớn như thế mà chỉ 1 lát thôi anh đã nghĩ ra cách giải quyết, bảo sao lần nào tôi cũng được anh giải nguy.

Thế là tôi cũng kéo ghế ra ngồi cạnh chồng quan sát, chỉ khác là anh thì chăm chú nhìn ra phía cầu thang, còn tôi lại nhàn nhã ngắm căn phòng đẹp mắt này. Phía bên ngoài có dàn hoa giấy màu hồng phớt leo theo mép lan can. Vừa đề trang trí vừa có tác dụng làm râm mát. Trong phòng thì có 1 chiếc giường đôi, chiếc tủ gỗ nhỏ đựng đồ, bên cạnh là bàn uống nước và chiếc tủ lạnh mini. Vật dụng không có nhiều nhưng cách bài trí và gam màu của nó lại tạo cho ta cảm giác căn phòng vô cùng sang trọng.

Ngắm mọi thứ chán tôi lại ra phía ngoài vuốt ve dàn hoa giấy, buồn buồn lại vào trong phòng ngồi cạnh anh. Cứ đứng lên ngồi xuống như thế cho đến khi đồng hồ điểm gần 11h thì thấy chồng tôi đứng dậy nép sát vào cạnh cửa, tôi cũng vội vàng chạy tới đứng cạnh anh. Phía ngoài vọng đến tiếng dép cao và cả tiếng cười nói của 1 nam 1 nữ.

Tiếng người phụ nữ kia chắc chắn là của Hoài, cô ta nói:

- Anh, anh tính sao thì tính, em là em không chờ được nữa đâu đấy, không là em làm bùng bét mọi thứ ra đấy.

- Ngoan nào từ từ anh sắp xếp, em cũng biết tính mẹ vợ anh còn gì, hiện tại anh vẫn cần phải dựa vào thế lực nhà mẹ ta. Nếu để mọi chuyện vỡ lở không chỉ anh ra đi tay trắng, mà em, nhất định mẹ ta cũng không để yên đâu. Ngoan nghe lời anh, anh hứa sẽ sớm đón mẹ con em về mà. Em đừng có mà sợ hờ như lần trước, lần đó may mà em lấy chồng nếu không, không biết mọi chuyện sẽ ra sao.

- Sớm là khi nào, em chờ đợi mấy năm nay rồi, em sắp hết kiên nhẫn rồi. Giờ em cũng chẳng sợ mẹ ta nữa đâu, nếu không tại mẹ ta thì cuộc sống của em đâu có khổ nạn như thế này.

Không cần chờ đợi xem người đàn ông kia trả lời, ngay lập tức chồng tôi cuộn chặt nắm đấm lao ra hành lang. Tôi thoáng giật mình vì nghĩ anh sẽ ra đó đánh nhau nên vội vàng chạy theo. Trái ngược với lo sợ của tôi, anh chỉ đứng đó dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn 2 người họ.

Hoài nhìn thấy vợ chồng tôi ban đầu thì gương mặt có chút sợ hãi, sau đó là ngạc nhiên cuối cùng thì kéo tay ông ta đi thật nhanh. Cô ta vẻ như không quen biết vợ chồng tôi, đáng tiếc chưa kịp bước qua đã bị chồng tôi giữ tay lại gần giọng nói:

- Hoá ra cô không chỉ bắt thằng em tôi đồ vô, mà còn cấm lên đầu nó 1 cặp sừng dài tướng nữa. Cô có gì muốn giải thích hay không, còn ông, ông có biết cô ta đã có chồng hay không.

Hôm nay Hoài rất xinh, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng, mái tóc màu vàng óng được Hoài cột đuôi ngựa phía sau ót có đôi chút rối, cùng với đó là chiếc đầm cúp ngực bó sát màu đỏ càng tôn lên từng đường cong hoàn mỹ của Hoài.

Người đàn ông đi cùng Hoài mặc bộ vest màu xám, mái tóc đã điểm vài sợi bạc, gương mặt thâm trầm rất khó đoán, nếu không nhầm thì ông ta cũng phải trên dưới 50 tuổi rồi.

Vì lý do gì mà 1 cô gái xinh đẹp như Hoài lại đi cặp với 1 ông già như thế. Tiền thì tôi nghĩ không phải rồi, vì gia đình Hoài đâu có thiếu tiền, không lẽ vì tình cảm, vì Hoài yêu ông ta?

Có vẻ như ông ta khá điềm tĩnh, không vội vàng, không tỏ bất kì thái độ nào, chỉ đứng lặng yên cho Hoài tự mình giải quyết.

Hoài thấy chồng tôi giữ tay lại thì khó chịu nói:

- Anh bỏ tay tôi ra, các người cũng rảnh quá, rảnh đến mức đi theo dõi tôi cơ à.

- Cô muốn nghĩ sao cũng được, nhưng hãy trả lời câu hỏi của tôi trước, ông ta là bố của bom, ông ta có biết sự tồn tại của thằng bé hay không, ông ta có biết cô đã có chồng hay chưa?

Đường như bị bắt quả tang tại trận thế này không làm Hoài lo lắng nhiều, bởi tôi thấy Hoài vẫn lớn giọng thách thức:

- Tôi chẳng việc gì mà phải trả lời anh cả, anh nghĩ anh là ai mà tôi phải trả lời, tránh ra cho tôi đi.

- Được, vậy cô về nhà đi, chúng ta sẽ họp gia đình và giải quyết rõ ràng.

- Anh dám.

- Tôi còn dám làm nhiều hơn thế nữa cơ, cô có muốn xem không?

Hoài thoáng thất vọng suy nghĩ giây lát rồi đáp:

- Thế thì tốt quá, dù sao tôi cũng chưa biết nói với mọi người thế nào cả, nhờ anh nói hộ vậy. Rất cảm ơn vợ chồng anh vì sự bao đồng rảnh dỗi này!

Rồi cô ta quay sang người đàn ông kia khoác tay và nói:

- Mình về thôi anh.

Nãy giờ tôi vẫn đứng phía sau quan sát thái độ của người đàn ông đó, có lẽ ông ta là 1 người từng trải, nên dù có nhìn thế nào cũng không thể thấy biểu cảm gì trên gương mặt. Cũng như Hoài, ông ta thản nhiên lướt qua vợ chồng tôi đi về, tôi cứ thắc mắc vì sao chồng tôi lại để hai người đó đi dễ dàng như thế thì anh giải thích:

- Mọi việc mình cũng đã thấy rồi, chắc chắn lần này anh sẽ không bỏ qua như lần trước đâu. Có điều dù sao ở đây cũng là chốn đông người làm lớn chuyện thì cũng chả hay ho gì cả, đợi cô ta về nhà rồi mọi người cùng giải quyết. Hơn nữa xét cho cùng thì mình cũng chỉ là người ngoài cuộc, tốt nhất vẫn nên để thằng Hùng quyết định. Bởi anh chưa biết được cô ta ngoại tình bao lâu rồi, và thằng út có biết hay không, nên cũng chưa có hướng cụ thể.

Nghe anh phân tích tôi cũng thấy hợp lý, vậy là chúng tôi xuống dưới trà phòng sau đó đi đón Ông và về nhà. Về tới nhà đã thấy Hoài đang bế cu Bom ở ngoài hiên, bộ đầm cúp ngực sexy đã được Hoài thay bằng bộ đồ ở nhà màu hồng phớt. Tôi cảm nhận được hình như cô ta đang ngóng điều gì đó, về mặt cô ta hiện rõ sự lo lắng bất an.

Về tới nhà thì cũng đã quá trưa, ngay lập tức chồng tôi gọi điện thoại cho bố chồng và chú út về nhà. Tiếp đến là gọi cho chị Hương và không quên dặn chị đi một mình đừng cho anh rể biết. Xong xuôi mọi thứ anh giục tôi đi ăn, mẹ chồng tôi thấy là thì cả tiếng hỏi:

- Có chuyện gì mà mầy gọi cho hết mọi người về vậy con?

- Có chuyện quan trọng lắm, chờ cả nhà đông đủ con sẽ trình bày. Mà con nghĩ mẹ nên uống thuốc điều hoà huyết áp trước đi cho con yên tâm.

- Chuyện gì thì mày nói luôn đi, úp úp mở mở sốt ruột.

Anh không đáp lại, mà quay mặt nói vọng ra hiên nhà, nơi Hoài đang đứng nhìn vào rặng:

- Thím Hoài ăn gì chưa, nếu chưa thì cùng ăn với chị Nhân đi, rồi nhờ mẹ giữ cu bom cho, ăn mới có sức mà giải quyết mọi việc thím ạ.

Hoài không đáp lại, chỉ đi thẳng vào phòng đóng cửa lại, tôi cũng chẳng còn tâm trí nào mà ăn với uống. Vì thế bé Ong vào phòng dỗ cho con bé ngủ xong cũng là lúc nghe thấy tiếng xe máy của mọi người ngoài công. Kiểm tra kĩ lại màn mừng một lượt sau đó tôi ra ngoài, chồng tôi thấy tôi thì giục:

- Em gọi thím Hoài ra đây giúp anh nhé.

Tôi hơi lưỡng lự nhưng vẫn tiến về phía cứ phòng Hoài gõ cửa và gọi:

- Hoài ơi, ra ngoài họp gia đình nhé.

- Tôi đang bận cho cu Bom ngủ không ra được đâu.

Tôi còn chưa biết nói gì thì phía sau chồng tôi đã lên tiếng:

- Thím cứ để đấy mẹ sẽ trông cu bom cho, có trốn tránh cũng không được đâu, vì tôi nhất định sẽ phải làm sáng tỏ mọi chuyện.

Câu nói của anh lạnh lùng tới mức bản thân tôi cũng thấy rung mình, không có tiếng Hoài đáp lại, chờ 1 lát thì Hoài cũng mở cửa bước ra, không quên tặng cho tôi cái lườm cháy má.

Nhưng tôi không bận tâm lắm bởi tôi vừa tò mò về người đàn ông kia, vừa thấy lo cho cu Bom. Mọi việc vỡ lẽ liệu thằng bé sẽ ra sao, người đàn ông kia hình như cũng biết đến sự tồn tại của cu Bom. Nhưng ông ta lại sẵn sàng đẩy cho người khác nuôi, hơn nữa tôi còn nghe thấy ông ta nhắc đến vợ. Vậy nếu mọi người không chấp nhận nỗi sự thật thì cu Bom sẽ đi đâu về đâu?

Tôi thần thờ ngồi xuống ghế, bên cạnh chồng tôi cũng đang đều đều nói:

- Bố, hôm nay con gọi mọi người đột xuất về là có chuyện muốn thưa với mọi người. Nhưng trước tiên con vẫn muốn cho thím Hoài cơ hội, nên con sẽ nhường cho Hoài nói trước.

Bố chồng tôi không hiểu chuyện, lại cứ nghĩ chồng tôi muốn phanh phui việc cu Bom không phải con đẻ của chú út thì cau mày nói:

- Hưng, chẳng phải bố đã nói chuyện này nên để thằng Hùng tự giải quyết hay sao?

Chú út thấy thế cũng nói luôn:

- Chuyện đấy vợ chồng em đã thống nhất với nhau rồi, anh còn lòi ra làm gì?

Chị Hương thì ngò vức hỏi:

- Rốt cuộc là có chuyện gì mà tất cả đàn ông trong nhà đã biết còn con thì chưa biết thế?

Tôi và chồng vẫn hướng ánh mắt về phía Hoài, đáng tiếc cô ấy chọn cách im lặng nên bắt buộc chồng tôi phải nói tiếp:

- Con không nhắc đến chuyện của cu Bom, mà con muốn nói đến việc của thím Hoài. Được nếu thím không đủ can đảm thừa nhận thì tôi sẽ nói vậy, trước tiên anh muốn hỏi mày, mày quen Hoài trong hoàn cảnh nào, khi ấy cô ta có người yêu hay mối quan hệ gì mập mờ hay không?

- Anh nói gì nói luôn ra đi, vòng vo, em quen Hoài thế nào mọi người biết cả còn gì, đương nhiên là cô ấy không có người yêu thì mới lấy em chứ, anh hỏi lạ thật.

- Được vậy mày trả lời cho anh nghe bố của Bom là ai mày biết không?

Chú út thấy thế thì áp ứng nói:

- Cái này, cái này thì em chưa tìm hiểu, sao anh ...

Mẹ chồng tôi thấy thế thì vội vàng ngắt lời hỏi:

- Bố của cu bom, con nói thế có nghĩa là.. nghĩa là những gì mẹ nghi ngờ là đúng? Con biết điều đấy từ bao giờ, tại sao đến bây giờ mới nói ra?

Chị Hương thấy mẹ chồng tôi vừa nói vừa thở thì vuốt ngực bà bảo:

- Mẹ cứ ngồi im nghe cho rõ mọi chuyện đã, đã có bệnh huyết áp mà lại không biết kiềm chế cảm xúc.

Bỏ qua lời nói của mọi người chồng tôi tiếp tục:

- Thật ra chuyện của cu bom con biết từ khi thằng bé phẫu thuật rồi, con chỉ thắc mắc vì sao thằng út lại chọn cách im lặng?

- Em em...

Hoài nhìn cái điệu bộ áp ứng của chồng thì nhếch mép cười khẩy đáp:

- Vì sao à, đơn giản thế mà anh cũng phải hỏi sao, vì tôi đồng ý xoá nợ cho anh ta, còn thay anh ta trả nốt số nợ nơi thằng Tam nữa nên anh ta bị tiền bịt miệng chứ sao.

Tôi biết chú út hám tiền, biết chú ấy là người máu lạnh, nhưng không nghĩ chú ấy lại bán rẻ lương tâm, sĩ diện của thằng chồng như thế. Vì tiền chú sẵn sàng vui vẻ đồ vò cho người ta, cũng đúng thôi, chú ấy lấy Hoài là vì tiền, với cu bom cũng chẳng yêu thương gì lắm sao mà bỏ qua lợi ích của bản thân chỉ để vạch trần mọi thứ, nếu chú ấy làm lớn chuyện thì cái cây hái tiền mang tên Hoài của chú ấy chẳng phải cũng mất luôn hay sao.

Thế mà nghe chồng kể tôi còn ngỡ ít ra chú ấy vẫn còn sót lại 1 chút sĩ diện cuối cùng, còn thấy mừng vì chú ấy cuối cùng cũng tự biết nhìn nhận và xử lý mọi việc. Hoá ra mục đích cuối

cùng cũng chỉ vì chữ tiền mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Tôi thất vọng cả về Hoài nữa, tôi cứ nghĩ trong hoàn cảnh này thím ấy phải hối lỗi hoặc chí ít cũng phải thấy xấu hổ vì những việc mà mình làm. Không ngờ rằng thím ấy vẫn thản nhiên mà nói lời mà mai chồng.

Nãy giờ tôi vẫn im lặng, vì tôi thích nhất là quan sát nét mặt của từng người, và cũng vì tôi biết chồng tôi đã có cách giải quyết của anh ấy nên không muốn xen vào.

Cả nhà khi nghe xong câu nói của Hoài ai nấy cũng đều đưa ánh mắt thất vọng sang nhìn chú út. Chỉ duy nhất mẹ chồng tôi chỉ tay vào mặt Hoài mà chửi:

- Tao biết ngay mà, cái loại đi thoã lã như mày thì làm sao mà tin được, tao nghi ngờ thì mày còn làm bộ như là oan ức. Còn khóc lóc hờn dỗi, bây giờ thì sao hả con khốn, mày bắt con bà đồ vô, mày còn lừa cả gia đình bà. Uổng công bấy lâu nay tao chăm sóc nuôi con tu hú cho mày. Ngay từ đầu tao đã biết mày là cái loại chẳng ra gì rồi, chỉ tội nghiệp con tao nó bị mày qua mặt.

Hoài cười phá lên mà rằng:

- Qua mặt mẹ nói đến hay, từ đầu đến cuối hoàn toàn là do anh ta tự nguyện tôi chưa 1 lần bắt ép. Còn mẹ nói từ đầu đã biết tôi chẳng ra gì sao còn đem trâu cau sang rước tôi về làm gì. Hay mẹ cũng giống con trai mẹ, toàn 1 lũ hám tiền.

- Mày.. mày.. nhất định hôm nay tao sẽ không để mày yên đâu.

Hoài nhếch mép tỏ vẻ khinh bỉ nói:

- Không để yên thì mẹ định làm gì tôi, mẹ thử đụng vào tôi xem tôi có kiện mẹ tới cố ý gây thương tích và bạo lực gia đình không nào. Con này ngày hôm nay cũng đã xác định cái nhà này chả còn giá trị gì nữa rồi, thế nên lành thì lành giáo, vỡ thì làm muối, mà lời thôi là ra toà hết nhé.

Mẹ chồng tôi ngồi thụp xuống thở dốc, tôi và chị Hương thấy thế vội vàng chạy đi, người lấy nước, người lấy nước và thuốc cho bà.

Bố chồng tôi nghe được những lời phát ra từ miệng cô con dâu út, đưa mắt trước đây biết bao lần ông vẫn bình tĩnh thì bây giờ ông lại thấy hoảng hốt. Ông cứ tròn tròn mắt nhìn Hoài, mãi lâu sau mới khó nhọc nói:

- Con Hoài, tao đã nhìn lầm người rồi, tao cứ nghĩ dù sao thì chúng mày cũng đã là vợ chồng. Nghĩ thương thằng Bom tội nghiệp nên mới im lặng bỏ qua, thật không ngờ mày lại khốn nạn đến vậy. Tâm địa mày ác độc quá, dù gì đây cũng là gia đình chồng mày mà mày dám dùng những lời lẽ đó hay sao?

Hoài thờ dãi đáp:

- Bố ạ, bố tốt với con thì con cũng tử tế lại với bố, con chưa từng để cho ai thiệt cả. Còn nhìn qua cũng biết bố là người hiểu chuyện, chắc bố thừa biết vợ con bố thói nát như nào nên con mới nói thế phải không?

- Thím cảm ơn ngay cho tôi, tôi của thím tôi còn chưa nói hết đâu, đừng có mà dở cái trò hỗn láo ở đây.

Tiếng chồng tôi giận dữ quát lên, khiến cho Hoài cũng khó chịu mà im lặng, chờ cho mẹ chồng tôi bình tĩnh lại anh nói tiếp:

- Được rồi, chuyện của cu Bom tạm gác sang 1 bên, vì dù sao cu Bom nó cũng không có tội, nhưng còn chuyện quan trọng này nữa, thằng Hùng mày nói cho tao biết. Bao lâu nay mày có biết vợ mày có người đàn ông khác hay không?

Hùng quay qua nhìn chồng tôi ngạc nhiên hỏi lại:

- Anh nói cái gì, người đàn ông khác, thế là ý gì, sao anh biết?

- Chính mắt vợ chồng tao thấy cô ta đi vào nhà nghỉ với nhân tình, theo những gì tao biết thì hình như cô ta qua lại với lão đó từ trước khi quen mày. Và khả năng lão ta cũng chính là bố đẻ của cu Bom. Chỉ có điều vì sao cô ta lại lấy mày, và lý do lão ta chấp nhận đẩy con mình cho kẻ khác nuôi thì tao không biết.

Hùng như con thú hoang mất bình tĩnh mà lao đến Hoài đánh, vừa đánh vừa chửi:

- Con chó cái này, hoá ra từ đầu đến cuối mày lợi dụng tao, nói thẳng chó đó là thằng nào, hôm nay mày không nói rõ mọi chuyện bố mày đánh mày chết.

Thấy Hoài bật cả máu mồm sau những cái tát cái đấm của chú út thì mọi người vội vàng can, ai cũng lo chú mất bình tĩnh mà không kiểm soát được hành động của bản thân. Tận đến khi mọi người gỡ tay chú út khỏi người Hoài mới như bình tĩnh, lùi lại phía sau mấy bước. Sau đó đưa tay lau vết máu trên miệng Hoài chỉ tay vào chú út mà chửi:

- Thằng chó, tốt nhất từ nay mày chỉ nên nằm ở xó nhà, mày mà bước chân ra đường tao cho người đánh chết mẹ mày. Mày bảo tao lợi dụng mày, còn mày thì không lợi dụng tao chắc. Mày có dám vỗ ngực khẳng định mày lấy tao không vì vụ lợi, không vì tiền của tao hay không? Cả tao và mày đến với nhau đều bởi suy nghĩ lợi dụng người còn lại, vậy nên mày cũng đừng tốt đẹp hơn tao đâu mà lên mặt. Nói trắng ra thì mày ngu thì tự chịu, đừng có mà dở cái thói đàn bà đồ lỗi cho người khác ở đây với tao.

Càng ngày mọi thứ càng đi quá xa, không ai có thể tưởng tượng nổi sự việc ngày hôm nay, bố chồng tôi thì gục mặt xuống mà nói:

- Quà báo đến rồi, nghiệp của nhà ta đang đến rồi.

Còn mẹ chồng tôi thì lại tiếp tục lồng lộn mà chửi bới Hoài, chỉ có tôi với chị Hương là sốc tới mức chẳng nói thành lời. Cũng có thể do quá khứ của chị nên sự việc lần này chị cũng không tiện lên tiếng. Chị không giống mẹ chồng tôi, chị là người chín chắn biết nghĩ trước nghĩ sau giống hệt chồng tôi. Vậy nên tôi nghĩ chị thông minh khi chọn cách im lặng. Vào hoàn cảnh này chị mà lên tiếng chắc chắn chỉ khiến cho Hoài có cơ mà lời quá khứ của chị ra bêu rếu mà thôi.

Hai đứa bé bị tiếng ồn ào của cãi vã đánh thức nên đang khóc ở trong phòng, tôi vội vàng vào dỗ dành Ông. Con cu Bom vẫn vang lên tiếng khóc, không 1 ai kể cả Hoài có ý định vào bế thẳng bé. Bố chồng tôi thấy vậy thì bảo:

- Bà Nết, vào đón cháu không nó khóc tội nghiệp nó.

Ngay lập tức mẹ chồng tôi ngúng nguẩy đáp:

- Tôi chả dỗi hoi, cháu tôi đeo đầu mà phải bế với mớm, con nó thì mặc mẹ nhà nó, màu mù nhà mình đâu mà ông lo.

Hoài vẫn đứng đó lau đi vệt máu rỉ ra từ mép mà không có ý định vào với cu Bom, cuối cùng chị Hương lại là người vào với thẳng bé. Chị ở luôn trong đó để an ủi Bom chứ không ra nữa.

Chồng tôi thấy mọi việc hỗn độn thì khó nhọc nói:

- Con nói ra mọi việc không phải để mọi người đổ lỗi cho nhau, càng không phải để đánh chửi nhau. Mà đơn giản vì con nghĩ mọi người cần được biết sự thật. Vậy nên tốt nhất chúng ta nên ngồi lại để xem cách giải quyết, nhất là thẳng út, mày suy nghĩ kỹ đi rồi đưa ra quyết định. Cả nhà không ai sống hộ mày được, mong cho mày đừng vì đồng tiền mà sống luôn cúi nhục nhả nữa.

Câu nói của chồng tôi khiến cho mọi người bình tĩnh lại đôi chút, nơi khoé mắt bố chồng tôi hình như có giọt nước rơi xuống. Ông nghẹn ngào nói:

- Dù hôm nay thằng Hùng chọn lựa thế nào thì chắc chắn bố cũng không thể chấp nhận 1 người con dâu như con Hoài sống trong nhà này. Nếu mày tha thứ cho nó, thì bọn mày dọn ra ngoài sống bố không cấm, hay bắt ép mày ly dị. Còn con Hoài dù hôm nay lý do là gì đi nữa thì tao nghĩ mày làm thế cũng sai rồi. Mày có lỗi với mọi người, có lỗi với chính bản thân mày, có lỗi với người sinh ra mày và đặc biệt mày có lỗi với thằng Bom, con trai mày. Nó là 1 đứa trẻ nhưng vì sự toan tính của mày mà phải chịu khổ, chịu ghê lạnh oan ức. Tao mong nếu mày còn tình người thì nên nghĩ lại, bù đắp cho thằng bé nhiều hơn.

- Bù đắp, ông không thấy tôi luôn đánh những thứ tốt nhất cho nó rồi hay sao, có hay chẳng chỉ có vợ ông, con ông làm khổ con tôi thì có.

Đến nước này âm Hoài vẫn không nhận thức được mọi thứ thì quả thật không còn lời nào để nói về con người Hoài nữa rồi. Cô ta là con gái nhà giàu, sinh ra trong quyền quý nên quen thói hồng hách, hay do bản chất của cô ta vốn dĩ đã khốn nạn như thế rồi.

Chú út bị câu nói của Hoài làm cho tức giận, 1 lần nữa lại chạy ra định đánh Hoài, nhưng lần này có lẽ Hoài đã lường trước được nên né được cái tát. Sau đó lớn giọng chửi bới:

- Tao nói cho mày nghe, chỉ cần mày làm tao đau 1 nhất định tao sẽ bắt mày gánh hậu quả 10. Mày thừa biết con Hoài này là ai rồi đấy, tao chưa từng biết nói chơi đâu. Nên nếu muốn sống yên ổn thì tốt nhất nên cút về chỗ của mày ngồi xuống đi. Còn ông bà già kia nữa, ông bà nghĩ đến nước này tôi vẫn sống ở đây hay sao? Con này thiếu đức gì chỗ đi, ông bà có quý dưới chân tôi van xin tôi ở lại tôi cũng không thêm biết chưa. Còn nữa tôi...

Xoảng

Chiếc cốc từ tay chồng tôi bay tới trán của Hoài và rơi xuống đất vỡ tan, hoài tức tối lo điện thoại ra làm gì đó, sau đó cô ta đau đớn lại gầm lên:

- Thằng Hùng trước đến nay tao vẫn đối tốt với vợ chồng mày, tại sao năm lần bảy lượt vợ chồng mày chơi xấu tao. Được, nếu mày thích tao sẵn sàng chơi với mày, con Nhân, mày nhớ mặt con này đấy.

Từng chữ rít qua kẽ răng của Hoài mà khiến tôi lạnh sống lưng, thời gian qua tôi đã quá hiểu con người Hoài. Phải gọi Hoài là 1 con thú máu lạnh sẵn sàng dờ mọi thủ đoạn kể cả chà đạp lên người khác để đạt được mục đích cầu mình. Câu nói vừa rồi câu cô ta quả thực khiến tôi vô cùng lo lắng.

Con mẹ chồng tôi, hình như bà không thể kiềm chế được nữa mà lao đến túm tóc Hoài chửi:

- Con đi này, hôm nay kể cả tao phải chết cũng nhất định phải cho mày biết thế nào là lễ độ.

Vừa nói bà vừa dùng tay còn lại cào cấu túi bụi vào mặt Hoài. Hoài vốn là người coi trọng nhan sắc, nay lại bị mẹ chồng tôi cào cho rớm máu thì điên lên tát lại mẹ chồng tôi và chửi bới, vừa đánh vừa chửi lớn đến nỗi chị Hương từ trong nhà cũng phải chạy ra mà can:

- Mẹ, bình tĩnh lại nào, Hoài nữa, mợ bỏ tay ra ngay, mợ đang đi quá xa rồi đấy.

Chẳng ai đáp lại lời tôi vẫn tiếp tục cào cấu nhau, chồng tôi và chú út cũng không sao tách được hai người đàn bà đang trong cơn hăng máu. Dường như lúc này họ chỉ nghĩ làm sao để làm cho đối phương tổn thương nhiều nhất chứ không còn để ý đến xung quanh nữa.

Bố chồng tôi cứ đứng ngoài mà quát:

- Dừng tay, tất cả dừng tay lại cho tôi.

Nhưng tiếng ông dù lớn đến đâu, cũng chẳng thể át đi tiếng gào thét, chửi bới của hai người họ. Phía ngoài cổng bắt đầu có vài người hàng xóm hiếu kỳ đứng ngó nghiêng. Chính vì thế bố chồng tôi càng cảm thấy nhục nhả hơn.

Bất chợt mẹ chồng tôi ngừng lại, người ngã dần ra phía sau, Hoài thấy thế thừa cơ đẩy mạnh một cái làm cho chồng tôi cũng không đỡ kịp, bà đập mạnh đầu xuống đất nằm xõng xõai không còn phản ứng. Khoảnh khắc ấy xảy ra nhanh đến nỗi cho đến khi mọi người hiểu ra thì mẹ chồng tôi đã nằm bất động trên sàn nhà.

Cả nhà ai nấy hết hoảng, chị Hương ngay lập tức bấm máy gọi xe cấp cứu, chồng tôi thì vội vàng hô hấp nhân tạo, nhưng mẹ chồng tôi vẫn chẳng có phản ứng gì.

Bố chồng tôi hoảng hốt chạy tới nắm tay bà nói:

- Bà Nết, tôi đây, tôi Huân đây, bà tỉnh lại đi, bà không được có mệnh hệ gì đâu, bà mà bỏ tôi, tôi cũng không thiết sống nữa đâu. Bà mau tỉnh lại cho tôi, bà có nghe thấy tôi nói không, tỉnh lại mau.

Phía ngoài cổng hàng xóm ngày 1 đông, tiếng xì xào ngày 1 lớn dần, có người nghe thấy tiếng hét của bố chồng tôi thì vội vàng mở cổng chạy vào phụ với chồng tôi sơ cứu cho bà.

Tiếng gọi của bố chồng tôi, tiếng hoảng hốt của hàng xóm, cả tiếng khóc của chị Hương hoà cùng với tiếng khóc của hai đứa nhỏ tạo nên một âm thanh hỗn độn đến nhức nhối.

Chưa bao giờ tôi cảm nhận được không khí xung quanh mình lại ngột ngạt, đặc quánh đến mức vậy. Khi tôi còn vẫn chưa hết bàng hoàng thì một lần nữa giật mình bởi tiếng còi xe ô tô ngoài cổng. Hoài nhanh như cắt chạy ngay vào phòng bế cu Bom bỏ đi trong sự ngỡ ngàng của mọi người.

Hoài vừa đi khỏi thì có một chiếc xe taxi khác tới, chú Long – Hàng xóm, chạy hốt hải vào hô:

- Nhanh đưa bà Nết ra xe để đến viện mau lên, chò xe cấp cứu tới e là không kịp mất.

Tất cả mọi người như 1 con rô bốt được lập trình sẵn đồng loạt làm theo lời của chú Long. Trước khi lên xe chồng tôi ngoái lại nói:

- Em ở nhà để ý con và lát đi đón Thò, anh đi với mẹ có gì anh sẽ điện về cho em sau.

Mọi thứ cũng nhanh như lúc nó xảy ra, khi chiếc xe đi khỏi thì những người hàng xóm xung quanh cũng chỉ nán lại nói 1 hai câu rồi dời đi. Tôi chẳng con tâm trí mà xem họ nói gì, chỉ đứng ngây ngốc nhìn theo bóng chiếc xe đang khuất dần.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Tôi thần thờ bé Ong vào nhà, đi qua phòng khách vẫn còn nguyên những mảnh vỡ, một vài giọt máu của Hoài nhỏ xuống. Khuôn mặt nhợt nhạt nằm bất động của mẹ chồng tôi vẫn còn nguyên trong tâm trí.

Nặng nề đi tiếp về phòng bắt chợt nhìn thấy cửa phòng Hoài mở toang nên tiến đến. Mọi thứ vẫn vậy. Bình sữa đang uống dở của cu bom vẫn còn kia, chiếc váy cúp ngực sáng nay Hoài mặc vẫn treo ở mắc. Đồ đạc cũng nguyên đầy mà người đã đi rồi, một mình tôi đứng đây sao mà cảm thấy sợ hãi đến vậy.

Chẳng biết tình hình mẹ chồng tôi sao rồi, tôi lo lắng, có lẽ vừa rồi do kích động quá nên huyết áp tăng cao dẫn tới ngất đi. Mong cho bà sớm khỏe trở lại, dù trước đây bà luôn cay nghiệt với tôi, nhưng ngày hôm nay tôi lại thấy vô cùng thương bà. Mọi người sẽ nói đó là quả báo bà phải nhận, nhưng mà tôi thấy nó nặng nề quá. Dù sao bà cũng lớn tuổi rồi, liệu rằng bà có vượt qua cú sốc lần này hay không?

Còn cu Bom nữa, đi theo mẹ liệu có được chăm sóc tử tế không, hay Hoài vẫn bỏ bê thằng bé như trước.

Điều tôi lo nhất là Hoài, liệu rằng cô ta có gây khó dễ cho vợ chồng tôi như lời đe dọa trước lúc bỏ đi hay không? Cô ta có tiền, có quyền lại là con người độc ác, máu lạnh, nếu cô ta làm thật e rằng vợ chồng sẽ một phen lao đao với cô ta mất.

Nghĩ ngợi lại càng thêm lo lắng nên cho Ong ngủ xong tôi quyết định đứng dậy dọn dẹp nhà cửa, sau đó nấu 1 nồi cháo để nếu có ai về thì gửi vào cho mẹ chồng tôi. Nhắc máy gọi cho chồng mới phát hiện điện thoại mọi người bỏ cả ở nhà, chẳng biết tình hình trong viện ra sao.

Lúi húi nấu xong nồi cháo thì cũng đã 4h30 chiều, tới giờ đi đón Thò, nhưng còn Ong, không còn cách nào khác tôi đành nhờ chị Lan, mẹ của cu Bin hàng xóm đón giúp bé Thò. Sau đó quay ra tắm rửa cho Ong, vừa mặc xong quần áo cho Ong thì tôi nhận được điện thoại của chị Lan. Tim tôi như ngừng đập khi chị thông báo Thò đã được đón trước rồi. Một lần nữa sự sợ hãi lại xâm lấn tâm trí tôi, cuống đến mức chẳng nhớ ra nhờ chị hỏi xem ai là người đón con.

Trong đầu tôi chỉ quanh quẩn hình ảnh Thò đang bị Hoài hành hạ mà như chết lặng, bên tai tôi còn vang lên tiếng cầu cứu của con bé khiến tôi rối càng thêm rối. Đầu óc ngoài lo lắng cho con thì chẳng con nghĩ thêm điều gì, càng lo càng hoảng, càng tưởng tượng càng sợ.

Chồng thì không gọi được, con thì còn nhỏ, thuê taxi đến trường con bé thì cô giáo về hết, bảo vệ cũng mới đổi ca nên không biết gì. Chị Lan thì cũng chỉ nghe cô giáo thông báo Thò có người nhà đón trước rồi thì cũng về chứ cũng không hỏi kĩ xem ai đón. Tôi đã định đi đến viện để thông báo tình hình cho chồng nhưng lại thôi, vì giờ đây mẹ chồng tôi còn chưa biết tình hình ra sao. Tôi sẽ cố gắng liên lạc với Hoài, nếu không được mới báo cho anh sau.

Bất lực tôi khóc lên thành tiếng, Ong thấy mẹ khóc thì cũng sợ hãi khóc theo. Dở con mãi không được thành ra hai mẹ con cứ ngồi ôm nhau khóc. Anh tài xế thấy thế thì cũng ái ngại, an ủi mẹ con tôi vài câu rồi thôi.

Khi chiếc xe dừng ở cổng, tôi mới thấy cổng thì không khoá cửa nhà đang mở toang, chẳng biết là do tôi khi đi hoảng quá mà quên mất khoá cửa hay do có ai đó về nhà lấy đồ. Vợ vàng trả tiền xe, tôi bỗng Ong thần thờ vào nhà, đứng trước cửa nhà tôi sững người khi thấy ngồi giữa phòng khách là bé Thò. Con bé vừa ngậm kẹo mút vừa vui vẻ xem hoạt hình, thấy tôi con bé nhào ra hỏi:

- Mẹ, mẹ với em đi đâu mà con về nhà tìm mãi chả thấy.

Vừa mừng vừa tủi tôi ôm con bé mà oà khóc, chồng tôi thấy tiếng khóc thì vội vàng chạy lên hỏi:

- Máy mẹ con làm sao mà khóc lớn thế?

Quẹt ngang dòng nước mắt, ngược lên nhìn chồng tôi lớn tiếng quát:

- Anh làm cái trò gì thế, đón con tại sao không nói với em 1 lời, có biết em đã sợ đến thế nào không hả?

Ong cũng vì thế mà giật mình khóc thét, anh vội vàng tới đỡ lấy Ong trên tay tôi, dỗ dành đến khi con bé nín thì quay qua tôi nói:

- Bố xin lỗi hai mẹ con, tại bố quên không đem theo điện thoại, hơn nữa lo thù tạc cho bà lu bu quá nên bố quên mất. Thế hai mẹ con đã ăn gì chưa?

Nhìn gương mặt mệt mỏi của anh mà tôi nguôi đi 1 phần con giận, lúc này mới sực nhớ ra nên cất tiếng hỏi anh:

- Thế tình hình mẹ sao rồi, em nấu cháo rồi đấy lát anh có vào viện thì đem cho mẹ nha. Bố với chú út đã ăn gì chưa, cả chị Hương nữa, mọi người vẫn ở cả trong đó với mẹ à?

Anh thở dài mệt mỏi nói:

- Bác sĩ nói do mẹ gặp cú sốc lớn nên huyết áp tăng đột ngột dẫn đến đột quy, hiện tại mẹ chưa tỉnh nên chưa chắc đã ăn được gì.

- Mẹ sẽ không sao đâu, anh đừng lo, mà sao anh dặn em đón Thò mà lại đi đón con bé trước làm em lo muốn chết.

- Anh xin lỗi, ban đầu cũng định để em đón, nhưng trong lúc ngồi chờ mẹ cấp cứu anh cứ nhớ lại lời đe dọa của con Hoài nên thấy lo cho con gái mình. Vậy là ngay lập tức anh đi đón con bé, tính đưa về nhà nhưng lại lo tình hình của mẹ nên cho luôn con bé vào viện. Có con bé ở đó nói chuyện mọi người cũng bớt căng thẳng em ạ. Bác sĩ nói do mẹ chưa tỉnh lại nên chưa tiên lượng được điều gì, điều anh lo nhất vẫn là, khi bà tỉnh lại thì sau con tai biến vẫn để lại di chứng nặng nề.

Nghe anh nói xong tôi càng cảm thấy lo hơn, ngay cả anh cũng nhận thấy sự nguy hiểm rình rập gia đình tôi, không một ai có thể phủ nhận sự tàn ác của Hoài. Liệu rằng gia đình tôi có được bình yên hay không?

Tối đó anh không vào viện mà ở lại nhà vì lo lắng Hoài sẽ đến gây khó dễ cho mẹ con tôi. Cũng may tất cả cũng chỉ dừng lại ở lo lắng, nhưng tôi nghĩ chắc chắn Hoài sẽ quay lại thôi, vì đó đặc của 2 mẹ con cô ta vẫn còn cả đây mà.

Sáng hôm sau tôi không yên tâm nên quyết định xin nghỉ ở nhà để trông cho 2 đứa trẻ. Vậy nhưng phía bên công ty báo lại rằng do công ty cắt giảm nhân sự, tôi nằm trong diện cắt giảm nên phải nghỉ hẳn. Tôi chưa từng nghe thấy thông tin nào về việc cắt giảm nhân sự khi còn đi làm cả, rõ ràng phía ngoài công còn gần biên tuyến công nhân, làm sao có chuyện ngày 1 ngày hai mà đã cắt giảm được. Nhưng tôi chỉ là phận con kiến làm sao mà kiện củ khoai cho được nên đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

Dù gì thời gian này gia đình tôi cũng đang xảy ra nhiều chuyện, nghỉ 1 thời gian cũng tốt, chờ xem tình hình của mẹ chồng tôi và cho Ong cứng cáp thêm 1 chút thì đi làm lại cũng chưa muộn. Hơn nữa nếu bây giờ để bé Thỏ đi học thật sự tôi không yên tâm 1 chút nào cả.

Cũng may mẹ đẻ tôi nghe tin bà thông gia ốm thì qua thăm và ở lại chăm tui nhỏ cùng tôi mấy hôm. Tôi có thời gian chạy qua chạy lại bệnh viện, mà chồng tôi cũng yên tâm mà đi làm. Có điều lần nào anh về tôi thấy trên người cũng có vết trầy xước, ban đầu anh giấu, nhưng tôi gắng hỏi mãi thì anh bảo, mỗi lần đến gần công công ty là cứ có 4 5 thằng trẻ trâu, tóc xanh tóc vàng rõ ga lạng lách trước mặt, thành ra không làm chủ được tay lái. Dù rằng chỉ là xảy xước nhẹ thôi nhưng tôi vẫn lo lắng, ai biết được lúc nào bọn chúng làm mạnh tay hơn đâu?

Thế nhưng với hoàn cảnh của nhà tôi hiện tại thì anh đâu thể nghỉ làm được, kinh tế, rồi tiền viện phí của mẹ chồng tôi trông cả vào tiền lương của anh và bố chồng tôi. Bố chồng tôi sau lần này cũng ốm và gây rộc hẳn đi, nên thành ra có đi làm cũng buổi đi buổi nghỉ.

Chú út đương nhiên là chẳng thể đi làm được nữa, lúc nào chú cũng tự trách bản thân mình. Bởi vậy dù ai nói thế nào thì chú vẫn nhất quyết ở lại bệnh viện để chăm sóc mẹ chồng tôi. Dù muộn màng nhưng ít nhất chú ấy cũng đã nhận ra cái sai của bản thân để mà làm lại.

Cũng may đến chiều ngày hôm sau thì mẹ chồng tôi tỉnh lại, chỉ có điều toàn bộ phần cơ của nửa người bên trái gặp chút khó khăn khi vận động. Mặc dù vẫn có thể tự mình đi lại được nhưng là đi rất chậm và phải có người đỡ hoặc người đỡ, đặc biệt là phần cơ hàm của bà, nó làm cho câu nói của bà không được tròn và rõ ràng nữa.

Nhìn thấy tôi mang cháo vào bà cứ vui với tôi lại gần, nắm tay tôi mà khóc, tôi phải an ủi rất lâu bà mới bình tĩnh nói được 3 từ:

- Xin lỗi con.

Bà nói ngọng y như bé Thỏ đạo mới bập bẹ tập nói, nhưng lòng tôi lại thấy vui đến lạ. Cuối cùng thì bà cũng hiểu ra mọi chuyện, tôi chẳng mong bà yêu thương tôi như con ruột, chỉ cần bà hiểu và đừng làm khó cho tôi như trước là được. Nhất là các con tôi, chúng rất mong được bà nội ôm ấp cưng nựng giống cu Bom đạo trước. Có lẽ mấy ngày nằm viện bà đã thay đổi, cho nên nhìn thấy ai, kể cả chồng mình bà cũng khóc và xin lỗi.

Sự việc lần này đối với bà quả là 1 cú sốc vô cùng lớn, nhất là khi bà vừa tỉnh lại thì chú út cũng nhận được đơn của toà án triệu tập về việc, cố ý gây thương tích, và bạo lực gia đình.

Ngay lập tức gia đình tôi xin giấy giám định tổn thương cho mẹ chồng tôi, nhưng ai nấy cũng đều hiểu sẽ khó mà đấu được với Hoài. Ngoại trừ mấy bức ảnh chồng tôi lên chụp được khi Hoài đi với nhân tình ở khách sạn ra, thì chẳng ai có bằng chứng gì chứng minh Hoài là người đánh và xô ngã mẹ chồng tôi cả.

Xét cả về bằng chứng và thế lực thì gia đình chồng tôi cái nào cũng thua Hoài. Trong tay cô ta không chỉ có đoạn ghi âm lúc chú út chửi bới đánh đập mình, mà còn cả cả bằng chứng chú út chơi bời nợ nần và cặp bồ nữa. Chút bằng chứng ít ỏi về việc cô ta ngoại tình này thì làm sao mà lấy lại được công bằng đây?

- ---*-----*

Bố mẹ đẻ Hoài không rõ vì sao lại đến nhà chồng tôi làm lớn chuyện. Ông Phát gần như mất bình tĩnh đến mức bố chồng tôi mà ông ấy cũng chỉ thẳng tay vào mà chửi:

- Lão già khốn nạn, không biết dạy con dạy vợ mà còn tệ bạc với con dâu. Thằng con quý tử và bà vợ trời đánh của ông đây rồi, gọi ra đây cho tôi nói chuyện phải trái.

Bà Huệ - mẹ đẻ Hoài cũng lên tiếng cũng chồng:

- Mấy người này cứ phải cho đi tù hết chứ nói lý lẽ chắc gì đã hiểu. Ông nhìn đi, con trai ông nó đã chơi bời, cò bạc gái gú rồi mà còn về nhà đánh đập con gái tôi thế này hay sao? Nhìn xem con gái đáng thương của tôi ông có còn nhận ra con bé vui, tươi như nhành ngày gia đình ông đến xin cưới nó không hả? Đành rằng thằng bom không phải con ruột của nó, nhưng nếu không chấp nhận được thì đường ai nấy đi, có làm sao mà cả nhà ông xum vào chửi bới đánh đập con bé như thế. Còn tôi, còn ông, nhất định tôi sẽ kiện nhà ông đến cùng để đòi lại công bằng cho con gái tôi.

Nói xong cũng là lúc bà ném những bức ảnh chụp gương mặt xum vù thâm tím của Hoài xuống mặt bàn rồi khóc.

Nghe những gì bố mẹ Hoài nói, thì hình như Hoài quên không kể cho ông bà nghe rằng mình ngoại tình nên mới có sự việc ngày hôm nay. Ông bà chỉ nghĩ rằng gia đình tôi đánh Hoài vì lý do cu Bom không phải con ruột của chú út. Ông cũng không hay biết rằng giây phút ông tới nhà chồng tôi để đòi lại công bằng cho con gái thì mẹ chồng tôi vẫn còn đau đớn tập vật lý trị liệu trong bệnh viện.

Mãi tới khi bố chồng tôi uất nghẹn kể hết lại mọi thứ ông mới bàng hoàng nhận ra, con gái ông đã sai, bản thân ông lại càng sai hơn, khi mà chính vợ chồng ông lại đi ủng hộ con gái kiện gia đình chồng. Ông xấu hổ khi nghĩ đến việc một ông lão ngoài 50 lại tới nhà ông thông gia làm loạn. Càng xấu hổ hơn khi biết rằng hậu quả con gái ông gây ra cho gia đình thông gia lớn đến mức nào.

Khi tận mắt thấy bức ảnh Hoài khoác tay 1 người đàn ông trung niên, bên cạnh ông ta cũng vòng tay ôm eo hoài, vui vẻ đi ở sảnh của khách sạn, thì mẹ Hoài đã sốc tới mức không đứng vững mà ngã nhào vào người chồng. Còn ông Phát cũng bàng hoàng không kém, bởi theo ông nói người đàn ông kia không phải ai xa lạ mà chính là người bạn thân giao của vợ chồng ông.

Ông ta tên là Thường, là người đã chơi với vợ chồng ông từ thừa chẵn trâu cắt cỏ, chính ông là cũng là người cùng ông sáng lập ra công ty Thường Phát. Có thể nói công ty được lớn mạnh như ngày hôm nay công lao của ông ta không hề nhỏ, nhất là bà Lê, vợ ông thường, con gái cưng của ông trùm trong thế giới ngầm luôn đứng sau chồng lưng cho công ty ông. Nhờ thế mà những ngày đầu công ty thành lập mới không bị các đối thủ khác chen ép, cũng như mới dễ dàng dành được các hợp đồng lớn để mà phát triển công ty lớn mạnh như bây giờ.

Bà Huệ còn nhớ rất nhiều lần bà Lê tâm sự với bà rằng nghỉ ngơi ông Thường có bồ nhí, hai người họ hình như còn có con chung với nhau. Nhưng để ý nhiều lần mà không sao biết

được cô gái đó là ai, khi ấy bà còn hùng hồn tuyên bố:

- Nếu biết được con ấy là ai bà nhớ phải báo cho tôi, tôi nhất định sẽ cùng bà rạch nát mặt con khốn ấy ra.

Giờ đây con khốn mà bà từng cùng bà Lê ngồi chửi rủa lại chính là cô con gái cưng của bà. Bà biết phải ăn nói sao với mọi người đây, con bà sai bà thừa nhận. Nhưng bà cũng hiểu rõ tình hình của bà Lê, nhất định bà ta sẽ không để cho Hoài yên ổn nếu biết Hoài chính là nhân tình của ông Thường đâu.

Bà lo lắng sợ hãi đến cả mồ hôi, còn ông Phát bên cạnh cũng cúi rạp người xin lỗi bố chồng tôi. Ông còn đứng ra nhận chi trả toàn bộ viện phí của mẹ chồng tôi, và hứa sẽ rút đơn kiện chú út lại. Đồng thời ông cũng khẳng định nhất định sẽ bắt Hoài về đây xin lỗi mọi người, và hứa sẽ không để Hoài gây thêm bất kì chuyện gì ảnh hưởng đến gia đình tôi nữa.

Ông là 1 người chính trực, ông biết Hoài sai, nhưng tôi cũng chẳng mong ông sẽ làm rạch ròi mọi chuyện. Xét cho cùng thì Hoài vẫn là đứa con gái ông bà dút ruột đẻ ra, sẽ không có chuyện chỉ vì lấy lại công bằng cho gia đình tôi mà đẩy con gái vào thế khó được.

Chỉ là sau hôm ấy chồng tôi đi làm không còn ai gây sự, thậm chí được thăng chức lên làm tổ trưởng là tôi hạnh phúc lắm rồi. Tôi ngẫm hiểu đó như một lời xin lỗi của ông Phát dành cho vợ chồng tôi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Sau hôm đó ông vợ chồng ông Phát còn đích thân đến bệnh viện thăm hỏi và xin lỗi mẹ chồng tôi. Ông cẩn thận nhờ các bác sĩ, y tá chú ý đến mẹ chồng tôi, và yêu cầu dùng tất cả các phương pháp tốt nhất để chữa trị cho bà.

Khác với mọi lần, khi gặp vợ chồng ông Phát bà không còn lu loa lên chửi bới, mà chỉ im lặng nghe mọi người nói. Bất ngờ hơn, bản thân bà cũng xin lỗi ông bà thông gia, và nhờ ông bà gửi lời xin lỗi đến cu Bom. Còn Hoài tuyệt nhiên bà không hề nhắc đến 1 lần.

Nói chuyện 1 lát thì ông Phát có điện thoại, ông vội vã rời đi và dặn bà Huệ ở lại bệnh viện chờ ông, bà có ngó ý đi cũng nhưng ông nhất quyết không cho. Nhờ vậy tôi được ngồi nói chuyện với và và hiểu thêm đôi chút về mối quan hệ phức tạp giữa gia đình bà và ông Thường.

Bà còn nói có một bí mật mà đến ngay cả ông Phát cũng không biết, đó là ngày còn trẻ ông Thường từng tỏ tình với bà, nhưng khi ấy bà và ông Phát đã thăm thương nhau nên bà từ chối.

Bằng đi 1 thời gian, vào hôm bà thành thân với ông Phát thì ông thường có dẫn bà Lê tới cùng dự tiệc cưới và giới thiệu là người yêu. Cũng từ đây 4 người họ thân thiết với nhau, cùng nhau hùn vốn để thành lập công ty. Bà cùng ông Thường thống nhất sẽ giữ kín chuyện ông tỏ tình, nếu không có việc Hoài ngoại tình với ông Thường có lẽ bà cũng quên luôn sự việc ngày hôm ấy.

Bà Huệ đẹp lắm, gương mặt bà toát lên nét sang trọng, quý phái ít ai có được, nhất là làn da được bà chăm sóc kỹ lưỡng nên thoạt nhìn không ai nghĩ bà đã ngoài 50. Vậy mà lần này khi kê về Hoài, phía cuối đuôi mắt của bà lại hiện rõ 1 vài nếp nhăn, cùng hàng nước mắt trực trào.

Bất kể người mẹ nào cũng mong con mình được hạnh phúc, ngày Hoài khấn khằng đòi lấy chú út bà đã vô cùng đau lòng. Nhưng con gái bà bà hiểu, nếu cái gì không vừa ý nó sẽ nhất quyết chống đối đến cùng. Bởi vậy bà chỉ còn cách thu xếp 1 công việc tử tế cho con rể, cũng như hàng tháng chuyển tiền cho Hoài.

Mặc dù biết con gái bà làm lương không hề thấp, nhưng bà vẫn đều đặn chuyển tiền, còn mua cho con 1 căn nhà và 1 mảnh đất, khuyên con nên ra ở riêng cho thoải mái mà Hoài không nghe lời.

Tôi có lo lắng hỏi về tình hình của cu Bom thì bà nói thằng bé vẫn ổn, hiện tại ông bà đã đón về chăm sóc. Còn đặc biệt thuê riêng 1 bà vú chỉ để chăm cho thằng bé, thế tôi cũng yên tâm phần nào. Mong rằng cu Bom của tôi cứ thế yên bình mà lớn lên.

Trò chuyện hồi lâu bà quyết định chào mọi người và bắt taxi về chứ không ngồi đợi chồng nữa. Tôi lịch sự tiễn bà ra khỏi cổng, sau đó trở vào chờ chú út đến thay để về với lũ trẻ.

Khi đi ngang qua sảnh tôi thấy mọi người đang xem bà bán tán gì đó rất đông, bản tính tò mò trời dậy nên tôi cũng lách người để ngó vào. Hóa ra mọi người đang xem 1 clip đánh ghen ở trên mạng.

Từ trước đến nay tôi luôn cảm thấy hành động đánh ghen là 1 hành động ngốc nghếch nhất của các bà vợ. Đáng rằng việc ngoại tình có phần lỗi của con gái thứ 13, nhưng nếu chồng các mẹ không muốn thì nào có ai bắt ép được lên giường. Có người chồng ngoại tình đến năm ba lần vẫn còn cố chấp để đánh ghen vì nghĩ làm thế sẽ giữ được chồng.

Một người đàn ông không coi trọng bạn, phản bội lòng tin và trả đạp lên tình yêu của bạn thì còn giữ lại để làm gì. Để cho con có bố ư, sai lầm, đứa trẻ phải lớn lên trong cảnh bố mẹ suốt ngày cãi vã, rồi chứng kiến bố đi ngoại tình sẽ bị tổn thương sâu sắc. Các bạn nghĩ nhìn mẹ ngày ngày rơi nước mắt thì đứa trẻ đó có hạnh phúc được không?

Quan điểm của tôi là thương con thì phải cho con được một gia đình hạnh phúc, hạnh phúc đúng nghĩa chứ không phải chỉ là cái vô bọc. Hơn hết đó là bản thân mình có vui vẻ thoải mái thì mới có thể chăm lo tốt cho các con được.

Tôi có thể nhẫn nhịn nếu mẹ chồng cay nghiệt, nhà chồng soi mói, nhưng tuyệt đối không bao giờ bỏ qua nếu chồng phản bội.

Ngao ngán quay đi thì có tiếng chú út gọi:

- Chị Nhân, mẹ sao rồi, sao chị lại ở dưới này, thôi chị thu xếp về với bọn trẻ đi, để đó em thay cho.

Tôi gượng gạo nhìn chú út đáp:

- À bố mẹ vợ chú vào thăm mẹ, tôi vừa tiễn họ về.

Chú út mỉm cười gật đầu rồi cùng tôi lên phòng mẹ chồng tôi, lấy 1 ít đồ đạc dặn dò bà đôi điều rồi chào bà ra về. Về đến cổng đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức, tôi hít hà chạy ngay vào nhón 1 miếng, mẹ để tôi quất:

- Vừa ở viện về tay chân chưa rửa đã nhón rồi, mau rửa tay rồi lên với bọn nhóc đi.

Mỗi khi ở bên mẹ tôi thấy mình vẫn mãi là 1 đứa trẻ, bình yên và ấm áp đến lạ. Chỉ tiếc là bà chỉ ở với tôi cho đến khi mẹ chồng tôi xuất viện mà thôi. Giả như có một điều ước, tôi sẽ ước cả đời chỉ là 1 đứa nhóc, được mẹ bế trên tay. Không ưu phiền, vô lo vô nghĩ, nhưng như thế thì lại vất vả cho mẹ tôi nhiều quá. Bà cũng cần phải có thời gian để nghỉ ngơi khi tuổi già ập đến nữa chứ.

Ngoài cổng có tiếng xe máy của chồng tôi trở về, bé Thỏ sung sướng chạy ra hét lớn gọi bố. Anh cũng mỉm cười gọi lại tên con bé, hai bố con cứ thế tíu tít gọi nhau, Ông ở trong này nghe được cũng cười tíu tít.

Vào đến phòng ngay lập tức anh kéo tay tôi nói:

- Nhân, em có biết hôm nay có chuyện gì không?

- Chuyện gì là chuyện gì, anh hỏi thế làm sao mà em biết chuyện gì được.

- Hôm nay con Hoài bị đánh ghen ở cổng công ty của bố nó đấy. Nghe nói lão kia sau khi gặp ông Phát thì quyết định chấm dứt. Nó không chịu nên tới tận công ty nơi ông Thường làm việc bắt vợ, ai dè đúng lúc mẹ vợ ông ta cũng có ở đấy thế là lãnh đủ.

- Sao anh biết, mà đợt này cũng nhiều chuyện giống nhỉ?

- Trời, ầm ĩ cả cái khu đấy, ai mà chả biết chứ. Clip nó bị đánh còn bị người ta tung đầy lên mạng kia kìa.

Ngồi nghe anh hào hứng kể về vụ đánh ghen của Hoài tôi không kìm được tò mò, giao con cho anh sau đó rúc 1 góc để xem. Vụ đánh ghen ấy có thể tóm tắt như sau:

Nguyên nhân dẫn đến vụ đánh ghen hoàn toàn là do Hoài, theo những gì bà Lê nói trong clip thì ngày hôm qua ông Thường có về lại Hà Nội. Nhưng ngay lập tức ông Thường tới gặp ông Phát có công chuyện. Ông đi được một lát, thì bà cũng nhận được tin nhắn của 1 số lạ:

- Chắc hẳn bà đang muốn biết chồng bà cặp với ai đúng không, chúng tôi còn có chung 1 nhau 1 thằng cu bự bầm chứ không như bà, sinh con một bề, lại xỏ xè xấu xí, chồng chán chồng chê là phải. Tôi khuyên bà nên tự động dời khỏi căn nhà đó, vì sớm muộn gì chồng bà cũng đón mẹ con tôi về. Đến lúc đấy mạng tiếng bị đuổi đi thì nhục lắm.

Bà tức tới vô cùng, gọi điện cho ông Thường thì ông ấy không bắt máy, lao đến nhà ông Phát thì được biết là ông Thường đã trở về. Máu Hoạn thư nổi lên nên bà gọi ngay bà Huệ ra để xả. Trái ngược với mọi khi, bà Huệ không hùng hổ chửi bới kẻ thứ 3 như trước, mà chỉ lạnh lẽo nói:

- Tôi không đồng ý với việc ngoại tình, và luôn phản đối những kẻ đi phá hoại hạnh phúc gia đình người khác. Nhưng có lẽ người đó có lý do gì đó, chứ nào ai muốn đứng bên lề hạnh phúc của người khác đâu bà.

Nghe xong câu nói của bà Huệ bà Lê càng sôi máu, lệnh cho người tìm kiếm ông Thường về hỏi cho ra nhẽ. Khi biết ông Thường đã trở về chỉ nhánh dưới Nam Định, bà đã về đó ngay trong đêm.

Mặc cho bà chửi bới, chất vấn ông Thường chỉ im lặng không đáp, cả đêm ấy bà đã phá tan phòng làm việc của ông. Không những thế bà còn bắt gặp tin nhắn của cô bồ nhắn đến với nội dung trách móc ông Thường vô tình, bỏ rơi mẹ con cô ta trong lúc hoạn nạn. Ngay lập tức bà giả danh ông Thường để nhắn tin hẹn gặp cô ta. Sau đó gọi thêm 1 vài tay chân của bà xuống để ngày mai tiếp đón cô nhân tình nhỏ bé của chồng.

Nhận được tin nhắn yêu thương mùi mẫn của ông Thường, Hoài đắc ý lắm, ngay lập tức đến tìm gặp nhân tình. Đáng tiếc, cô ta không ngờ được người chờ đợi cô ta ở đó không ai khác, lại là Bà Lê. Ông Thường như con rùa rút cổ, mặc kệ cho bà Lê hành hạ nhân tình, còn mình thì bỏ đi uống rượu.

Bà Lê vô cùng sốc khi biết kẻ đó là Hoài, kẻ mà bà vô cùng yêu quý và xem như con cháu trong nhà. Kẻ mà nhiều lần ngồi lắng nghe bà tâm sự về nỗi đau chồng phản bội, và hết lời an ủi bà.

Bà cũng từng có thời gian nghi ngờ Hoài, bởi nhiều lần bắt gặp Hoài và ông Thường đi cùng nhau. Nhất là việc Hoài đột ngột về Nam Định làm việc, ngay khi ông Thường về chỉ nhánh dưới đó quản lý. Nhưng cả hai đều khẳng định chỉ là vô tình gặp nhau, hơn nữa ngay sau đó Hoài cũng đem người yêu về ra mắt, sau đó nhanh chóng kết hôn. Bà còn cẩn thận để ý Hoài một thời gian, bà nhận thấy cô ta biến thành cô con dâu ngoan hiền, chấp nhận vì chồng mà sống chung với gia đình chồng. Nên ngay lập tức bà gạt bỏ sự nghi ngờ với Hoài, ngu ngốc hơn bà còn nhờ Hoài để mắt đến lão chồng giúp bà. Quả đúng là đã đem giao trứng cho ác mất rồi.

Nhìn thấy bà Lê Hoài không hề tỏ ra hối lỗi còn lớn tiếng thách thức. Bởi vậy từng cái tát, từng câu chửi bới cứ thế theo con giận của bà mà chửi xuống người Hoài. Dù có là ai cũng chẳng thể nào đối trọi được với 1 người đàn bà 60 - 70kg, cùng 5 6 người bặm trợn cả nam cả nữ kia được.

Gương mặt mà Hoài luôn tự tin mỗi khi ra đường, cũng bị bà Lê dùng dao rạch nát, mái tóc hàng ngày Hoài chăm chút, cũng bị cắt nhăm nhở bởi chiếc kéo ở tay bà Lê. Từng tấc da thịt của Hoài cũng dần lộ ra sau mỗi lần xé của mấy tên kia.

Xung quanh rất nhiều người đứng xem, có người thì chỉ trích Hoài, cũng có người không đồng tình với cách ra tay của bà Lê. Nhưng tuyệt nhiên không một ai lên tiếng can ngăn hay có ý định giúp đỡ Hoài. Bởi bà Lê đã tuyên bố, ai can, hay có ý định cứu Hoài, bà ấy coi như đồng lõa và sẽ đánh luôn chứ không nương tay. Cũng may có người thương tình đã lên gọi cho ông Phát.

Điều ông lo sợ cuối cùng cũng đã xảy ra, bà Lê đã biết chuyện, cũng may bà còn nể tình bao năm hai gia đình quen biết mà chấp nhận bỏ qua cho Hoài, khi đích thân ông quý gởi thay con gái xin lỗi bà.

Ông đã sang đốc bên kia của cuộc đời nhưng chưa 1 lần phải quý gởi van xin ai, ngay cả mẹ cha sinh ra ông mà cũng chưa được ông quý lạy. Vậy mà ngày hôm nay, vì sai lầm của con gái, vì để cứu đứa con gái bé bỏng kia ông đã vất bỏ toàn bộ thể diện mà quý gởi, dập đầu van xin người ta.

Rồi đây người đời sẽ chê cười ông không biết dạy con, họ sẽ đi rêu rao gia đình ông rên khắp các mặt báo. Nhưng ông không còn bận tâm nữa, điều khiến ông lo lắng bây giờ là làm cách nào đưa con gái ông vào viện để xử lý vết thương nhanh nhất. Cũng may ông trời chưa tuyệt đường sống của Hoài nên bà Lê mới chấp nhận dời đi. Một người đàn ông tuổi đã xế chiều đang còn lưng bẻ cổ con gái duy nhất lên xe dời đi. Bỏ lại sau lưng những lời chỉ chỏ điều cợt của người đời.

Người ta vẫn thường nói tình yêu là thứ đẹp nhất, nhưng cũng là thứ độc nhất. Tình yêu giống như một thứ gia vị tô đẹp thêm cho cuộc sống của bạn, nhưng nếu bạn cho quá tay, nó cũng sẵn sàng làm hỏng cả cuộc đời của bạn.

Là con gái, ai chẳng muốn tìm được một người yêu mình chân thành và mình yêu chân thành. Nhưng giữa những điều mình mong muốn và những điều mình có được lại có đôi chút khác nhau. Khi họ chấp nhận mang danh "kẻ thứ ba" thì chính họ cũng đã vứt đi tất cả những gì đáng có của một người con gái. Cho dù là vì tình yêu, vì sự mù quáng nên mới đi trên con đường này, thì cũng vô cùng đáng trách. Thật đáng tiếc cho Hoài, nổi tiếng thông minh, xinh đẹp nhưng cũng chẳng đủ lý trí để vượt qua cái gọi là tình yêu.

Vào một ngày cuối tháng mười, cũng là khi mẹ chồng tôi nhập viện được nửa tháng bà được xuất viện trở về. Bà vẫn có thể tự mình chống gậy đi lại, tự làm được 1 số việc cá nhân và vẫn nói chuyện được với mọi người, dù hơi ngong. Nhưng các sinh hoạt khác, hay việc gia đình thì hoàn toàn phải phụ thuộc vào người thân bên cạnh. Bà thay đổi nhiều lần, điềm tỉnh và ít nói hơn hẳn. Đa phần thời gian trong ngày bà dùng để chơi với Ong và Thỏ để tôi có thời gian lo công việc gia đình. Bà không thể đi lại nhanh nhẹn, nhưng vẫn có thể hát cho bọn nhóc múa, và bày trò giúp ba bà cháu cười đùa vui vẻ.

Tôi quyết định không đi làm nữa mà lui về phía sau nội trợ để cho những người đàn ông của gia đình có thể yên tâm đi làm. Cuối tuần nào chị Hương cũng qua phụ tôi cùng dọn dẹp nhà cửa và tổ chức ăn uống cùng cả nhà.

Chú út cũng trưởng thành hơn, đã biết theo chồng tôi xin vào công ty làm, tuy chú chưa có nhiều kinh nghiệm nhưng bù lại rất ham học hỏi và chịu khó. Chú dành 1 nửa số lương của mình gửi về cho cu Bi, mới đầu thì Cẩm nhất mực từ chối, bởi dù sao quãng thời gian khó khăn nhất Cẩm và con trai cũng đã vượt qua được. Nhưng nhờ những lời nói chân thành, cùng sự quan tâm chân thật của chú út nên sau đó cẩm đã đồng ý, số tiền chú út gửi Cẩm tuyệt nhiên không rút ra mà để đó lập một cuốn sổ tiết kiệm để sau này trao lại cho cu Bi.

Bố chồng tôi cũng vui vẻ trở lại, ngoài thời gian đi làm ông luôn bên cạnh vợ để giúp đỡ bà những thứ cần thiết và vui vầy với con cháu. Ông cũng nhiều lần nói cảm ơn tôi và mẹ đẻ, nhưng tôi luôn cười tươi mà gạt đi, với tôi đã là người một nhà thì không cần quá rạch ròi.

Chồng tôi, anh vẫn vậy, yêu vợ và nhất mực thương con. Từ sau khi được thăng chức thì lương cũng tăng, bởi vậy tôi cũng bớt lo về gánh nặng kinh tế.

Cả gia đình tôi cứ thế hạnh phúc bên nhau, tuy có đôi lúc cũng có những bất đồng, hiểu lầm. Nhưng ngay sau đó mọi người ngồi lại nói chuyện cùng nhau, nhờ thế nên mọi hiểu lầm đều được giải quyết.

Năm tháng cứ thế trôi qua, khi Ong tròn 2 tuổi vợ chồng tôi quyết định sinh thêm, tôi thì khá áp lực về việc có sao sinh cho chồng được thẳng cu. Nhưng chồng tôi, anh luôn gạt đi còn bảo trai hay gái là do anh, tôi không nên áp lực có thể mới đẻ có con được. Tôi biết trong lòng anh con trai hay con gái đều quý, nhưng quả thật nếu có đủ nết đủ tề vẫn hơn.

Ngày biết tin em bé trong bụng tôi là con gái, cả gia đình vẫn vui vẻ chúc mừng, mẹ chồng tôi kéo tay tôi bảo:

- Con cái là lộc trời cho con ạ, miễn sao chúng nó khỏe mạnh ngoan ngoãn là được rồi, con đừng suy nghĩ gì kéo lại ảnh hưởng đến em bé trong bụng.

Từng câu từng chữ bà nói ra đều khiến tôi bàng hoàng, mẹ chồng tôi đây sao, tôi không còn nhận ra người đã từng dẫn dắt chửi bới tôi chỉ vì tôi sinh con gái nữa. Bà quả thật là đã thay đổi, mà thay đổi theo chiều hướng tích cực thật rồi. Tôi hạnh phúc ôm bà mà gạt đầu, giây phút này đây, trong lòng tôi bà cũng như mẹ ruột của tôi.

Nhờ vậy những khoảng thời gian sau đó tôi cũng không còn quá để tâm vào giới tính của con nữa.

Khi tôi sinh, bà không thể vào viện chăm tôi, nên đã gọi điện nhờ mẹ đẻ tôi từ trước, bà còn nói nếu tôi muốn có thể về bên nhà ở cũ cho thoải mái. Bà sợ về đây 2 đứa nhỏ quấy, cộng với việc bà đi lại khó khăn sẽ không chăm được tôi. Nhưng vì không muốn xa chồng, xa con nên tôi vẫn quyết định ở lại.

Món quà bất ngờ tôi dành cho mẹ chồng đó chính là ngày tôi ra viện đã đem con trai trở về nhà. Ai cũng ngỡ ngàng bởi trước đây khi mang thai ở tuần thứ 16 các bác sĩ đã khẳng định là giống mẹ. Vậy mà trong phòng sinh tôi lại hạ sinh được 1 thẳng cu kháu khỉnh bụ bẫm.

Khi đón con từ tay của bác sĩ chồng tôi còn ngỡ ngàng vì cứ nghĩ họ trao nhầm con, khiến các bác sĩ phải giải thích rằng: “Việc siêu âm xác định giới tính thai nhi ở tuần thứ 16 khả năng sai lệch là rất cao. Vậy nên siêu âm là gái sinh ra lại là trai hoặc ngược lại là điều hoàn toàn bình thường”

Lúc ấy anh mới ngỡ ngàng hiểu ra và thiếu chút nữa là nhảy cẫng lên sung sướng, anh luôn nói với anh trai hay gái không quan trọng, miễn đó là đứa trẻ tôi cùng anh sinh ra là anh trân quý rồi. Nhưng tôi biết sâu thẳm trong lòng anh cũng từng ước, có 1 đứa con trai cho gia đình thêm tròn trịa.

Ngày hôm nay tôi đã hoàn thành xuất sắc mong ước thầm kín của anh, chỉ tội nghiệp cho con trai tôi. Vì ai cũng ngỡ là gái nên tất cả đồ đạc của con đều mang màu hồng dễ thương. Nhưng không sao, tôi tin con sẽ được bù đắp lại bằng tình thương của cả gia đình.

Từ khi tôi cùng con trai từ bệnh viện trở về, một nhà, 8 người chúng tôi lúc nào cũng đầy ắp tiếng cười nói hạnh phúc

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 42: Ngoại truyện

Tôi là Hoài, Lê Bích Hoài, giờ đây khi con trai tôi đã lớn, tôi cũng phải trải qua 2 năm điều trị tâm lý tôi mới có can đảm ngồi nhớ lại mọi chuyện. Tất cả đối với tôi như một con ác mộng mà tôi cứ đi mãi đi mãi chẳng thể nào tìm ra lối thoát.

Tôi nhớ ngày tôi vào lớp 1, khi mà bố mẹ tôi cùng hợp tác với vợ chồng chú Thường – Lê, dạo ấy vợ chồng cô chú cũng có 3 cô con gái, đứa lớn kém tôi 1 tuổi, 2 đứa nhỏ lần lượt cách nhau 2 năm. Bốn đứa trẻ chúng tôi đã từng cùng nhau vui đùa, cùng nhau lớn lên, vui vẻ tới mức tôi đã từng nghĩ nhà tôi và nhà cô chú là 1 gia đình.

Khác với nhà tôi, bố mẹ tôi luôn để tôi ở nhà một mình với bà vú, thì nhà cô chú luôn luôn có 1 người ở nhà chăm sóc các con. Bởi vậy có rất nhiều lần tôi thầm ước giá như tôi được làm con đẻ của cô chú thì tốt biết bao.

Nhìn cái cách chú Thường ân cần chăm sóc cho vợ, cho con khiến cho mơ ước trong tôi lại càng lớn dần lên. Dần dần nó biến thành lòng đố kị với bọn nhỏ, tôi luôn tự hỏi vì sao chúng là con gái, tôi cũng là con gái, mà trong bất kì sự kiện lớn nhỏ nào chúng cũng luôn có bố mẹ ở bên. Còn tôi, lúc nào bố mẹ cũng chỉ 1 câu nói: “con ngoan, ở nhà với vú, bố mẹ đi kiếm tiền về để lo cho con cuộc sống tốt nhất nghe không?”

Bố mẹ tôi không hề biết thứ tôi cần là tình thương, là sự quan tâm chứ không phải là tiền, là quần áo đẹp. Đáng tiếc tôi lại chẳng thể nói ra suy nghĩ của mình với họ, chỉ biết âm thầm cầu nguyện 1 ngày nào đó họ nhìn gia đình cô chú mà hiểu ra.

Năm tôi vào cấp 3 gia đình cô chú vẫn vậy, mỗi lần sang nhà tôi chú luôn là người chăm lo cho các con để cô có thời gian trò chuyện cùng mẹ tôi. Khi các con lớn hơn 1 chút thì chú chăm lo cho cô từ những thứ nhỏ nhất. Có lẽ được chồng yêu chồng chiều nên thân hình cô Lê cứ ngày 1 phì ra chứ không được thon gọn như mẹ tôi.

Đây là lý do lần nào qua chơi, cô cũng than vãn với mẹ tôi rằng cô mập mạp, xấu xí rất sợ 1 ngày nào đó chú Thường chán và có người khác. Cả tôi và mẹ đều cười phá lên vì cái sự lo

lắng thừa thãi của cô. Bất kì ai nhìn cũng thấy chú Thường vô cùng yêu chiều, quan tâm cô, sẽ chẳng thể nào có chuyện 1 ngày nào đó chú ấy phản bội lại cô đâu. Tôi tin điều ấy, bởi chú vẫn luôn là thần tượng trong lòng tôi suốt bao năm qua.

Trái tim non nớt mới lớn của tôi đã vô tình biến sự thần tượng dành cho chú thành tình yêu lúc nào chẳng hay. Khi nhận ra tôi đã vô cùng sợ hãi và trốn tránh bằng cách xin bố cho sang nước ngoài du học, tôi mong thời gian có thể giúp tôi xóa bỏ đi cái ý nghĩ điên rồ trong đầu tôi lúc này.

Suốt 7 năm, một mình bên đất nước Nhật Bản xa xôi và lạnh giá, tôi cũng chẳng thể nào yêu được ai. Không phải bởi vì không có ai để ý, mà vì gặp ai tôi cũng âm thầm so sánh với chú. Để rồi lại thấy họ chẳng bằng 1 phần nhỏ của chú nên chẳng thể nào mở lòng.

Ngày trở về, gặp lại chú nắm tay vợ đón tôi ở sân bay, trái tim nhỏ bé của tôi lại loạn nhịp. Một lần nữa tôi lại chọn cách lẩn tránh, mặc kệ bố mẹ hết lời khuyên răn tôi vẫn một mực dọn đồ ra ngoài sống với lý do đã quen với cuộc sống một mình.

Thương bố mẹ nhiều lắm, nhưng tôi sợ nếu cứ nhìn thấy chú thường xuyên tôi sẽ không cảm lòng được mất, không một ai hiểu có nhiều đêm tôi thức trắng để nhớ về chú, có lần còn khóc nức lên chỉ vì chột nghĩ trước sau gì tôi cũng phải lấy chồng, lấy 1 người mà chắc chắn không phải chú ấy.

Tôi cứ nghĩ không gặp mặt sẽ không sao, đáng tiếc, người tính chẳng bằng trời tính.

Chú và bố tôi quyết định mở thêm chi nhánh ở bên Nam Định nên chú thường xuyên có mặt ở nhà tôi. Nghe mẹ kể thì dạo này cô Lê đang đi làm đẹp hút mỡ tân trang gì đó, chẳng trách dạo này tôi toàn thấy chú sang nhà tôi một mình.

Nhìn khuôn mặt, dáng người dong cao đang chăm chú bàn bạc công việc cùng bố mà lòng tôi lại xuyên xao.

Là do tôi non nớt chưa biết cách che giấu tình cảm, hay vì chú từng trải có thể nhìn thấu tâm can tôi, mà một ngày nọ chú bất ngờ hỏi tôi:

- Có phải cháu đang trốn tránh chú hay không?

Câu hỏi nhẹ nhàng được chú thốt ra, mà sao với tôi giống như phiến đá ngàn cân đè nặng trong lòng. Chú càng hỏi, tim tôi càng đập loạn, khi mặt bình tĩnh, tôi lại càng khiến cho thứ tình cảm chôn sâu trong lòng bấy lâu bùng cháy.

Đêm nay là bữa tiệc liên hoan, mừng khai trương chi nhánh mới ở dưới Nam Định. Chẳng hiểu do say men rượu hay men tình mà tôi đã ngã nhào vào lòng chú.

Trình tiết và trái tim tôi đã trao trọn vẹn cho chú, mỗi tình đầu của tôi. Con người ta khi đã phá bỏ được lớp rào cản bó buộc bản thân, sẽ bắt đầu buông lỏng. Có lần đầu ắt sẽ có những lần sau, tôi bắt đầu trở nên mạnh bạo hơn, chú cũng mở lòng với tôi hơn.

Khi cả 2 đã quen với sự xuất hiện của nhau, chú bắt đầu tâm sự với tôi về cuộc sống của chú. Chú từng nói rằng rất thèm có 1 người vợ đúng nghĩa, thèm được làm 1 người trụ cột trong gia đình. Nhưng vợ chú chẳng bao giờ cho chú được những thứ ấy. Cô ấy ấy đã quen với cách sống của con gái ông trùm, mọi thứ cô đều tự ý quyết định, nhất cử nhất động của chú đều phải làm theo ý cô.

Chỉ đến khi gặp tôi, chú mới cảm nhận được làm một người đàn ông đúng nghĩa là như thế nào. Nhờ tôi chú mới biết cảm giác được che chở người khác ra sao. Và cũng chính tôi đã giúp chú sống lại cái cảm giác yêu đương thừa còn 18 đời mười.

Tôi yêu chú, si mê chú, nên tất cả những gì chú nói tôi đều cho là chân lý, tôi cứ thế sống trong cái viễn tưởng mà chú ấy vẽ ra cho tôi. Rằng một ngày không xa, khi chú lấy nắm được quyền tài chính rồi nhất định sẽ cưới tôi (Lúc này mọi thứ tài sản đều đang đứng tên vợ chú).

Những thứ tài sản phụ phẩm ấy tôi cũng chẳng cần, bởi gia đình tôi thừa sức lo cho tôi và chú. Nhưng chú nhất quyết không nghe, chú bảo chú đã từng thua kém vợ rồi, bây giờ nhất định không thể đi vào vết xe đổ trước đây được. Dù rằng chú biết tôi yêu chú, nhưng chú muốn khi nào chú có thể lo được cho tôi mọi thứ thì mới chính thức công khai mối quan hệ, sau đó rước tôi về chung 1 nhà.

Tôi hạnh phúc lắm, người đàn ông tôi yêu đang vạch ra kế hoạch tương lai với tôi. Người đàn ông ấy hứa đón tôi về chung một nhà, thà rằng chú đừng hùa hẹn bất cứ thứ gì có lẽ tôi sẽ không trượt dài trên những sai lầm nối tiếp nhau đến thế.

Chú cứ hứa, cứ gieo vào đầu tôi những lời đường mật ngọt ngào tôi lại càng ngỡ nhận về mối quan hệ của chúng tôi. Từ đó, tôi luôn mặc định rằng chú sống với vợ chỉ vì trách nhiệm và các con, tôi mới là người mà chú yêu. Dần dần tôi bắt đầu thay đổi, bắt đầu nói dối cha mẹ nhiều hơn, thậm chí sẵn sàng chà đạp lên người khác để đạt được mục đích của bản thân.

Chú còn bàn với tôi, chú sẽ về chi nhánh dưới Nam Định quản lý, sau đó tôi xin về đó làm để được gần nhau. Đương nhiên là tôi chẳng thể nào bỏ qua cơ hội được bên cạnh chú, dù cho bố mẹ có đưa ra trăm nghìn lý do để phản đối, tôi vẫn cố chấp làm theo trái tim tôi.

Trước đây tôi trốn tránh chú một phần vì tự nhận thấy đó là thứ tình cảm khó chấp nhận. Phần nữa là vì đã không ít lần từng chứng kiến cô Lê đánh người ta trên phố, cùng lời sấm truyền của cô rằng:

- Bất kì đứa con gái nào có ý định đến gần chồng cô, nhất định cô sẽ khiến cho nó thân tàn ma dại, sống không được mà chết cũng không xong.

Ngay cả khi chú luôn hứa sẽ bảo vệ tôi, tôi vẫn còn ám ảnh bởi những câu nói ấy.

Chuyện gì đến cũng đến, cô Lê bắt đầu nghi ngờ, nhận được tin nhắn tôi đã vô cùng lo lắng sợ hãi. Những ám ảnh theo tôi cả vào trong giấc mơ, đêm nào tôi cũng thấy bản thân đang quần quai chịu nỗi đau từ những ca axit tạt vào., bên cạnh là cô Lê đang chỉ tay mà cười ha hả.

Trong khi tôi đang lo lắng đến mất ăn mất ngủ thì chú thản nhiên nói:

- Hoài này, anh suy nghĩ kĩ rồi, anh yêu em, nhưng không thể nào ích kỉ mà giữ em mãi bên mình được. Em còn có tương lai phía trước, còn bố mẹ người thân, em còn phải lấy chồng. Giờ này vợ anh cũng đã nghi ngờ rồi, anh rất sợ cô ta sẽ làm hại em. Hay là chúng ta dừng lại để giữ an toàn cho em có được không?

Chú ấy đã từng hứa sẽ yêu tôi, bảo vệ tôi, còn nói sẽ cố gắng để đón tôi về chung 1 nhà cơ mà. Tại sao mới có chút sóng gió đã định buông tay, hay là chú chán tôi mất rồi.

Chẳng để chú nói thêm điều gì, tôi đau đớn ôm mặt khóc mà bỏ chạy, ở đây tôi đã và vào 1 người đàn ông. Giây phút nhìn thấy anh ta trong đầu tôi lại vang lên câu nói của chú” em còn phải lấy chồng”. Lấy chồng, đúng rồi, tôi chỉ cần có 1 tấm chồng làm bình phong thì có thể tiếp tục quen chú. Tiếp tục chờ đợi chú giành lại được tài sản và đón tôi về. Lúc đó tôi cũng đã qua 1 đời chồng, chắc chắn chú sẽ không còn mặc cảm với tôi nữa.

Người đàn ông mà tôi vô tình va phải, chẳng là người ông trời đem đến để cứu nguy cho tôi hay sao. Theo như tôi tìm hiểu thì anh ta đã có vợ, vợ anh ta cũng làm ở công ty của bố tôi, lại còn sắp sinh. Bản thân anh ta lại là một kẻ ham chơi, lười làm, suốt ngày chỉ biết cờ bạc gái gú. Nhưng thôi nát như thế tôi lại càng dễ dùng tiền điều khiển, hẳn có thể chứ tệ nữa tôi cũng chẳng quan tâm. Người tôi yêu là chú, tôi chờ đợi và hi sinh cũng là chú chứ chẳng phải hẳn.

Ngày dẫn Hùng, người đàn ông tôi va ở cổng về ra mắt bố mẹ tôi vô cùng phấn đối, mẹ tôi còn dọa sẽ tuyệt thực nếu tôi vẫn tiếp tục quen anh ta. Nhưng tôi hiểu tính mẹ quá mà, mẹ sẽ không bao giờ làm khó tôi được đâu, tôi đã quyết, nhất định sẽ thực hiện bằng được.

Đêm ấy tôi cùng chú đã đi ăn mừng cho kế hoạch hoàn hảo của tôi, vô tình tôi bắt gặp ánh mắt chú thêm khát nhìn đứa bé trai bụ bẫm ở bàn bên. Phải rồi, chú có tới 3 nàng công chúa, nếu tôi sinh cho chú 1 thằng cu há chẳng phải hoàn hảo hay sao. Biết đâu khi có 1 đứa con chung rồi chú sẽ nghĩ lại mà sớm đón mẹ con tôi về hay sao?

Nhìn chú nắm tay vợ tôi chúc mừng hôn lễ của tôi, tôi chỉ hận mình không thể 1 dao đâm chết bà ta. Tôi có chồng rồi mà bà ta vẫn còn cho người theo dõi, báo hại tôi phải diễn kịch làm dâu hiền vợ thảo.

Thật lòng mà nói ban đầu tôi cũng thấy thương bà mẹ chồng hờ của tôi, dẫu sao thì bà ta cũng bị tôi lợi dụng. Nhưng càng ngày bà ta càng quá khiến tôi không thể nào chịu được, bản thân lại là người yêu ghét rõ ràng. Một khi tôi đã ghét thì trời cũng bé chứ đừng nói đến mẹ già lắm mồm như mẹ ta.

Cả lão chồng hờ kia nữa, ngoài cái sự ngu xuẩn và hám tiền ra hẳn chẳng có gì khác, ngay cả khi tôi lấy có bầu bí kiêng khem không cho hẳn động vào người hẳn vẫn ngây thơ tin tưởng. Hẳn nào biết những tờ giấy vay nợ tôi bắt hẳn ký không phải dùng để đòi nợ, mà chỉ để đề phòng không may mọi chuyện vỡ lở trước khi chú đón tôi về thì còn có cái mà dặt mũi hẳn.

Quả đúng như tôi dự liệu, người chị dâu mà tôi yêu quý,lại chính là người đâm chọt, vạch trần tôi. Dù rằng bình thường tôi luôn tử tế với vợ chồng họ, thế mà họ đâm sau lưng tôi đau điếng.

Càng ngày sự hận thù càng biến chất con người tôi, tôi sẵn sàng ra tay với cả những đứa trẻ chỉ để trả thù chị ta. Ngay cả giây phút nhìn bà mẹ chồng hờ vì đánh nhau với tôi mà ngã xuống ngất lịm tôi cũng chẳng mảy may sợ hãi. Tôi cứ nghĩ sau lần này nhất định tôi sẽ được công khai mối quan hệ cùng chú, nào ngờ, một lần nữa chú lại bỏ rơi tôi.

Hoá ra chú chẳng phải anh hùng hay soái ca như tôi vẫn nghĩ, chú cũng chỉ là một thằng đàn ông hèn hạ, khi mà đến con ruột của mình chú cũng chối bỏ. Chú lợi dụng sự tin yêu của tôi chứ nào phải thật lòng với tôi, vậy mà tôi vẫn cố chấp không tin, cố chấp nhấn tin khiêu khích cô Lê và tìm đến gặp chú. Để rồi bản thân phải lãnh hậu quả đau đớn đến bây giờ vẫn chưa nguôi ngoai.

Tại sao khi ấy tôi không hiểu ra rằng nếu người đàn ông đó yêu tôi, ông ta sẽ không bao giờ đẩy tôi vào vòng tay của kẻ khác, chỉ để cho thuận tiện qua lại với tôi. Nếu ông ta thương tôi, chắc chắn sẽ không có chuyện đến con ruột mình cũng bỏ mặc như thế. Người đàn ông đó nói sẽ bảo vệ tôi, vậy hiện giờ ông ta đang ở đâu làm gì, khi mà tôi đang bị hành hạ đến thân tàn mà đại thể này. Cuối cùng sau bao đau đớn tôi mới hiểu ra hoá ra người đàn ông mà tôi hi sinh tất cả để yêu kia lại chỉ yêu mỗi bản thân họ.

Nếu không phải bỏ dùng tình cảm mười mấy năm giữa hai gia đình, nếu không phải bỏ vì tôi mà quỳ xuống xin lỗi thì chắc tôi đã chẳng thể nào sống nổi. Nhưng nghĩ lại tôi lại thấy đó là cái giá mà mình đáng phải nhận sau những sai lầm tôi mắc phải.

Tôi đã từng thất vọng vì bỏ mẹ chỉ mãi kiếm tiền mà không dành nhiều thời gian cho tôi. Vậy mà chính bản thân tôi lại vì cái gọi là tình yêu mà bỏ mặc con trai mình. Có lúc vì hận thù tôi còn làm tổn thương thằng bé nữa. Tôi quả là 1 người mẹ tồi tệ, sao tôi không hiểu tôi cần tình thương của bố mẹ, thì con trai tôi nó cũng thế. Sao lúc ấy tôi cứ ngây ngốc nghĩ rằng phải bên ông ta thì mẹ con tôi mới vui vẻ hạnh phúc.

Sau sự việc lần ấy tôi gần như bị khủng hoảng, mỗi lần nhìn vào gương thấy gương mặt chẳng chút vết sẹo kia tôi lại hét lên đau đớn. Điện loạn đập phá đồ đạc, bắt lực mà tự hành hạ bản thân mình.

Cuối cùng nhận ra rằng, sau mọi thứ vẫn chỉ có bố mẹ là luôn bên cạnh tôi, quan tâm lo lắng cho tôi.

Mái tóc này sau thời gian đã dài trở lại, vết sẹo này giờ đã mờ không còn nhìn rõ nữa. Nhưng lòng tôi lại chết từ lâu, ngoài thời gian điều trị tâm lý ở bệnh viện tôi chỉ ở nhà với con trai.

Tôi muốn bù đắp cho thằng bé nhưng lỗi lầm mà tôi đã gây ra, nhưng hình như nó cảm nhận được những tội lỗi tôi gây ra cho nó nên nó chẳng theo tôi. Phải rồi, ngay từ khi mới lọt lòng tôi đã chẳng cho nó hưởng dòng sữa mẹ ngọt ngào, từ tám bé nó đã phải oằn mình uống từng ngụm sữa ngoài. Nó trách tôi, giận tôi, không theo tôi cũng đúng, đó là cái giá mà tôi phải trả.

Ngồi nghĩ lại mọi thứ tôi thật sự muốn nói lời xin lỗi tới gia đình chồng tôi, nhất là chị Nhân. Tôi mong sẽ lại được làm bạn cùng chị như trước đây, nhưng đến ngay cả can đảm gặp chị để xin lỗi tôi còn chẳng làm được. Tôi vẫn thế hèn nhát không dám đối mặt, vì tôi biết lỗi lầm của tôi lớn thế kia, mọi người chắc khó lòng àm tha thứ cho tôi được.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Ngoại truyện 2

- Cầm, cầm ơi có điện thoại này con.

Tiếng mẹ tôi từ trong nhà gọi với ra, tôi vội vàng chạy vào, hoá ra là Hùng, chồng cũ của tôi gọi, anh ta nói muốn xin phép tôi lên thăm cu Bi. Thật lòng mà nói, bản thân tôi vẫn chưa thể nào quên được những việc gia đình chồng cũ gây ra cho mẹ con tôi, nên tôi chẳng muốn gặp lại anh ta một chút nào cả.

Nhưng như thế liệu có quá ích kỉ với con trai tôi, dẫu sao thì anh ta vẫn là bố ruột của thằng bé. Anh ta tuy tệ thật, tôi căm hận anh ta thật, nhưng làm sao có thể căm đoán cha con họ gặp nhau đây?

Suy nghĩ đắn đo mãi tôi quyết định nhắn cho anh ta vồn vẹn 1 chữ “OK”, anh ta mừng lắm, cảm ơn tôi mãi.

Dạo gần đây tôi bất ngờ khi thấy những thay đổi của chồng cũ, anh ta thường xuyên gọi điện hỏi thăm tôi và con trai, hàng tháng còn gửi tiền phụ cấp nuôi thằng bé. Điều mà trước đây toà yêu cầu nhưng anh ta mặc kệ, mặt dày không chịu thực hiện. Tôi có ý không nhận, bởi dẫu sao hiện tại tôi thừa sức lo cho con, nhưng anh ta ta ha thiết muốn được làm gì đó cho thằng bé nên tôi chấp nhận. Khoản tiền kia tôi sẽ để đó, tích dần lại và làm cho con 1 cuốn sổ tiết kiệm. Coi như của để dành cho con, sau này khi con lập gia đình tôi sẽ trao lại coi như món quà của bố tặng cho con.

Nghe chị Nhân nói thì cô vợ mới của anh ta đã khiến cả gia đình một phen sóng gió, có lẽ vì thế mà anh ta thay đổi chẳng.

Hơn một năm thằng bé mới được gặp lại bố, nó còn quá nhỏ, hơn nữa ký ức về bố lại chẳng có nên chưa 1 lần con nhắc về bố. Nhưng sau này khi con lớn thêm chút nữa, chắc chắn tôi sẽ cuộc nói chuyện thẳng thắn với con về mọi chuyện để cho con tự cảm nhận và quyết định.

Ngày anh ta lên thăm con, chẳng biết do tình cha con hay do anh ta thật sự biết thương thằng bé, mà thằng bé thấy bố không hề tỏ ra lạ lẫm mà ngay lập tức đồng ý cho bé. Nhìn hai cha con họ nở nụ cười tôi cũng thấy đôi chút ấm áp, bố mẹ tôi cũng không còn giận nữa mà đối xử với anh ta như 1 người khách quý, mang danh bố cu Bi.

Nhìn cảnh ấy, đã có người hỏi tôi:

- Tại sao thằng Hùng nó thay đổi, nó hối lỗi và biết quan tâm đến hai mẹ con rồi mà mày không cho nó 1 cơ hội quay về cho con có cha, cho gia đình được tròn trịa?

Tôi chỉ cười mà chẳng đáp, cơ hội ư, chắc mọi người đã quên quãng thời gian tôi khổ cực sống ở nhà chồng, anh ta chưa 1 lần lần tiếng bênh vực tôi. Đôi lần chính anh ta, người tôi vẫn gọi là chồng lại là người hành hạ tôi chứ chẳng phải ai khác.

Cả quãng thời gian tôi 1 mình đau đớn vượt cạn, anh ta ở đâu làm gì? Nếu không phải nhìn thấy anh ta tay trong tay dẫn nhân tình đi khám thai thì làm sao mà tôi bị băng huyết. Ngày đó nếu tôi không may mắn và mệnh mễ thì có lẽ giờ này đang ở dưới suối vàng, chứ làm gì còn đứng đây mà nghĩ đến việc có quay về hay không.

Ngay cả con trai tôi còn đỏ hỏn, nhưng suốt quãng thời gian sống cùng vợ sau đã lần nào nhận được lời hỏi thăm từ bố hay chưa? Đã làm tròn trách nhiệm của một người cha, cả nhà ngoại trừ vợ chồng chị Nhân, có ai gọi để hỏi thăm tình hình thằng bé không?

Nếu chồng cũ của tôi không bị cô vợ sau phản bội, nếu anh ta vẫn đang ấm êm hạnh phúc liệu rằng có nhớ đến mẹ con tôi hay không?

Tôi sinh ra ở một vùng quê nghèo ở miền núi Tây Bắc, gia đình lại đông anh em, nhưng từ nhỏ vẫn được học hành, giáo dục đầy đủ. Thế nên tôi hiểu được hết cuộc sống nhân văn, những mặt tối của xã hội.

Tôi cũng từng là 1 cô gái trẻ, trái tim tràn đầy tình yêu và mơ mộng, bao thanh xuân tươi đẹp của tuổi trẻ tôi đặt cả niềm tin vào anh ta. Ngày ấy anh ta cũng yêu tôi, thương tôi, bắt chước mọi phản đối của gia đình chỉ vì muốn chúng tôi được sống bên nhau.

Tôi vẫn nhớ những cố gắng, những hi sinh của chồng cũ cho tôi ở thời điểm ấy, và rất trân trọng nó.

Nhưng rồi thì sao, tôi hạnh phúc với cuộc hôn nhân ấy được mấy ngày, có người sẽ nói do tôi không may lấy phải người chồng tệ. Thế tại sao bây giờ vẫn là người chồng cũ ấy, mọi người lại khuyên tôi tha thứ, ai đảm bảo với tôi sau khi quay lại mẹ con tôi sẽ được hạnh phúc?

Hay rồi khi chúng tôi đau khổ mọi người lại bảo: “đàn bà lấy chồng như đánh canh bạc, thông minh xinh đẹp cũng không bằng may mắn”. Tôi dám chắc khi bắt hạnh đổ xuống đầu mẹ con tôi lần nữa, sẽ không ít người độc mồm chửi tôi ngu, đã bỏ đi rồi còn quay lại để mà làm khổ mình khổ con.

Quãng thời gian khó khăn nhất, khốn khó nhất mẹ con tôi cũng đã phải tự vượt qua, bây giờ hà cớ gì tôi lại phải đánh đổi bình yên để quay về cái mớ lộn xộn cũ.

Mọi thứ trên đời không phải cái gì tròn trịa cũng là đẹp nhất, đôi khi khuyết 1 góc nhưng lại mang một giá trị đặc biệt khác. Giống như tập đoàn công nghệ Apple, thương hiệu quả táo khuyết nhưng lại vô cùng đắt giá đầy thời.

Cuộc đời mình phải do mình tự làm chủ, nhất định không được vì thiếu vắng ai đó mà bao trùm lên nó toàn 1 màu âm ỉm. Càng không được vì thương hại người ta mà đem đánh cược bình yên của bản thân.

Có những sai lầm có thể sửa chữa được, nhưng có những sai lầm cả đời sẽ không bao giờ làm lại được. Tôi và chồng cũ cũng vậy, đã một lần tuột mất nhau thì cũng mãi mãi xa nhau.

Không phải cứ mắc sai lầm, sau đó hối lỗi là sẽ được làm lại, nếu đơn giản như thế thì chắc tất cả đàn ông trên đời sẽ có cái suy nghĩ: “À ta cứ thoải mái ngoại tình, cứ thoải mái lấy vợ khác, nếu may mắn ta sẽ được người tốt hơn vợ trước, còn không may chỉ cần thật lòng hối cải, người xưa sẽ quay về” hay sao?

Phụ nữ sinh ra đã có đức hi sinh, nhưng hi sinh cho những người đáng hi sinh, chứ không phải phung phí cho những kẻ không đáng. Để rồi sự hi sinh đó lại bị họ coi thường rẻ rúng.

Hiện tại tôi đã có cu Bi, tình yêu lớn nhất đời tôi, có 1 cửa hàng nhỏ với thu nhập ổn định, đủ để lo cho những người thân 1 cuộc sống thoải mái. Nhất định tôi sẽ chỉ sống vì 2 người, người sinh ra mình và người mình sinh ra. Ngoài kia ai tử tế thì tốt lại, còn không tôi cũng chẳng bận tâm.

Cu Bi của tôi theo năm tháng sẽ lớn dần lên, rồi con sẽ hiểu chuyện hơn, tôi là mẹ không thể nào để ký ức non nớt của con mang 1 màu tro buồn được. Tôi tin khi lớn lên con sẽ hiểu cho sự lựa chọn của tôi.

Ngày mai mẹ con tôi sẽ cùng trở về Nam Định, tôi muốn con được biết quê nội của mình. Và cũng muốn 1 lần thăm hỏi mẹ chồng tôi, dẫu sao nghe chị Nhân kể tôi cũng thấy tội nghiệp cho bà.

Còn chị Nhân nữa, người luôn giúp đỡ tôi trong lúc khó khăn, tôi muốn chị thấy được cuộc sống hiện tại hạnh phúc và an yên của mẹ con tôi để mà yên lòng.

Muốn thăm lại bé thỏ, muốn đi lại quãng đường ngày còn yêu nhau tôi và chồng cũ đã từng qua. Kể cho con trai nghe những kỉ niệm đẹp nơi đây, sau đó sẽ trở về cùng con sống cuộc đời bình yên, hạnh phúc.

Vốn không định viết về Cẩm, nhưng tại nhiều người hỏi tại sao không cho Cẩm về với Hùng, vậy nên mình viết đôi lời về sự trải lòng của Cẩm cho mọi người hiểu suy nghĩ của cô ấy.

Nốt cháp này khép lại bộ truyện này rồi, mình gửi lời cảm ơn đến tất cả mọi người đã và đang ủng hộ mình suốt thời gian qua.

Mọi người đọc xong cho mình xin cảm nhận về bộ truyện nhé!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.